

Không Yêu Thì Biến

Contents

Không Yêu Thì Biến	1
1. Chương 1 - 2	2
2. Chương 3 - 4	10
3. Chương 5 - 6	16
4. Chương 7 - 8	23
5. Chương 9	30
6. Chương 10	33
7. Chương 11 - 12	36
8. Chương 13 - 14	43
9. Chương 15 - 16	49
10. Chương 17 - 18	55
11. Chương 19 - 20	61
12. Chương 21 - 22	68
13. Chương 23 - 24	75
14. Chương 25 - 26	81
15. Chương 27 - 28	87
16. Chương 29 - 30	94
17. Chương 31 - 36	102
18. Chương 37 - 44	116
19. Chương 45 - 51 [hoàn]	141

Không Yêu Thì Biến

Giới thiệu

Tên mạng: “Cô nàng mạnh mẽ” “Giờ anh đã thích tôi rồi phải không?”. “Thích em”. Hẳn đáp không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-yeu-thi-bien>

1. Chương 1 - 2

Tác giả: Cửu Lộ Phi Hương

Dịch giả: Lục Hoa

Số trang: 488

Khổ sách: 14,5 x 20,5 cm

Nhà xuất bản: Đại học Sư phạm

Chương 1

Giờ tan tầm, Tiểu Chu ở cạnh gỗ lên bàn làm việc của tôi: “Thời sự đưa tin thời buổi bây giờ rồi ren phết, về nhà sớm chút nhé, đừng đi chơi muộn”.

Nói xong bèn nháy mắt về ám muội với tôi.

Tôi mỉm cười hiểu ý, thu dọn lại bàn của mình: “Muộn cũng chẳng sao, dù sao hôm nay chị cũng có người hộ tống rồi”.

“Chắc chắn, bạn trai về là khác ngay, trông chị vui chưa kìa!”.

Tôi cười kiêu ngạo: “Phải đấy, Dương Tử nhà chị trước có ba mươi sáu Thiên Cương mở đường, sau có bảy mươi hai Địa Sát hộ tống, trên có Thanh Long dưới có Bạch Hổ trông chừng, đáng tin vô cùng! Tiểu quỷ yêu nghiệt phương nào dám xông lên làm loạn”.

Tiểu Chu cười phá lên: “Tịch Tịch, chị đúng là bảo vật sống! Chẳng trách Dương Tử nhà chị chiều chuộng như tâm can bảo bối, thế này chỉ sợ sảy cái là bị người ta cướp mất ngay. Thế thì thiệt quá”.

“Chị đây là vàng ròng nguyên chất 24K, ai đánh rơi cũng thấy đón đau. Thôi, tới giờ rồi, chị đi trước đây, mai gặp nhé”. Tôi cầm túi, nhanh nhẹn bước ra khỏi cửa, phía sau vang lên tiếng của Tiểu Chu: “Thương cái eo chút đi!”. Rồi sau đó là tiếng các đồng nghiệp che miệng phì cười.

Tôi không rảnh mà bận tâm, tâm trạng tôi rộn rã vui tươi, chẳng khác gì một chú chim sẻ. Hôm nay, cuối cùng Dương Tử thân yêu của tôi cũng trở về từ chủ nghĩa tư bản độc ác rồi.

Cuộc hẹn hò của tôi và Dương Tử kết thúc trong dư vị của một ly vang đỏ.

Tôi cười lạnh lùng nhìn chất lỏng màu đỏ tím đang chảy xuống trên gương mặt đẹp như tượng ấy, nhuốm bản cổ áo màu trắng của anh ta. Anh ta ngồi im không lên tiếng.

Tôi cười: “Giờ đúng là anh đã thay đổi rồi, nếu là trước đây, tôi chỉ có thể tát anh bằng trà đắng”.

“Tịch Tịch, chúng ta chia tay yên bình đi”. Dương Tử hạ giọng nói, “Anh không muốn âm ỉ tới mức khiến mọi người khó xử”.

“Chuyện đó là đương nhiên”. Tôi chìa tay ra, “Phí chia tay”.

Dương Tử ngẩng phắt lên nhìn tôi, trong kinh ngạc pha lẫn chút khinh thường. Cuối cùng anh ta vẫn rút ví ra, đặt vào tay tôi: “Em đúng là... đã thay đổi rồi”.

“Thế à?”. Tôi mở ví, nhướn mày, xem ra anh ta sống cũng không tồi. Tôi rút hết tiền mặt trong ví, ánh chừng trong tay, rồi ném trả lại cái ví cho Dương Tử.

Tôi cầm tiền, nhìn vào mắt anh ta, rồi xé đôi tập tiền ấy ra.

Anh ta nhìn tôi chẳng khác gì nhìn một kẻ điên.

Tôi gấp mớ tiền bị xé lại, dồn hết sức lực mới xé được tiếp thành hai. Tôi vò cả xấp tiền dày lại ném vào mặt Dương Tử rồi cầm túi đứng dậy, trong đám tiền rơi lả tả chen lẫn những ánh mắt kinh ngạc từ chung quanh, tôi nói với anh ta bằng giọng ngạo nghễ: “Dương Tử, tôi chỉ muốn làm anh khó xử là đủ rồi”.

Bước đi mạnh mẽ trên đôi giày cao gót, tôi kiêu hãnh quay người đi như không hề bị tổn thương.

Nhưng dù có kiêu hãnh bao nhiêu chăng nữa tôi cũng không thể chối bỏ được sự thật mình bị bạn trai bỏ rơi. Tôi ngồi trong quán bar xả giận. Hôm nay say mềm một bữa, nhưng mai vẫn phải ăn mặc gọn gàng mà tới công ty làm việc.

Đời người chính là cố sống cố chết để giữ thể diện như thế đó, rồi cuối cùng có thể có được điều gì thì bản thân cũng chẳng biết được.

“Em ơi”. Một cái móng lợn lằn sờ trên đùi tôi, “Một mình uống rượu cô đơn lắm, chi bằng anh tới uống cùng em nhé”.

Tôi lẳng lặng dịch sang bên một chút, không nói lời từ chối. Đêm nay tôi thực sự chẳng còn lòng dạ nổi nóng chút bới nữa.

Nhưng gã đàn ông kia đã ngà ngà say, cứ sấn qua chỗ tôi. Tôi dần mạnh ly rượu xuống, khiến những chiếc ly trên quầy bar hơi nảy lên, khách khứa xung quanh thoáng kinh ngạc, tất cả đều nghiêng đầu nhìn qua hướng này. Cậu bartender đẹp trai trong quầy lau chùi ly, hờ hững liếc mắt nhìn qua.

Gã đàn ông kia không ngờ được rằng tôi nóng tính như thế, rụt tay lại cầu nhàu bỏ đi.

Vướng phải phiền phức như vậy tôi cũng chẳng còn hứng uống rượu, liền ngửa đầu dốc cạn ly rồi đứng dậy định bỏ đi.

“Em ơi, muộn thế này, về nhà một mình không an toàn lắm đâu”. Cậu bartender đẹp trai nhoài người lên quầy bar, nhìn tôi cười cười.

Tôi nhướn mày: “Cậu muốn làm người hộ tống, rồi tự mình đề phòng mình à?”.

“Em thú vị lắm”. Cậu ta cười một lát rồi nghiêm túc đáp lại, “Tôi nghĩ gì đều bị em nhìn thấu rồi”.

Tôi nhìn cậu chàng một lượt, trông rất trẻ tuổi đẹp trai, tính cách cũng vô cùng phóng khoáng. Vừa đúng là mẫu người của tôi. Hơi men bốc lên, tôi nghĩ, dù sao Dương Tử đã tìm được cô bạn gái người Tây xinh đẹp ở nước ngoài rồi, tôi cũng chẳng cần giữ thân như ngọc vì anh ta nữa. Dốc gan dốc ruột cố gắng hết mình ột tên đàn ông nhiều đến thế, cuối cùng chỉ có thể đổi lại sự phản bội của anh ta.

Nếu đàn ông có thể dễ dàng phản bội, vậy thì sao phụ nữ không thể phóng túng một phen?

Tôi cong môi lên cười: “Khi nào cậu nghĩ?”.

Cậu bartender càng cười rạng rỡ hơn: “Em về nhà lúc nào thì tôi nghĩ lúc ấy”.

Và thế là, cậu ta nghỉ ngay lập tức.

Đi giày cao gót sau khi say rượu là một kỹ thuật, nếu không nhờ cậu bartender đỡ, có lẽ tôi phải ngã vật ra bò về nhà mất. Thế nên khi cậu chàng thừa cơ sờ mó eo tôi, dù không quen lắm, nhưng tôi vẫn cau mày chịu đựng.

Đi ra từ cửa sau quán bar là tới một con hẻm nhỏ vừa dài vừa tối om, thông thẳng ra đường lớn. Dù gần hơn đôi chút, nhưng ngày thường có đánh chết tôi, tôi cũng sẽ không liếc tới kiểu hẻm nhỏ như thế này lấy một cái. Bởi lẽ, bị kịch thường sinh ra ở những nơi như thế này.

Ngã rẽ phía trước chắt một đồng rác, giày cao gót của tôi đột nhiên bị kẹt, cậu bartender cúi xuống rút gót giày ra cho tôi, vừa ngẩng đầu lên định khoe công thì chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thương của một người đàn ông ở phía ngã rẽ: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi! Tôi đưa tiền cho anh, đưa hết tiền cho anh mà!”.

Người cậu bartender cứng đờ. Tôi ngà ngà say, vẫn chưa nhận thức được chuyện gì đang xảy ra. Thế nhưng cậu chàng bartender không dìu tôi đi thì bản thân tôi cũng không đi nổi, đành vịn lên vai cậu ta, đứng im tại chỗ.

Lúc này một giọng nói vừa khàn khàn, lại vừa khó nghe, lạnh lùng nói: “Giết đi”. Có tiếng “bụp” cùng lúc vang lên với giọng nói của hắn ta. Âm thanh không lớn, nghe tựa như tiếng súng giảm thanh trong phim truyền hình.

Lúc này tôi đã lơ mơ hiểu ra được đôi phần, dù trong lòng sợ hãi, tôi chỉ phóng túng có một lần thế này, thế mà để tôi đụng phải xã hội đen thật sao! Nhưng nhờ lá gan nở ra vì rượu, tôi vẫn tò mò thò đầu ra nhìn sang bên đó.

Ánh đèn đường u ám chiếu lên mấy bóng người ở bên kia, tay một người giơ lên vẫn chưa hạ xuống, tôi trông thấy hình dạng của thứ đó rất rõ ràng.

Súng.

Tôi giật mình, rượu gì cũng tỉnh lại ngay lập tức, từng lỗ chân lông trên người đều túa ra mồ hôi lạnh chỉ trong nháy mắt. Tôi quay đầu lại nhìn cậu bartender. Chỉ thấy mặt cậu ta cũng xanh lét đi. Tôi đẩy đẩy tay cậu chàng, ra hiệu cho cậu ta từ từ lùi lại, nhưng không ngờ tôi vừa đẩy một cái đã làm cậu bartender hoảng sợ, kinh hãi hét: “A!” lên một tiếng. Tôi muốn bịt miệng cậu ta lại cũng đã muộn rồi.

Tiếng quát giận dữ vang lên từ phía ngã rẽ: “Ai!”.

Tôi túm chặt lấy vai cậu bartender, đi giày cao gót và vẫn còn men say, loạng choạng chạy ngược trở lại, sợ tên kia muốn giết người diệt khẩu, cho hai đứa chúng tôi mỗi đứa một phát đạn.

Chúng tôi chạy vào cửa sau quán bar. Tiếng huyền não chột ùa vào tai, cậu bartender cuống quýt khóa chặt cửa, thấp thỏm bất an liếc nhìn tôi. Tôi cũng luống cuống đưa mắt nhìn lại.

Cậu chàng thở hổn hển nói: “Chúng ta...”.

“Chúng ta chẳng nhìn thấy gì cả”. Tôi vội vàng tiếp lời.

“Không được, tôi phải đi báo cảnh sát!”.

Anh bạn trẻ ơi! Nhiệt huyết như thế không có kết cục tốt đẹp đâu! Tôi vừa định khuyên cậu ta vài câu thì đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa “thình thình” ở phía sau, tôi liền thấy vô cùng hoảng sợ. Đảo mắt nhìn lại, không biết cậu bartender kia đã chạy đi đường nào, để mặc tôi tự sinh tự diệt.

“Thịch!” một tiếng, cánh cửa cũ lâu năm chưa được sửa bị người ta đập mạnh mấy cái, khóa bung ra! Một cánh tay từ ngoài cửa thò vào.

Mà đúng là con thỏ nóng lên cũng cần người, tôi cảm thấy con thỏ, giờ phút này đã bộc lộ đầy đủ đặc điểm con giáp của mình[1]. Tôi lập tức túm lấy một tên đàn ông vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, ấn mạnh lên trên tường, cắn lên môi hắn một cái.

Tên này cao hơn dự kiến của tôi đôi chút, đầu tiên răng cửa tôi đập lên cằm đối phương. Tên kia kêu đau một tiếng, chất giọng vô cùng quyến rũ. Tôi kiễng chân lên, chạm vào môi hắn.

Đây đúng là một phen cắn xé máu thịt lần lộn!

Có lẽ tên kia sợ tới đờ người, nhất thời không phản ứng, cũng chẳng giãy giụa gì, để kệ tôi gặm cắn một cách tàn bạo.

Khóe mắt liếc thấy ba người mặc Âu phục đi giày da đang thò đầu qua cánh cửa bị hỏng, dáo dác nhìn vào bên trong, một trong số đó liếc qua chỗ tôi và người đàn ông đang bị tôi cắn kia rồi lại quay đi, hình như còn nói: “Bỏ tay, nhiều người quá”. Một người khác trông giống người đứng đầu khoát tay: “Bỏ đi, bỏ đi”.

Rồi ba người nối nhau ra ngoài.

Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Tôi vừa định tách ra khỏi tên đàn ông xui xẻo kia, chẳng ngờ một tay hắn ôm lấy eo tôi, tay kia giữ lấy đầu tôi, đầu lưỡi mở cánh môi của tôi ra, bắt đầu đảo chiều chủ động tấn công!

Tình thế xoay chuyển quá nhanh, tôi nhất thời không phản ứng, cứ để mặc hắn hôn sâu. Hương rượu trong nụ hôn triển miên không biết là của tôi hay của hắn, gần như khiến tôi chìm vào trong đó.

Kỹ thuật hôn của hắn quá tốt, đặc biệt là đối với đứa con gái cô đơn thường niên không có bạn trai ở bên, quả đúng là cam lộ giải tỏa cơn khát!

Dương Tử, anh nhìn đi, không có sự trói buộc của anh, tôi còn sống tốt đẹp tươi vui hơn nhiều.

Vừa nghĩ như vậy, tôi lại càng chìm đắm trong nụ hôn có pha lẫn chút tâm lý báo thù này. Cánh tay quấn lên tấm lưng dày rộng của hắn, tôi cố dốc hết sức khiêu khích gã đàn ông này, chẳng mấy chốc đã có thể cảm nhận được một thứ nhô lên ở bụng dưới của hắn, chọc vào bụng tôi.

Trong khoảnh khắc say mê ngây ngất, hơi men lúc nãy đã bị tan ra khi ở ngoài kia lại chiếm lấy đầu óc tôi lần nữa. Tôi đánh bạo đặt tay lên nơi đã nhô lên của hắn, chậm rãi ma sát qua lớp quần áo.

Cảm giác được thứ dưới lòng bàn tay mình càng lúc càng lớn, trong lòng tôi có chút kiêu ngạo, tạm tách ra khỏi đôi môi hắn, tôi thở dốc, khàn giọng nói: “Tôi nghĩ chúng ta cần tới khách sạn”.

Sau đó cả hai tới khách sạn ra sao, tới khách sạn nào thì tôi hoàn toàn không thể nhớ nổi, thậm chí tôi còn chẳng biết tên đàn ông kia mặt mũi ra làm sao.

Tôi chỉ biết, đêm đó chúng tôi đều điên cuồng tới cực độ.

Tôi nhớ tay chân quần riết lấy nhau, đôi môi ướt át gần như hôn lên khắp cơ thể, ngón tay dịu dàng mà mạnh mẽ, thân thể đổ ập. Tôi nhớ từng tiếng rên rỉ đè nén khàn khàn, hơi thở khêu gợi, sự xâm chiếm đau đớn, sự ảm áp vô tận từ trong ra ngoài. Tôi nhớ từng cú thúc mạnh mẽ, cảm giác cả thế giới đều chuyển động xoay tròn, sung sướng tới cực hạn.

Tôi còn nhớ được đôi mắt mơ màng, trông đẹp tới nỗi tôi muốn chiếm làm của riêng.

Đó là một đêm cuồng hoan rò dại.

Trước khi ngủ mê đi, một ý nghĩ cứ quanh quẩn trong đầu tôi - chắc chắn đáng giá hơn tên bartender kia rồi.

Hôm sau, tôi tỉnh dậy với cái đầu đau muốn vỡ ra. Chuyện này là đương nhiên, bình thường sau khi những chuyện kiểu thế này xảy ra, nhất định đều có cảm giác đầu đau như búa bổ.

Thế nhưng tôi vẫn chưa quên hết tất cả những gì xảy ra tối qua, tôi nhớ rất rõ ràng những cảm giác ấy.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào.

Tôi trần trụi dưới tấm chăn, lẫn trong cái đau ê ẩm ở thân dưới là cảm giác ướt dính dính, tôi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ tới một vấn đề - rốt cuộc, hôm qua hắn có dùng bao cao su không. Tôi tìm quanh trên mặt đất thứ “phế phẩm” hắn vứt ra, kết quả là chẳng thấy gì.

Tôi không thể thừa nhận một cách thất vọng rằng, tối qua đúng là tình huống cấp bách, không thể chờ được...

Tôi còn đang nghĩ chờ lát nữa phải tới cửa hàng nào mua thuốc để không đụng mặt người quen, tiếng nước trong phòng tắm đột nhiên ngừng lại, tim tôi cũng ngừng đập theo. Nguyên nhân không gì khác ngoài chuyện gã đàn ông đột nhiên chui ra này đúng là quá hấp dẫn.

Đẹp trai, cường tráng, cực kỳ nam tính.

Nhìn bộ dạng của hắn, cộng với sự bài trí của khách sạn này nữa, có lẽ đêm qua tôi thật sự đã lên giường với viên kim cương cực phẩm này rồi.

Hắn không ngờ tôi lại ngồi trên giường vô tư thưởng thức hắn bán khóa thân như vậy, cứ cầm khăn tắm đứng ngẩn ra hồi lâu.

Tôi nặn ra một nụ cười xã giao: “Chào buổi sáng. Có thể mượn phòng tắm của anh một chút được không? Tôi cũng muốn dội người”.

“Xin cứ tự nhiên”. Hắn dùng kính ngữ, nhưng vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt. Sau khi dứt lời hắn bèn đi vào phòng trong.

Tắm rửa xong, tôi mới trông thấy quần áo mình mặc tối qua đã bị xé rách từ chỗ cổ áo, hoàn toàn không thể mặc được nữa. Tôi đành khoác áo tắm của khách sạn, thở dài bất đắc dĩ, rốt cuộc hôm qua nôn nóng tới cỡ nào chứ...

Khi tôi bước ra khỏi phòng tắm, hấn đã Âu phục chỉnh tề. Vẫn hay nói Âu phục là chiến bào của đàn ông, trước tôi còn chẳng có cảm giác gì, giờ trông thấy hấn, tôi mới biết hóa ra câu nói ấy là thật.

Tôi nghĩ, người đàn ông tràn đầy khí phách này chắc chắn là kẻ quét sạch ngàn quân, hiếm có địch thủ ở trên chiến trường rồi.

Hấn ngồi trên sofa chăm chăm nhìn di động, uống café, có lẽ đang xử lý công việc. Thấy tôi bước ra, hấn vươn tay lấy ví tiền, thản nhiên hỏi: “Bao nhiêu?”.

Tôi thoáng sững sờ, rồi bật cười: “Anh muốn đưa bao nhiêu?”.

Hấn quét mắt nhìn tôi một cái, trong đôi mắt đen không có chút tình cảm, nhưng tôi nhận ra được sự khinh thường tựa như ánh mắt Dương Tử tối qua. Hấn thuận tay ném ví tiền tới chân tôi: “Cầm lấy rồi đi đi”.

Tôi hít sâu vào một hơi, cúi xuống nhặt ví lên, cười nói: “Thật ra, chuyện thế này tôi không hề muốn làm tới lần thứ hai”. Tiếp đấy, tôi lặp lại y hệt việc mình đã làm tối qua với Dương Tử với gã đàn ông đẹp trai này.

Ngay giây phút đồng tiền nát vụn rơi lả tả trước mắt, hấn cũng để lộ ánh mắt kinh ngạc giống hệt Dương Tử.

Tôi mò lấy túi của mình trong đồng chán bị dòn cục trên giường, khi nhìn thấy vết máu đã sạm màu trên ga giường trắng bóc, tôi khựng lại hồi lâu.

Đúng vậy, tôi vẫn còn trong trắng, khi Dương Tử và tôi yêu nhau, chúng tôi đều chưa tốt nghiệp đại học, tình yêu của chúng tôi vẫn chưa đến bước cuối cùng thì anh ta đã đi du học rồi. Mà tôi từ đầu chí cuối đều gốc gác tin tưởng những lời đường mật mà anh ta nói.

Đến tận tối qua, cả tín ngưỡng và sự trong trắng của tôi đều bị vỡ nát.

Chẳng biết buồn được bao nhiêu, tôi chỉ cảm thấy mĩa mai tới nực cười. Điều chỉnh lại tâm trạng, tôi kéo chăn phủ lên vết máu, nhưng ngoảnh lại thì bắt gặp đôi mắt sâu hun hút của gã đàn ông kia.

Tình một đêm chỉ là một đêm mà thôi, chẳng kể đó có phải là đêm đầu hay không.

Tôi chia quần áo ra cho hấn nhìn: “Quần áo của tôi đã không thể mặc nổi nữa, nên tôi định mặc một bộ của anh. Nếu anh muốn tôi trả lại thì để cách thức liên lạc lại đây, nhưng tôi thấy chắc anh không muốn đâu, thế nên sau này chúng ta đừng gặp lại nữa”. Nói xong, tôi rất tự nhiên rút một chiếc áo thun thể thao rộng rãi trong tủ quần áo. Vào phòng tắm thay đồ xong, tôi ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua trước mặt hấn, trước khi ra khỏi cửa, tôi ngoái đầu lại nhìn, cười cười: “Đúng rồi, quên không nói, kỹ thuật của anh cũng được, đêm qua tôi rất thích”.

Thế rồi tôi ngạo nghễ bỏ đi.

Đến cuối cùng, gã đàn ông đó vẫn giữ im lặng, nhưng trong đôi mắt kia lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, giờ nghĩ lại vẫn khiến tôi thấy buốt người.

Về tới nhà, tôi ngã lên giường, lúc này cơ thể mới thấy đau nhức không thôi, eo dưới cứ có cảm giác ê ẩm đau đau. Tôi kéo chăn, trùm kín hết người mình.

Ngủ đi, ngủ đi, chuyện gì rồi cũng sẽ qua, ngẩng đầu lên ánh dương vẫn rực rỡ mà.

[1] Trong mười hai con giáp của Trung Quốc, con thỏ thay thế vị trí của con mèo.

Chương 2

Ngủ một giấc say sưa rồi tỉnh dậy, tôi khoan khoái đuổi người.

Hôm nay là thứ bảy, tôi quyết định hẹn bạn dạo phố mua ít đồ về xưng hỷ.

Rút di động ra mới nhớ mình chia tay Dương Tử xong thì tắt máy, chẳng trách hôm nay ngủ tới chiều cũng không có ai làm phiền. Vừa mở máy lên đã có một cuộc gọi tới. Hai chữ “Trình Thần” nhấp nháy vui vẻ. Tôi mỉm cười, không hổ là chị em tốt, lúc nào cũng có thần giao cách cảm.

“Alo. Em đang định...”.

“Hà Tịch. Mẹ mày chứ, cuối cùng cũng nhận máy rồi!”.

Tức thế kia à, tôi cũng người, chẳng lẽ đột nhiên nhớ ra nửa năm trước tôi mượn chị hai trăm tệ vẫn chưa trả sao?

Giọng nói nghiêm túc pha lẫn tức giận của Trình Thần vang lên trong điện thoại, “Dương Tử đá em rồi à?”.

Trình Thần lớn hơn tôi ba tuổi, khi tôi học năm thứ nhất thì chị đã học năm thứ tư, lúc chia phòng ký túc chẳng biết thế nào lại ở cùng nhau, dù nói là chị, nhưng tính cách còn trẻ con hơn tôi tới mấy phần.

Hai đứa cực kỳ hợp nhau. Ăn uống chơi bời thường hay có đôi, thế nên tôi có thể quen được hết đám bạn học của chị, đương nhiên Trình Thần cũng biết hết những chuyện của tôi. Sau này chị tốt nghiệp, đi làm, rồi đến khi tôi tốt nghiệp tìm được việc, may mắn là hai chúng tôi vẫn chưa từng mất liên lạc.

“Ừ, nhưng em khiến anh ta còn khó xử hơn em... ấy”. Tôi thấy khó hiểu, nói “Sao chị biết?”.

“Mẹ kiếp! Nó làm thật đấy à!”. Trình Thần cảm hận nói, “Hôm qua lúc Thẩm Hy Nhiên đang ăn cơm với đồng nghiệp thì thấy em ném tiền vào mặt một thằng đàn ông, về cứ khen em mạnh mẽ tuyệt vời. Chị nghĩ, không phải hôm qua em gọi điện cho chị bảo Dương Tử về à? Chị nghĩ người đó có lẽ là Dương Tử, tối qua cứ gọi cho em mãi, kết quả em lại tắt máy! Chị lo cả đêm! Nói, đêm qua em làm gì hả?”.

Đương nhiên không thể nói cho chị ấy biết đêm qua mình làm gì rồi, tôi ậm ừ mãi đành cười gượng: “Ha, em thì có thể làm được gì chứ, sau khi bị đá đương nhiên phải mượn rượu giải sầu rồi”.

Bên kia im lặng một hồi.

Tôi nói: “Đừng nói chuyện này nữa, chiều nay đi dạo phố đi, em muốn điên cuồng mua sắm, thay đổi tâm trạng một chút”.

Dĩ nhiên là Trình Thần sẽ không từ chối một người thất tình như tôi. Hai chúng tôi đi dạo cả một buổi chiều, ăn tối ở ngoài xong, Trình Thần đột nhiên kéo tôi lại nói: “Thù này chắc chắn chị sẽ đòi lại cho em”.

“Thôi”. Tôi ngượng ngập, “Chị có thể trối chặt Thẩm Hy Nhiên là đã khá lắm rồi. Còn về phần Dương Tử, từ nay về sau em không muốn gặp lại anh ta nữa, nửa chút cũng không”.

“Giờ Thẩm Hy Nhiên ngoan lắm, chị nói một anh ta không dám nói hai”. Trình Thần kiêu ngạo nhướn mày, rồi lập tức nghiêm túc nhìn tôi, “Tịch Tịch, không phải chị không biết em thích Dương Tử đến nhường nào. Nó đi du học, cả tháng trời gọi một cuộc cho em đã có thể khiến em vui tới mức bay lên trời. Nó nói mùa đông lạnh, em đan khăn rồi gửi sang. Nó nói thiếu tiền, tháng nào em cũng gom tiền cho nó, tiền đó em nhịn ăn nhịn tiêu tiết kiệm thế nào chị đều biết hết. Em dốc gan dốc ruột đối xử với nó như thế, cuối cùng nó trở về lại đá em. Loại đàn ông ấy, em chịu được, nhưng chị thì không!”.

Tôi khẽ nhếch môi, không nói được gì.

“Chị biết cái tính hiếu thắng chết tiệt của em. Làm bộ được đấy, nhưng chẳng biết trong lòng đã bị đâm bao nhiêu nhát rồi. Trước đây khi em yêu Dương Tử, chị đã ngứa mắt với cái bộ dạng của nó rồi, lần này chị phải xử nó bằng được”.

Trình Thần cay nghiệt bỏ lại câu ấy, rồi gọi taxi nghênh ngang đi mất.

Tôi về nhà một mình, ngồi trong phòng khách trống rỗng một lát, chợt thấy bốn bề yên tĩnh tới mức làm người ta không chịu nổi, bèn bật tivi lên, chỉnh âm lượng tới mức to nhất.

Ngẩn ngơ nhìn tivi, nhưng trong đầu lại là hình ảnh khi tôi gặp Dương Tử tối qua.

Đột nhiên, một dáng người quen thuộc trong tivi đập vào mắt tôi.

“A”. Tôi không khỏi kêu lên kinh ngạc, đó là cậu bartender đẹp trai kia mà! Cậu ta đang sờ đầu cười ngượng ngùng. Trong tivi vang lên lời giải thích của phóng viên: “Tối qua một thanh niên trông thấy bóng đen giết người bằng súng trong con đường phía sau quán bar bèn báo cảnh sát, nhưng không ngờ khi cảnh sát vũ trang đầy đủ tới nơi thì phát hiện, đây chỉ là đoàn phim đang quay cảnh xã hội đen. Vụ việc nhầm lẫn này đã dẫn tới...”.

Nhầm lẫn...

Tôi xấu hổ toát cả mồ hôi, nhưng trong lòng lại nghĩ, chuyện nhảm lẫn này cũng không tồi, khiến tôi ăn được một cực phẩm như thế. Gã đàn ông đó... tôi nhớ lại hình ảnh phù dung ướt nước sáng nay của hắn, cùng với những hình ảnh ngất quăng đêm qua, cảm thấy mặt dần dần đỏ bừng lên - đúng là cực phẩm mê người chết đi được!

Trong cuộc sống quy củ của tôi, có lẽ bữa ngon như thế chỉ xuất hiện một lần này mà thôi.

Từ nay về sau chẳng còn gặp được người như thế nữa. Thậm chí khi đó tôi đã nghĩ như vậy đấy.

Nửa tháng sau, khi tôi đã sắp quên lời nói cay nghiệt của Trình Thần, chị đột ngột gọi điện tới cho tôi: “Tám giờ tối nay, bar Tuyết Địa, tối nay chị cho em hồi sinh hoành tráng luôn!”. Cũng chẳng để cho tôi cơ hội được phát biểu ý kiến, chị thẳng tay ngắt máy luôn.

Tôi im lặng cầm điện thoại, suy nghĩ nghiêm túc liệu có nên cho chị leo cây không, nhưng trong lòng thì vô cùng tò mò rốt cuộc bà chị này nghĩ ra cách gì để xử Dương Tử.

Cuối cùng tâm trạng muốn báo thù tên bạn trai cũ phụ bạc đã khiến tôi xách túi lên, trang điểm xinh đẹp, hồ hởi vui tươi đi tới quán bar.

Tám giờ tối, tôi vẫn chưa bước chân vào phòng Trình Thần đặt thì đã nghe thấy tiếng cười vang vang, xen lẫn trong đó là tiếng hô cao vút của Trình Thần: “Làm! Làm đi! Dương Tử, là đàn ông thì làm đi!”.

Tôi đẩy cửa bước vào, trong phòng chợt lắng xuống, ánh mắt mọi người lập tức quét tới chỗ tôi. Tôi nheo mắt nhìn lại, phần lớn người trong phòng này đều là bạn thời đại học của Trình Thần. Bọn họ đều quen tôi, chuyện giữa tôi và Dương Tử hồi đó bọn họ cũng biết. Hôm nay tụ tập lại thế này... Nhất định là Trình Thần gọi bọn họ đến.

Cuối cùng ánh mắt của tôi rơi lên người đàn ông đứng bên quầy bar, cô nàng ngoại quốc ở cạnh anh ta đang nhào người ngủ trên quầy bar.

“Hà Tịch! Cuối cùng em cũng tới rồi!”. Trình Thần uống đã ngà ngà, lão đảo chạy tới kéo tôi, “Nào nào, mọi người nhìn đi, cô bạn gái Tây mà Dương Tử mới của được so với Tịch Tịch của chúng ta thì thế nào?”.

Mọi người đều im lặng.

Tôi cẩn thận đánh giá cô gái ngoại quốc đang ngủ say kia. Đó là bạn gái anh ta quen ở nước ngoài sao? Đáng người rất được. Tôi hồ hững nghĩ thầm.

Dương Tử quay đầu lại nhìn tôi, đôi mắt đỏ ngầu, chắc là bị Trình Thần chuốc cho không ít.

Anh ta nói: “Thế này cô đã hài lòng chưa?”. Trong giọng nói đều là phòng bị và hận thù xa lạ. Dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe câu nói ấy, trái tim tôi vẫn không dãn nở mà thắt lại. Nghĩ đến nỗi nhớ mong anh ta triển miên thánng ngày, nghĩ đến nỗi chua xót của bao nhiêu đêm thức trắng làm thêm vì anh ta, tôi chỉ cảm giác được cơn giận dữ như chua như xót bức thiết tìm được nơi để trút ra đang nghẹn ở trong lồng ngực mình.

Trình Thần nghe anh ta nói vậy thì rướn cổ lên, cong móng định chửi mắng. Tôi kéo chị lại, lạnh lùng nhìn Dương Tử, còn chưa lên tiếng thì anh ta lại nói: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện”.

Tôi vốn có cảm giác mình và anh ta chẳng cần phải nói thêm gì nữa, nhưng thấy bộ mặt như sắp lột da rút xương anh ta của Trình Thần, tôi nghĩ ngợi một lát, vẫn gặt đầu đồng ý. Trình Thần không chịu, kết quả là bị mọi người vừa khuyên vừa kéo giữ lại.

Dương Tử dẫn tôi tới một hành lang rất ít người trong quán bar.

Trong ánh mắt hung dữ của anh ta có chút lụn bại: “Tịch Tịch, là tôi có lỗi với cô, cô muốn báo thù tôi, muốn khiến tôi khó coi. Cô muốn làm gì với tôi cũng được. Nhưng cô có thể đừng động tới Anna được không, cô ấy không biết gì hết”.

Tôi nghe anh ta nói, đầu tiên là sững sờ giây lát, rồi cười lạnh nhạt: “Dương Tử, anh thấy tôi rảnh thế sao? Giờ tôi không biết rốt cuộc Trình Thần đã làm gì với anh và cô kia, nhưng nếu anh thật sự muốn bảo vệ cô Anna gì đó của anh, hôm nay đừng nên đưa cô ta tới”.

Anh ta sưng người, cau mày đáp: “Tôi chỉ muốn để cô ấy sớm hòa nhập với cuộc sống của tôi, tôi không ngờ cô lại... lại dễ tiện như thế”.

“Dễ tiện?”. Tôi thấy nực cười, lập tức xù gai nhọn khắp người, lạnh lùng cười phản bác, “Anh thật sự đã coi trọng tôi quá rồi. Nghe anh nói thế, tôi rất hối hận khi ấy đã không nghĩ cách làm đêm nay càng ‘đặc sắc’ hơn nữa với Trình Thần, phải để mình xứng với cái danh dễ tiện này mới được”.

Gương mặt anh ta giận dữ đỏ bừng lên.

Tôi nói: “Còn nữa, đó không phải là cuộc sống của anh, đó là cuộc sống của tôi. Anh đã rời khỏi cuộc sống của tôi thì đừng nghĩ đưa cô gái đó bước chân vào nữa”. Tôi giơ ngón trỏ lên, gần từng từ rõ ràng: “Cút, đi!”.

Hơi men bốc lên, lửa giận cháy bùng, anh ta vung tay lên, làm bộ định đánh tôi.

Tôi sưng sờ, không ngờ Dương Tử lại ra tay với mình!

Trong tích tắc, cái tát của anh ta đã sắp rơi lên mặt tôi. Tôi ngẩn ra nhìn, quên cả tránh đi.

Chỉ chớp mắt, cánh tay của anh ta đã bị một người kéo lại, lòng bàn tay mang theo lửa hận chỉ cách tai tôi một tấc, gió quét qua má tôi, chỉ nhẹ thổi nhưng tôi lại cảm nhận được cái đau tới tận xương. Tóc mai khẽ bay lên, rồi lắng lặng hạ xuống.

“Anh này...”. Giọng nam trầm trầm lại vô cùng hấp dẫn vang lên phía sau Dương Tử, hình như đang khuyên anh ta ngừng lại. Dương Tử giãy ra khỏi tay người kia, mắng: “Liên quan gì tới mày!”.

Giọng nói của người kia lại hạ xuống thêm mấy phần, dường như rất không vui.

Cuộc đối thoại của bọn họ đều biến thành những tiếng ong ong hỗn loạn trong tai tôi.

Tôi cứ nghĩ hết lần này tới lần khác, Dương Tử muốn đánh tôi, anh ta muốn đánh tôi! Tôi nhớ đến chiếc khăn màu đỏ mình gửi đi vào mùa đông năm ấy, lại nhớ đến những đêm một mình ăn mì gói sau vô số lần thức trắng làm thêm, còn rất lâu trước đó nữa, tôi choàng tay anh ta, đi vòng quanh hồ, nói những lời ngốc nghếch “chồng Dương Tử, vợ Tịch Tịch” với anh ta hết lần này tới lần khác.

Cái tát bây giờ...

Hoang đường biết bao, vô lý biết bao!

Anh ta dám đánh tôi, sau khi gây ra những chuyện như thế mà anh ta còn dám đánh tôi!

Giận dữ trộn lẫn ầm ức, tôi lập tức mất hết lý trí.

Tôi túm chặt lấy cà vạt của Dương Tử, kéo anh ta ra khỏi cuộc tranh luận đang trên đà thăng cấp với người đàn ông kia.

Động tác này quá mạnh mẽ, làm hai người kia kinh ngạc đến ngẩn ra.

Dương Tử ngạc nhiên nhìn tôi, nhất thời cũng quên phải gạt tay tôi ra khỏi cà vạt của mình.

“Anh muốn đánh tôi?”. Cặp mắt của tôi đỏ lên xon xốt, nhưng vẫn cố chấp trừng mắt nhìn, không bỏ qua bất cứ vẻ mặt nào của anh ta, “Mẹ kiếp, anh còn dám đánh tôi à!”. Tôi vung túi xách lên, đập vào đầu anh ta.

Tôi dồn hết sức lực đánh lên đầu Dương Tử đang không hề có chút đề phòng, khiến anh ta phải ngã sang một bên.

Bình thường tôi có thói quen lúc nào ra ngoài cũng thích mang theo một đồng thứ, chìa khóa, ví tiền, ô, di động, sổ ghi chép, khăn giấy các kiểu, đồ trong túi không hề nhẹ. Anh ta bị tôi đánh lăn ra đất, úp tay lên huyệt Thái Dương, nhìn tôi như không thể nào tin nổi.

Bốn bề chợt lặng ngắt.

Tôi cảm thấy chút đó vẫn chưa đủ để mình trút hết giận, giờ nhìn cái mặt của anh ta kiêu gì cũng thấy ghét. Tôi vừa mắng: “Mẹ kiếp chứ, anh ở nước ngoài lâu rồi, tìm được bạn gái mới thì quên tôi hả, anh

quên tôi, cũng quên tính tình của tôi à. Mẹ kiếp, Hà Tịch tôi là loại để người ta bắt nạt à?”. Vừa cầm túi đánh Dương Tử, thừa lúc anh ta bị đánh cho choáng váng tôi bèn xông lên định đập vào “thằng nhỏ” của anh ta.

Một cánh tay to khỏe từ phía sau ngăn tôi lại. Mùi hương của người đàn ông kia khiến tôi cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lúc này tôi đã giận điên lên, chẳng còn sức mà để tâm tới mấy chuyện đó, làm ầm lên định làm cho Dương Tử tuyệt tự tuyệt tôn.

Có lẽ Trình Thần trong phòng nghe thấy động tĩnh, vừa ra ngoài xem đã sợ xanh cả mặt, liền hô hoán một đám người tới cản tôi lại, đám kia kéo Dương Tử ra ngoài.

Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Tôi bị mọi người cản lại vẫn cố cởi giày cao gót ra ném mạnh về phía lưng Dương Tử, cao giọng chửi mắng: “Mẹ kiếp, đừng để chị gặp lại mày nữa, thấy lần nào tao xuyên ‘thằng nhỏ’ của mày như xuyên xúc xích lần đó. Cắt của mày đem bán! Mua một tặng một! Giảm giá chín mươi phần trăm!”.

Tất cả mọi người nghe được mặt mũi đều tối sầm, Trình Thần vội vàng bịt miệng tôi.

Nghe nói từ đó về sau, tất cả những người có mặt ở đó lúc ấy cứ trông thấy xúc xích là đều tránh xa.

2. Chương 3 - 4

Chương 3

Tạm biệt đám Trình Thần đầy vẻ lo lắng, tôi bắt taxi định về thẳng nhà, nhưng khi đi ngang qua công viên, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại bảo tài xế dừng xe.

Tôi muốn một mình lặng lẽ đi bộ hết đoạn đường còn lại.

Đường phố nửa đêm tĩnh lặng tới đáng thương, thi thoảng lại có bướm đêm bay vờn dưới ngọn đèn đường.

Một chiếc giày cao gót đã lấy ném Dương Tử, tôi đi chiếc kia khắp khiêng bước trên đường. Đi được một lát, gót chân thực sự đau không chịu nổi, tôi ngồi xuống một chiếc ghế dài ven đường, cởi giày ra rồi chậm chậm xoa xoa gót chân.

Cứ xoa mãi, nước mắt thì nhau rơi xuống, rớt lên mắt cá chân, rồi càng lúc càng rơi nhiều hơn. Nước mắt đột ngột tuôn ra càng khiến tôi không cách nào kìm lại được.

Cuối cùng tôi co người lại trên ghế, ôm đầu gối khóc nghẹn.

Bên kia đường vang lên tiếng xe ô tô chạy qua, tôi vẫn giữ nguyên tư thế này, khóc đau đớn. Tiếng bánh xe nghiêng trên mặt đường ở phía trước chậm lại, tôi đưa đôi mắt sưng húp của mình nhìn chiếc xe đang chậm rãi trở tới kia, đó là một chiếc xe việt dã sang trọng, có lẽ chủ xe nhìn thấy tôi nửa đêm canh ba ngồi khóc bên đường thì thấy lạ, nhất thời tò mò nên tới xem thế nào thôi.

Tôi lùi mình tránh vào trong bóng cây dưới đèn đường.

Chiếc xe kia như gặp ma, tăng tốc bỏ đi.

Tôi lại tự ngồi khóc tới đã thì thôi.

Chẳng được bao lâu, nơi khóe mắt lại lóe lên một vệt sáng đỏ, tôi ngẩng đầu, là chiếc xe việt dã kia đang lùi lại.

Tôi lau nước mắt, chỉ cảm thấy chủ nhân chiếc xe này bị bệnh. Xe ngừng lại ven đường, người đàn ông vóc dáng cao gầy ngồi ghế lái đã bước xuống, tôi còn chưa trông rõ mặt thì hắn đã khóa cửa xe, đèn đón tắt ngúm, tôi lại càng không thấy được bộ dạng hắn, hắn nhanh chóng sải bước dọc theo con đường nhỏ trong công viên.

Tôi nhìn bên ven đường, có ký hiệu của nhà vệ sinh. Lúc ấy mới hiểu ra, chắc gã này đang mắc lăm đây.

Dù bây giờ tôi vẫn đau buồn, nhưng hãy còn lý trí, tôi nghĩ, con gái nửa đêm nửa hôm một thân một mình ngồi trên ghế bên đường khóc lóc thảm thiết như thế, không nói tới chuyện ảnh hưởng tới văn hóa, đúng là cũng hơi nguy hiểm. Tôi bèn sửa lại đầu tóc, cầm túi lên chuẩn bị đi bộ về nhà.

Bên này tôi còn chưa đứng dậy, trên con đường nhỏ trong công viên ở bên kia đã có hai thằng lưu manh vô lại lượn tới. Hình như bọn chúng có hơi men, cứ lao đảo loạn choạng ngã nghiêng. Tôi siết chặt cổ áo, định chờ chúng đi qua mới về nhà.

Tên lưu manh A loạng quạng ngã xuống đất, lúc đứng dậy thì đập gáy vào đèn sau của chiếc việt dã kia, đập mạnh tới nỗi tiếng báo động của xe cũng vang lên.

Gã ôm đầu lao đảo đứng dậy, đập mạnh lên cửa xe: “Cô em hoang dã thật đấy! Mẹ kiếp chứ kêu cái khi gì mà kêu, ông đây còn chưa lên mà! Kêu cái con khi!”.

Tôi nghe mà ôm mặt thở dài. Chỉ muốn hai tên lưu manh này phấn đi nhanh nhanh.

Gã lưu manh kia tỉnh táo hơn một chút, vỗ vỗ lên vai bạn, nói: “Anh... anh ơi, say quá rồi hả! Gì mà cô em? Đây... đây là xe mà! Việt dã đó! Xe sang đó!”.

Gã kia vừa nghe được, bèn không phục: “Sang cái con khi, giỏi lắm hay sao! Ông đây có mỗi chiếc xe máy mà cũng có thể tán gái được, hôm nay đèo Đông Đông, ngày mai chở Tây Tây!”.

Tịch Tịch[1]? Tôi vĩnh tai lên.

“Trái ôm phải ấp! Làm một lúc hai em! Ha ha!”.

Câu này chẳng khác gì cái gai đâm vào nơi đau đớn nhất trong tim tôi. Ngày thường nghe thấy mấy lời kiểu này, tôi cũng lắm chỉ cười nhạt một cái, nhưng hôm nay thì...

Tôi ngược mắt lên nhìn hai bóng người tối tăm, bọn chúng cười sằng sặc, làm như có cùng lúc hai cô bạn gái là chuyện rất đáng tự hào.

“Đi thôi anh, chúng ta tìm chỗ uống rượu tiếp”.

“Không được, ông mày ngứa mắt lắm, xe xịn, ông đây cho chúng mày lái xe xịn này”. Nói xong bèn nhặt một hòn đá trên đường, định vạch lên thân xe.

Tôi thuận tay cầm chiếc giày cao gót vút trên mặt đất lên, siết chặt trong tay với tâm thế bất chấp tất cả. Gót giày vừa chọc vào cổ của tên lưu manh kia, gã đã đau đớn xuýt xoa mấy tiếng, tỉnh rượu được ba phần, lửa giận cũng tăng lên tới ba phần.

“Mẹ kiếp, thằng khốn nào đánh ông đấy!”.

Nghe tiếng mắng chửi, trong lòng tôi có hơi sợ hãi, nhưng tên lưu manh này đã trông thấy tôi rồi, trừng đôi mắt đỏ ngầu lên nhìn. Tôi biết, lúc này càng ra vẻ sợ hãi thì chúng càng nghĩ tôi dễ bắt nạt. Tôi để chân trần, đứng thẳng người, lớn tiếng đáp lại: “Tao đánh thằng khốn mày đấy”.

“A, hóa ra là gái à!”. Gã bên cạnh bật cười một cách quái gở, đi về phía tôi. Tôi thầm kêu không xong rồi, nhưng vẫn treo nụ cười khinh miệt lên trên mặt, “Mày cứ thử bước lại gần tao một bước xem, chồng tao vừa đi thôi, chắc lát nữa sẽ trở lại đây, chúng mày dám đắc tội với anh ấy, sau này còn định bám trụ ở thành phố A không?”.

Tên lưu manh đã hơi tỉnh rượu kia thấy tôi dọa dẫm có vẻ thật, bèn có ý lùi lại: “Anh, trông con này không dễ chơi đâu, hay là chúng ta...”.

“Mẹ kiếp! Ông cứ muốn chơi đấy, mẹ, có tiền có quyền thì hơn người phải không, hôm nay ông chơi chết mày, cùng lắm thì đền ày một mạng!”.

Trong lòng thầm kêu không xong rồi, tên này đã say quá cần câu, chuyện gì cũng có thể gây ra được. Tôi xoay người định chạy, nhưng có hai, ba bước mà gã đã tóm được tóc tôi. Kể say rượu rất khỏe, tôi sợ tới run cả người, nhưng không mò được thứ gì có thể đập gã.

Tôi cuống lên, giơ móng tay ra, quay lại hét cào lại cấu lên mặt gã. Mặt gã bị tôi cào bật máu, gã liên tục kêu đau, túm tóc quăng mạnh tôi ra.

Tôi ngã bệt xuống đất, đầu óc quay cuồng. Chưa kịp tỉnh táo lại đã trông thấy một bóng đen lờ lờ tới trước mặt mình: “Con thối tha!”. Tên lưu manh kia chửi một tiếng, giơ chân lên định đạp. Tôi ôm đầu co người lại.

Nhưng cái đầu không hề ập đến. Tên lưu manh không biết bị ai đẩy mạnh một cái, mất thăng bằng lão đảo lúi ra sau mấy bước, ngã phịch xuống đất.

Một bóng người cao to chắn trước tôi, lưng rất thẳng, bóng người dưới ánh đèn đường phủ lên người tôi, ngược sáng làm tôi có cảm giác bóng lưng của người đàn ông này sừng sững như núi, cảm giác vô cùng an toàn.

Có người đến giúp đỡ vào những lúc thế này, lúc nào cũng khiến người ta cảm động tới rơi nước mắt.

Tôi ngẩn ngơ nhìn, chỉ cảm giác bóng lưng này có chút quen thuộc nhưng cũng có chút lạ lẫm. Mà giọng nói của hắn lại càng quen hơn bóng lưng kia.

Hình như... có lẽ... lúc Dương Tử định ra tay đánh tôi, cũng là giọng nói này đã ngăn cản...

Người đàn ông đó rút di động ra, gọi điện thoại: “Alo, cảnh sát Dư ạ? Là tôi đây, tôi gặp chút rắc rối ở đường Hưng Võ, vắng, hai tên lưu manh. Vâng, xin anh nhanh lên, phiền anh rồi”.

Hai tên kia vừa nghe báo cảnh sát, nhất thời có chút hoảng loạn, vội vội vàng vàng kéo nhau bỏ chạy.

Tôi thở phào một hơi, xoa xoa lên chỗ da đầu bị kéo đau, chật vật định đứng dậy. Một bàn tay mạnh mẽ gầy gầy chìa tới trước mặt tôi. Tôi sững người, lập tức nắm lấy không hề ngại ngần.

Lòng bàn tay của người đàn ông này ấm áp đến mức khiến lòng tôi nóng lên.

Hắn dùng sức kéo tôi đứng dậy. Tôi chỉnh lại mái tóc lòa xòa trước, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn: “Cảm...”. Nửa câu sau bị tôi nuốt vào trong bụng, đổi thành một câu cực kỳ kinh ngạc: “Sao lại là anh!”.

Anh chàng 419[2]...

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình còn gặp lại hắn tới lần thứ hai, càng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp lại hắn trong bộ dạng lệch thếch như thế này.

Hắn liếc mắt đánh giá tôi một lượt, cười nhạt: “Quả nhiên là nữ trung hào kiệt, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng trông thấy cô đánh nhau với người khác”.

Hắn nói như vậy, chẳng lẽ lúc này hắn cũng thấy tôi đánh nhau với Dương Tử?

Tôi thầm cân nhắc đôi chút, đột nhiên nhớ tới lúc này khi mình giận quá mất khôn, có lẽ, chắc là, hình như có người đàn ông kéo tôi lại... á... tôi nhìn về mặt của hắn, trong lòng lại càng củng cố thêm suy nghĩ này.

Đúng là có duyên thật, tôi thầm bĩu môi.

Nữ trung hào kiệt? Tôi cười gượng, không, lá gan tôi vốn nhỏ lắm, chỉ là khi tôi hung hãn nhất đều bị anh bắt gặp thôi.

Hắn bỏ tay tôi ra, bước về phía chiếc xe đất tiền kia, bấm vào khóa, đèn xe nháy lên mấy cái, hắn mở cửa ngồi vào xe.

Tôi cúi đầu nhìn cái dáng chán đời của mình, hai chân trần, còn giống cô bé bán diêm hơn cả cô bé Lọ Lem. Đèn xe viết đã lại nháy lên nhưng không khởi động. Tôi nhìn chiếc xe một cách đáng thương, rồi đáng thương nhất lại chiếc giày đã bẩn, suy nghĩ xem có nên đi vào không.

Đúng lúc đó, anh chàng 419 hạ cửa kính ở phía tôi xuống, lạnh lùng quảng cho tôi hai từ: “Lên xe”.

Tôi ngẩn người, hắn chờ mãi, chân mày không khỏi cau lại. Tôi vội vàng vứt chiếc giày đi, hấp tấp mở cửa tót lên xe, chỉ sợ chân chừ một chút thôi là hắn sẽ hối hận mà đá tôi xuống.

Hắn liếc mắt nhòm tôi mấy lần, trong cái cười khẩy pha chút mỉa mai: “Đi đâu?”.

Giờ tôi cũng chẳng còn hơi sức mà để ý tới vẻ mặt khinh miệt của hắn, chỉ đường xong bèn ngồi dựa vào ghế ngẩn ngơ nhìn con đường phía trước. Có lẽ hắn vốn là một người ít nói, lại càng không có gì để nói với tôi, cả chặng đường đều im lặng.

Khi xe dừng ở dưới nhà, tôi mở cửa xuống xe, quay lại lịch sự nói với hắn một câu: “Cảm ơn anh, tạm biệt!”.

Giọng nói hồ hững của hắn vang lên từ trong xe: “Từ trước tới nay tôi không thích một người phụ nữ xuất hiện quá nhiều lần trước mặt mình”. Nói xong, hắn bèn đánh tay lái, thản nhiên để tôi hít bụi, nghênh ngang bỏ đi.

Tôi âm thầm siết chặt nắm tay... Anh nghĩ tôi mong mình gặp được anh chắc?

Lúc này sự mệt mỏi đã trào lên, tôi âm ỨC thở hắt ra, hôm nay cả người lẫn tâm tôi thực sự mệt mỏi lắm rồi, hoàn toàn không có sức mà so đo với tên kia nữa. Tôi uể oải lên nhà, mở cửa, vứt giày, tắm rửa xong bèn nhào lên trên giường, ôm đầu, ngủ thiếp đi.

Trong cơn mơ, dường như luôn có một lồng ngực rộng rãi mà ấm áp để tôi tựa vào, hết như đêm đó.

[1] Hà Tịch nghe nhầm Tây Tây thành Tịch Tịch vì hai từ này đều có âm đọc là xī xī.

[2] 419 là cách chơi chữ của dân mạng Trung Quốc, nghĩa là tình một đêm.

Chương 4

Cuộc sống cứ trôi qua vun vút giữa những chuyện tình ngổn ngang. Hai tháng trôi qua trong chớp mắt.

Từ hôm ấy, Dương Tử không còn xuất hiện trong thế giới của tôi nữa, xem như anh ta vẫn còn chút tự trọng, mang cô gái kia biến mất khỏi tầm mắt tôi như tôi mong muốn.

Nhưng những ngày tháng yên bình thì không kéo dài mãi.

Một ngày tháng mười một, hết giờ làm, tôi ra khỏi công ty mới biết trời đang đổ mưa. Mưa trắng trời, mưa như trút nước. Chuyện này vốn dĩ không phải là việc gì lớn lao, nhưng trong tương lai không xa, nó lại trở thành chướng ngại vật rất lớn ngăn cản tôi.

Trình Thần gọi điện tới cho tôi, cứ tưởng chút tâm lý phụ nữ ít ỏi còn thừa lại trong chị trời dậy, muốn gọi tôi đi chơi trong ngày mưa, ai ngờ...

“Tịch... Tịch Tịch, cứu chị”.

Tôi sững người, cười mỉa: “Giả vờ cái gì thế, tưởng em còn bé dễ bị dụ dỗ hả? Chị mà có thể kêu em đi cứu chị sao? Thẩm Hy Nhiên nhà chị đâu?”.

“Đi, đi công tác rồi...”. Giọng nói sợ hãi pha lẫn run rẩy hoang mang ở bên kia di động vang lên, nói tới đây lại chen thêm tiếng nước nổ tuyết vọng, “Tịch Tịch, chị sợ... cứu chị với”.

Trình Thần biết khóc sao? Lúc này tôi mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, nghiêm túc hỏi: “Sao vậy? Giờ chị đang ở đâu?”.

“Ban công nhà chị, trời mưa... chị bị trượt, bụng, bụng chị đau quá, có máu chảy...”.

Trình Thần nói năng lộn xộn, tôi hoàn toàn không biết chị đang nói gì, buộc phải bình tĩnh nói: “Giờ chị gọi 120 trước, sau đó báo cho em biết là bệnh viện nào, giờ em qua đó đây”.

“Gọi rồi, bệnh viện Ái Hòa... Tịch Tịch, là đứa bé, đứa bé!”.

Tôi ngắt máy, mặt trắng bệch, nhanh chóng chạy ra đầu đường vẫy xe, nhưng trời mưa nên ai cũng giành giật taxi, chờ mãi mà không thấy xe nào trống, đúng là vừa bực mình lại vừa nóng ruột, hận không thể giật đầu mình xuống ôm trong tay, dọa chết tài xế, sau đó cướp xe tự lái đi.

Tôi vừa gọi điện cho Thẩm Hy Nhiên, vừa lao tới bệnh viện.

Khi trong di động vang lên giọng nói “Số máy quý khách vừa gọi...”, ý nghĩ muốn giết người của tôi càng lúc càng mãnh liệt.

Bệnh viện Trình Thần gọi cấp cứu cách chỗ tôi rất xa, chỉ dựa vào sức chạy của tôi thì có thể tới bệnh viện vào đêm khuya hay không cũng là một vấn đề. Tôi tìm trạm xe bus, xem kỹ lộ trình rồi sốt ruột chờ xe. Nhưng không biết chuyến xe bus ấy xảy ra tai nạn hay thế nào, đợi mãi mà không thấy tới. Đường lúc ruột nóng như lửa đốt, một bóng xe màu đen lướt qua trước mặt tôi.

Tôi nhớ chiếc xe này, chính tôi đã bảo vệ nó khỏi bị rạch dưới tay bọn lưu manh trong đêm hôm ấy.

Cột đèn giao thông phía trước chuyển đỏ, chiếc xe việt dã dừng lại như tôi đã ước. Tôi như được tăng thêm sức mạnh chỉ trong chớp mắt, chạy ào vào giữa dòng xe cộ, không hề để tâm tới những tiếng còi xe và tiếng quát mắng hỗn loạn.

“Cộc cộc!”. Tôi lơ mơ trông thấy người đàn ông đằng sau miếng dán cửa đổi màu kia đang gọi điện thoại. Tôi gắng sức gõ lên cửa xe, cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của hắn. Cửa xe được hạ xuống, luồng không khí ẩm áp bên trong phả ra, nường theo đó là giọng nói còn lạnh lùng hơn hạt mưa của hắn: “Này cô, chúng ta có quen nhau sao?”.

“Quen, quen chứ!”. Tôi vượt nước mưa trên mặt, cũng chẳng để ý liệu lớp trang điểm có bị trôi đi không, vội vã nói: “Người tình một đêm, người xé tiền, người đánh nhau với đàn ông đó!”.

Câu nói này vừa dứt, những xe đang chờ đèn xanh ở bên cạnh gần như đều hạ nửa kính xe xuống, để lộ ra những gương mặt tò mò nhìn sang phía này.

Hắn cau mày, khóe miệng nhếch lên, quay đầu đi một cách vô cùng căm ghét, đóng cửa kính luôn.

Tôi vội vàng ấn tay lên cửa kính xe, kêu lên: “Chờ đã chờ đã! Chờ đã nào! Này!”.

Tôi thò tay vào chèn lên cửa kính để hắn không đóng được. Người đàn ông trong xe nói mấy câu vào di động, tắt máy, lại nhìn chằm chằm vào tôi, nói: “Cô này, tôi đã nói rồi...”.

“Không thích người phụ nữ nào xuất hiện trong thế giới của anh quá nhiều lần chứ gì? Tôi biết, tôi biết rồi, nhưng hôm nay tôi vội thật đấy, tôi đảm bảo! Tôi đảm bảo từ nay về sau sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của anh nữa! Thật đấy! Có nhìn thấy tôi cũng đi đường vòng!”. Tôi gơ ba ngón lên thề thốt, chỉ sợ hắn không tin mình.

“Tôi hy vọng giờ cô biến luôn đi”.

Tôi nghiêm túc đáp: “Này anh, chuyện này thật sự có liên quan tới mạng sống đấy”.

“Mời cô biến đi”.

Hắn lạnh lùng nói dứt câu, đèn tín hiệu màu xanh đã bật sáng, hắn định lái xe đi ngay.

Tôi ngăn người ra một lát, rửa thẩm trong bụng: “Mẹ kiếp chứ, bà bắt chấp”.

Tôi chạy nhanh tới trước xe hắn, dang hai tay cản chiếc xe việt dã đất tiền lại, kiên định nhìn người đàn ông phía sau tấm kính chắn gió. Hắn nhướn mày, dường như có cảm giác hiếu kỳ với người dám đối nghịch với mình như thế này.

Tôi thẳm tự khinh bỉ mình trước, rồi ngồi bệt xuống lòng đường ướt nước, gào khóc ngay giữa đường: “Em có rồi! Em đã có rồi! Sao anh có thể đối xử với em như thế! Anh không quan tâm tới em thì quan tâm tới đứa bé có được không! Em đã hết cách rồi, em thật sự cùng đường rồi!”.

Chung quanh đột nhiên yên tĩnh, rồi lập tức âm ỉ lên.

May mà tên này là người trọng sĩ diện, tôi chưa gào được bao lâu, hắn đã xanh mặt ra khỏi xe, kéo tôi vào trong, đập chân ga phóng như bay ra khỏi hiện trường huyền ảo.

Tôi chỉnh hệ thống sưởi, thản nhiên lau dòng nước mắt bị ép ra và nước mưa lạnh lẽo trên người, nói: “Cảm ơn anh, bệnh viện Ái Hòa”.

Không ngờ hắn nghe thấy câu ấy lại đột ngột phanh gấp. Xe dừng lại ven đường, hắn cau mày quay lại nhìn tôi, nói bằng giọng không thể tin nổi: “Cô có thật à?”.

Cần gạt nước tự động di chuyển theo một tiết tấu đơn điệu.

Tôi thầm cân nhắc suy nghĩ của hắn một chút, hắn nhất định đã hiểu nhằm hành động của tôi lúc này. Tôi nghĩ, nếu giờ muốn hắn đưa mình tới bệnh viện, để hắn hiểu nhằm một chút cũng chẳng có gì tệ, thế là gật đầu nghiêm túc đáp: “Phải, có thật rồi”.

Hắn nhìn tôi như nhìn quái vật.

“Thế nên đưa tôi tới bệnh viện đi, nhanh lên chút”.

Hắn chỉ sững sờ trong giây lát rồi nhanh chóng trấn tĩnh lại: “Bệnh viện thành phố gần hơn...”.

Tôi ngắt lời hắn: “Không không, Ái Hòa có bác sĩ tôi quen, ừm, nên đi tới đó trước đi, cảm ơn”.

Cả quãng đường đi không ai lên tiếng.

Tôi điên cuồng gọi điện cho Thẩm Hy Nhiên, nhưng không có ai bắt máy. Khát khao muốn bóp chết anh ta trong tôi chưa bao giờ mãnh liệt như thế.

Cuối cùng cũng tới bệnh viện, tôi ném lại cho hắn một câu đại khái: “Xin lỗi, nói có là lừa anh đấy, vô cùng cảm ơn anh đã đưa tôi đến đây”. Cũng chẳng để ý xem hắn nghe có hiểu hay không, tôi quay người chạy vào đại sảnh bệnh viện như có lửa đốt phía sau.

Lúc này trời đã nhá nhem, người trong bệnh viện ít hơn ban ngày khá nhiều. Tôi chạy tới trước quầy trực, cuống quýt hỏi: “Chị y tá, lúc này có một cô gái được đưa tới cấp cứu không ạ? Chắc là người có thai đó...”.

Tôi chưa nói hết nhưng y tá đã hiểu ý: “Có, tên là Trình Thần, giờ đang liên hệ với bạn bè người thân của cô ấy tới nộp viện phí, sau đó mới có thể tiến hành phẫu thuật, cô...”.

“Cứu người cứu người! Em nộp viện phí, bảo bác sĩ cứu chị ấy trước đi!”.

Dù nói như vậy, nhưng khi y tá thu phí nói với tôi: “Số dư tài khoản trong thẻ của cô không đủ”, tôi thật sự muốn chết quách đi cho rồi.

Tôi nói: “Chị ơi, tiền nong không thành vấn đề, có thể để bác sĩ phẫu thuật trước được không ạ, sau này chúng em nhất định sẽ nộp bổ sung sau. Đây là chứng minh thư của em, có thể làm thế chấp”.

Y tá lạnh lùng máy móc đáp lại: “Xin lỗi cô, quy định của bệnh viện là như thế, chúng tôi không thể làm khác được”.

Tôi hét cách, đành tiếp tục gọi điện cho Thẩm Hy Nhiên, thế nhưng bên kia vẫn lặp đi lặp lại câu trả lời của giọng nữ kia, tôi chưa bao giờ ghét thứ giọng nói máy móc trong di động như thế. Tôi vừa nóng vừa sốt ruột, mắt đỏ ửng lên mà không dám bật khóc.

“Bao nhiêu?”. Y tá đứng trong quầy trả lời với một người khác.

Tôi cắn đốt ngón trỏ, định tìm đứa bạn khác vay tiền. Bỗng nhiên một tờ giấy được đưa tới trước mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông kia vẫn lạnh lùng nhìn tôi, không lên tiếng.

Mũi tôi cay cay, cũng biết lúc này mình không được phép mạnh miệng, bèn nhận lấy hóa đơn đã nộp viện phí: “Cảm ơn anh, anh chờ ở đây một lát đã”, rồi chạy đi đưa cho bác sĩ.

Khi Trình Thần được đẩy vào phòng phẫu thuật, tôi trượt theo tường ngồi thụp xuống, cảm giác có chút lạnh lẽo, bàn tay đang cầm di động khẽ run rẩy. Nhưng giờ vẫn còn chuyện chưa giải quyết xong, tôi lại gọi cho Thẩm Hy Nhiên, vẫn không có ai bắt máy.

Giờ tôi chẳng còn muốn giết anh ta làm gì nữa, tìm đứa bạn khác vay tiền xong bèn đi tìm người đàn ông kia.

Nhưng khi tôi đi tìm khắp nơi, hắn đã biến mất rồi. Ra ngoài bệnh viện cũng không nhìn thấy xe của hắn nữa. Tôi nghĩ người đàn ông này thật sự không muốn gặp lại mình nữa rồi. Với hắn mà nói, chút tiền còm này chẳng đáng để bận tâm, hắn nhiên sẽ không tính toán với tôi.

Tôi thở dài, nhưng lần này thứ tôi nợ hắn không phải là tiền, mà là ân tình!

Đương lúc rối rắm, di động trong tay rung lên, tôi lấy ra nhìn thử, được lắm, thằng khốn này cuối cùng cũng biết chị mày gọi cho nó rồi đây. Tôi nhếch mép lạnh lùng, nhận điện thoại, giọng Thẩm Hy Nhiên rất gấp: “Alo, Tịch Tịch, giờ anh đang có việc, cô đừng gọi nữa, lát nữa anh gọi lại cho cô”.

“Lát nữa? Chuyện của Trình Thần cũng phải chờ lát nữa?”.

“Ừm, giờ đang bận thật, có chuyện gì chờ anh về rồi nói sau”. Nghe bên kia âm ỉ, tôi biết anh ta đang bận thật. Nhưng nghĩ tới hình ảnh máu me đầy người của Trình Thần, lửa giận trong lòng tôi cứ bốc lên hừng hực.

“Được, chờ lát nữa, có biết vợ anh bị sảy thai không? Chị ấy máu me bê bết được đưa tới bệnh viện, đau đớn bao lâu mới được vào phòng phẫu thuật”. Tôi nói, “Chờ lát nữa? Tới lúc xác vợ lạnh cứng anh cũng không biết đâu! Anh bận cho chết đi!”.

Tôi ngắt máy, tắt luôn nguồn, cũng để cho tên kia ném thử cảm giác hoảng hốt sợ hãi đi.

Thu xếp ổn thỏa vài chuyện lật vặt, tôi tới bên ngoài phòng phẫu thuật, ngồi trên băng ghế dài mỗi mòn chờ đợi. Lúc này hai tay mới có thời gian mà bắt đầu run rẩy.

Sảy thai... Sảy thai...

Tôi nhớ đến sự sợ hãi và bất lực của Trình Thần trong điện thoại, cùng sự sốt ruột muốn cúp máy của Thẩm Hy Nhiên, nhất thời có chút chạnh lòng.

Trong chuyện tình cảm, liệu có phải phụ nữ nhất định sẽ bi thảm hơn không?

3. Chương 5 - 6

Chương 5

Chừng mười một giờ tối hôm sau Thẩm Hy Nhiên mới tìm tới bệnh viện.

Trình Thần đang truyền dịch đã ngủ say, gương mặt tái nhợt đi. Mà sắc mặt của Thẩm Hy Nhiên thì còn khó coi hơn Trình Thần tới mấy phần. Anh ta ngẩn ngơ đứng nhìn, không dám vươn tay ra chạm vào chị.

Tôi lẳng lặng liếc mắt nhìn Thẩm Hy Nhiên, nhường chỗ cạnh giường bệnh lại cho anh ta, chậm rãi cầm áo khoác đi ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc cửa được đóng lại, tôi trông thấy anh chàng công tử xưa nay cao ngạo vùi đầu vào bên giường Trình Thần, khóc không thành tiếng.

Tình yêu là gì? Nếu nước mắt của Thẩm Hy Nhiên vào giờ phút này là đau lòng mà không phải hối lỗi, tôi cảm thấy, có lẽ anh ta thực sự yêu Trình Thần.

Vì đau lòng là quan tâm, mà hối lỗi lại là vì chuộc lại lỗi lầm của bản thân.

Chăm sóc Trình Thần trọn một ngày, tôi mệt mỏi tới nỗi không thể chống đỡ được nữa, về nhà tắm rửa qua loa rồi nhào lên giường. Tôi vốn nghĩ rằng lần này sẽ ngủ được một giấc rất say, chẳng biết thế nào mà trần trọc mãi không ngủ được.

Rõ ràng lúc ấy chẳng nhìn người đàn ông kia được mấy lần, vậy mà giờ trong đầu óc chỉ toàn hình bóng của hắn, ngón tay thon dài cầm lấy vô lăng, chất giọng trầm trầm ưu nhã như tiếng đàn cello, nhớ tới ngón tay ấy đã từng trượt qua lưng tôi, đôi môi ấy đã từng lướt qua chân mày tôi, những ký ức về đêm ấy cứ dâng lên từng hồi.

Tôi trở mình xuống giường rót một cốc nước lạnh thật lớn. Xoa lên gò má đang nóng rực, tôi chỉ hận không thể tự tát mình một cái.

Được lắm! Mày thiếu đàn ông tới mức này cơ đấy!

Tôi nghĩ đi nghĩ lại một hồi, cuối cùng quy kết nguyên nhân là vì đã nợ người ta, khó tránh khỏi lương tâm bứt rứt. Mà ngay cả tên của người đàn ông kia là gì tôi cũng chẳng biết, đi đâu mà trả tiền cho hắn bây giờ.

Tôi bực bội đặt cốc nước lên bàn. Kệ hắn đi, dù sao người nợ ân tình này cũng là Trình Thần và Thẩm Hy Nhiên, chẳng liên quan gì tới tôi cả, hôm nào bảo Thẩm Hy Nhiên tự đi tìm người mà trả nợ.

Cứ nghĩ như vậy, đêm ấy tôi mới miễn cưỡng ngủ thiếp đi. Nhưng trong giấc mơ ấy luôn có một người đàn ông lướt những ngón tay thon dài của mình trên cơ thể tôi, tựa như đang đàn một khúc nhạc tuyệt diệu.

Sáng hôm sau, tôi vác đôi mắt thâm quầng đi làm như thường lệ.

Giờ nghỉ trưa, chị Triệu ở bàn bên xích lại cười cười: “Tịch Tịch này, ăn chưa?”.

Tôi cũng cười: “Em ăn rồi”.

“Lần trước nghe nói bạn trai em đã đi du học về rồi, mọi người đều nghĩ em sẽ bàn chuyện cưới xin ngay thôi, mãi sau chẳng thấy tin tức gì, giờ...”.

Trong lòng tôi cũng đoán chừng được ý của chị. Nếu là trước đây, tôi cũng lăm chỉ cười cười cho qua chuyện. Nhưng sau việc tối qua, trong thâm tâm tôi cũng cảm nhận rõ được rằng mình nên nghiêm túc giải quyết vấn đề cá nhân, bèn trả lời chị: “Vâng, đã chia tay rồi ạ”.

Nụ cười trên gương mặt chị Triệu lại tươi lên mấy phần, vội vàng áp sát lại: “Nào, Tịch Tịch, chị nói với em nhé. Thằng cháu lớn nhà chị cũng mới về nước cách đây không lâu. Tuổi tác khá hợp với em, mặt mũi cũng tạm ổn, học y đấy, mỗi tội hay thẹn. Hay là lúc nào hai đứa...”.

“Vâng ạ”. Tôi gật đầu đồng ý.

Chị Triệu vui tới nỗi không khép miệng lại được, nhanh chóng quyết định thời gian địa điểm, sợ tôi hối hận.

Tối thứ sáu, tôi đến trước cửa nhà hàng đã hẹn đúng giờ. Vừa ngẩng lên nhìn, đúng là khéo, hóa ra đây là nơi mình đã từng tạt trà vào mặt Dương Tử.

“Chào cô, xin hỏi cô có đặt chỗ trước không ạ?”.

“Có, anh Trần Thượng Ngôn”. Tôi nói tên người kia.

Cô lễ tân mỉm cười lễ độ: “Vâng ạ, anh Trần đã đến rồi, mời cô”.

Khi nhìn thấy anh ta, tôi khẽ nhú mày, hình tượng quả thực không tồi. Chị Triệu không lừa mình. Tôi mỉm cười với anh ta: “Anh Trần ạ? Chào anh, tôi là Hà Tịch”.

Anh ta lập tức đứng dậy, đẩy mắt kính, hiển nhiên có chút luống cuống: “Chào cô, tôi là Trần Thượng Ngôn”.

Chúng tôi tự giới thiệu đơn giản rồi cùng ngồi xuống. Anh ta hay thẹn, nhưng không hề trầm, thậm chí sau cuộc đối thoại lịch sự lúc ban đầu còn thể hiện nét khéo ăn khéo nói, từng cử chỉ vô cùng nhã nhặn, hoàn toàn khớp với hình tượng bác sĩ lý tưởng.

Tôi vô cùng hài lòng.

Anh ta cũng chẳng có ý kiến gì về tôi. Tôi đoán chừng, nếu không có gì bất ngờ thì chuyện này chắc hẳn sẽ thành thôi. Nếu thuận lợi hơn chút nữa, chuyện trăm năm cũng xong luôn.

Khi miếng bíp-tết được đưa lên, đương lúc tôi cong môi suy nghĩ xem phải cắt từ chỗ nào thì anh ta đột nhiên lên tiếng: “Em không thích bíp-tết sao?”.

Tôi lắc đầu: “Em thích ăn nhưng không thích cắt, tốn sức”.

Khóe mắt tôi chợt bắt được ánh sáng lờ lờ lên trong mắt Trần Thượng Ngôn. Anh ta ngượng ngùng cười nói: “Để anh giúp em”. Nói xong anh ta bèn lôi ra một gói khăn giấy khử trùng trong túi phải, rồi thình lình rút con dao phẫu thuật ở túi trái ra, lấy khăn khử trùng lau dao một lượt, ánh sáng phản xạ lại khiến tôi chói mắt.

Chưa đầy hai mươi giây sau, miếng bíp-tết của tôi đã được cắt thành từng miếng vuông vức dài một centimet, rộng một centimet.

Tôi rút cảm, nhìn cái đĩa hình vuông im lặng không thốt nên lời.

Anh ta tiếp tục cười ngượng ngùng: “Cảm giác cắt thịt sống và cắt thịt chín không giống nhau lắm. Có lẽ kích cỡ không được chuẩn, em ăn tạm đi nhé”.

“Cắt thịt sống... là cảm giác gì?”.

Anh ta nhúu mày suy nghĩ một lát, rồi chợt cười cười: “Đạo này nhà anh có người hảo tâm hiến tặng thi thể vật nuôi ngâm trong phoóc-môn, cảm giác rất giống như khi cắt vật còn sống, em có thể thử xem”.

Tôi lau mồ hôi lạnh đang rịn ra trên trán: “Anh... anh Trần, em vào phòng vệ sinh trước đã”.

Tôi đứng dậy định bỏ đi, nhưng anh ta đã gọi giật lại: “Hà, Tịch Tịch, ừm, anh có thể gọi em như thế không?”. Anh ta cười cười, như có chút ngượng ngùng, “Trước đây anh cũng từng xem mặt mấy lần... cứ mỗi khi bên nữ giữa chừng bỏ vào nhà vệ sinh thì đa phần là sẽ không trở lại nữa”.

Bàn tay đang lạnh mướt cảm ví xách phía sau của tôi khựng lại, rồi trả về chỗ cũ, tôi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Anh ta đẩy kính lên, gương mặt ửng đỏ: “Cho anh hỏi một chút, điều gì khiến em rút lui nửa chừng vậy? Anh thấy trước đó chúng ta nói chuyện cũng khá vui vẻ mà”.

Là khá vui vẻ. Tôi nhìn khuôn mặt đỏ bừng của anh ta, nghĩ bụng, thời buổi này quả thực không còn nhiều những bác sĩ thật thà, nếu tôi còn có chút đạo đức xã hội thì đừng nên gạt anh ta. Tôi thở dài, thành thực đáp: “Những người anh xem mặt trước đó thì em không biết, nhưng nếu bạn trai em làm bác sĩ mà lúc nào cũng kè kè dao phẫu thuật, sử dụng thành thạo, hơn nữa nhà anh ấy còn ngâm thi thể động vật trong phoóc-môn... trong lòng em sẽ sợ lắm”.

Anh ta sững sờ, sắc mặt tối đi, gục đầu xuống: “Như thế à...”.

Tôi chợt mềm lòng: “Thực ra, chúng ta vẫn có thể làm bạn mà”.

Anh ta miễn cưỡng mỉm cười với tôi.

Bữa cơm tối nay nuốt cũng không khó trôi lắm. Cuối cùng anh ta lái xe đưa tôi về, khi chia tay mới hỏi xin tôi số điện thoại, nói: “Tịch Tịch, anh rất thích cá tính của em, sau này... sau này chúng ta có thể tiến dần từ tình bạn”.

Tôi gật đầu đồng ý.

Nhưng từ đó về sau, anh ta không hề gọi cho tôi, cũng không hẹn tôi đi chơi nữa, đương nhiên tôi cũng chẳng anh ta ra khỏi đầu.

Mà qua một lần giằng vò như vậy, nỗi sốt ruột muốn lấy chồng của tôi cũng nhạt đi rất nhiều, thế là tôi dứt khoát sống những tháng ngày độc thân yên bình.

Đến khi tháng mười một đã sắp trôi qua, Trình Thần đột nhiên gọi điện cho tôi, nói chị và Thẩm Hy Nhiên sẽ đính hôn vào tháng mười hai.

Tôi sững sờ rất lâu mới phản ứng lại được, mắng sa sả trong điện thoại: “Đính cái đầu chị ấy! Giờ hai người tình chàng ý thiếp, cũng đã trải qua mưa gió bão bùng nhiều rồi, thế mà còn tiếc chín tẻ tới cục Dân chính làm tờ giấy chứng nhận hả? Thẩm Hy Nhiên keo kiệt tới mức đó rồi sao?”.

Trình Thần ở bên kia dở khóc dở cười: “Sao mà còn nóng ruột hơn cả chị thế? Đính hôn là hình thức, nhà anh ấy đặt nặng mấy thứ này. Cũng đúng lúc cho anh ấy cơ hội tặng chị thêm một chiếc nhẫn nữa”. Hai chúng tôi hớn hờ thảo luận xem nhẫn phải bao nhiêu. Rồi Trình Thần nói cho tôi biết, đã tìm được người tốt bụng giúp chị trả tiền hôm xảy ra chuyện rồi.

Tôi gần như đã quên chuyện này, chị vừa nhắc tới, tôi chợt nhớ đến người đàn ông kia, chẳng hiểu sao giữa ban ngày ban mặt mà mặt tôi lại đỏ bừng bừng.

Trình Thần nói, từ hồi nghe tôi nhắc tới người đã trả tiền giúp kia, Thẩm Hy Nhiên bèn dốc sức đi tìm người ấy. Chẳng bao lâu sau thì tìm thấy thật. Người đàn ông đó tên là Tần Mạch, lại vừa hay có hợp tác với công ty của Thẩm Hy Nhiên.

Tôi đang cảm thán thế giới này thật nhỏ bé thì Trình Thần lại vui vẻ nói: “Chị mời anh ta tới tham dự tiệc đính hôn rồi, người ấy đúng là quá đẹp trai! Tịch Tịch có muốn chị móc nối cho không?”.

Tôi cười khan: “Không cần đâu ạ”. Chúng tôi đã làm xong chuyện từ đời nào rồi...

Tôi ngắt máy, nghĩ ngợi một hồi. Hắn sẽ tới lễ đính hôn của Trình Thần, tôi cũng phải đi.

Tôi cũng phải đi.

Giữa mùa đông mà tôi cũng nóng ruột như bị lửa đốt khi nhận ra điều này.

Ngày Trình Thần đính hôn, tôi tới từ lúc sáng sớm. Bạn bè thân thuộc của Trình Thần tôi quen gần hết nên giúp chị chào hỏi một chút. Còn đám bạn bên Thẩm Hy Nhiên kia thì...

“Này! Tịch Tịch, cười một cái cho anh xem nào!”.

“Ê, hôm nay người ta đính hôn đấy, em vừa thấy bọn anh đã xì cái mặt ra thế là không được, nào nào, cười lên đi!”.

Một đám ăn chơi con nhà giàu...

Tôi quét mắt nhìn Thẩm Hy Nhiên ở bên đang cười ngu ngơ, lạnh lùng nói: “Sao anh không nhắc nhở bọn họ, tay Vương Đại Miêu gầy như thế nào hả?”. Người Thẩm Hy Nhiên run lên, vội vàng vừa dỗ vừa khuyên, kéo đám bạn vào khách sạn.

Trình Thần vừa dẫn một đám người vào, khi ra nghe thấy tôi nói thế bèn tò mò hỏi: “Gầy kiểu gì?”.

Tôi cười cười, để lộ hàm răng trắng sáng: “Bị em cắn”.

Trình Thần im lặng, không dám đào sâu, ngoảnh đi bèn thấy chiếc viêt dã phong cách dừng ngay trước cổng khách sạn.

Bắt gặp chiếc xe quen thuộc, tôi chợt ngừng thở. Thẩm Hy Nhiên bước lên từ phía sau, miệng treo nụ cười khách sáo, lịch sự bước tới đón tiếp: “Anh Tần”.

Lại nhìn thấy gương mặt này, mặt tôi không khỏi đỏ ửng lên. Bạn nghĩ thử xem, có một người đàn ông vừa đẹp trai lại có tiền cứ năm lần bảy lượt giúp đỡ bạn, hơn nữa hai người đã từng có quan hệ với nhau, là ai cũng sẽ có suy nghĩ như thế thôi, huống chi là đứa con gái đã cô đơn tới cực điểm như tôi...

Hắn thản nhiên gạt đầu với Thẩm Hy Nhiên, rồi quay lại nói chúc mừng với Trình Thần. Ánh mắt rơi lên người tôi, giây phút ấy tôi loáng thoáng cảm nhận được cái nhú mày rất nhỏ khó có thể nhận thấy của hắn.

Tôi áng chừng cũng biết được, vẻ mặt này gọi là ghét bỏ.

Âm thầm bĩu môi, tôi nghĩ bụng, dù tôi có suy nghĩ hơi đen tối với anh, nhưng vẫn chưa tới nỗi trơ trẽn xông lên. Anh không muốn gặp tôi, đương nhiên tôi cũng chẳng muốn nhìn thấy anh.

Tôi trốn sang bên cạnh, tránh khỏi tầm nhìn của hắn. Nhưng chẳng dè Trình Thần ở phía sau bám mạnh vào eo tôi một cái, tôi đau tới nỗi phải nhảy về phía trước, Trình Thần vội vàng đẩy tôi tới trước mặt hắn, nói: “Để Tịch Tịch dẫn anh đi nhé”, rồi ngằm nháy mắt với tôi.

Tôi đành chịu... chị nghĩ rằng chị đang giúp em sao...

Chương 6

Anh Tần, mời anh sang bên này”. Lúc thế này càng tránh né thì càng đáng nghi, tôi mỉm cười hiền hòa, thoải mái dẫn hắn vào trong khách sạn.

Có lẽ ngại Trình Thần và Thẩm Hy Nhiên đều đang ở đây, hắn cũng khách sáo gạt đầu: “Phiền cô”.

Người trong thang máy rất đông, khó tránh khỏi việc đứng sát gần hân, ngửi thấy mùi hương không biết tên trên quần áo hân, trong đầu óc tôi hiện lên những cảnh tượng nóng bỏng đêm đó. Chờ tới khi cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra, tôi bước ra ngoài như chạy trốn.

Đi đến cửa đại sảnh tổ chức lễ đính hôn, tôi quay lại nhìn hân, nặn ra một nụ cười: “Anh Tần, mời anh vào bên trong, tôi còn có việc, xin được đi trước”.

Hân không lên tiếng, chỉ chăm chú quan sát tôi một lát, ánh sáng trong cặp mắt đen huyền thoáng chuyển động, không biết đang nghĩ những gì.

Dù hiện giờ tôi khẳng định chắc chắn rằng mọi biểu hiện của mình đều không có chỗ chê, nhưng bị ánh mắt của hân lướt qua như thế, tôi chẳng khác nào cô học trò nhỏ mắc lỗi, có cảm giác không thể kiềm chế nổi muốn cúi đầu nhận lỗi. Nụ cười của tôi có chút gượng gạo: “Anh Tần?”.

“Đây cũng là lần cuối mà cô nói hả?”.

Hân đột ngột mở miệng hỏi, thậm chí còn chẳng có đầu đuôi gì, tôi ngẩn ra mãi mới sực tỉnh. Lần trước khi năn nỉ hân đưa tôi bệnh viện, tôi đã thề thốt bảo đảm với hân, đó là lần cuối cùng hân trông thấy tôi...

Hân lại nhớ rất dai. Khóe miệng tôi giật giật, không khỏi muốn hỏi ra miệng rằng, tôi xấu tới độ trời đất căm hận người người căm hận hả? Anh nhìn tôi thêm một cái thì mắt bị rút ra hả? Hả?

Thế nhưng tôi vẫn còn hiểu rõ rằng, đây là lễ đính hôn của Trình Thần, mình tuyệt đối không thể gào thét ở chỗ này được.

Tôi hít sâu vào một hơi, ổn định lại tâm trạng: “Tôi rất xin lỗi vì đã nuốt lời. Nhưng lần gặp mặt này quả thực không phải điều tôi có thể kiểm soát được, anh là ân nhân cứu mạng của Trình Thần, Thẩm Hy Nhiên cảm ơn anh, mời anh tới tham dự lễ đính hôn của họ là điều đương nhiên. Tôi là bạn thân của Trình Thần, hôm nay ở đây cũng là chuyện thường tình. Nếu gặp tôi sẽ gây nên phiền phức lớn cho anh, vậy tôi sẽ cố hết sức tránh chạm mặt anh trong khoảng thời gian sắp tới đây. Chúc anh vui vẻ”.

Hân hơi nhướn mày lên, lạnh lùng cười: “Được”.

Tôi gật đầu lịch sự rồi quay người đi, không ngờ đột nhiên lại va vào lồng ngực người khác.

Cuống quýt lùi lại, tôi ngẩng đầu lên nhìn định xin lỗi, hóa ra là một trong số đám bạn bè vớ vẩn của Thẩm Hy Nhiên - Vương Đạt Mậu. Tên của gã đọc giống “Đại Miêu” nhưng người thì trông không khác gì con chuột, vừa trông thấy tôi, đôi mắt nhỏ rí của gã nheo lại càng nhỏ hơn: “Tịch Tịch, vội đi đâu thế này! Không vào uống mấy ly hả?”.

Tôi gạt bàn tay đang giữ vai mình của gã ra, có chút hốt hoảng nhìn lướt ra phía sau, thấy người kia đã vào trong rồi, chẳng hiểu sao tâm trạng lại có chút thất vọng. Ngoảnh lại nhìn Đại Miêu, tôi nhe răng cười, để lộ hàm răng trắng tinh sáng lóe: “Vương Đạt Mậu, anh còn muốn bị tôi cắn ột nhát hả?”.

Gã nhanh chóng giật lùi lại mấy bước: “Ai là mèo? Ai là mèo hả? Cô mới giống mèo ấy! Lấy đâu ra đứa con gái cứ mở mồm ra là cắn người như cô”.

Chẳng thèm để ý tới gã, tôi quay người đi luôn. Gã kéo tôi, tôi ngoái đầu lại lườm một cái: “Làm cái gì thế? Tôi còn phải xuống dưới giúp Trình Thần tiếp khách nữa!”.

“Cô sao thế? Người ta đính hôn thì can gì tới cô, vào trong ngồi nhanh đi, lâu lắm rồi không gặp, chúng ta nói chuyện chút”.

Tôi nghĩ bụng, tôi với anh thì có gì hay mà nói? Làm bộ định hất tay gã ra.

Gã nhất quyết không buông tay mà cố kéo tôi đi, vừa đúng lúc có thêm hai ông bạn đi ra nữa, bèn hợp lại lôi tôi vào trong. Bọn họ ấn tôi ngồi xuống, tám, chín người vây quanh tôi, cứ hết người này tới người nọ hỏi dò xem rốt cuộc tôi có yêu đương gì hay không.

Nghe mãi tôi mới biết, hóa ra đám khốn nạn này đang đánh cược với nhau “Khi nào Hà Tịch mới có thể tìm được thằng đàn ông dám yêu cô ta”. Tiền cược tới thời điểm hiện tại đã ngang với tiền lương cả năm của tôi. Điều khiến tôi căm nhất là... Thời gian bọn họ cược là từ năm tới năm mươi lăm năm sau, không một ai tin rằng tôi có thể có bạn trai trong năm nay hoặc năm sau.

Tôi tức đến độ muốn lật bàn, bèn đập bàn đứng dậy, quát: “Tôi cực có thể tìm được bạn trai ngay trong tuần này”.

Đám khốn nạn kia phá lên cười ầm ĩ, tôi hận tới mức máu như chảy ngược lại.

Vương Đại Miêu cười nói: “Tịch Tịch, nếu cô tìm được nhanh như thế thì tiền cực của bọn anh tăng thêm năm lần, cho cô tất, còn để tùy cô sai bảo một tuần. Nếu cô không làm được...”.

Mọi người suy tính một hồi, không biết ai đột nhiên gào lên: “Thì mặc bikini chạy quanh tòa thị chính mười vòng!”.

Tôi hùng dũng uống cạn ly champagne trước mặt, nói: “Đến lúc ấy ai nói không giữ lời, tự chọc mông ba ngày ba đêm!”.

Mọi người vui vẻ đồng ý.

Bên này vừa ầm ĩ xong thì ánh đèn trong đại sảnh cũng dịu đi, người dẫn chương trình lên sân khấu, lễ đính hôn coi như chính thức bắt đầu.

Tôi ngồi dưới lẵng lẽ nhìn Trình Thần và Thẩm Hy Nhiên nơi sân khấu, trên gương mặt của họ đều là nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn.

Tôi học đại học năm thứ hai thì Trình Thần tốt nghiệp, làm biên tập ột tạp chí, rồi gặp Thẩm Hy Nhiên vào đúng năm ấy, hai người họ đã trải qua một quãng đường gặp ghềnh, chớp mắt đã năm năm trôi qua, con đường tình yêu dài đằng đẵng cuối cùng cũng có kết quả.

Dù gặp phải chuyện gì Trình Thần cũng vô tư cười xòa, muốn tỏ ra rằng mình không để ý, nhưng hôm nay, khi Thẩm Hy Nhiên lồng chiếc nhẫn vào tay chị, Trình Thần bật khóc.

Thẩm Hy Nhiên ôm lấy chị, hôn khẽ lên gương mặt chị, đọc lời thề bên tai chị hết lần này tới lần khác.

Cảnh tượng ấy khiến lễ đính hôn trở nên vô cùng xúc động và ấm áp.

Tôi nghĩ, có lẽ mỗi cô gái đều là công chúa ốc sên. Dù chiếc vỏ bên ngoài có rắn chắc đến mức nào thì trong thâm tâm vẫn là mềm yếu. Bao bọc càng kín kẽ thì bên trong càng yếu đuối, không thể chịu được nổi một đòn tấn công. Họ vừa mong không ai có thể thấy được sự yếu đuối của họ, lại mong chờ có người có thể nhìn thấu sự bất an trong họ. Thế rồi có thể nâng niu họ trong vòng tay, bảo vệ, yêu chiều họ, cho họ cảm giác an toàn mà người khác không thể làm được.

Trình Thần may mắn, đó là điều không thể nghi ngờ.

Khi vẫn còn Dương Tử, tôi đã từng nghĩ rằng mình cũng may mắn như thế.

Thở dài thườn thượt, tôi vút đi chút nhớ nhung còn sót lại trong đầu, thuận tay cầm một ly rượu ở bên cạnh lên, giơ về phía Trình Thần đang ở trên sân khấu, rồi uống cạn.

Sau khi Thẩm Hy Nhiên và Trình Thần bước xuống sân khấu bèn bắt đầu đi mời rượu từng vị khách. Đến khi tới chỗ tôi, Trình Thần đã ngà ngà say. Chị nhìn thấy tôi, bèn nhú mày nhìn xung quanh tìm kiếm kiếm hồi lâu.

Tôi thấy lạ: “Chị tìm gì đấy?”.

Trình Thần nheo cho tôi một cái thật mạnh: “Bạn trai đó! Anh chàng chị bảo em làm quen đâu rồi? Đã tạo cơ hội cho em như thế mà không nắm chặt!”.

Tôi bị nheo tới mức nhe răng nhảy dựng lên, vội vàng chạy tới cạnh Thẩm Hy Nhiên: “Thẩm Hy Nhiên, quản lý bạn gái anh cho kỹ vào! Chờ tới lúc tôi bốc hỏa thì đừng trách tôi không nể mặt chị ấy nhé”.

Theo quy luật thông thường, khi tôi và Trình Thần cãi nhau thì Thẩm Hy Nhiên chỉ có thể làm đồ trang trí. Lần này quả nhiên anh ta vẫn làm trang trí, dù đây là lễ đính hôn của anh ta.

Không chờ Thẩm Hy Nhiên lên tiếng, Trình Thần vòng qua túm lấy tay tôi, kéo tôi về phía trước: “Mặt trên người của chị, ai cần cô nể”. Có rượu vào nên Trình Thần cũng có chút chẳng thềm nể ai, nhưng tôi thì

để tâm tới hoàn cảnh, không dám cãi nhau thật với chị, giãy mấy cái mà không thoát được, bèn cười trừ để chị kéo đi.

Thấy càng lúc càng gần với bóng người ấy, tôi không khỏi hoảng hốt, lửa giận chợt bốc lên: “Trình Thần! Chị đừng vớ vẩn!”.

Nhưng giờ thì chị đâu nghe lời tôi nữa, đẩy mạnh tôi một cái, đưa thẳng tới trước mặt Tần Mạch.

Tiếng nói chuyện của hắn thoáng ngừng lại. Tôi coi da mặt mình còn dày hơn tường thành, dùng sự trấn tĩnh cuối cùng nở một nụ cười: “Ai da, khéo quá đi! Tôi đi ngang qua, ngang qua thôi, các anh tiếp tục đi”.

Nhưng Trình Thần đột ngột xông tới, chặn đứng đường lui của tôi: “Anh Tần”.

“Cô Trình, chúc mừng cô”.

Trình Thần phá ra cười: “Tôi cũng chúc mừng anh. Anh Tần còn trẻ như thế đã thành công, có lẽ không có một người vợ thông minh thì cũng có một cô bạn gái xinh đẹp phải không?”.

Chắc là ảo giác của tôi, người kia dường như lặng đi, tôi đang có cảm giác sống lưng mình lạnh lạnh thì lại nghe hắn cười cười có chút là lạ: “Cô đơn một mình, công việc quá bận rộn, làm gì có thời gian...”.

“Được được!”. Trình Thần đột ngột ngửa mặt lên cười lớn ngắt lời hắn, nâng mặt tôi lên, “Vây anh Tần thấy Hà Tịch nhà chúng tôi thế nào?”.

Tôi tròn tròn mắt lên kinh ngạc nhìn Trình Thần, không ngờ chị sẽ hỏi thẳng thừng trắng trợn như thế.

Tần Mạch không trả lời, cuối cùng Thẩm Hy Nhiên cũng đuổi đến nơi, kéo Trình Thần lại: “Xin lỗi anh, cô ấy hơi say”.

Trình Thần giẫy ra khỏi tay Thẩm Hy Nhiên: “Thật không dám giấu, từ sau lần bất ngờ gặp anh ở bệnh viện, Tịch Tịch vẫn luôn nhớ nhung anh, anh như vị anh hùng giờ tay ra giúp đỡ nó trong lúc khó khăn, hình bóng anh đã in dấu trong tâm trí nó, bình thường nó cứ nhắc anh với tôi suốt. Trong ánh mắt đều là ái mộ và sùng bái! Anh đừng trông Tịch Tịch cứ hùng hùng hổ hổ như đàn ông mà hiểu nhầm, thực ra nội tâm nó tinh tế lắm, nó làm nghề thiết kế nội thất, từ lúc làm việc tới giờ chưa có vị khách nào nói không hài lòng với thiết kế của nó, ai cũng khen nó nhanh nhẹn khéo léo, hợp để lấy về làm vợ lắm. Nếu anh Tần...”.

Thẩm Hy Nhiên quả quyết bịt mồm Trình Thần lại, kéo chị đi.

Tôi có cảm giác toàn thân rã rời, ôm lấy mặt, chỉ mong đi mua quan tài đưa tang mình thật luôn cho rồi.

Xung quanh yên tĩnh một hồi, vị khách vốn đang nói chuyện với Tần Mạch biết ý rời đi. Mãi một lúc sau, hắn mới cười cợt: “Hóa ra là thế”.

Bốn từ ấy như cơn gió, quét qua lòng tôi nửa như trêu chọc, nửa như khiêu khích, tôi không dám nhìn hắn, mà cũng chẳng có hơi sức đi giải thích, đành quẳng lại một câu: “Thanh giả tự thanh[1]” rồi suy sụp chạy biến đi.

Hà Tịch tôi, sống đã hai mươi bốn năm, chưa bao giờ tôi tả không còn manh giáp trước mặt ai đó đến mức này.

Tần Mạch, chẳng lẽ đây chính là khắc tinh trong truyền thuyết...

Khi tôi đang định rời khỏi khách sạn thì bị Vương Đại Miêu bắt gặp, gã tóm lấy tôi, nói thế nào cũng không thả cho tôi đi. Cả đám bạn bè của gã kéo tôi tới nơi khác chuốc rượu.

Tâm trí tôi bị Tần Mạch đảo loạn, bọn họ chuốc rượu, tôi cũng không né tránh, uống bằng hết.

Thế nên kết quả rất dễ thấy được là...

Tôi say.

Nhưng nếu tôi biết sau khi say sẽ gây ra chuyện gì thì dù tâm trí có rối bời hơn gấp ngàn, gấp vạn lần, tôi cũng nhất định không dám uống nhiều như thế...

[1] Thanh giả tự thanh: Người ngay thẳng, trong sạch thì không cần phải tự biện hộ ình.

4. Chương 7 - 8

Chương 7

Hôm sau, tôi tỉnh dậy trong cơn nhức đầu như búa bổ.

Cảm giác nặng nề trên đầu vô cùng đột ngột, tôi đưa tay xoa đầu, đầu óc vốn đã đặc quánh lại càng thêm đặc quánh.

Sao đầu mình sờ vào kỳ lạ thế này nhỉ? Trên tủ quần áo trong phòng ngủ có một tấm gương, tôi lảo đảo bước qua đó, cơn đau nơi mắt cá chân khiến tôi phải đi khập khiễng, đến khi nhìn thấy người trong gương, tôi liền sững ra.

Trên trán tôi quần băng dày cui, mà dù vòng băng có dày như thế nhưng vẫn rỉ ra một vết máu. Khẽ chạm lên, cảm giác đau đớn nhắc tôi rằng đây đúng là hiện thực. Tôi nhìn chăm chăm vào bóng mình trong tấm gương, ánh mắt chậm rãi rơi xuống cổ, một vết “dấu tây” đỏ tươi lại khiến lưng tôi lạnh ngắt.

Liệu có phải mình... sau khi say rượu thèm quá mà lôi tên đàn ông nào đó ra “làm” không? Đối phương vì muốn tỏ sự kiên trinh tiết liệt nên đánh cho tôi vỡ đầu chảy máu?

Trong đầu chợt lóe lên một gương mặt lạnh lùng...

Tôi không khỏi rùng mình, cố gắng nhớ lại chuyện tối hôm qua, nhưng đầu óc căng lên, đau âm ỉ, tôi không nhớ ra được điều gì.

Thôi vậy, tôi thở dài, đảo mắt một vòng quanh căn phòng ngủ có thể coi là sạch sẽ, bụng bảo dạ, chuyện mình đã gây ra chắc vẫn không quá đáng lắm. Cổ họng khô khốc khó chịu, tôi mở cửa phòng định ra ngoài uống nước.

Nhưng lúc nhìn thấy phòng khách, tôi lập tức dờ người ra.

Cả một huyện đàn ông!

Vất ngang trên ghế sofa, nằm lăn ra đất, tựa bên bàn trà. Phải bảy, tám tên đàn ông nằm la liệt! Nhét đầy cái ổ bé nhỏ của tôi.

Tôi nuốt nước miếng, đưa tay lên sờ vào vết “dấu tây” trên cổ mình, chợt cảm thấy chóng mặt. Chẳng có lẽ, tối qua, tôi “chiến đấu” với mấy tên này?

Là NP[1] trong truyền thuyết...

Tôi vịn lên khung cửa, trấn tĩnh mãi mới chậm rãi phục hồi tâm trí. Nhìn kỹ lại tôi mới thấy rõ được mặt mày của mấy người đó - hóa ra cả đám này đều là bạn bè của Thẩm Hy Nhiên.

Lúc này tôi mới có chút yên lòng, tôi biết, mình có say ghê gớm hơn nữa cũng tuyệt đối không rờ tới mấy loại này. Thế nhưng, dấu “dấu tây” trên cổ và vết thương trên đầu tôi làm sao mà có?

Tôi đang ngẩn ngơ thấp thỏm nghi ngờ thì đột nhiên nghe thấy tiếng đing đing đang đang vang lên từ trong phòng bếp.

Có người đang nấu cơm?

Tôi chần chờ một lát, chậm rãi bước tới. Vừa tới cửa phòng bếp, một bóng người quay ra suýt nữa va phải tôi. Người đó nhanh nhẹn lùi lại vài bước, giữ bát cháo trong tay không bị sánh ra ngoài. Nhìn rõ mặt mũi người kia, tôi kinh ngạc lần thứ ba từ khi tỉnh lại trong sáng nay.

“A... anh, anh Trần, sao anh lại ở đây?”.

Anh chàng Trần Thượng Ngôn, vị bác sĩ đã từng xem mặt tôi, sử dụng dao chuẩn xác lại có xác động vật ngâm phoóc-môn trong nhà. Lần trước khi anh ta đi đã nói với tôi lần sau liên lạc, nhưng mãi tới hôm qua chúng tôi vẫn chẳng có liên hệ gì.

Hôm nay, sau ngày tôi say bí tỉ, lại trực tiếp liên lạc với đối phương ở tận nhà.

Tình huống gì đây!

Dưới mắt anh ta là một quãng thâm, xem ra tối qua không được nghỉ ngơi đầy đủ. Anh ta cầm bát cháo, đặt nó lên trên bàn, cười ngượng ngùng: “Tối qua em uống say chắc không nhớ được gì nhiều, là em gọi điện bảo tôi tới đây”.

“Tôi?”.

Tôi lại ngẩn ra, vội vàng lặn vào túi quần áo nòng nặc mùi rượu, lúi di động ra xem thử, cuộc gọi cuối cùng quả nhiên là gọi cho Trần Thượng Ngôn. Tôi xoa trán: “Vâng, được rồi, xin lỗi anh, đúng là hôm qua tôi uống hơi nhiều, không ngờ là...”, sẽ gây phiền phức cho anh.

Tôi còn chưa nói hết câu, bên kia đã tiếp lời: “Tôi cũng không ngờ được”. Anh ta đỏ mặt thẹn thò, “Không ngờ em sẽ say rượu nói lời trong lòng, càng không ngờ rằng em lại có ý với tôi, ha ha, Tịch Tịch, giờ tôi vẫn có cảm giác mình đang ở trong mơ”.

Tịch Tịch...

Tôi cảm giác mình còn giống ở trong mơ hơn anh ta.

Anh ta không để ý tới vẻ mặt sợ hãi tới thất thần của tôi, tự lải nhải một mình: “Tịch Tịch, thực ra em không biết rằng, từ sau lần chia tay trước, tôi vẫn luôn nghĩ đến lời em đã nói, em nói không sai, chắc hẳn rất ít người có thể chấp nhận được thói quen sống như thế của tôi, thế nên tôi vẫn luôn cố ép mình thay đổi một vài thói quen. Giờ tôi ra ngoài đã không mang theo dao phẫu thuật nữa, hôm qua khi nhận được điện thoại của em, cũng đúng lúc tôi mang nốt thi thể động vật cuối cùng trong nhà đi quynh tặc. Tôi cứ không dám liên lạc với em, chỉ sợ... sợ tôi vẫn chưa thể làm tốt”.

Anh ta càng nói mặt càng đỏ lên: “Kết quả là, kết quả là không ngờ được rằng Tịch Tịch cũng có ý đó với tôi”.

“Không...”. Tôi chỉ uống say thôi. Tôi còn chưa nói câu này ra khỏi miệng, phía sau đột nhiên vang lên một loạt tiếng hô kinh ngạc. Tôi xoa gân xanh đang nổi lên bùng bùng trên trán, quay người lại, thấy Vương Đại Miêu vác đôi mắt sưng mọng, tựa vào tường với vẻ mặt kinh ngạc:

“Thực sự có người liều mình dám yêu Hà Tịch cơ đấy! Tôi còn nghĩ đêm qua mình nằm mơ!”.

Tôi âm thầm siết chặt nắm tay.

“Này anh, tối qua Hà Tịch uống say, nó nói gì cũng không thể xem là thật được! Vả lại, nó là đứa con gái hung hãn như thế, à không, là thằng con trai như thế, anh phải thận trọng!”.

Tôi lại âm thầm mài răng.

“Người anh em, quý trọng sinh mạng, rời xa Hà Tịch! Anh có biết nó khủng bố bạn trai cũ thế nào không, lấy cái ấy làm xúc xích đó! Chúa ơi!”.

Tôi lia mắt qua chỗ Đại Miêu, đang định ra tay thì chợt nghe giọng nói nhỏ nhẹ của anh chàng họ Trần: “Thực ra Tịch Tịch rất tốt mà”. Tôi và Đại Miêu cùng quay đầu lại nhìn, anh ta cười cười nói: “Tuy thời gian tiếp xúc không lâu, nhưng tôi cảm giác cô ấy còn tốt hơn rất nhiều những cô gái khác”.

“Tại sao?”. Đại Miêu hỏi.

“Cảm giác thôi, không phải cô ấy không tốt, chỉ là họ không phát hiện ra cô ấy tốt nhường nào thôi”.

Tôi nhận ra sợi dây trong trái tim mình rung lên khi câu nói này lướt qua, khó bề chống đỡ.

Anh ta đẩy cặp kính mắt gọng vàng, dịu dàng mỉm cười với tôi, nói: “Bệnh viện hôm nay còn có việc, tôi đi trước nhé, tôi đã múc một bát cháo cho em rồi, hôm qua say nên hôm nay ăn đồ thanh đạm một chút mới tốt”, giọng điệu y hệt như bạn trai.

Đại Miêu nhìn Trần Thượng Ngôn như nhìn quái vật.

Đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa tôi mới nghĩ ra, vội đuổi theo ra ngoài: “Chờ chút đã! Chờ đã nào! Cái này là anh làm phải không? Còn vết thương trên đầu tôi...”. Bên ngoài đã chẳng còn thấy bóng dáng anh ta nữa rồi.

Tôi sờ lên bằng vải được quần rất chuyên nghiệp trên đầu mình, đầu óc trống rỗng tới mấy giây.

Rốt cuộc “thương tích” trên người tôi có phải do anh ta gây ra không? Hôm qua tôi thổ lộ với Trần Thượng Ngôn, vậy thì bóng dáng người đàn ông lạnh lùng kia cứ trượt qua trượt lại trong đầu tôi là thế nào đây?

Tôi vào bếp, chăm chăm nhìn xoáy Đại Miêu đang lén ăn cháo.

“Vương Đại Miêu!”.

Gã chột cứng người, ngoái đầu nhìn tôi, rồi vội vàng giấu bát cháo ra sau lưng: “Cháo này anh đã ăn rồi, đánh chết cũng không nhả ra đâu!”.

Tôi chê bai: “Ai cần anh nhả ra. Anh nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi qua đã xảy ra chuyện gì sau khi tôi say hả?”.

Đại Miêu vò đầu nghĩ ngợi: “Anh nhớ mang máng, hình như chúng ta đánh cược, sau đó em thắng, muốn bọn anh đưa tiền”.

Hắn vừa dứt lời, đầu óc tôi như có tia sáng xẹt qua, vài cảnh tượng đứt quãng và hỗn loạn ủa vào trong não. Tôi day lên Thái Dương đau nhức, muốn ghép những hình ảnh kia lại...

Tôi uống rượu thả ga, bọn họ gào lên trong một tuần tôi tuyệt đối không thể tìm được bạn trai, tôi tức mình, trong cơn nóng giận... trong cơn nóng giận tôi đã làm gì nhỉ?

Chẳng quan tâm tôi đã làm gì, hình như tôi đã kéo một người đàn ông tới trước mặt bọn họ thì phải.

Là ai nhỉ?

Trần Thượng Ngôn? Không phải. Tôi đang vắt óc nhớ lại thì một giọng nói khàn khàn ngái ngủ vang lên: “Thơm quá, Hà Tịch, em mà cũng biết nấu cháo à”. Một tên bạn của Thẩm Hy Nhiên đã tỉnh, hẳn mơ mơ màng màng đi tới chỗ cái nồi.

Tôi tóm lấy cổ áo hắn, lôi tới trước mặt mình, hỏi: “Lục Tử, hôm qua em đã tỏ tình với ai?”.

Lục Tử ngáp một cái, mơ màng hỏi lại: “Tỏ tình cái gì?”.

Tôi thấy lạ: “Không có à?”.

Hắn ngẩng lên nhìn hoa văn trên trần nhà, nghĩ rất lâu: “Có”.

Tôi tức tới nỗi nghiêng rằng kèn kẹt, hận không thể nhấn hắn vào trong nồi cháo nóng tắm rửa kỹ càng một chút. Hắn đột nhiên nhớ ra gì đó, vỗ tay nói: “Hà Tịch, em máu thế, lại còn câu được cả kiểu đàn ông như Tần Mạch, được lắm! Lần này anh thua tâm phục khẩu phục, mai gửi tiền cho em”.

Lòng dạ tôi lạnh buốt: “Anh nói ai?”.

“Người thừa kế Tần Thị đó. Bố anh đã từng hợp tác với nhà bọn họ, anh chàng kia kiêu lắm. Nhưng năng lực quả thực không tồi. Hà Tịch, em giỏi đấy!”.

Đầu tôi đặc quánh lại, người lúc này bước ra khỏi căn phòng này với tư cách bạn trai tôi là Trần Thượng Ngôn, nhưng Lục Tử lại nói tôi qua tôi câu được Tần Mạch...

Thế giới này đúng là càng lúc càng không thể hiểu được nữa rồi.

Thực ra những chuyện này không quan trọng, quan trọng nhất là mấy cái thứ trên cổ tôi do ai để lại. Không làm rõ ràng thì chị đây lôi ai ra chịu trách nhiệm bây giờ!

“Hôm qua, làm sao mà em câu được anh ta?”.

“Em nói em nhất định có thể tìm được bạn trai trong vòng một tuần, sau đó lại nói em đã chọn được người rồi, xong thì chạy mất dạng. Tiếp đó anh và bọn Đại Miêu đang uống rượu thì em đưa Tần Mạch đến, nói anh ta là bạn trai em. Bọn anh không tin, em nói em có thể chứng minh, em bước lên mấy bước, kết quả là chẳng hiểu sao lại ngã, đập đầu lên ghế, máu chảy đầy đất. Mọi người uống chút rượu nên chỉ có Tần Mạch là tỉnh táo nhất, cuối cùng anh ta lái xe đưa em về nhà”. Lục Tử liếc mắt nhìn dấu vết trên cổ tôi, nháy nháy mắt hỏi: “Sức chiến đấu của Tần công tử như thế nào?”.

Tôi lạnh lùng cười khinh bỉ trong lòng: Mạnh lắm! Nhưng giờ không phải lúc nói câu này.

“Sao các anh đều ở nhà em?”.

“Bọn anh tới phá động phòng”.

Không thể nói lý với bọn say rượu được, tôi bóp trán rồi hỏi: “Sao em lại kéo Tần Mạch tới nhỉ? Em nói thế mà anh ta không phản bác à?”.

“Lúc ấy anh đang uống ngất trời, không để ý mấy chuyện này. Nhưng Trình Thần thì trông em kỹ lắm, hình như còn theo em suốt nữa, có lẽ cô ấy biết em tóm được bạn trai như thế nào ấy”.

Đang nói chuyện thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa “cốc cốc”. Tôi mở cửa nhìn, người đang đứng ở cửa nhà là Trình Thần. Chị vào phòng, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, nhìn hai thằng bạn đã tỉnh, lại nhìn mấy tên khác còn nằm vạt ra đất, sắc mặt thay đổi, lập tức nổi giận mắng chửi:

“Chúng mày làm cái gì thế! Bọn mày đã làm gì với Hà Tịch nhà tao hả? Hôm qua vất vả lắm nó mới tìm được một người, bọn mày tới phá sự trong sạch của người ta à? Cút! Cút hết cho tao!”. Trình Thần vô cùng giận dữ, cầm tay áo Vương Đại Miêu và Lục Tử quăng cả hai ra. Còn mấy tên đang ngủ như chết thì túm lấy cổ áo kéo lê trên đất ra ngoài, lấy sức đóng sầm cửa lại tiếp tục chửi: “Phá hoại nhân duyên của người ta thì sớm muộn gì cũng xuống địa ngục bị chọc mông!”.

Lúc này tôi vẫn để hết tâm trí vào chuyện tối qua, không còn sức cảm thán sự mạnh mẽ của Trình Thần, kéo chị lại hỏi: “Sao hôm qua em câu được Tần Mạch vậy?”.

Trình Thần nhìn tôi một cách mờ ám: “Không ngờ em đã rung động trước người ta từ lâu rồi”.

Tôi lau mồ hôi lạnh.

Trình Thần sợ tôi phủ nhận, bèn lớn tiếng nói: “Nhưng chị thấy rõ mồn một rồi đấy nhé! Lúc đó một mình Tần Mạch đang hút thuốc trong sảnh khách sạn thì em chạy tới, kéo áo người ta rồi nói, tôi thích anh, yêu tôi đi”.

Tim tôi chết lặng: “Em... em nói thế à? Thế anh ta thì sao?”.

Trình Thần sờ đầu: “Anh ta cũng không nói được hay không, nhưng chẳng biết lấy thứ gì ra rồi bảo, ‘Nghe nói cô thiết kế nội thất, trình độ cũng không tới nỗi nào. Tôi có đồ bị hư, cô sửa lại giúp tôi rồi tôi sẽ giúp lại’, trông cứ như thể đã biết em đánh cược với bọn Đại Miêu ấy, không xem lời em nói là thật”.

“Sau đó?”.

“Sau đó em sửa đồ giúp anh ta, cuối cùng anh ta giúp lại em”.

Tôi lẳng lặng ngẩng lên nhìn trần nhà.

Trình Thần lại vỗ lên lưng tôi, nói: “Nhưng em vẫn có chút thủ đoạn đấy nhé! Biết giả vờ ngã, sau đó để Tần Mạch đưa em về nhà”. Trình Thần nhìn chăm chăm vào cổ tôi, hỏi một câu đề tiện không khác gì Lục Tử: “Sao nào? Sức chiến đấu của anh Tần không tồi chứ hả?”.

Khóe miệng tôi giật giật, không thèm để ý tới chị.

Giả vờ ngã? Tôi uống say rồi còn biết tính toán việc giả vờ ngã sao? Tôi sắp xếp lại những chuyện đã nghe được rồi cẩn thận ngẫm lại, không khó để nghĩ ra nguyên nhân tôi thành ra thế này.

Nhất định là tôi muốn nói ra chuyện mình đã từng lên giường với Tần Mạch để chứng minh mình là người phụ nữ của hắn, Tần Mạch không muốn bị tổn hại danh tiếng nên ngáng chân tôi một cái, thế là tôi ngã vờ đầu chảy máu, cho nên mất cả chân tôi cứ đau âm ỉ thế này!

Rốt cuộc đồ khốn nhà anh lấy bao nhiêu sức đập tôi hả!

Tôi hít thở thật sâu bình ổn lại tâm trạng đang cuộn trào của mình rồi hỏi tiếp: “Sau đó thì sao ạ? Sau khi anh ta đưa em về thì sao nữa?”. Trần Thượng Ngôn từ chỗ nào chui ra vậy trời!

Trình Thần nhìn tôi mờ ám: “Còn phải hỏi. Nhìn dấu vết trên cổ em đi, hề hề, anh Tần đúng là cố gắng lắm đây!”.

Mặt tôi lại tối sầm.

Rốt cuộc từ sau khi Tần Mạch đưa tôi về nhà tới trước khi bọn Vương Đại Miêu tới “phá động phòng” đã xảy ra chuyện gì, thì chỉ có đương sự - là tôi, Trần Thượng Ngôn và Tần Mạch - là biết.

Điều đáng tiếc là, người nên được biết nhất là tôi lại quên sạch.

[1] Làm tình tập thể.

Chương 8

Thứ hai đi làm, còn chưa ngồi nóng chỗ tôi đã bị sắp gọi vào phòng.

Sếp tôi họ Tạ, biệt hiệu giang hồ là Tạ Bất Đình. Ý nói cứ khi chữ người là liên miên không dứt. Có lẽ hôm nay tâm trạng đại gia Tạ Bất Đình không được tốt cho lắm, tiếng la mắng vô cùng vang dội.

“Xem thử thành tích của cô tháng trước đi!”. Mấy tờ giấy được quăng tới trước mặt tôi. Tôi lẳng lặng sắp xếp lại giấy tờ, lật xem từng tờ một trong bài nói lê thê của sếp Tạ. Mấy tháng trước bị ảnh hưởng vì thất tình, công việc làm ăn chẳng ra sao cả. Thái độ nhận hợp đồng không tích cực, đến phản hồi của mấy khách hàng dành cho tôi cũng là bình thường. Chẳng trách Tạ Bất Đình phát cáu.

“Giờ thứ thừa nhất ở Trung Quốc là người tìm việc. Với chất lượng làm việc của cô hiện giờ, chẳng thà tôi tìm mấy đứa sinh viên mới ra trường thay cô cho rồi...”.

Tôi cúi đầu không lên tiếng. Chờ tới khi Tạ Bất Đình uống hộp nước, tôi mới thảm thở phào, uống thì hay, uống nước chứng tỏ ông ta đã chữ một rồi.

Quả nhiên là thế, ông ta đưa một xấp giấy tờ trên bàn cho tôi, giọng điệu dịu xuống: “Tôi nghe nói khoảng thời gian trước cô có chút vấn đề trong tình cảm, tôi rất thông cảm, nhưng người trẻ tuổi mà, khó tránh được việc lỡ dở đôi lần. Vì chuyện này mà bê trễ công việc thì không được. Đây là hợp đồng mới, làm tốt vào cho tôi!”. Sắc mặt sếp lại sầm xuống, “Còn giống tháng trước thì cô thu dọn hành lý về nhà luôn đi”.

Tôi nhận hợp đồng, làm bộ cảm ơn rồi rút ra ngoài.

Quay trở lại bàn làm việc của mình, tôi thở dài thườn thượt. Tôi nghĩ cứ chán chường thế này mãi thì cũng chẳng hay ho gì, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót gì trong công việc được, không có việc làm thì chết đói đấy.

Mở tập giấy tờ ra, lật xem sơ qua nội dung bên trong, tôi biết Tạ Bất Đình vẫn có thể coi là khá quan tâm tới nhân viên lâu năm như tôi đây.

Căn hộ trong hợp đồng này nằm trong một tiểu khu cao cấp, chủ hộ yêu cầu thiết kế đơn giản, tiện công lại rất hậu hĩnh. Thời buổi bây giờ người mua căn hộ ở tiểu khu thế này đều là kẻ tiêu tiền như rác. Bình thường xây dựng quan hệ tốt với khách hàng chắc chắn sẽ có kha khá điều lợi.

Tôi vui vẻ nhận hợp đồng, liên hệ luôn theo số điện thoại khách hàng viết trên hợp đồng, định mai đi xem kết cấu của căn hộ.

Buổi chiều trước khi tan làm, tôi nhận được điện thoại của Trần Thượng Ngôn, anh ta nói muốn tới đón tôi, tiện thể đi ăn bữa cơm. Tôi nghĩ một lát, bèn đồng ý.

Một là, tôi cảm giác mình quả thực cũng nên sớm ổn định. Dù hiện tại tôi vẫn chưa có ý định gì với Trần Thượng Ngôn, nhưng tình cảm đều là bồi đắp mà thành. Trần Thượng Ngôn thay đổi một vài thói quen trong cuộc sống vì tôi, chứng tỏ anh ta thực sự hao tổn tâm tư vì tôi. Hai là, tôi quá tò mò tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì. Ngoài Trần Thượng Ngôn, tôi thực sự không biết nên hỏi ai.

Nhưng trên bàn ăn, Trần Thượng Ngôn ngượng ngùng gãi đầu lặp lại lời tôi nói với anh ta thêm một lần nữa, rồi tỉ mỉ kể lại từng việc tôi đã làm sau đó. Tôi thực sự nghĩ rằng, một vài chuyện vẫn có chút mơ hồ.

Bữa cơm tối hôm nay kết thúc nhanh chóng, tôi uống cạn ly vang đỏ của mình rồi tạm biệt Trần Thượng Ngôn.

Về đến nhà, rúc vào sofa, tôi ngẩn ngơ nhìn đăm đăm vào chiếc tivi đang không ngừng thay đổi ánh sáng.

“Dâu tây?”. Dâu tây cái đầu!

Tôi nén khát khao muốn chửi trời. Cứ trần trở mãi, hóa ra mấy chấm chấm này lại là do tôi tự lấy kẹp mà kẹp ra!

Theo lời chứng anh chàng họ Trần đưa ra, tối hôm ấy, tôi được một người đàn ông đưa tới dưới nhà, lần trước Trần Thượng Ngôn cũng từng đưa tôi về, đương nhiên cũng biết nhà tôi ở đâu. Vậy là khi ấy, hai người đàn ông đã chạm mặt nhau ở ngay dưới nhà tôi.

Người này lạnh nhạt mà khách sáo đưa tôi tới tận tay người cũng lịch sự chu đáo kia, hai người đối đáp mấy câu đơn giản rồi đường ai nấy đi. Nhưng khi Trần Thượng Ngôn định dìu tôi lên nhà, tôi lại túm chặt lấy tay áo Tần Mạch mà nói “Tôi muốn chơi đấu địa chủ”.

Túm vô cùng chặt, gỡ kiểu gì cũng không ra.

Hai người đàn ông gần như bó tay cùng tôi chơi đấu địa chủ lúc nửa đêm. Rất hiển nhiên, kẻ say rượu là tôi đây thua bài liên tục, cười ngu ngơ lấy kẹp để kẹp vào cổ mình, còn không để cho ai lấy đi.

Cuối cùng, tới tận khi bọn Đại Miêu tới “phá động phòng”, Tần Mạch mới trốn thoát được. Tôi cũng lăn ra ngủ như chết. Khổ ột mình Trần Thượng Ngôn, lấy hết kẹp trên cổ tôi ra, băng bó vết thương cho tôi, rồi lại trấn an đám ma men ăm ỉ, sáng hôm sau còn nấu một nồi cháo ngon tuyệt cho tôi.

Chẳng trách hôm đó quãng thâm dưới mắt anh ta rõ rệt như thế. Lục đục cả đêm, ai mà không mệt?

Đột nhiên, tôi có chút cảm động. Nhưng vừa nghĩ đến cú điện thoại mình gọi cho anh ta hôm đó thì không cười nổi.

Tôi nói: “Em nhớ anh. Hôm nay Trình Thần đính hôn rồi, chị ấy hạnh phúc lắm. Em vốn còn cho rằng mình sẽ giống như chị ấy, em vốn dĩ không cần phải hâm mộ người khác... Anh tới đón em đi, em uống rượu, không đi được. Một lần, anh tới đón em về nhà đi”.

“Em nhớ anh thật đấy, anh biết em sống một mình mệt đến mức nào không?”.

Tôi sẽ không tùy tiện nói ra những lời đó với bất cứ người đàn ông nào. Dù có uống say hơn nữa, tôi tin rằng trong tiềm thức của mình vẫn có giới hạn như thế. Mở di động ra, tôi nhìn cái tên Sầm Dương ngay trên tên của Trần Thượng Ngôn, người đã từng là Dương Tử của tôi.

Tôi cố gắng che mặt lại, dùng sức mạnh đến nỗi như tự ỉnh một cái tát.

Tôi thầm lạnh lùng tự giễu: Hà Tịch ơi là Hà Tịch, đã đến giờ này mà mày vẫn còn nhớ tới ngữ đó sao?

Im lặng rất lâu, tôi hạ quyết tâm xóa luôn cái tên “Sầm Dương” trong di động, thuận tay quăng máy xuống sàn. Tôi trùm chăn, dùng tiếng ồn ào từ tivi để xua đi nỗi cô đơn trong đêm tối. Cuộn tròn lại trên sofa, tôi thiếp đi trong muộn phiền.

Hậu quả của việc làm bừa là tôi bị cảm.

Mũi nghẹt, giọng khàn, mặt sưng to, không phải là bệnh nặng, nhưng cũng làm tôi tiêu tụy đi không ít. Hôm nay phải gặp khách hàng, bộ dạng thế này sao mà đi được.

Tôi trang điểm đậm để che đi vẻ hốc hác, ăn mặc không còn điểm nào chê được. Nở một nụ cười chuyên nghiệp trong gương, tôi xốc lại tinh thần, gấp mặt khách hàng được rồi.

Tôi ra khỏi thang máy, ấn chuông cửa, người mở cửa cho tôi là một cô gái mặc đồ công sở, trông khá giỏi giang. Tôi sưng ra một lát, mỉm cười lên tiếng: “Chào chị, tôi là Hà Tịch của Công ty Thiết kế RL”.

Đối phương cũng lịch sự mỉm cười, đáp: “Tôi là Lisa, chào cô Hà, mời cô vào”.

Tôi bước vào nhìn qua bố cục của căn hộ trước một chút, căn hộ gồm có hai tầng, phía dưới là phòng khách, nhà ăn và phòng bếp. Phía trên là phòng ngủ chính, phòng ngủ dành cho khách, thêm một phòng vệ sinh rộng rãi. Tôi thầm cảm thán, đúng là người không thể so với người được, chắc tôi không ăn không uống suốt năm mươi năm mới có thể mua được một nhà vệ sinh thế này.

Tôi ngoái đầu lại nhìn Lisa bằng ánh mắt sùng bái.

Lisa cười cười giải thích ngắn gọn: “Căn hộ này là sếp Eric của tôi mua. Tôi là trợ lý của anh ấy, dạo này công ty có thầu một hạng mục ở gần đây, Eric sợ ở quá xa, ngày nào cũng lái xe thì phiền phức nên mới mua một căn hộ ở gần. Vốn dĩ hôm nay anh ấy muốn đích thân tới, nhưng quả thật là công việc bận rộn quá”.

Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu.

“Chính vì thế nên yêu cầu của Eric đối với căn hộ này chỉ là đơn giản phóng khoáng, có thể cố gắng hoàn thành sớm để chuyển vào ở là được rồi”.

Tôi cảm thấy có chút buồn cười: “Đã thế thì sao không mua hẳn nhà đã hoàn thiện rồi?”.

Lisa thở dài, nhìn tôi có chút bất đắc dĩ, nói: “Sếp tôi nói như thế đấy, nhưng khi làm thì lúc nào cũng sẽ xuất hiện những yêu cầu khác. Hôm nay tôi tới chủ yếu là để báo cho cô biết một số yêu cầu thiết kế và xu hướng thẩm mỹ của Eric”.

Tôi lôi giấy bút ra, chuẩn bị ghi lại.

“Eric ghét nhất là những thứ phức tạp mà vô dụng, tốt nhất là bất cứ góc ngách nào trong căn hộ này cũng không nên có trang trí dư thừa. Anh ấy thích màu đen và xanh, ghét màu đỏ và hồng. Tốt nhất là hai màu ấy không nên xuất hiện trong căn hộ này. Ngoài ra anh ấy bị dị ứng với phấn hoa, ghét bất cứ thứ gì liên quan tới hoa, kể cả bình hoa và bồn hoa, bình hoa chỉ để trang trí cũng không được. Còn nữa, anh ấy ghét mấy thứ lông lông xù xù, đừng để xuất hiện thảm trải sàn...”.

Lisa nói tới khoảng bảy, tám phút những thứ Eric ghét, tôi vừa ghi lại vừa chẳng còn sức mà run rẩy nữa, thảo nào người này không mua được căn hộ mình muốn, có nhà ai bài trí đơn giản như nhà tù thế chứ! Tôi vô cùng nghi ngờ ông sếp công ty này thực ra là nhà tu khổ hạnh.

Nghe cho hết yêu cầu của khách hàng, tôi đưa bản phác thảo đơn giản đã làm sẵn cho Lisa xem, cô đang chỉ ra những chỗ không phù hợp giữa bản phác thảo và yêu cầu thì di động đột nhiên đổ chuông, vừa nhìn hiển thị cuộc gọi tới, cô lập tức nhận điện: “Eric, vâng ạ, tôi đang ở bên này. Vâng, vâng, nhà thiết kế cũng có đây. Được ạ”.

Cúp máy, Lisa liền nhìn tôi, nghiêm nghị nói: “Eric nói công việc ở chỗ anh ấy kết thúc sớm nên sẽ qua đây xem thử. Cô đã nhớ những điểm lúc này tôi nói với cô chưa? Nếu lát nữa anh ấy có hỏi tới, nhớ bảo là tôi đã dặn dò kỹ lưỡng những chuyện ấy với cô rồi nhé”.

Nghe một cô gái tài giỏi nói như thế, tôi bỗng dưng ngỡ người ra. Có thể thấy bình thường sếp của bọn họ đối xử với nhân viên nghiêm khắc khắt khe tới mức nào!

Tôi vuốt vuốt cái mũi bị nghẹt đặc, cười đáp: “Tôi hiểu rồi”.

Trong lúc chờ khách sộp tới, tôi ra tay đo kích thước căn hộ trước, Lisa đứng bên cạnh ghi giúp tôi. Di động rung lên, tôi lấy ra nhìn thử, ba từ “Trần Thượng Ngôn” đang nhấp nháy liên tục trong tiếng nhạc chuông. Tôi lẳng lặng cầm di động rất lâu mới ngần ngại nhận máy.

“Tịch Tịch”.

“Vâng ạ”.

“Em... đang bận hả?”. Tôi có thể tưởng tượng ra gương mặt xấu hổ đỏ bừng lên của anh ta ở bên kia di động. Tôi lặng lẽ thở dài, nói: “Vâng, đang đo đạc ở nhà khách hàng. Sao thế ạ?”.

“Không, chỉ hỏi thế thôi. Tối nay em rảnh không? Ở bên anh vừa hay có hai tấm vé xem phim. Chúng ta đi xem nhé”.

Tôi nhìn đăm đăm xuống đất gần ra một lát, mãi tới khi bên kia điện thoại vang lên giọng nói hoang mang, tôi mới vội vàng đáp lời, hẹn anh ta bảy giờ tối nay gặp nhau ở rạp chiếu phim. Ngắt điện thoại, Lisa cười hỏi có phải bạn trai tôi không, tôi bất giác trả lời: “Không...”. Nhưng thoáng nghĩ lại, tôi khẽ gật đầu.

Cô nhìn tôi vẻ buồn cười: “Thế ý là sao?”.

Tôi cười khó khăn: “Tôi và anh ấy khởi đầu có hơi khó hiểu. Không có thứ cảm giác đó”.

Lisa gật gù ra chiều đã hiểu, nói với tôi: “Thời buổi này chỉ có cô nào ngốc mới tin vào tình yêu. Đối xử tốt với cô là được rồi”.

Tôi im lặng thu lại thước dây, nuốt vội hai chữ khờ dại “tôi tin” chỉ chực thoát ra khỏi miệng.

Ngoài cửa vang lên tiếng mở khóa. Tôi và Lisa cùng khựng lại, không ngờ sắp tổng lại tới nhanh như thế. Lisa vội vàng sửa sang lại quần áo đôi chút, tôi đứng thẳng người phũ bụi bám trên người, ngược mắt lên lơ đãng nhìn, lướt qua bóng dáng người đàn ông vừa bước vào từ bên ngoài. Cả người tôi cứng đờ, trực giác đầu tiên là tại sao chỗ này lại là tòa nhà cao tầng, mình không thể nhảy ra ngoài cửa sổ được.

Tần Mạch à...

Đúng là nghiệt duyên!

5. Chương 9

Chương 9

Hắn cũng khựng lại khi nhìn thấy tôi, vẻ mặt lúc đó có thể gọi là ngạc nhiên.

Sau phút sững sờ, chân mày của hắn lập tức xoắn lại với nhau, cứ như thể muốn kẹp chết tôi giữa đôi mày ấy.

“Cô ta là người thiết kế?”. Tần Mạch nghiêm túc hỏi Lisa, sự căm ghét trong giọng nói còn hơn lần gặp mặt trước tới mấy phần.

Tôi vô cùng tò mò, rốt cuộc mình đã làm gì khiến trời không dung đất không tha để đến nỗi một người đàn ông phải ghét tôi đến mức này.

Lisa không hiểu có chuyện gì xảy ra, liếc sang nhìn tôi, nói: “Vâng...”. Không chờ cho âm thanh dứt hẳn, Tần Mạch đã nói ngay: “Bỏ ngay, tìm người khác”.

Lisa sững sờ, bất giác định trả lời “vâng”. Tôi phản ứng lại, xông tới cạnh Tần Mạch, kéo xềnh xệch hắn ra bên ngoài, đập vào ngực hắn cười to: “Ha ha! Đã lâu không gặp rồi sắp Tần, anh vẫn thích đùa với tôi thế à! Ha ha!”.

Hắn bị tôi đập tới nổi ho lên sặc sụa.

Tôi vừa kéo Tần Mạch ra khỏi căn hộ, vừa quay đầu lại cười hà hà với Lisa đã sắp rơi cả mắt ra ngoài, nói: “Chúng tôi ra ngoài ôn lại chuyện cũ một lát, ôn chuyện mà! Ha ha!”.

Cửa phòng đóng “sầm” lại. Tôi lôi Tần Mạch tới đầu cầu thang bộ, đứng thẳng người nhìn hắn. Hắn búng búng vào ống tay áo bị tôi kéo, lạnh lùng nhìn tôi: “Cô Hà, chúng ta có chuyện gì mà ôn?”.

Tôi siết chặt nắm tay, thầm nhủ trong lòng chữ trời mắng đất chứ không được sỉ nhục khách hàng, trời rộng đất dày khách hàng là to nhất. Tôi cúi người xuống, cười ngược: “Anh Tần nói đùa rồi, tốt xấu gì cũng quen mặt nhau mà, trước đây có lẽ chúng ta đã có quá nhiều hiểu nhầm, nhưng những hiểu nhầm này đều có thể giải quyết được. Tôi đảm bảo, tôi sẽ hoàn thành công việc của mình cực tốt...”.

Hắn cười nhạt: “Đảm bảo của cô không hề đáng tin”.

“Anh Tần, tôi biết có lẽ anh có nhiều thành kiến với tôi, nhưng về mặt công việc thì tôi chuyên nghiệp lắm. Thành tích công việc trước đây cũng rất rõ ràng. Tôi tin là bởi vậy nên trợ lý của anh mới tìm tới công ty chúng tôi, tìm tới tôi. Tất cả những việc trước đây giữa hai chúng ta có thể nói là sự tình cờ bất khả kháng, cả việc nhận được hợp đồng này cũng là trùng hợp thôi. Xin anh hãy chọn người hợp tác bằng lý trí chứ đừng bằng cảm tính”.

“Tình cờ? Trùng hợp?”. Khóe miệng hắn nhếch lên một cách mờ ám, nhìn tôi chằm chằm: “Gồm cả chuyện tình một đêm, nhờ tôi đưa tới bệnh viện, tham dự lễ đính hôn?”.

Tôi cũng nhìn lại hắn, kiên định đáp: “Đúng thế, đều là trùng hợp”.

Hắn gật đầu: “Được lắm, vậy thì những chuyện đêm đó cô làm cũng là trùng hợp?”.

Đầu óc tôi nổ tung, trước mắt tôi chợt trắng xóa. Tôi sực nhớ ra, đêm say rượu đó, những chuyện khác tôi đã làm có lẽ ai cũng có thể biết, nhưng duy chỉ có chuyện tôi làm khi ở trên xe của hắn thì ngoài hắn ra, không ai biết được.

Tôi cho rằng, lỡ tay gọi điện tỏ tình với Trần Thượng Ngôn đã là việc sai lầm tới cùng cực mà mình đã gây ra. Chẳng lẽ, còn có việc quá đáng hơn sao...

Tôi thử người ra, nhưng khi nụ cười giễu cợt của Tần Mạch đi vào trung khu thần kinh của tôi qua đường vòng mạc thì tôi lập tức phản ứng lại: “Với những hành vi không lý trí gây rắc rối cho anh sau khi say rượu vào đêm đó, tôi cảm thấy vô cùng có lỗi. Nhưng đó không phải...”. Còn chưa dứt câu, hắn đã ngắt lời.

“Đúng vậy, rất không lý trí”. Hắn nói, “Cô Hà, cô có biết hôm đó cô cứ khăng khăng bẻ tay lái của tôi, rồi thò chân sang nhấn chân ga như thế nào không?”.

Tôi hoảng sợ.

Hắn cười lạnh lùng: “Suýt nữa cô đã giết cô, và, tôi”.

Tưởng tượng tới cảnh đó, tôi sợ tới nỗi đổ mồ hôi lạnh, nghẹn họng mãi mới run rẩy nói xin lỗi: “Xin, xin lỗi anh, tôi không biết mình say rượu sẽ điên khùng như thế”.

Nhưng hắn lại đáp: “Theo tôi thấy không phải cô say rượu mà điên đâu, cô điên lên vì một người đàn ông, tôi không thể đoán được kiểu con gái như thế ngay giây sau sẽ gây ra chuyện gì. Như lời cô nói, tôi nên chọn người hợp tác bằng lý trí, thế nên...”.

“Anh đang nói gì thế?”. Tôi không hiểu ý của “điên lên vì một người đàn ông” trong câu nói của hắn.

Hắn im lặng: “Muốn phủ nhận à?”. Hắn rút di động ra lắc lắc trước mặt tôi, “Dù rất có lỗi, nhưng tôi đã ghi âm lại hết lời cô nói đêm đó rồi”.

Tôi có chút bực bội: “Anh ghi âm lời tôi à”.

Hắn hừ một tiếng: “Ít ra cảnh sát có thể điều tra xác minh sự thật sau khi xảy ra tai nạn”.

Tôi và hắn trừng mắt nhìn nhau giằng co một hồi, cuối cùng tôi vẫn không thể kìm nén được sự tò mò trong lòng, lại tỏ ra mềm mỏng: “Hi hi, có thể cho tôi nghe chút được không?”. Hắn nhướn mày, cao ngạo quét mắt nhìn tôi, đầu ngón tay lướt nhanh, tiếng ồn ào vang lên từ trong di động, là giọng lè nhè của tôi: “Định đi đâu đấy?”.

Nghe thấy giọng này, tôi bất giác nhìn sang Tần Mạch, hắn lên tiếng: “Ghi âm từ sau lần cướp tay lái đầu tiên của cô”.

Tôi nói: “Lúc đó tôi đã say như thế mà anh còn dám để tôi ngồi ở ghế lái phụ hả”.

Hắn trừng mắt căm phẫn nhìn tôi: “Đương nhiên không dám, điều kiện tiên quyết là nếu ghế sau không bị ai đó nôn ọe đầy ra đấy”.

Thế là tôi lại ngoan ngoãn im lặng.

Tôi trong điện thoại lại lên tiếng: “Có phải định về nhà không? Sao anh đưa tôi về nhà? Tôi có bạn trai mà, anh ấy sẽ tới đón tôi. Tôi gọi điện cho anh ấy”. Tôi gật đầu, thế nên mình mới gọi cho Trần Thượng Ngôn.

Trong đoạn ghi âm toàn là giọng của tôi, Tần Mạch chẳng thốt ra lấy nửa tiếng. Tôi cúp máy, im lặng rất lâu rồi đột ngột nói: “Anh du học nước ngoài, có tự chăm sóc bản thân cẩn thận không? Anh mà không về nữa, mẹ em sẽ ra tay bán em đi đấy. Anh về đi”.

Tôi ngơ ngác nghe những lời ấy, hận không thể inh một cái bạt tai thật mạnh.

“À phải, em quên mất. Anh đã về rồi. Anh đã về rồi”. Tôi tự lẩm bẩm: “Mang theo một cô bạn gái xinh đẹp quay về”.

“Dương Tử, anh nói đi, tình cảm của chúng ta bị khoảng cách đánh bại, hay thua trước sự thay lòng đổi dạ của anh”.

Lại im lặng một lát, khi tôi nghĩ rằng sự yên lặng này còn kéo dài nữa thì đột nhiên có tiếng đàn ông trầm trầm vang lên: “Thua vì bản thân cô không biết giữ lấy”.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Tần Mạch, hắn chỉ lạnh lùng nói: “Đừng nhìn tôi thế, đây là câu nói ngu nhất trong đời tôi”.

Cứ như để chứng minh cho lời của hắn, tôi trong đoạn ghi âm đột nhiên khóc òa, sau đó là tiếng phanh xe rít tai, còn có tiếng Tần Mạch hạ giọng chửi thề, sau đó là tiếng di động bị rơi xuống, rồi tiếng va chạm liên tiếp vang lên. Cuối cùng là câu nói của Tần Mạch: “SHIT!”. Rồi tất cả im bật.

Tôi nghe các tiếng hỗn loạn mà xấu hổ toát cả mồ hôi, lau mồ hôi lạnh trên trán, cẩn thận nhìn sang Tần Mạch: “Tiếng đó là dừng xe an toàn hả?”.

“Cô nói xem?”.

Trong lòng thì tự nhủ, ai bảo anh kích thích con gái say rượu làm gì, nhưng ngoài mặt thì vẫn nặn ra nụ cười hối lỗi: “Là tôi sai, tôi sai. Đúng là say hơi quá trớn một tí, tư duy cứ loạn cào cào, đừng coi là thật. Anh xem, giờ chúng ta đã không có việc gì rồi, xóa đoạn ghi âm kia đi nhé!”.

Hắn hờ hững đưa mắt nhìn tôi, nhét di động vào trong túi, không hề có ý định sẽ xóa nó đi.

“Anh Tần... chuyện này có quan hệ tới danh dự của con gái đó”.

“Cô Hà, tôi nghĩ cô không cần tới thứ ấy đâu”.

Tôi âm thầm nghĩ rằng: “Xin đừng công kích người khác”.

“Tôi chỉ đang trần thuật sự việc thôi”.

“Mau xóa nó đi”.

“Ha, cô có quyền gì mà ra lệnh cho tôi?”.

Tôi thấy căn bản là không thể lay chuyển được hắn, nóng ruột tóm lấy tay áo hắn định ra tay cướp lại. Nhưng hắn đâu để tôi được toại nguyện, giơ cao tay lên, tôi có nhón chân thế nào cũng không với được. Hắn như đùa với tôi, cứ chọc tôi lúc thì bên này, lúc lại bên kia, lửa giận trong lòng tôi tích tụ, bực bội nói: “Anh đúng là đồ giai cấp bóc lột độc ác xấu xa!”.

Hắn vẫy tay tôi ra: “Rất cảm ơn cô đã tặng tên cho tôi. Tôi còn có việc, xin thứ cho tôi không tiếp cô được”.

Tôi hạ quyết tâm, lúc này hoàn toàn không thêm để tâm tới gì nữa, chỉ muốn cướp lại di động trong tay hắn, xóa sạch đoạn ghi âm làm tôi buồn nôn kia đi, xóa sạch mọi thứ. Tựa như chỉ cần xóa nó đi, những suy nghĩ nhớ nhung buồn nôn dành cho Dương Tử vẫn còn tồn tại trong tôi sẽ theo đó mà tiêu tan đi hết.

Tôi lại nắm chặt lấy cánh tay Tần Mạch, lúc này hắn đã có phần mất kiên nhẫn, thẳng tay hất tôi ra. Tôi liều mạng xông lên phía trước, chỉ muốn nhào tới giật di động ra khỏi tay hắn.

Nhìn bộ dạng liều mạng, đôi mắt đỏ lên vì giận của tôi, hắn như bị giật mình. Lúc tôi nhào tới bèn vội vã lách sang một bên. Tôi thừa lúc Tần Mạch lui lại bèn nhanh nhẹn chớp lấy tay hắn, dùng sức mạnh như gân có thể kéo đứt rời cánh tay hắn ra để cướp lấy máy.

Khi chiếc di động được tôi ôm vào trong ngực, tôi vô cùng an tâm. Nhưng còn chưa có thời gian để nhìn kỹ thứ trong tay, tôi đã cảm thấy người mình bị hẫng, cảm giác mất trọng lực đột nhiên xuất hiện.

Tôi ngoái đầu lại nhìn, hoảng sợ phát hiện ra phía dưới là bậc cầu thang.

Dù lúc này tôi có nhanh hơn nữa, động tác linh hoạt hơn nữa, tính cách mạnh mẽ thế nào đi chăng nữa cũng không thể chống cự nổi sức hút vĩ đại.

“A!”. Sau khi tôi sợ hãi gào lên một tiếng, thế giới đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Nhưng dù trong cơn hôn mê vỡ đầu chảy máu, tôi vẫn nhớ phải cầm chặt lấy chiếc điện thoại trong tay, phải xóa đoạn ghi âm đó đi.

Xóa nó là có thể xóa được tất cả quá khứ mất mặt rồi.

6. Chương 10

Chương 10

Tôi tỉnh lại trong một căn phòng tối om om.

Mùi thuốc khử trùng trên chăn khiến tôi rất khó chịu. Hai tay tôi đặt trên ngực, hình như có thứ gì cứng cứng đè lên đó khiến tôi hít thở khó khăn. Đầu óc còn hơi văng vất, tôi quay đầu nhìn, ngoài cửa sổ chỉ có một màu đen.

Đạo này cứ bị thương chảy máu suốt. Tôi nghĩ đã đến lúc mình nên đi thấp nén nhang rồi.

“Khụ khụ...”. Bốn bề tối đen yên tĩnh chợt vang lên tiếng ho của đàn ông, tôi thoáng kinh ngạc, nhìn về phía tiếng động, lại trông thấy một bóng người cuộn tấm chăn mỏng nằm ngủ co ro trên sofa trong phòng bệnh.

“Bố...”. Tôi đoán chừng thân phận của người đó, dè dặt cất tiếng gọi, may mà không có tiếng đáp trả. Nghĩ một lát, tôi lại kêu, “Tần Mạch”.

Người đó vô thức đáp lại một tiếng, rồi lại trở mình. Khi tôi cho rằng Tần Mạch sẽ ngủ tiếp thì hắn đột nhiên ngồi bật dậy.

Động tác nhanh nhẹn của Tần Mạch khiến tôi giật nảy mình, ngơ ra nhìn hắn. Chỉ thấy hắn vuốt mặt, thở dài thườn thượt như vô cùng bất đắc dĩ. Sau đó hắn đứng dậy bật đèn. Ánh đèn đột ngột khiến tôi hoa cả mắt, phải mất một lúc lâu mắt mới thích ứng được. Đến khi tôi đã nhìn rõ xung quanh, Tần Mạch đã đứng bên giường bệnh.

Hắn chìa tay ra: “Đưa đây”.

Tôi sững sờ: “Cái gì?”.

Sự nhẩn nại của hắn dường như đã hết sạch. Hắn giật chăn tôi ra, lần mò vào bên trong. Tôi hoảng hốt kêu lên một tiếng rồi lui lại theo phản xạ, kết quả là ngã thẳng từ trên giường xuống dưới đất.

Xương cụt đau thấu trời, hắn cũng không để tôi có thời gian hô hoán, vòng qua giường chộp lấy tôi.

Tôi tức tới nỗi định gào lên sầm sỡ. Đúng lúc đó, cửa phòng bệnh mở ra “kẹt” một tiếng. Tôi và hắn cùng ngoái đầu lại nhìn.

Là y tá đi kiểm tra phòng bệnh ban đêm. Y tá trông thấy cảnh tượng trong phòng, cơ thể run lên như thẹn thùng như kích động: “Hai người... hai người là...”. Rồi sau đó cô ta xấu hổ cúi gằm xuống: “Thực ra, thực ra giường trong bệnh viện không thích hợp làm chuyện đó lắm đâu”.

Làm cái đầu cô ấy! Tôi chửi toáng lên trong lòng.

Tần Mạch cũng tức giận: “Ra ngoài!”.

Y tá bị quát tới nỗi hai mắt đỏ lên, nước mắt lã chã: “Tôi chỉ, tôi chỉ có lòng nhắc nhở thôi mà. Sức khỏe bạn gái anh không tốt...”.

Thừa lúc y tá đang nói chuyện với Tần Mạch, tôi hoảng loạn lần khắp người mình, cuối cùng cũng tìm được thứ Tần Mạch muốn tôi lấy ra - di động của hắn.

Đang bị tôi nhét vào giữa khe ngực, lại dùng hai tay nắm chặt...

Tôi nghĩ, có lẽ mình biết tiếng thở dài khi hắn mới thức dậy là thở dài về cái gì rồi.

Tôi ngẩng đầu lên quét mắt nhìn hần, hần vẫn đang đối phó với cô y tá. Tôi trở người nằm úp xuống, lúi di động ra, lướt vài cái đã đến đoạn ghi âm kia, tốc độ ngón tay nhanh nhẹn đôi chút, cười gian xảo, xóa triệt để. Tôi sung sướng như điên, ngửa đầu lên cười ba tiếng, ném di động của hần lên trên giường, đắc ý nói: “Trả cho anh, trả lại cho anh đây!”.

Tần Mạch thấy di động bị tôi quăng lên giường thì mặt lập tức tối sầm lại.

Tôi đảo mắt một vòng, chợt nghĩ ra một cách khiến Tần Mạch không thể đối người thiết kế. Tôi ôm gáy yếu ớt ngã xuống nền đất: “Ai da! Đau quá!”.

Hần làm như không trông thấy, cầm di động lên, lấy ga giường lau lau mấy cái liền, sau đó quay người định bỏ đi không chút lưu luyến. Tôi chỉ về phía hần giả bộ nghẹn ngào nói: “Nếu anh đi thì nhất định anh sẽ hối hận!”.

Bóng người đã đi tới cửa khựng lại, hần ngoảnh đầu nhìn tôi, trong mắt ngập vẻ giễu cợt “cô bị ngã nên điên rồi hả?”.

Cô y tá trong phòng không hiểu gì, tôi cười cười bảo cô ra ngoài đi.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn hai người chúng tôi. Tôi ôm hông ngồi lên giường, nghiêm túc nhìn Tần Mạch, nói: “Anh Tần, những việc đã xảy ra trước đó tôi thật sự rất xin lỗi và vô cùng hối tiếc. Nhưng thực sự tôi không thể bỏ hợp đồng này được. Tôi tin rằng cùng là dân công sở, anh hần có thể hiểu được sự khó xử của tôi”.

“Không hiểu”. Hần chỉ vào đồng hồ trên tường, nói: “Cô đã làm tốn rất nhiều thời gian của tôi rồi, tôi tin cùng là người có đầu óc, chắc hẳn cô phải hiểu tôi không muốn gặp cô tới mức nào”.

Tôi cười đáp: “Đương nhiên tôi hiểu tâm trạng của anh. Nhưng đồng thời tôi cũng không muốn làm lớn chuyện anh đẩy tôi xuống cầu thang, còn cố ý giở trò bạo lực với tôi”.

Câu này vừa thốt ra, hần đã sầm mặt xuống, nhìn tôi một lúc lâu rồi chợt mỉm cười, trong ánh mắt là lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo: “Cô Hà, cô còn chưa đủ tư cách đấu với tôi đâu”.

Lời này quả thực không sai. Nếu không phải giữ lấy bát cơm, thì có đánh chết tôi cũng không muốn đối đầu với hần.

Tôi âm thầm thở dài, nhưng ngoài mặt phải diễn hết vở: “Anh Tần, đương nhiên tôi biết anh nói thật. Thế nhưng, tôi tin rằng điều một người làm kinh doanh không muốn thấy nhất chính là có người phá hoại danh tiếng của mình. Nếu tôi tung ra tin đồn không hay này, không chỉ rất bất lợi cho cá nhân anh, mà còn cho cả công ty anh nữa. Dù anh có thể một tay che trời, ém nhem tin này đi, nhưng tôi chắc chắn rằng công sức bỏ ra để dập tin đồn còn lớn hơn công tôi sửa sang nhà cửa giúp anh”.

“Tôi biết anh có rất nhiều ý kiến với tôi, không thích nhìn mặt tôi, nói thực lòng, gặp anh cũng làm tôi thấy rất xấu hổ. Nhưng vì công việc mà tôi phải như vậy. Tôi tin rằng anh Tần nhất định cũng biết không có bạn bè mãi mãi, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. Sao anh không coi lần hợp tác này giữa chúng ta là một cuộc giao dịch thuần túy, giao dịch này không phải là căn hộ của anh, mà là để tôi không nói năng lung tung”.

Hần vuốt lên chiếc khuy cài trên ống tay áo, tôi nhận ra hần đang cân nhắc ý kiến của tôi.

Tôi mặt dày tiếp tục nhấn nài nói: “Huống hồ giờ điều anh cần nhất chỉ là một căn hộ có thể nhanh chóng dọn vào ở. Trong giới thiết kế, ai cũng thấy rõ thành tích công việc của tôi. Anh sẽ không bị thiệt khi để tôi hoàn thành việc này. Vì cảm tính cá nhân mà khơi ra nhiều chuyện phiền phức như vậy quả thực không hề giống quyết định sáng suốt mà một người lãnh đạo ưu tú sẽ đưa ra”.

Cái gì nên nói, cái gì cần nói đã nói hết rồi, tôi bèn ngừng lại.

Căn phòng rơi vào im lặng một lát, hần đột ngột lên tiếng: “Tài ăn nói của cô Hà không tồi”.

Nghe hần nói như thế, tôi biết chuyện này đã thành công tới tám, chín phần mười rồi, thế là cũng lau mồ hôi lạnh, khách sáo đáp: “Quá khen, chỉ là trước đây đã từng tham gia cuộc thi hùng biện của trường thôi”.

“Cô lấy lần ngã cầu thang này để đổi lại tất cả những thứ mình mong muốn, tuy thủ đoạn đê tiện, nhưng mục đích đã đạt được rồi”. Hắn nói: “Mai cô cứ làm tiếp đi. Tiền công cho cô tôi tuyệt đối không bớt nửa phần. Nhưng trong khoảng thời gian này cũng xin cô... không, từ lúc này trở đi, đừng để tôi gặp lại cô ở bất cứ nơi đâu nữa”.

Tôi lập tức gạt đầu nịnh nọt: “Sếp Tần cứ yên tâm, sau này tôi mà nhìn thấy anh thì tuyệt đối sẽ tự chặt đầu bê đi”.

Còn chẳng để tôi nói xong, cửa phòng đã đóng “sầm” lại. Dù tiếng vang chứng tỏ rằng tâm trạng người đóng cửa không hề vui vẻ, nhưng tôi vẫn kích động nhảy nhót mấy cái trên giường, ngoáy móng gào lên mấy tiếng “yes”.

Giữ được bát cơm rồi, cả thiên hạ này còn có chuyện gì tốt hơn thế nữa!

Tôi nhảy về giường, cầm chăn trùm kín người. Thở phào một hơi, măn nguyện nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng...

Có phải hôm nay tôi còn có chuyện gì chưa làm không nhỉ?

Thôi vậy, kệ đi, dù sao cũng không phải việc gì to tát.

Hôm sau tôi mang cái đầu quần băng đi thẳng từ bệnh viện tới công ty, đồng nghiệp gặp tôi ai cũng thẳng thốt, hỏi thăm tôi sao thế này. Tôi chỉ cười hì hì nói số mình đen, bị cửa nhà vệ sinh nhà khách hàng kẹp phải.

Bọn họ chỉ tò mò tại sao khách hàng lấp cửa nhà vệ sinh sớm như thế, cũng chẳng hỏi thêm tôi chuyện gì khác.

Thu dọn đồ đạc ở công ty, viết vài phương án thiết kế, tôi quyết định vẫn phải đi thực địa xem thử mới xong. Xách túi đứng lên, vừa lúc nhìn thấy chị Triệu đang photo tài liệu, trong đầu tôi lại lóe lên ánh sáng.

Hình như, hôm qua tôi đã quên một người.

Hình như Trần Thượng Ngôn hẹn tôi đi xem phim...

Tôi cuống cuống lôi di động ra xem, máy đã hết pin tắt nguồn từ lâu. Tôi ôm đầu cân nhắc một lát, lấy sạc di động trong ngăn kéo ra, sạc pin, mở máy, vừa nhìn tôi đã sững sờ, trước khi tắt nguồn đã có hai mươi cuộc gọi nhỡ, đều là từ một người.

Ôm chút thấp thỏm trong lòng, tôi bấm gọi lại.

Không có ai bắt máy, tôi gọi lại lần nữa, đổ chuông khá lâu, cuối cùng có tiếng khàn khàn nhận máy: “Alo?”.

“Ừm... em là Hà Tịch. À thì...”.

“Tịch Tịch?”. Giọng nói bên kia cao lên, vô cùng vui sướng: “Cuối cùng em đã chịu để ý tới anh rồi, em còn giận sao?”.

“Giận?”. Tôi mù mờ.

“Tịch Tịch, hôm qua không tới chỗ hẹn là anh sai, nhưng thực sự là có bệnh nhân cần làm phẫu thuật gấp. Tới khi anh làm phẫu thuật xong, gọi điện cho em thì không ai nhận máy cả, anh biết em...”. Trần Thượng Ngôn gấp gáp giải thích nguyên nhân đêm qua thất hẹn với tôi, tôi nghe mà khóe miệng giật giật liên hồi, hóa ra anh ta cũng không tới!

Tôi đành sờ đầu cười nói: “Ha ha, không sao, không sao, chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi”.

Trần Thượng Ngôn cứ áy náy. Tôi trấn an mãi anh ta mới chịu thôi, cuối cùng hẹn tôi đi ăn cơm sau giờ làm việc tối nay. Có cơm miễn phí đương nhiên là tôi vui vẻ nhận lời.

Hẹn xong với anh ta, tôi bắt đầu chuyên tâm chuẩn bị công việc.

Thiết kế căn hộ của Tần Mạch là nhiệm vụ khó khăn nhất của tôi từ khi đi làm tới nay. Yêu cầu tốc độ trang trí phải nhanh, thiết kế lại có quá nhiều hạn chế, quan trọng nhất là... không thể bàn bạc trực tiếp với khách hàng. Nhưng với mấy mục yêu cầu mà Lisa đã nói, tôi xác định tổng thể cách trang trí theo phong

cách giản đơn của Âu Mỹ, sau đó liên lạc với Lisa, quyết định ngày mai đưa phương án thiết kế tổng quát cho cô ấy xem, hoặc có thể đưa cho Tần Mạch thông qua cô ấy.

Nhưng dù có đưa cho ai, chắc chắn đêm nay tôi sẽ phải trải qua số phận bị kịch thức thâu đêm.

Liên hệ với đội ngũ thi công, cả ngày tôi đều ở trong “nhà” Tần Mạch ghi chép lại đủ thứ và tìm linh cảm.

Khi bận rộn, thời gian đều trôi qua rất nhanh. Sau khi bàn bạc với thợ cả của đội thi công, tôi phải bụi trên người rồi đi hẹn hò.

Tôi đến chỗ hẹn, từ xa đã trông thấy Trần Thượng Ngôn đang đứng dưới gốc cây nói chuyện điện thoại, tôi không tiện làm phiền anh ta, lặng lẽ bước tới. Khi đã lại gần, nghe giọng anh ta có chút nóng giận: “Tôi đã nói rồi, tôi có bạn gái. Chuyện hôm qua chỉ có một lần đó thôi”.

Ấy... tôi lau mồ hôi lạnh đang túa ra trên đầu, liệu có phải mình đã nghe thấy thứ gì không hay ho không nhỉ.

“Đừng nói nữa, nếu cậu còn cố chấp như thế, tôi sẽ chuyển cậu đi đây... Tịch Tịch!”. Anh ta quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy tôi, hốt hoảng ngắt điện thoại, cứ đứng đó như đứa trẻ làm việc sai trái.

Tôi thầm thở dài, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười bước lại chỗ anh ta: “Chờ bao lâu rồi?”.

“Không... không lâu lắm”. Anh ta gãi gãi đầu, gương mặt lại hơi ửng đỏ lên, thoáng sững lại khi nhìn thấy vòng băng trên đầu tôi: “Cái này là sao thế?”.

Tôi lại đưa lý do “cửa nhà vệ sinh” ra lần nữa, rồi kéo anh ta vào trong nhà hàng: “Bạn cả ngày nay rồi, đói chết mất, đi ăn trước đã”.

Anh ta cứ để mặc cho tôi kéo đi, lòng bàn tay hơi nóng lên: “Tịch Tịch, lúc này... em đến được bao lâu rồi?”.

“Vừa tới thôi”.

Tôi rất bình tĩnh trả lời, vì trong mắt tôi, hiện giờ mình và Trần Thượng Ngôn chỉ “yêu đương”. Dù sau này có thật sự kết hôn thì cũng chỉ là kết hôn mà thôi. Dẫu sao tình yêu trong thời đại này cũng chỉ là một thứ xa xỉ phẩm. Tôi không đủ sức mua, đương nhiên cũng không được hưởng dịch vụ hậu mãi của ái tình - ghen tuông.

7. Chương 11 - 12

Chương 11

Công việc bận rộn sắp bận ngửa tới hơn nửa tháng trời, sau khi quyết định phương án thiết kế, tôi bèn vùi đầu vào việc trang trí một cách cụ thể.

Mấy hôm trước chạy thiết kế, làm mô hình như con ngơ, mấy hôm sau chạy qua chạy lại giữa mấy cửa hàng và nhà Tần Mạch, bàn bạc với đội thi công, thương lượng với bên cung ứng như con khùng, ngày nào cũng bận tới mất tối mũi, về nhà chui lên giường là ngủ, mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt đương nhiên cũng vô cùng xa xôi với tôi.

Tôi đã rất nhiều lần nói riêng với Tạ Bất Đình để ông ta tìm thực tập sinh tới giúp tôi, nhưng đều bị ông ta lấy lý do thiếu người để bác bỏ. Bởi vậy mà tôi chỉ thiếu điều nổi đóa lên ngay trước mặt Tạ Bất Đình.

Chẳng lẽ tôi không phải người của công ty chắc? Tôi là Kinh Kong hay là Transformer, mà có đi gánh phân tôi cũng có đôi quang gánh giúp mình chứ! Trước đây nhận hợp đồng cứ sai thực tập sinh tới vừa học vừa làm tiện lợi dễ dàng bao nhiêu! Sao giờ lại không có? Đúng là xem tôi như sinh vật ngoài hành tinh, không ai dịch nổi chắc!

Nhưng tôi làm gì có thời gian và sức lực mà nổi khùng, thợ bên đội thi công vừa gọi điện tới, tôi bèn lập tức lao vào công việc.

Mà sau khi kinh qua chuyện này, tôi biết chắc chắn rằng có người đang giở trò sau lưng mình. Dù Tạ Bất Đình cảm râm nhiều chuyện, nhưng vẫn là lão sếp thông cảm cho nhân viên, điều cho tôi một thực tập sinh chẳng phải chuyện gì lớn lao, công ty có thiếu người đi chẳng nữa cũng chẳng thiếu đến mức ấy. Không phải rõ ràng là làm khó tôi hay sao!

Thế nhưng Tạ Bất Đình có thể đưa tôi làm hợp đồng này, nửa là tin tưởng, nửa là quan tâm tới nhân viên lâu năm, ông ta tuyệt đối sẽ không đột nhiên nảy sinh thành kiến với tôi chỉ vì có ai đó nói mấy câu vớ vẩn sau lưng được.

Cách giải thích duy nhất là, người đã khiến Tạ Bất Đình có “thành kiến” với tôi có quan hệ lợi ích trực tiếp tới ông ta, tạo áp lực để ông ta gây khó dễ cho tôi.

Tôi chỉ cần động đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được người đó là ai.

Ngoài Tần Mạch ra, còn ai có thể có khúc mắc với tôi và có mối quan hệ lợi ích trực tiếp với Tạ Bất Đình chứ.

Thằng cha này cảm thấy bị tôi chơi một vố, trong lòng bất mãn, nhất quyết muốn đòi lại nợ nên mới nghĩ ra cách thiếu đạo đức như thế để chỉnh tôi.

Tôi nhận được hợp đồng như ý nguyện, nhưng mệt tới mức gần như đột tử vì hao tổn tâm sức quá độ!

Tần Mạch, anh quả là quá độc ác!

Hôm nay không ngoại lệ, lại đến đêm tôi mới vật vờ trở về. Bước xuống chuyến xe bus cuối cùng, vừa đứng lúc Trần Thượng Ngôn nói ra bốn từ “nghỉ ngơi cho khỏe” với tôi.

Tôi ngắt điện thoại, đi từng bước chậm rãi về nhà.

Mấy hôm nay tôi không gặp Trần Thượng Ngôn, từ sau hôm ăn cơm với nhau đó, rất ít khi anh ta chủ động hẹn tôi. Dù có hẹn, tôi cũng lấy lý do công việc quá bận để từ chối. Nhưng ngày nào anh ta cũng kiên trì gọi tới cho tôi một cuộc điện thoại. Dẫu chỉ là chút quan tâm vụn vặt, nhưng cũng đủ khiến tôi thấy ấm lòng trong mùa đông cuối tháng mười hai, lại càng cho tôi một lý do để tạm thời không “buông tha” cho người đàn ông này.

Rẽ qua một khúc quanh, tôi liền trông thấy ngọn đèn đường yếu ớt dưới nhà mình, và người đàn ông mặc vest, đi giày da đột nhiên xuất hiện dưới ánh đèn đó.

Khi đã nhìn rõ mặt mũi người đàn ông đó, tôi bật cười lạnh lùng. Tỷ lệ gặp ma giờ càng lúc càng cao rồi.

Tôi nắm chặt lấy túi xách, xem gã là không khí, ngẩng đầu ưỡn ngực đi thẳng. Khi đi ngang qua, gã bắt ngờ vươn tay kéo tôi lại: “Tịch Tịch”. Tôi lùi lại một bước, thoát khỏi bàn tay gã, tiếp tục đi vào trong tòa nhà.

“Hà Tịch!”. Gã cũng không cản tôi lại nữa, đút hai tay vào túi quần, cao giọng hô lên: “Chúng ta nói chuyện chút đi”. Bộ dạng cứ như thể đã chắc chắn rằng tôi sẽ không có ý kiến gì khác.

Nhếch mép, quay lưng về phía gã, tôi không nén nổi mà oán thăm: Dương Tử ơi là Dương Tử, tôi dúi mù kiểu gì mà lại từng thích anh cơ chứ.

Tôi bấm mật mã cổng khu nhà, đẩy cửa bước vào trong.

“Hà Tịch!”. Gã có chút tức giận, bực bội vì tôi không nghe lời gã.

Tôi đứng bên trong, đưa tay kéo cửa lớn ra rồi ngoái lại nhìn gã: “Lại đây”. Gã sung sướng mỉm cười, ra vẻ đã biết là thế mà.

Tôi cũng dụi dằm mỉm cười.

Đợi tới khi gã đã bước lại gần, chống một tay lên khung cửa, đang định nói chuyện với tôi, tôi bèn cười lớn, thả tay ra.

Cửa lớn ở tòa nhà này có lực đàn hồi cực mạnh, tôi vừa buông tay ra, cánh cửa đã đóng “sầm” một cái, đập mạnh lên mu bàn tay gã.

“A!”.

Cả hàng hiên tòa nhà đều nghe thấy tiếng la hét thảm thương tới xé ruột xé gan của một người đàn ông.

Tôi đạp một chân lên trên cửa trước khi gã kịp rút tay, khiến cánh cửa khép lại thật chặt, không để gã có cơ hội rút bàn tay đang bị mắc kẹt giữa cánh cửa ra.

“Hà Tịch! Mẹ kiếp, cô điên rồi!”. Bên kia là tiếng kêu đau đớn không ngừng, dù tư thế lấy chân đạp lên cửa rất ngẫu, nhưng không tiện thêm sức lắm, tôi ngả ngón tựa người lên cửa, vừa ra sức chặn cửa, vừa lôi bút trong túi xách ra viết một chữ “Hèn” rất to lên mu bàn tay đang kẹt lại của gã.

Hài lòng thưởng thức kiệt tác của mình một lát, tôi thản nhiên quăng bút đi. Hít sâu vào một hơi, tôi nói: “Đúng thế, tôi bị điên đấy. Lần trước tôi nói gì nhỉ, cắt cái ấy của anh mang đi bán, anh muốn thử không?”.

Tôi đứng thẳng người, tránh ra khỏi cánh cửa. Gã cuống cuống rút tay về. Cửa cũng theo đó mà đóng lại.

Gương mặt gã qua cánh cửa sắt bị chia thành những ô vuông nhỏ. Tôi lên tiếng: “Dương Tử, tôi đã nói rồi, rút khỏi cuộc sống của tôi, đừng tới chọc vào tôi nữa”.

Gã ôm bàn tay, vô cùng đau đớn.

“Chúng ta đã kết thúc thì là thực sự kết thúc, nói gì cũng thối cả. Vả lại chia tay cũng đã lâu như thế rồi, giờ anh mới đến tìm tôi ‘nói chuyện’ sao? Hừ, không có việc thì sao phải lên điện Tam Bảo. Giờ tôi tuyệt đối sẽ không giúp anh nữa, không giậu đổ bìm leo là đã quá tốt với anh rồi, nhân lúc tôi chưa nghe được ba cái chuyện vớ vẩn của anh thì anh hãy tranh thủ sự nhân từ của tôi đi, tự anh biến đi, đừng lượn lờ ở đây làm hư mắt tôi nữa”.

“Hà Tịch, thứ tôi ghét nhất ở cô chính là cái tính khốn kiếp này đây, làm chuyện gì cũng quá cặn tình!”. Dương Tử gần như nghiêng răng nghiêng lợi nén đau: “Hôm nay tôi tới tìm cô, chẳng qua là vì về trường thăm thầy, nhớ lại những kỷ ức trước đây, tôi cảm thấy chúng ta còn có thể tiếp tục làm bạn bè...”.

“Phải rồi”. Tôi lạnh nhạt ngắt lời gã, “Kỷ ức trước đây rất đẹp. Nhưng Dương Tử à, kỷ ức trước đây càng đẹp, thì giờ tôi càng cảm thấy mình thảm hại. Làm bạn bè sau khi anh đã gây ra chuyện như thế sao?”. Tôi cười lạnh lùng, buồn bã thừa nhận sự yếu đuối của phụ nữ:

“Trừ phi tôi chưa từng yêu anh”.

Đã từng yêu, là vết thương trí mạng nhất.

Bên kia cánh cửa lặng im.

“Thế nên”. Tôi giơ ngón giữa lên với Dương Tử, “Anh rút ngay đi”.

Tôi lên nhà, mở cửa, vút khóa. Không bật bất cứ bóng đèn nào trong nhà, tôi đi xuyên qua phòng khách trong căn hộ một cách quen thuộc, quăng túi xách sang một bên, mết rũ người ngã lên giường. Tôi mết đến mức đầu ngón tay cũng không muốn động đây nữa rồi.

Liệu ngày mai có thể trốn việc không nhỉ... Tôi nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng gào thét: Chị đây chịu hết nổi rồi! Tạ Bất Đình, ông đuổi tôi đi, đuổi tôi đi!

Tôi không ngờ được rằng, khi mình mở mắt ra thì trời đã sáng bạch. Tôi giật mình, vội vàng bò dậy, vừa chộp lấy đồng hồ báo thức ở đầu giường lại xem đã thấy đau hết cả đầu, tám giờ bốn mươi lăm phút rồi, tôi đã hẹn gặp một nhà cung ứng lúc chín giờ!

Đánh răng rửa mặt qua loa, tôi vừa sửa sang lại quần áo mặc suốt từ hôm qua, vừa cầm túi xách chạy ra ngoài, đang lúc đi giày thì di động đổ chuông.

Là Trình Thần gọi tới, chị nói cuối tuần này công ty Thẩm Hy Nhiên mở vũ hội, hỏi tôi có tới tham gia không.

Tự dưng tôi nổi nóng, cứ mắng phủ đầu chị một chặp trước đã, đại ý là: Ngày nào em cũng mết mỏi sống dở chết, chạy đi khắp nơi để kiếm ít tiền nuôi thân, còn chị suốt ngày chỉ suy nghĩ đi dự cái vũ hội nào đó. Chị cho là ai cũng được đàn ông nuôi như chị chắc? Đây không đi, không rảnh!

Trình Thần bị tôi mắng cho sưng sờ, mãi một lúc sau mới phản ứng lại: “Em... Hôm nay em tới tháng hả?”.

“Mẹ kiếp! Tới tháng cũng không rảnh! Không nói với chị nữa, đang vội đây”.

“Chờ đã nào!”. Trình Thần vội vàng kêu lên, “Nhưng công ty Thẩm Hy Nhiên có mời cả Tần Mạch đó, anh ta có đi. Không phải lần trước em với anh ta có chút tiến triển à? Nhanh chóng rèn sắt khi còn nóng, dựa vào sức quyến rũ của em mà nắm chặt lấy anh ta đi”.

Trình Thần không biết chuyện của Trần Thượng Ngôn, vẫn khẳng khái giúp tôi bắc cầu quan hệ với Tần Mạch. Tôi rửa thầm trong bụng, nơi nào có tên ấy thì có tai vạ, tôi có ngu mới đi.

Không để tôi từ chối, Trình Thần đột ngột lên tiếng: “Đúng rồi! Đạo này thằng khốn Dương Tử không tới tìm em chứ?”.

Tôi nhướn mày: “Sao thế?”.

“Công ty Thẩm Hy Nhiên có hạng mục đang tìm người hợp tác, đúng lúc chuyện này được giao cho Thẩm Hy Nhiên phụ trách, hai công ty hiện giờ có sức cạnh tranh nhất là Tần Thị và công ty Sầm Dương. Nếu giờ nó tới tìm em thì chắc chắn là có ý đồ! Nó nói gì em cũng đừng mềm lòng nhé”.

Tôi im lặng: “Chị nghĩ là em ngốc hả”.

“Đương nhiên em không ngốc, nhưng chị sợ con gái trống vắng cô quạnh không chịu nổi cô đơn, không chống lại được sự mê hoặc! Thế nên em mau mau tóm lấy Tần Mạch đi!”.

“Chị khỏi mối lái cho em, em có bạn trai rồi, không phải Tần Mạch”.

Bên kia di động im lặng hồi lâu, sau đó là tiếng hít thở kinh ngạc. Tôi nhân lúc chị còn chưa nổi cáu thì ngắt máy, rồi dứt khoát chuyển sang chế độ im lặng.

Tôi cầm di động, cứ ngẩn người ra.

Ký ức trước đây?

Ký ức cái đầu ấy.

Tôi đến trễ cuộc hẹn với bên cung ứng mười phút, may mà người hôm nay tới gặp là một phụ nữ trung niên khá hiền lành, bà không trách móc gì tôi, cuối cùng cũng bàn bạc xong xuôi, khi tôi định đi thì bà chợt lên tiếng: “Là con gái thì phải chăm sóc bản thân mình cẩn thận một chút”.

Tôi nghe mà thấy mù mờ, cười gượng nói vâng. Đến khi ra khỏi phòng hội nghị, tôi ngoái đầu lại nhìn gương mặt mình trên cửa kính phía đối diện, dưới mắt là hai quầng thâm còn cá tính hơn gấu trúc, tôi đành hít vào thật sâu.

Thực là một cuộc sống đau thương lao tâm khổ tứ!

Cả ngày bận bịu, tôi lại lê tấm thân mệt mỏi về nhà. Cứ nghĩ rằng Trình Thần bị tôi đối xử như thế thì đêm nay nhất định sẽ tới nhà tôi giết người, không ngờ sau khi gọi cho tôi ba mươi tám cuộc gọi nhỡ, chị lặng lẽ biến mất tăm.

Tôi vui vẻ thong dong, về nhà đánh một giấc yên ổn ngon lành.

Mấy ngày sau đó đều trôi qua vô cùng bình lặng, bình lặng tới nỗi có chút khó tin, không có sự phiền toái của Dương Tử, không có sự tra khảo của Trình Thần, ngay cả điện thoại của Trần Thượng Ngôn cũng mất hút.

Thế giới của tôi đột nhiên chỉ còn lại một mình, ngày nào cũng bận công việc. Khi tôi cho rằng cuộc sống sẽ dần dần lắng xuống như thế thì Trình Thần đột ngột tới gõ cửa nhà tôi trong một đêm đông lạnh lẽo khuya khoắt.

Tôi mặc nguyên đồ ngủ mắt mũi kèm nhèm mở cửa cho Trình Thần, trông thấy chị ở ngoài cửa, tôi chợt có cảm giác sợ hãi:

“Giờ chị... làm trong cục Tình báo quốc gia à?”.

Trình Thần bỏ chiếc khẩu trang gần như che hết cả gương mặt, đẩy tôi ra để vào nhà, bật đèn lên, sau khi quét mắt nhìn quanh bèn vuốt phẳng cổ áo khoác đen, nghiêm túc nhìn tôi: “Hà Tịch, sau mấy ngày theo dõi điều tra của chị, em nói có bạn trai chắc chắn là lừa chị”.

“Hà?”.

“Chị theo dõi em mấy ngày trời mà không hề thấy em tiếp xúc với tên đàn ông nào ngoài công việc, không hề gọi điện cũng không có hẹn hò. Yêu cái gì? Em yêu ma à?”.

Tôi cào tóc, đè nén cái khao khát được đá Trình Thần ra khỏi nhà xuống.

Trình Thần chống nạnh: “Thế nên ngày mai hoặc em đưa bạn trai tới cho chị xem, hoặc đi dự vũ hội với chị. Tối nay chị ở lại nhà em, em đừng hòng chạy đi đâu được”.

Chương 12

Tuy Trình Thần nói như vậy, nhưng sáng hôm sau lại chính là tôi đánh răng rửa mặt xong rồi gọi chị dậy.

“Đây là điện thoại của Trần Thượng Ngôn, chị tự liên lạc với anh ấy đi, hôm nay em còn có việc, không chơi với chị được”.

Trình Thần mắt nhắm mắt mở cầm lấy tay tôi khe khẽ siết lại: “Ôi?”. Tiếng ậm ừ mờ ám mà nhẹ nhàng mềm mại khiến bầu không khí sớm mai chỉ trong phút chốc đã trở nên cực kỳ ám muội. Da mặt giật giật điên cuồng, tôi vội vàng gạt tay chị ra: “Lần sau không cho chị ngủ với em nữa, đỡ lo không giữ được tấm thân trong sạch này”.

Chị dụi mắt, từ từ tỉnh táo: “Là Tịch Tịch hả, hôm nay cuối tuần mà em còn phải đi làm à?”.

Tôi vừa buộc tóc vừa ậm ừ đáp: “Dân thiết kế thì làm gì có ngày nghỉ”.

“Đừng làm việc nữa, mấy hôm nay chị theo em mệt kinh khủng, chỉ có một ngày thôi mà, nghỉ ngơi đi”.

“Không được, hôm nay em đã hẹn sẽ tới với thợ bên đội thi công rồi...”.

Trình Thần thở dài: “Hà Tịch à, em nói xem, cả ngày cứ bận bịu như thế để làm cái gì? Nhìn sắc mặt mới sáng sớm ra của em đi, em muốn làm việc quá độ mà chết à?”. Trình Thần ngồi dậy, thản nhiên nói: “Sau lần sảy thai đột trước chị đã hiểu rõ rồi. Em có thể nhớ tới được bao nhiêu người khi em gặp chuyện thì cũng chỉ có bấy nhiêu người có thể giúp đỡ em thôi. Cuộc đời phụ nữ không phải chỉ có ngần ấy chuyện sao. Hiếu kính cha mẹ, tìm một công việc nhàn hạ, một người đàn ông, sinh một đứa nhóc, số mà may hơn chút đỉnh thì có mấy đứa bạn chí cốt. Còn có thể mong gì nữa chứ”.

Trình Thần nói nhẹ nhàng như vậy là bởi chị đã có những thứ ấy rồi, một công việc nhàn hạ, một người đàn ông yêu chị. Chị rất tự tin khi nói những lời này, còn tôi thì không. Tôi chỉ đành vừa dọn lại túi xách, vừa đùa giỡn: “Vì Trình Thần có Thẩm Hy Nhiên, mà Hà Tịch thì chỉ có bản thân thôi”.

“Thế nên chị mới bảo em đi tìm Tần Mạch chứ!”.

Tôi thở dài: “Sao chị cứ nhắc đến Tần Mạch thế, anh ta có gì hay, em không cưới anh ta thì không được chắc?”.

Nói tới đây Trình Thần lại hào hứng: “Em không biết đấy thôi, hôm chị đính hôn đã đặc biệt quan sát giùm em rồi, Tần Mạch cứ nhìn em suốt. Nhất định là có ý với em”.

Khóe miệng tôi giật giật, bụng bảo dạ, e là hẳn chỉ cảm thấy rất kỳ lạ vì một đứa con gái có thể mất mặt tới mức đó thôi.

Trình Thần lại nói: “Em có cố nữa thì cùng lắm chỉ thêm mấy tờ giấy in hình cụ Mao thôi. Em xem em bây giờ đi, em có biết giờ em làm việc để sống hay là sống để làm việc không hả? Em là con gái, sao phải ép bản thân cực khổ như bọn đàn ông muốn mua nhà mới thể hả?”.

Tôi nhìn lại mình trong tấm gương, không phản bác lại được, cuối cùng đành lãng sang chuyện khác: “Chị mới hai mươi mấy mà nói y hệt mẹ em, ai dà, không phải chị muốn gặp bạn trai em sao? Tự liên lạc đi. Anh ấy mà đi buổi vũ hội tối nay thì em đi, anh ấy không đi thì miễn”.

Tôi nhặt tờ giấy nhớ rơi trên chần lên rồi dán vào đầu chị, cầm túi xách ra ngoài.

Tôi nghĩ rằng, nếu Trình Thần cứ chèo kéo nhất định bắt tôi đi dự tiệc thì kéo cả Trần Thượng Ngôn vào là kể thượng thượng sách luôn.

Tôi nghĩ sở dĩ Tần Mạch phản cảm với tôi như thế, có lẽ là bởi hai chúng tôi đã từng trải qua chuyện tình một đêm, hẳn sợ tôi cứ bám riết lấy hắn. Xem ra mẫu đàn ông như hắn chắc chắn trước đây cũng từng đụng phải chuyện như thế rồi. Thế nên trong lòng vẫn luôn phòng bị tôi.

Tôi đưa Trần Thượng Ngôn tới lượt lơ trước mặt Tần Mạch cũng tốt, tránh việc hắn cứ đề phòng tôi như tên hoang tưởng nghĩ mình bị hãm hại.

Làm việc với người bên đội thi công tới tận trưa, Trần Thượng Ngôn gọi cho tôi một cú điện thoại, nói Trình Thần đã tìm anh rồi, tối nay có thể đi tham dự vũ hội cùng tôi. Nhưng anh ta còn có ca phẫu thuật phải tiến hành, có lẽ sẽ đến muộn một chút, bảo tôi đi trước với Trình Thần.

Tôi không nghĩ nhiều bèn đồng ý. Nhưng nếu tôi biết cái muộn một chút của Trần Thượng Ngôn là muộn tới cỡ đó, tôi thà tới bệnh viện canh nhà xác chờ anh ta còn hơn tới trước với Trình Thần.

Bốn giờ chiều, Trình Thần đứng giờ lái xe tới đón tôi. Chị nhìn tôi một cái rồi nói: “Hà Tịch, em làm thế nào mà tóm được cậu chàng hiền lành thế hả? Sau này chẳng phải cậu ta sẽ bị em chèn ép sao?”.

Tôi nhếch mép, không để tâm tới chị.

Trình Thần cũng không nói nhiều: “Đi thôi, thay quần áo trước đã”. Khi chúng tôi thay đồ và trang điểm xong xuôi thì đã quá sáu giờ, tôi đói không chịu nổi, vừa bước chân vào đại sảnh vũ hội đã bỏ rơi Trình Thần, trốn vào trong góc ăn uống, định chờ Trần Thượng Ngôn vừa đến là kéo anh ta điếu qua trước mặt Tần Mạch một chút rồi rút.

Nhưng chuyện đâu có dễ như thế.

Khi Dương Tử nắm tay cô bạn gái người Tây dỏm dáng bước vào đại sảnh, tôi hận không thể chọc mù đôi mắt hợp kim của mình. Nếu không phải chính tôi đã trải qua, tôi thực sự không thể liên hệ nổi người đàn ông đang cười dịu dàng lịch sự này với gã đàn ông bị tôi đánh tơi bời đêm đó.

Bạn trai mới chờ mãi mà chẳng thấy tăm hơi, còn bạn trai cũ thì cứ đập thẳng vào mắt.

Tôi dôi mắt ra xa tìm Trình Thần, vừa lúc trông thấy chị đang nói chuyện với Thẩm Hy Nhiên, sắc mặt không tốt lắm, có lẽ chị không biết Dương Tử cũng đến.

Tôi lặng lẽ quay người vào nhà vệ sinh. Chỉ cần nghĩ một chút là biết, công ty Thẩm Hy Nhiên đang tìm đối tác, vẫn chưa quyết định hợp tác với ai, mời Tần Thị, lẽ nào không mời công ty bên Dương Tử?

Tôi cứ đứng ì ra trước tấm gương trong nhà vệ sinh mãi, vô số lần lấy dũng khí định ra ngoài, nhưng dưới chân như kéo theo cả ngàn cân sắt, làm thế nào cũng không nhấc lên được. Tôi lướt tay qua gương mặt được trang điểm đậm hôm nay, rồi lại nhìn bộ lễ phục xinh đẹp của mình.

Lớp trang điểm đã giấu đi tất cả sự tiêu tụy thường nhật của tôi. Tôi biết mình hiện giờ không thể xem là khuynh thành, nhưng tốt xấu gì cũng được tính là giai nhân.

Tôi không sợ đối mặt với Dương Tử, nhưng tôi...

Có lẽ chỉ không dám đối mặt với cô bạn gái đã đá tôi xuống đài kia thôi.

“Hu hu...”. Tiếng khóc lạnh lạnh không biết từ chỗ nào trong nhà vệ sinh không một bóng người đột nhiên vang lên khiến tóc gáy tôi lập tức dựng ngược hết lên.

Tấm gương rộng phản chiếu toàn bộ kết cấu của nhà vệ sinh phía sau lưng tôi. Hoàn toàn trống không, chỉ có tiếng khóc của người con gái vẫn vang lên không ngừng.

Cảnh tượng kinh điển quá giống phim ma này khiến tôi thấy lạnh buốt, không dám nghĩ thêm gì, cũng chẳng dám ngoái đầu lại nhìn ra phía sau lấy một cái, tôi cuống quýt bỏ chạy ra ngoài. Bên ngoài nhà vệ sinh là một hành lang chừng hơn mười mét, bên hành lang có một cánh cửa đang khép hờ, ánh đèn mờ mờ chẳng biết trong phòng để thứ gì.

Tôi dừng bước nhìn cánh cửa kia, trong lòng thì tưởng tượng xem liệu trong đó có đột nhiên bò ra thứ gì đó không.

Đương lúc đang nghĩ ngợi thì cánh cửa đột ngột bị đẩy ra!

“A!”. Tôi buột miệng hét lên một tiếng ngắn ngủi, nhưng sau khi nhìn rõ người đã mở cửa ra, tôi lập tức bịt miệng mình lại.

Tần Mạch, anh đúng là đồ âm hồn không tan, cứ sờ sờ ra đấy!

Hắn trông thấy tôi cũng khựng lại một chút, tôi nghĩ chắc hắn cũng đang tự nhủ như tôi.

Tôi liếc mắt ra phía sau hắn, một cô gái mặc lễ phục màu trắng đang liên tục lau nước mắt.

Tôi đập “bộp” một cái lên mắt mình: “Tôi không nhìn thấy gì hết, không thấy gì hết nhé”.

Đang định chạy ù vào trong đại sảnh vũ hội thì vai tôi đột nhiên bị giữ lại. Tần Mạch xoay người tôi lại, nhẹ nhàng kéo tôi vào trong lòng hắn. Tôi đang ngu người ra thì chợt nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của hắn bay qua đỉnh đầu mình: “Thật tình cờ, cô An, người yêu của tôi tới đây rồi”.

Tôi sợ hãi đảo mắt, ngược lên nhìn hắn. Hắn thản nhiên liếc mắt nhìn tôi, tôi đã hiểu được đại khái ánh mắt đó - muốn sống thì ngậm mồm vào.

Cô bé kia đang khóc lóc rên rĩ cũng bớt chút thời giờ mà đưa mắt liếc tôi một cái, nước mắt còn rơi nhiều hơn: “Nhưng mà, nhưng lúc bác gái nói chuyện với mẹ em, bác bảo anh chưa có mà”.

Tôi thấy không đành lòng, giấy giấy ra, kết quả là Tần Mạch càng ôm tôi chặt hơn. Đúng lúc này, chẳng hiểu sao tôi lại nhớ đến cái đêm vào mấy tháng trước, cũng cùng là vòng tay này...

Tôi lại giãy mấy cái nữa, quả nhiên hắn lại ôm vai tôi chặt hơn đúng như ý muốn. Nhưng đầu tôi vẫn chưa tựa được vào vai hắn... thế là tôi lại cử động thêm nữa...

Có lẽ bị tôi quấy cho hết kiên nhẫn, hắn vòng một tay qua eo tôi, ấn tôi vào lồng ngực hắn. Đây là động tác cực kỳ ngang ngược, nếu bình thường có người dám ép buộc tôi như thế này, chắc chắn là thằng nhỏ của hắn sẽ không sử dụng được trong cả tuần luôn.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, lúc này tôi lại vùi đầu vào nơi hắn không thể thấy được, khoe môi chợt mỉm cười.

“Cô An, tôi chưa nói chuyện này ẹ tôi biết, thế nên mới gây phiền toái cho cô, tôi vô cùng xin lỗi. Nhưng cũng chỉ là xin lỗi thôi”.

Cô bé kia lại òa lên khóc một chập nữa mới chịu nín: “Tần Mạch, em biết tại sao anh không nói với bác gái rồi. Anh đừng tưởng là em... em không nhận ra, người giàu có, có những thứ mà người khác làm thế nào cũng không học nổi. Chắc, chắc chắn gia thế nhà cô ta không xứng với anh”.

Tôi nghe câu này mà thấy ngứa tai vô cùng.

Tần Mạch lạnh lùng hừ một tiếng, đang định lên tiếng thì tôi đã đưa tay đặt lên đôi môi ấm áp của hắn, nhìn “cô An” kia rồi cười nói: “Người giàu có thứ gì thì đúng là tôi không rõ. Nhưng nếu đó là những thứ mà cô An đây đang có thì tôi thà không có còn hơn”.

“Chắc chắn... chắc chắn sau này hai người sẽ không có kết quả đâu!”.

“Chúng tôi liệu có kết quả hay không tôi cũng không biết, nhưng tôi biết chắc chắn cô còn chẳng có nổi khởi đầu với anh ấy nữa”. Tôi quay người đi, ngược nhìn Tần Mạch bằng ánh mắt tình tứ, rồi vươn tay ra sửa lại cổ áo hắn, “A Mạch, anh nói xem?”.

Vừa gọi tiếng “A Mạch” xong, cả người tôi đã nổi đầy da gà, nhịn mãi mới nén được tâm trạng ấy xuống.

Tôi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Tần Mạch, tìm bóng dáng mình trong đôi mắt ấy. Có lẽ là hiệu quả của ánh đèn, ánh mắt hắn đang nhìn tôi trông giống như nặng tình lắm.

Da miệng ngứa ngáy, bụng tôi nhộn nhạo, tôi kiễng chân đặt một nụ hôn khê lên tai hắn: “Anh giải quyết đi, em qua chỗ kia xem thử”.

Không dám nhìn lại Tần Mạch lần nữa, tôi nghiêng đầu quay người đi, cố gắng hết sức giả vờ tao nhã, chậm rãi bước đi trên đôi giày cao gót.

Tới chỗ đông người, chân tôi mới từ từ nhũn ra, nghĩ thầm trong bụng, mẹ ơi, không thể ở chỗ này thêm được nữa, sẽ xảy ra án mạng, xảy ra án mạng thật mất!

8. Chương 13 - 14

Chương 13

Sau chuyện vừa rồi, tôi triệt để đánh trống lui binh, dù có giải thích hiểu nhầm kiểu gì cũng là phù vân hết, Tần Mạch, anh thích nghĩ thế nào thì cứ nghĩ thế đi! Dù sao thì hai chúng ta đã như thế này rồi, quan hệ có xấu hơn đi nữa cũng chẳng thể xấu hơn được.

Tôi gọi điện cho Trần Thượng Ngôn định bảo anh ta không cần đến đây nữa, nhưng bên kia không ai nhận máy. Có lẽ vẫn đang làm phẫu thuật rồi, tôi nghĩ, dù sao chờ lúc xong việc, nhìn thấy cuộc gọi nhờ của tôi anh ta sẽ gọi lại thôi.

Tôi đi xuyên qua đám người trong vũ hội, định chào hỏi Trình Thần và Thẩm Hy Nhiên trước khi đi, tốt xấu gì cũng phải biết lễ nghĩa. Nhưng khi tôi nhìn thấy Dương Tử đang đứng bên cạnh Thẩm Hy Nhiên, tôi lại cảm thấy mấy cái trò lễ nghĩa đều là hư không, bỏ của chạy lấy người mới là việc đúng đắn.

Vừa định co cẳng trốn đi, đôi mắt chói sáng ngời của Dương Tử chợt nhìn thẳng vào tôi. Vẻ giật mình trong chốc lát lập tức được thay thế bởi nụ cười, gã gọi tôi: “Tịch Tịch cũng ở đây à, sao lúc này không trông thấy em?”.

Nếu giờ mà trốn thì há chẳng phải tỏ rõ là tôi rất kém cỏi sao?

Tôi đứng thẳng lưng, lạnh lùng cười một tiếng, bước qua đó. Trình Thần thấy tôi lại thì đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Hy Nhiên, đại để là bảo Thẩm Hy Nhiên đẩy Dương Tử đi đi, nhưng Thẩm Hy Nhiên còn chưa mở miệng, Dương Tử đã đưa mắt đánh giá tôi một lượt: “Mặc đẹp thế này là vì biết anh sẽ tới sao?”.

Tôi đưa mắt nhìn cô bạn gái Anna của gã ở xa xa, cô ta đang vui vẻ nhiệt tình nói chuyện với đám tiểu thư thiếu gia, không hề chú ý tới bên này.

Trình Thần nghe Dương Tử nói như vậy, bèn lạnh lùng hừ một tiếng: “Ai còn thêm nhớ nhung cái loại vô ơn, đóa hoa tươi xinh Tịch Tịch của nhà chúng tôi không phải để cắm vào bãi phân trâu. Còn có bao nhiêu bình hoa đang chờ để nâng niu nó kia kìa”.

Dương Tử bị đâm chọc, mặt mày trở nên u ám. Thẩm Hy Nhiên không hề có ý ngăn cản mà còn vuốt tóc Trình Thần về yêu chiều, nói: “Anh Sầm đừng để ý, xưa nay nhà tôi ăn nói như vậy đấy”.

Tôi lạnh nhạt tiếp lời Thẩm Hy Nhiên: “Phải đó, Dương Tử, không phải anh không biết, Trình Thần nói chuyện có chút thẳng thắn”.

Câu “có chút thẳng thắn” khiến mặt Dương Tử lại càng đen thêm, im lặng một lát mới nói: “À, bình hoa?”.

Sự khinh thường trong giọng điệu của gã khiến tôi cực kỳ bức bối, chỉ muốn gọi cho nát di động của Trần Thượng Ngôn bảo anh ta lần tới đây nhanh lên cho tôi. Mẹ kiếp, thời gian để anh xuất hiện anh đứng trên sân khấu đã đến lâu như thế mà tới cái bóng ma của anh cũng chẳng thấy đâu. Bạn trai à? Tôi thật sự là người có bạn trai à?

“Cò!”.

Một bóng người đột ngột chạy tới từ bên cạnh đẩy mạnh tôi một cái. Tôi loạng choạng, suýt nữa ngã đập mặt, đến khi đứng vững lại quay đầu nhìn, được đấy, ngay cả tiểu thư An quyền quý cũng đến góp vui rồi!

Cô ta chỉ vào tôi, mắt đỏ lên giận dữ: “Đồ đào mỏ muốn bay lên ngọn cây làm phượng hoàng!”.

Tự dưng bị ăn một câu chửi như thế khiến khóe miệng tôi giật giật.

Đám người chung quanh cũng sợ hãi trước khí thế của cô nàng, ai nấy đều im lặng đứng ngẩn ra nhìn về phía này.

“Tôi tuyệt đối sẽ không để cô được ở bên Tần Mạch!”. Nói rồi hai mắt cô ta đỏ hoe, đứng ngay tại chỗ mà khóc rưng rức, vẻ yếu đuối khiến người ta thương cảm.

Đầu óc bị đứng hình trong chớp mắt, đến khi tôi tỉnh táo lại thì bốn bề yên tĩnh cũng đột ngột bùng lên tiếng thở dốc kinh ngạc.

“Tần Mạch?”. Trình Thần thất thanh hỏi lại vẻ không dám tin.

“Tần Mạch?”. Giọng Dương Tử trầm xuống mà phức tạp.

“Tần Mạch?”. Thẩm Hy Nhiên nhìn tôi nửa kinh ngạc, nửa tức cười.

Được rồi, tôi bó tay, nếu giờ tôi giải thích đây chỉ là hiểu nhầm, liệu có người tin tôi không? Tôi cười ha ha: “Đã muộn rồi, tôi đi trước đây”.

“Hà Tịch!”. Trình Thần là người đầu tiên phản ứng, kéo tôi lại. Tôi không giãy, vì đúng lúc đó lại trông thấy bóng dáng tên đầu sỏ tội nợ đang đi ra ngoài. Tôi cười gian xảo trong lòng, mẹ kiếp, muốn chạy à, bà đang dọn dẹp cục diện loạn cào cào này giúp cho ai đây hả!

“A Mạch!”. Tiếng gọi tình cảm dịu dàng như nước trầm bổng vang lên. Mọi người đều nhìn theo ánh mắt của tôi. Bước chân đã sắp ra khỏi cửa của hân hơi khựng lại, ánh mắt sắc bén quét lên mặt tôi, tôi càng cười dịu dàng xán lạn hơn, “Anh đi đâu đấy, không phải đã nói về cùng với nhau à?”.

Cái giọng ôn ền này khiến chính bản thân tôi cũng nổi cả da gà. Trình Thần rút bàn tay đang nắm lấy váy của tôi lại như phải bỏng.

“Ha”. Hân nở nụ cười chẳng có chút tình cảm nào, rồi thản nhiên bước lại.

Tôi vội vàng bước nhanh tới, xấp lại gần Tần Mạch, sửa lại cổ áo giùm hân, nhỏ giọng nói: “Giúp người giúp mình. Làm người phải có trước có sau”.

Hân cũng cúi đầu xuống, đôi môi dán bên tai tôi, khẽ thì thầm: “Tôi đã cạn tình cạn nghĩa với cô rồi”.

Tôi đẩy hân ra, then thùng ôm mặt, nhưng âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi dồn sức đâm một cú lên ngực hân, cười điệu: “Đáng ghét! Thế chúng ta cùng về nha”. Dư âm của câu nói này thực sự làm người ta phải suy tư.

Hân choàng tay lên vai tôi, ngẩng đầu lên nói với mọi người: “Xin phép đi trước”.

Trông Trình Thần như bị sét đánh cháy ngoài nhũn trong, hoàn toàn dờ dẩn, làm gì còn để tâm tới hân. Tiểu thư An đang khóc lóc thương tâm. Dương Tử nhìn tôi bằng ánh mắt u ám, nụ cười nơi khóe môi đã không còn sự ấm áp. Chỉ có Thẩm Hy Nhiên là còn bình thường đôi chút, khách sáo đối đáp vài câu với Tần Mạch rồi để chúng tôi đi.

Tôi vừa âm thầm thở phào nhẹ nhõm thì di động đột ngột đổ chuông, lấy ra xem thì hóa ra là điện thoại của Trần Thượng Ngôn! Không phải anh ta đã đến rồi đấy chứ! Tôi sợ toát cả mồ hôi lạnh, tình hình thế này nếu anh ta mà vào, tôi phải giải thích thế nào đây?

Cuống quýt bấm nút nhận máy, anh ta lại nói giờ đã đến cổng khách sạn thật rồi.

“Không được vào trong!”. Tôi buột miệng. Sau khi nói xong mới phát hiện giọng mình nghiêm trọng quá mức, lại dịu giọng xuống nói: “Em nói, giờ em đi ra đây, anh khỏi phải vào nữa”.

Tuy Trần Thượng Ngôn ở bên kia cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không nói gì, ngoan ngoãn đồng ý.

Tần Mạch hồ hững hờ nhìn tôi. Nhưng Trình Thần ở phía sau hình như đã sợ tỉnh ra: “Ai gọi đấy?”.

Tôi đảo mắt: “À thì... bố em”.

Dương Tử cười nhạt: “Tịch Tịch, bố em là người thành phố C, bác tới thành phố A xa xôi làm gì?”.

Tôi quay đầu lại nhìn Tần Mạch, tiếp tục cười cười nói: “A Mạch, anh đoán xem bố em tới làm gì?”. Tần Mạch lạnh lùng nhìn tôi ba giây thể hiện sự bất mãn với việc tôi đá bóng qua chỗ hắn, tôi mặt dày để kệ cho ánh mắt sắc bén như gió lạnh ùn ùn quét tới.

Mãi một lúc sau, hắn mới nói: “Đương nhiên là tới đón em về nhà ăn Tết rồi”.

Tôi sung sướng, ôm lấy cánh tay hắn dụi dụi mấy cái: “Anh thông minh quá!”. Có lẽ đây là câu thật lòng duy nhất của tôi trong đêm nay.

Xem như là bình an vô sự rời khỏi đại sảnh tổ chức vũ hội, vừa bước chân vào thang máy, tôi lập tức thả tay Tần Mạch ra.

Trong không gian kín chỉ có hai người khiến tôi cảm thấy có chút mất tự nhiên. Gương mặt lạnh lùng của hắn in bóng trên mặt thép sáng bóng như gương trong thang máy, tôi không tìm được mà lặng lẽ ngắm trộm mấy cái.

Cẩn thận ngắm lại, hình như lần nào gặp Tần Mạch tôi cũng phải đấu trí đấu sức với hắn, mỗi lần chạm mặt là chắc chắn sẽ mang theo ồn ào huyền ảo, yên lặng đứng ở cùng một nơi như thế này... lại khiến tôi không quen.

“Khụ khụ, à thì, chắc căn hộ phải qua Tết mới có thể vào ở được”. Tôi tìm chủ đề xoa dịu sự ngượng ngùng vô danh này.

Hắn thản nhiên “ừ” một tiếng.

“Hôm nay...”. Mở đầu thế rồi lại chẳng biết nên nói gì tiếp nữa, xin lỗi? Cảm ơn anh? Hay tại anh cả? Hình như câu nào cũng có chỗ đúng, lại có chỗ không đúng. Tôi đành thở dài thườn thượt, “Thôi vậy”.

Hắn lạnh nhạt liếc mắt nhìn tôi, không nói gì, suốt quãng đường ra khỏi khách sạn đều im lặng. Gió lạnh thổi qua khiến tôi rùng mình, mũi ngứa ngứa, tôi bèn hắt hơi mấy cái liên.

“Tịch Tịch!”. Chợt nghe có tiếng người ở dưới bậc thềm gọi tên tôi, hóa ra là Trần Thượng Ngôn, tôi bèn vẫy tay đáp lại, ngoái đầu định chào Tần Mạch, đúng lúc thấy hắn đang làm bộ như cởi áo khoác ngoài ra.

Tôi không khỏi sợ tới nỗi lùi lại mấy bước.

Hiển nhiên hắn cũng nghe thấy tiếng gọi của Trần Thượng Ngôn, đằng hắng một tiếng, sửa sang lại áo khoác như để che giấu sự xấu hổ.

Lúc này đầu óc tôi đã đặc quánh, chỉ ngẩn ngơ nhìn Tần Mạch, vẻ mặt như có chút bức bối chỉ lướt qua rất nhanh trên gương mặt hắn, rồi sau đó hắn lại nhìn tôi với vẻ lạnh nhạt như bình thường: “Cô Hà đúng là người nặng tình, lại nhớ nhung người yêu cũ đến như thế”.

Tôi chớp chớp mắt nhìn hắn, người yêu cũ? Trần Thượng Ngôn? Hình như hắn nhầm Dương Tử với Trần Thượng Ngôn rồi, tôi ngắm ngời một lát, cũng đúng, sau khi say bí tỉ nói những lời đó trên xe hắn thì tôi gọi cho Trần Thượng Ngôn, rồi hôm ấy cũng là Trần Thượng Ngôn đến đón tôi. Chắc hắn đã hiểu nhầm rồi.

Thế nhưng tôi cũng không muốn giải thích điều gì, đành mỉm cười bất đắc dĩ trong giọng điệu có chút châm chọc của hắn: “Anh Tần quá khen. Hôm nay tôi đi trước, tạm biệt”.

Tôi quay người bước xuống bậc thềm, Trần Thượng Ngôn đi tới, cởi áo khoác phủ lên vai tôi. Tôi thoáng sững người, chợt hiểu ra, chẳng lẽ lúc này Tần Mạch định cởi áo ra để khoác cho tôi?

Tôi ngoái lại nhìn, trên hàng hiên vừa dài vừa rộng đã không còn bóng người.

Rõ ràng là chuyện vô cùng ga-lăng mà...

Đúng là người đàn ông kiêu ngạo ngoài lạnh trong nóng.

Hôm sau, tôi vẫn định tiếp tục chăm chỉ làm việc, vốn là một ngày bận rộn như thường lệ, nhưng bởi một cú điện thoại bất chợt của Tạ Bất Đình mà tôi lại càng bận thêm.

Ông ta nói: “Tịch Tịch này, khách hàng đột nhiên yêu cầu phải hoàn thành trang trí căn hộ trước khi hết năm. Bên cô làm nhanh lên chút đi, với năng lực của cô thì tôi tin rằng chắc chắn có thể làm được”.

Tôi siết chặt di động, hận không thể đập nát nó. Trước khi hết năm? Anh nghĩ là giờ tôi dư thời gian lắm sao?

Tần Mạch ơi là Tần Mạch, tôi đã đắc tội thế nào với anh mà khiến anh phải hành hạ tôi như thế này hả!

Mẹ kiếp, cái đồ “đàn bà” độc địa kiêu ngạo trong ngoài bất nhất!

Chương 14

Vì một câu nói của Tần Mạch mà tôi lại thay đổi quy trình thi công.

Tôi hận hận tới nổi máu như sôi lên.

Không ngờ đợt thợ lại rất vui mừng, nói bận chút cũng được, bận xong về nhà đón Tết vui vẻ. Tôi nghĩ cũng phải, công việc cuối năm mà chưa làm xong, cứ mắc lại trong lòng cũng không thoải mái. Làm hết việc trước khi hết năm, cầm được tiền lương tiền thưởng, mua thứ gì tốt tốt về nhà cho bố mẹ, cũng có thể khoe khoang trước mặt họ hàng thân thích. Vừa cân bằng lại như thế, tôi lại cảm giác có bận thêm chút nữa cũng chẳng sao.

Mọi người đồng tâm hiệp lực, tốc độ nhanh hơn trước đây khá nhiều.

Việc trang hoàng bước vào giai đoạn hậu kỳ, việc cần đích thân tôi ra tay càng lúc càng thuyên giảm, có lúc còn có thể bớt được thời giờ quay lại công ty tham dự vài cuộc họp cuối năm. Trong khoảng thời gian này, Tạ Bất Đình vô cùng khen ngợi tôi, lại tặng kha khá tiền thưởng cho tôi. Tôi nhận mà chẳng thấy thẹn gì, nghĩ bụng: Bên ngoài thì bóc lột mình kinh khủng như thế, chắc chắn phải thêm ỉn ít an ủi trong nội bộ rồi.

Những ngày mệt mỏi dần dần trôi qua, khi tôi cảm thấy cuộc sống của mình bắt đầu chậm rãi trở về quỹ đạo... thì lại xảy ra chuyện.

Hôm ấy, căn hộ của Tần Mạch sắp bắt đầu lát gạch, tôi đứng một bên xem, chợt nghe thấy có người bên ngoài đang gõ cửa, để tiện cho việc ra vào khi trang trí, phần lớn đều không đóng cửa. Tôi ngoái đầu lại thì trông thấy một người đàn ông mặc vest đang đứng ngay cửa.

“Xin hỏi có cô Hà ở đây không?”.

Tôi nghi ngờ bước tới: “Chào bác, là cháu đây, xin hỏi có việc gì không ạ?”.

Người đàn ông khẽ cúi người trước tôi, tôi sợ hãi giật nảy mình, cũng vội vàng cúi người chào lại. Ông ta nhìn tôi, mỉm cười rất thân thiết: “Tôi họ Lục, là quản gia của nhà họ Tần, phu nhân sai tôi tới mời cô Hà ăn một bữa cơm”.

“Nhà họ Tần?”. Tôi ngẫm nghĩ một lát, hình như tôi có quen một người họ Tần, nhà thuê được quản gia... Nụ cười trên mặt tôi lập tức đông cứng, vị phu nhân này chắc không phải là mẹ Tần Mạch chứ? Hình ảnh một người phụ nữ quyền quý cao sang chợt hiện lên trong đầu tôi. Tôi lùi lại phía sau một bước, cố nặn ra nụ cười: “Cái đó, cái đó, sao đột nhiên...”.

“Cô Hà không cần lo lắng nhiều, chỉ vì mấy hôm trước phu nhân nghe được chuyện của cô, muốn mời cô tới ăn bữa cơm, nhân thể gặp mặt cô chút thôi”.

Nhất định cái cô tiểu thư An gì đó chạy tới chỗ mẹ Tần Mạch khua môi múa mép rồi! Trong lòng thì hận lắm, nhưng ngoài mặt tôi cố nặn ra một nụ cười: “Không cần đâu, cháu...”. Vốn chẳng có quan hệ gì với Tần Mạch cả.

Nếu vạch trần lời nói dối của Tần Mạch, liệu kết cục của tôi có thể thảm không? Trong đầu chợt lóe lên câu nói đó, tôi lập tức sửa lời, “Cháu vẫn còn công việc”.

Bác Lục gật đầu, mỉm cười ôn hòa: “Đương nhiên là lấy công việc làm trọng rồi”. Tôi vừa thả lỏng thì ông nói nốt nửa câu sau, “Tôi sẽ ở đây chờ cô Hà”.

Tôi ghen lời: “Ha ha... Ha ha... Thế thì xin bác chờ ột lát”.

Tôi quay người đi, chạy thẳng ra ban công tầng hai, không có số của Tần Mạch thì đành cầu cứu Lisa vậy, nhưng cô ấy báo với tôi là Tần Mạch đang họp, không ra được ngay.

Tôi lấy cớ xảy ra chuyện lớn nghiêm trọng, năn nỉ Lisa cho tôi số điện thoại của Tần Mạch, hình như cô nàng bị hoảng trước giọng điệu của tôi, nhanh chóng gửi số điện thoại tới, tôi cuống quýt gọi đi ngay.

“Alo?”. Giọng hần hơi trầm, xung quanh không hề có tạp âm.

“Tần Mạch, mẹ anh muốn gặp tôi”.

Bên kia im lặng một lúc, “Hà Tịch?”.

“Ừ tôi đây, tôi đang làm việc ở nhà anh thì bác Lục kia tới, nói là mẹ anh mời tôi đi ăn cơm”.

Bên kia mãi không có tiếng trả lời, tôi bực bội, lạnh lùng nói: “Tóm lại là tôi đã nói chuyện này cho anh biết rồi đấy, tôi không đi ăn bữa cơm dân nhân ‘Hong Môn Yến’ này đâu, tự anh giải quyết lấy, sau này đừng trách tôi không thông báo cho anh”.

“Tôi xin phép”. Hình như hần đang nói chuyện với ai đấy, sau đó tôi nghe được tiếng đóng cửa, “Hà Tịch”.

“Sao thế?”.

“Thêm ba mươi phần trăm tiền thưởng, đi ăn đi”.

Trong chớp mắt, tôi còn nghĩ rằng mình sinh ra ảo giác: “Hả?”.

“Tặng cho cô thêm ba mươi phần trăm tiền thưởng, theo bác Lục về ăn cơm cùng mẹ tôi đi”.

Lần này giọng nói lạnh lùng của hần đã thể hiện ý tứ của câu nói vô cùng rõ ràng, còn tôi lại càng chẳng hiểu mô tê gì. Hần không hiểu được thế giới của phụ nữ à? Cái kiểu triệu kiến con dâu rõ mồn một thế này mà cũng bảo tôi đi hả?

Thế là tôi thẳng thắn nghiêm túc từ chối: “Không được, chuyện này có liên quan tới sự trong sạch của tôi, vả lại tôi có bạn trai rồi, làm thế sẽ gây rắc rối cho anh ấy”.

“Năm mươi phần trăm”. Bên kia thần nhiên lên tiếng.

Tôi thở dài: “Đây không phải vấn đề tiền nong, được chứ?”.

“Gấp đôi”.

Tôi im lặng, gấp đôi tiền thưởng là một khoản thu nhập rất khả quan: “Không... không phải vấn đề tiền nong”.

“Gấp ba”.

“...”. Tôi nghĩ tới cụ Mao đỏ chót, “Chỉ lần này thôi đấy”.

Bên kia hài lòng ngắt máy. Tôi vỗ vỗ lên đầu mình, chỉ hận mình kém cỏi, đồ ngốc! Rõ ràng là phải nhân cơ hội này mà đòi gấp tư chứ!

Không phải vấn đề tiền bạc, mà vấn đề là tiền không đủ nhiều.

Xuống nhà đồng ý với bác Lục, tôi thấy mấy người công nhân làm việc vô cùng chăm chỉ cũng an tâm đi theo bác ấy.

Ngồi trong chiếc xe tới đón, tâm trạng của tôi rất thấp thỏm, không biết mẹ Tần Mạch là người như thế nào, nếu là vị phu nhân cực kỳ ghê gớm, tôi lại không tìm được cái tính nóng nảy mà xung đột với bà thì liệu số tiền thưởng gấp ba kia có còn không?

Bác Lục ngồi bên cạnh hiển nhiên cảm nhận được sự lo lắng của tôi, bèn an ủi: “Cô Hà đừng căng thẳng, phu nhân là người rất hiền lành. Bình thường bà không quản nhiều tới chuyện của thiếu gia, nhưng thiếu gia cũng đến tuổi rồi, lại nghe nói hình như lần này cậu ấy nghiêm túc, nên mới sinh ra ý định gặp mặt cô. Không có suy nghĩ gì khác đâu”.

Tôi rùng cả mình, nghiêm túc? Nếu hần nghiêm túc thì mới là chuyện khủng bố nhất đó!

So sánh hai mẹ con Tần Mạch với nhau, tôi nhất thời cảm thấy khá yên lòng. Dù sao trời sập đã có Tần Mạch chống cho, sự việc bại lộ thì người mà bà ấy đánh cũng là hần, chẳng can gì tới tôi.

Nhà họ Tần không hề có khoảng sân trước cực rộng và bồn phun nước như trong tưởng tượng của tôi, chỉ là một căn nhà hai tầng giản dị, không hề có vẻ xa hoa.

Tài xế lái xe qua cổng rồi dừng lại, bác Lục dẫn tôi vào nhà. Trang trí trong nhà cũng khá đơn giản mộc mạc nhưng không hề thiếu đi sự ấm áp, tôi trong thoáng chốc bị mê hoặc, rất cuộc đời trẻ lớn lên trong căn nhà đẹp đẽ như thế này phải làm thế nào mới có thể sản sinh ra tính cách quật quệu như Tần Mạch được...

Khi gặp được bà Tần, tôi lại không nén nổi kinh ngạc, bà ngồi trên xe lăn được bác Lục đẩy từ phòng trong ra, bà mặc áo len trắng, trên chân phủ một chiếc chăn nhỏ màu lông lạc đà. Gương mặt trông vẫn còn rất trẻ, bà thấy tôi thì mỉm cười dịu dàng ấm áp: “Cô Hà”.

“A... bác gái, cháu chào bác”.

“Đột ngột gọi cháu đến thực ngại quá, nhưng mấy hôm trước nghe em An nhắc tới cháu, quả thực bác rất tò mò về cháu”. Ánh mắt bà chậm rãi quan sát tôi một lượt nhưng không hề khiến người ta cảm thấy bị mạo phạm, mãi một lúc sau, bà mỉm cười dịu dàng, bên khóe miệng có lúm đồng tiền mờ mờ, “Tính thẳng thắn nhóc A Mạch hơi kỳ lạ một chút, có cô gái tốt thế này sao không đưa về cho bác xem chứ. Hại bác phí công lo lắng”.

Bà oán thán mấy câu như cười như trách rồi chậm chậm đẩy xe lăn tới bên ghế sofa, bác Lục cẩn thận đỡ bà ngồi lên ghế. Bà nắm lấy tay tôi, nhẹ giọng nói: “Một cô gái ngoan hiền thế này, A Mạch có phúc lớn rồi”.

Nhìn gương mặt tươi cười ấm áp của bà Tần, trong thâm tâm tôi chợt dâng lên một cảm giác tội lỗi mãnh liệt. Đối gạt người mẹ như thế này, tên Tần Mạch kia nở lòng nào chứ!

“Thằng bé A Mạch có rất nhiều khuyết điểm, tính tình lại không tốt lắm, chỉ sợ phải phiền Tịch Tịch quan tâm nhiều hơn đôi chút”.

Tôi cười cười, nói dối không chớp mắt: “Thực ra Tần Mạch rất tốt mà bác”.

“Nói vậy”. Bà Tần vỗ lên mu bàn tay tôi, giả vờ giận dữ: “Con bác đẻ ra, bác còn không biết sao”.

“Ấy...”.

“Có lúc tự tin thái quá, ngạo mạn vô lễ phải không?”.

Tôi ngẫm lại cái mặt lúc nào cũng hơi vênh lên và ánh mắt khinh thường của hần, bèn gật đầu tỏ ý rất đồng tình.

“Có lúc yêu cầu quá cao, quá cứng rắn đúng không?”.

Đúng thế! Lúc thì nói chẳng có yêu cầu gì, lúc thì không thích cái này, thấy ghét cái kia, chẳng thèm báo cho tôi lấy một tiếng, nói thẳng cho Tạ Bất Đình bảo chúng tôi làm gấp lên, gấp cái đầu ấy!

“Có lúc thì rõ là tốt bụng, nhưng cứ nói ra thành lời là có thể làm người ta tức chết chứ gì?”.

Quá đúng luôn! Hần chính là tên kiêu ngạo như thế đó!

Đương lúc tôi đang có cảm giác sâu sắc rằng mình đã gặp được tri kỷ thì bà Tần đột ngột chuyển sang hỏi: “Thế sao cháu còn thích nó?”.

Không kịp nghĩ sâu tới thâm ý trong câu nói này của bà, tôi thở dài một tiếng, hoàn toàn xem như bày tỏ tâm trạng sau khi gặp Tần Mạch: “Đây là lỗ bước mà hận cả ngàn thu bác ơi!”.

“Lỗ bước?”. Bà Tần lẩm bẩm, trong chớp mắt đã nắm được từ khóa, neho mắt lại nhìn tôi, “Tịch Tịch, sao hai đứa quen biết nhau?”.

“Ừm... hình như là ở quán bar ạ, anh ấy...”.

“Uống say hả?”. Bà Tần tự suy đoán, trong mắt lóe lên tia sáng, “Đã làm rồi?”.

Câu nói sắc bén đâm thẳng vào ký ức làm tôi thoáng nghẹn lời, nhớ lại những triền miên quần quýt trong đêm đó, mặt tôi đỏ bừng lên chỉ trong chớp mắt. Hoàn toàn không để cho tôi có thời gian bịa đặt, bà Tần

đã gật đầu, thở dài: “Cái thằng này, uống rượu say là dễ kích động, nhưng thanh niên dễ kích động chút cũng tốt”. Nói xong, bà bèn dời ánh mắt tới thẳng bụng tôi.

Sự hiền lành khi mới gặp đã bị trôi đi một nửa.

Lúc này tôi đột nhiên có cảm giác, bà không hổ là mẹ của Tần Mạch, hai người này đúng là mẹ con!

Nói chuyện với bà Tần thêm một lát, bà chợt nảy ra một ý, hỏi tôi: “Cháu có muốn xem ảnh mặc đồ con gái hồi còn nhỏ của Tần Mạch không?”.

Tôi im lặng, chẳng lẽ khi con trai còn nhỏ thì bà mẹ nào cũng có sở thích quái gở, ăn mặc cho nó thành con gái sao... Tôi chỉ im lặng được đúng lúc đó, rồi cuống cuống gật đầu: “Có ạ, có ạ!”. Tôi lúi đi động ra, “Có thể chụp làm kỷ niệm không ạ?”.

Bà Tần suy nghĩ một lát: “Nếu cháu bán được cho tạp chí lá cải thì chúng ta chia đôi”.

Tôi sung sướng đồng ý.

Mãi tới khi bác Lục hắng giọng: “Thiếu gia về rồi”, tôi vội vàng cất di động, bà Tần vội vàng giấu album. Khi nhìn thấy bóng dáng của Tần Mạch, tôi mỉm cười dịu hiền đánh tiếng chào hân. Hân nhưn mảy, đi tới bên bà Tần: “Mẹ, sức khỏe mẹ thế nào rồi?”.

Bà Tần cũng cười rạng rỡ: “Mẹ khỏe, rất có tinh thần”.

9. Chương 15 - 16

Chương 15

Tần Mạch đã về nhà thì đương nhiên phải ăn cơm tối.

Trên chiếc bàn tròn bày sáu, bảy món gia đình hay ăn, mang tới cho người ta cảm giác không hề xa xỉ, đơn giản mà ấm áp như khi nhìn thấy cả căn nhà này.

Nhưng ngồi ở một góc một trăm hai mươi độ với cả ngọn núi băng lớn như thế tôi chẳng thể nào tự nhiên được. Đây là lần đầu tiên tôi bình tĩnh và tiếp xúc một cách hòa bình với Tần Mạch trong tình trạng tỉnh táo lâu như thế này, tôi có cảm giác áp lực rất lớn. May mà bà Tần là người hiền lành dịu dàng, suốt bữa cơm hay kể mấy chuyện hài hước, tôi để thêm vài câu, bữa cơm này cũng thoải mái.

Trừ việc thi thoảng bà Tần lại tốt bụng nhắc...

“Thịt bò hôm nay nấu ngon lắm, A Mạch, con gấp cho Tịch Tịch ăn thử đi”.

Tôi lập tức hoảng sợ: “Không cần, không cần đâu ạ, để kệ cháu, để cháu tự gấp là được rồi ạ...”.

“Cạch”. Cả đĩa thịt bò bay vù vào trong bát, bắn cả nước lên mặt tôi, kèm theo đó là giọng nói hơi trầm của đàn ông: “Bảo em ăn thì cứ ăn thử đi”.

Tôi hậm hực nghiêng nát cả hàm răng, cầm bát dần cục tức lại mãi, cuối cùng cũng dần được, rút khăn giấy ra lau mặt, tôi cười hì hì nhìn sang Tần Mạch: “Chẳng phải em sợ anh ăn không tiêu được sao?”.

Có lẽ không ngờ được rằng tôi phản ứng như thế, hân hơi nhưn mảy lên.

Bà Tần nói: “Đúng rồi, dạ dày của A Mạch không tốt lắm, ít ăn mấy món có dầu mỡ đi nhé”.

“Đúng vậy!”. Tôi tiếp lời bà Tần, “Ăn rau nhiều lên chút”. Rồi tôi gấp rau cải bỏ vào bát hân. Tần Mạch lập tức cau mày lại về cảm ghét, tôi ngồi bên này sững ngằm trong lòng, dừng cho rằng tôi không trông thấy anh chưa hề động tới món rau cải trên bàn này. Tôi cười ngọt lịm, “À, món cải thảo xào cũng ngon này, A Mạch nếm thử nhé!”.

Tôi vốn tưởng hân sẽ nghĩ ra cách gì để đối phó với tôi, ai dè hân nhìn cả bát đầy rau một lát, lạnh nhạt quét mắt sang nhìn tôi, rồi bắt đầu ăn thật.

Khóe miệng tôi giật giật, trong nháy mắt có cảm giác trông thấy sói ăn cỏ. Tôi quay đầu lại nhìn bà Tần, trông bà cũng có chút kinh ngạc.

Bàn ăn im lặng được một lát, bà Tần chợt phì cười: “Vẫn là lời con dâu nói có tác dụng, cái tật không thích ăn rau này của con được sửa rồi”.

Tôi nghe hai chữ “con dâu” mà toát cả mồ hôi lạnh, lập tức vùi đầu ăn thịt. Không dám nhìn hấn lần nào nữa.

Tần Mạch về muộn, ăn cơm xong đã bảy giờ bốn mươi phút, tôi đang thăm cân nhắc trên đường về có nên rẽ qua siêu thị mua mấy gói mỳ ăn liền làm bữa sáng mai không thì bà Tần chợt lên tiếng: “Ai da, cháu xem ngày đông trời tối nhanh chưa kìa, chẳng thấy thứ gì bên ngoài nữa”.

Tôi lơ đãng đáp một câu “vâng ạ”, thì câu tiếp theo của bà đã bay tới: “Đêm nay cháu cứ ở lại nhà bác nhé”.

Tôi giật nảy mình, vội nói: “Không được, không được ạ, cháu... mai cháu còn có việc ạ. Việc gấp lắm, đi từ đây tới đó chắc chắn là không kịp”.

“Mai bảo A Mạch đưa cháu đi là được rồi”. Bà Tần chợt thở dài một tiếng, “Bình thường bà già cô đơn này đều ở nhà một mình, chồng con cứ bay đi khắp nơi suốt, hằng ngày chẳng có ai để nói chuyện, hôm nay Tịch Tịch không thể ở lại chơi với bác sao?”.

Tôi nhìn sang Tần Mạch như cầu cứu, gương mặt của hấn dưới ánh đèn dịu dịu trở nên hiền lành hơn bình thường rất nhiều, nếu tôi không nhìn nhầm, lúc này trên đôi môi hấn hấn là đang có một đường cong rất nhạt.

Cái tên này... cái tên này lại cười nhạo tôi...

Tôi tức điên lên, định đập bàn bật dậy, thì môi hấn khẽ mở, lặng lẽ nhả ra một chữ “bổn”.

Tôi gần như hiểu được ý của hấn ngay trong khoảnh khắc đó.

Gấp bốn tiền thưởng, ngủ với mẹ tôi.

Gấp bốn tiền thưởng... giấc mơ của tôi thành sự thật rồi.

Chín giờ tối, biệt thự nhà họ Tần. Tần Mạch vào phòng làm việc xử lý công việc, tôi và bà Tần ngồi trên sofa xem tivi.

Cảm giác này thật sự giống như chúng tôi đã là người một nhà, chung sống với nhau lâu lắm rồi.

Bà xem tới chỗ nào thú vị bèn kéo tôi lại kể, bày tỏ cảm xúc. Nhưng có nói tới cái gì thì chủ đề cuối cùng giữa mẹ chồng và “con dâu” vẫn sẽ rơi vào người con trai.

“Thằng nhóc A Mạch này giống bố nó, hễ làm việc thì cứ như liều mạng ấy, bình thường cháu sống với nó, chăm được nó cái gì thì cứ cố mà chăm nhé, thanh niên trẻ thế mà đã mắc bệnh dạ dày, sau này...”. Bà Tần thở dài, “Từ nhỏ nó đã có cái tính sĩ diện thể rồi, mấy năm trước bác bị tai nạn, bố nó lại bệnh, việc công ty đều do mình nó gánh vác, tính tình càng ngày càng trầm lặng”.

Tôi cười khổ, cái đó không gọi là trầm lặng, hấn rõ ràng là đồ tẩm ngấm tẩm ngấm - biết hành hạ người ta!

“Cháu ở chung với nó, lúc mới bắt đầu thì chưa có gì, lâu ngày sẽ càng hiểu nó nhiều thôi, nó quan tâm cháu thế nào thì cũng đều giấu trong lòng hết”. Bà Tần không nói nhiều, nhưng lại khiến cách nhìn của tôi về Tần Mạch có chút thay đổi.

Mười giờ bà Tần đã định ngủ, tôi đưa bà về phòng ngủ rồi đi gõ cửa phòng làm việc.

Tần Mạch mở cửa, tay vẫn đang cầm di động, dằn dò vài câu ngắn gọn súc tích với bên kia rồi ngắt máy. Tôi hỏi: “Chăn trong phòng dành cho khách nhà anh mỏng quá, liệu có đưa thêm cho tôi cái nữa được không?”.

Hấn vừa gõ lên bàn phím, vừa thản nhiên trả lời: “Tối nay cô ngủ cùng phòng với tôi”.

Tôi lùi lại một bước: “Anh muốn làm gì?”.

Lúc này hấn mới ngẩng lên nghiêm túc nhìn tôi: “Cô Hà, cô quên hôm nay mình lấy thân phận gì để tới nhà tôi rồi sao?”.

Tôi im lặng, trong đầu chỉ toàn là mấy tờ tiền cụ Mao đỏ chót bay phấp phới. “Được rồi”. Tôi nói, “Anh ngủ ở ghế”.

“Phòng không có ghế”. Hắn tiếp tục gõ phím.

“Thế anh ngủ trên đất đi”.

“Ha”. Bên kia lạnh lùng bật cười, “Hà Tịch, muốn quyến rũ tôi thì cô phải mất sức nhiều đấy. Hôm nay tôi không say”.

Gân xanh trên trán tôi nhảy nhót, lửa giận trong lòng bùng bùng, nhưng môi vẫn nhếch lên cười khê, giọng điệu pha nửa phần khiêu khích: “Được thôi, ngủ chung thì ngủ chung, tôi còn thấy may vì mình chưa bỏ ‘sức’ ra để khỏi lọt vào mắt xanh của sếp Tần đây”.

Tôi đóng cửa cái sầm, đi thẳng vào phòng Tần Mạch, tắm rửa sạch sẽ thơm tho, rút một chiếc áo sơ mi trong tủ của Tần Mạch ra làm áo ngủ, mặc vào rồi leo lên giường, đắp chăn đi ngủ. Nghĩ thầm, có gái ngủ trên giường mà anh lại không thể làm ăn được gì sất, dù sao thì đến lúc ấy anh mới là kẻ khó chịu, chả liên quan gì tới đây hết! Đây muốn ngực có ngực, muốn hông có hông, còn thêm một câu khen ngợi của Tần Mạch nhà anh chắc.

Nhưng dù có nghĩ như thế, tôi nằm cứng quèo trên giường mãi mà không tài nào ngủ được. Hình như Tần Mạch cũng không thường xuyên về nhà, lần đầu tiên tôi gặp hắn, trông hắn như đã ở khách sạn lâu lắm rồi. Chiếc chăn này chắc hắn vừa mới thay, nhưng tôi vẫn ngửi thấy mùi hương của hắn trên đó, tựa như được hắn ôm vào lòng.

Chỉ nháy mắt, mặt tôi đã đỏ rực lên, tôi tự vỗ nhẹ nhẹ lên má. Cửa vang lên một tiếng “kẹt”, cả người cứng đờ, tôi vội vàng nhắm mắt lại.

Tiếng nước rào rào sau đó bắt đầu làm nhiễu loạn tâm tư tôi. Tôi nghĩ, người đàn ông kia đang ở trong nhà tắm, dáng người cực đẹp, cơ bắp rắn chắc phác họa nên những đường nét tuyệt vời, trên làn da còn vương những hạt nước trong suốt...

Mũi tôi nóng lên, tôi đưa tay quệt một cái... Xong rồi, tối nay ăn thịt bò nhiều quá đây mà. Tôi hoảng hốt ngồi dậy, nhưng máu mũi đã không thể kìm được mà rơi lên ga giường và vỏ chăn, tôi run rẩy, cái này... mai tôi phải giải thích cho bà Tần như thế nào đây?

Nhưng máu mũi chảy ào ào không để tôi suy nghĩ nhiều, tôi chặt vật bịt mũi lại, cuống cuống chạy xuống dưới nhà, chui vào phòng vệ sinh ở phía sau phòng khách. Lóng ngóng mãi mới cầm được máu mũi, đến khi tôi về phòng ngủ thì Tần Mạch đã nửa nằm nửa ngồi đọc sách trên giường. Thấy tôi vào, hắn thả sách xuống, chỉ vào mấy vết máu tôi để lại, trông bộ dạng như đang hỏi tội: “Hà Tịch, cô đến thẳng ngay trên giường tôi đấy à?”.

“Đến cái đầu anh! Máu mũi! Máu mũi đấy!”. Tôi lớn tiếng chửi bới, “Ai bảo anh gấp cho tôi miếng thịt bò to thế hử!”.

Nhưng sau khi tôi thở hồng hộc chỉ trích xong, mới phát hiện ánh mắt hắn đang dán chặt lên người tôi, mãi mà chẳng thốt được tiếng nào, tôi nghi hoặc trừng mắt với hắn một cái, lúc này mới hoảng hốt nhớ ra, tôi chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng của hắn, bèn cuống cuống che lại, vội vàng nhảy vào trong ổ chăn.

Bọc kín cơ thể, tôi mới thò đầu ra trừng mắt lườm hắn.

Ánh mắt hắn đã quay về với quyển sách, lăm lăm như đang tự nói: “Cô tốn sức thật đấy”.

Tôi sờ lên mũi mình, lạnh nhạt hừ một tiếng: “Đúng là hôm nay mất sức”.

Hắn đặt sách sang bên cạnh, tắt đèn, kéo chăn ra rồi chui vào. Tôi giật mình sợ hãi kêu lên oai oái: “Anh làm gì thế! Làm gì thế!”.

“Ồn chết đi được”. Giọng hắn cuối cùng cũng mang theo chút tức giận, “Ngủ đi”.

“Sao anh kéo chăn của tôi! Xê ra, xê ra!”.

Hắn khê thở dài như đang nhả nài: “Chỉ có một cái chăn thôi”.

Tôi im lặng: “Thế anh cách xa tôi ra chút đi... xa thêm nữa... xa nữa...”.

“Không đắp chăn được”.

“... Được rồi”.

Mãi đến nửa đêm mà tôi vẫn tỉnh như sáo, tôi nghĩ rằng, số tiền thưởng gấp bốn đã không còn đủ để bù đắp cho số nơ-ron thần kinh đã chết của tôi, lúc này tôi phải đòi gấp ba mươi lần mới đúng.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi mơ mơ màng màng thức dậy, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là một cặp lông mi vừa dày lại vừa dài. Dụi dụi mắt, cuối cùng một gương mặt đàn ông cũng xuất hiện trước mặt tôi một cách rõ ràng.

Thầm than một tiếng, tôi biết mà, tôi biết mà, trai gái mà ngủ chung một giường thì làm sao còn tách bạch phân minh vào buổi sáng hôm sau được. Không cử động quá nhiều, tôi đẩy bàn tay ấm nóng đang đặt trên eo tôi của hắn ra.

“Ủm”. Hắn khẽ hừ lên một tiếng, động tác của tôi thoáng khựng lại, ngược mắt lên nhìn hắn, hắn vẫn đang ngủ rất say, nhưng chân mày thì cau lại bất mãn, tôi đang có cảm giác cái mặt trẻ con hờn dỗi này của Tần Mạch buồn cười quá, thì bàn tay hắn chợt dừng thêm sức, nắm chặt lấy bờ eo tôi, một tiếng rên rỉ mờ ám buột ra không tự chủ được. Tôi định che miệng lại thì đã muộn rồi.

Hắn càng cau mày chặt hơn, hơi thở loạn mấy nhịp, tôi đoán hắn sắp tỉnh rồi, vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Tư thế này tôi chẳng biết giải thích thế nào nữa.

Chẳng mấy chốc, giường khẽ rung lên, tôi biết hắn đã hoàn toàn tỉnh táo, bèn chờ hắn bỏ tôi ra để đi đánh răng rửa mặt. Ai dè hắn không những không buông ra, mà bàn tay nóng ấm kia còn vuốt ve dọc lưng tôi. Hơi thở nóng bỏng ảm ướt phả lên trên mặt tôi, càng lúc càng gần, chợt có thứ không biết tên đang từ từ chọc vào bụng tôi...

Tôi cảm giác được rõ ràng rằng, lúc này mà không “tĩnh” thì sắp muộn mất.

Mở choàng mắt ra, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy như đá quý của hắn, tôi nói rành rọt: “Anh Tần, anh muốn làm gì?”.

Dường như hắn có chút kinh ngạc khi đối diện với sự bình tĩnh của tôi, nhưng đã nhanh chóng ổn định lại: “Mới sáng sớm ra nhìn thấy trên giường mình có phụ nữ, cô nói xem?”.

“Anh không say”.

Hắn im lặng một lát, hình như giọng nói có ý cười đang bị nén xuống: “Nhưng cô đã bỏ ra không ít công sức mà”.

Đôi mắt hắn hơi cong lên, tay lướt qua gương mặt tôi, dịu dàng như đối xử với người yêu của mình, rồi giờ tay ra trước mặt tôi: “Cô xem”.

Tay hắn toàn là máu mũi của tôi.

Chương 16

Mẹ kiếp... lại là máu mũi, Hà Tịch, chẳng phải chỉ là một tên đàn ông thôi sao?

Rốt cuộc mày cô đơn trống vắng tới cỡ nào chứ!

Tôi cứng người, mặt mũi khó coi, lập tức bịt mũi lại, định giẫy ra khỏi vòng ôm của hắn, chạy vào nhà vệ sinh.

Hơi thở của hắn nặng thêm, hắn chẳng những không thả tay ra mà còn ôm chặt hơn. Tôi phát cáu trừng mắt nhìn hắn, lại càng cựa quậy dữ dội hơn, muốn xem trò cười của người ta cũng không nên xem tận mặt như thế chứ.

Mắt Tần Mạch tối đi, cuối cùng không kìm được, nói: “Mới sáng ra, nếu cô muốn đi bên ngoài nghe thấy tiếng động gì kỳ quái thì cứ giẫy tiếp đi”.

Toàn thân tôi chột cứng đờ, tôi nằm im một lát mới chửi ầm lên, vì bịt mũi nên khó tránh khỏi có giọng mũi: “Anh có vấn đề gì à! Với một đứa con gái máu chảy đầy mặt mà cũng sinh ra dục vọng được! Cái gì mà nếu tôi muốn, giờ rõ ràng là anh muốn cơ mà! Đồ cầm thú!”.

Tuy là nói như thế, nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn nằm im.

Chẳng biết qua bao lâu, máu mũi của tôi đã ngừng chảy rồi mà hần vẫn ôm lấy tôi như vậy.

“Còn chưa xong à?”. Chắc hôm qua anh cũng ăn nhiều thịt bò phải không!

Tôi vừa dứt lời, hần bèn thả tay ra, động tác nhanh nhẹn như thể tôi đã làm nhiều suy tưởng sâu xa của hần vậy. Tôi trợn mắt nhìn hần về lạ lùng, lập tức trở mình xuống giường chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Đánh răng rửa mặt xong xuôi, tôi thay quần áo rồi xuống dưới nhà. Tần Mạch và bà Tần đã ngồi vào bàn ăn bữa sáng, tôi lên tiếng chào hỏi bà Tần, cầm miếng bánh mì lên đang chuẩn bị ăn thì bà Tần bỗng nhiên nói: “À thì... tuy tuổi trẻ là vốn liếng, nhưng mà, chuyện gì cũng nên làm từ từ thôi, thông thả chút”.

Tôi chớp mắt, không hiểu ý bà cho lắm, ngoảnh đầu nhìn Tần Mạch lại hoảng hốt bất gặp nụ cười đang treo bên môi hần, “Con biết rồi mẹ ạ”. Tôi nhú mày không hiểu, nơi khóe mắt chột trông thấy người giúp việc thu dọn phòng ốc đang ôm một đồng ga giường đi xuống, vết máu lấm tẩm trên đó, rõ ràng là kiệt tác của tôi...

Khóe miệng tôi giật giật, chỉ nháy mắt đã hiểu được ý của câu nói lúc này.

Nếu làm chuyện đó mà tới được mức kia thì... Đúng là nên chậm lại một chút.

Tôi hung dữ lườm Tần Mạch một cái, khổ nỗi không thể giải thích được, đành vùi đầu gặm bánh mì xả tức.

Bữa sáng pha lẫn chút xấu hổ cuối cùng cũng xong, ngồi trên xe Tần Mạch, tôi cười cười vẫy tay chào tạm biệt bà Tần trong sân, lạnh lùng quay mặt lại: “Căn hộ của anh sắp hoàn thiện rồi, hôm nay là dán xong tường, ngày mai chắc đồ gia dụng sẽ được chuyển tới. Anh thích ở lúc nào thì cứ dọn vào lúc ấy, nhưng tôi tốt bụng đề nghị với anh, tốt nhất là đặt than hoạt tính trong nhà để thông khí lấy vài ngày. Việc hợp tác giữa hai chúng ta cũng coi như sắp kết thúc rồi, đến lúc ấy đừng quên số tiền thưởng gấp bốn của tôi đây”.

“Hừ”. Hần lạnh nhạt hừ một tiếng, “Cái tính của cô cũng phân biệt mọi thứ rõ ràng nhỉ”.

Tôi quay đầu đi nhìn cảnh vật đang trôi nhanh như bay ngoài cửa kính, chẳng để tâm tới hần, bụng bảo dạ, nếu anh mà tốt tính hơn một tí như mẹ anh thì tôi với anh cũng không đến nỗi như thế này.

Hần cũng không có nhiều thời gian chú ý đến tôi, từ lúc hần mở di động thì luôn luôn ở trạng thái trò chuyện, trong chiếc xe chỉ có giọng nói trầm trầm của hần, nghe vững vàng mà lại êm tai vô cùng.

Quãng đường từ ngoại ô vào nội thành lúc mới đầu còn thông thoáng, vào trong thành phố thì dần trở nên đông đúc. Xe đi đi dừng dừng, nhưng tôi thì không gấp, nghĩ bụng dù sao vị khách sộp đang ngồi cạnh đây, hần không vội thì đương nhiên tôi cũng chẳng vội.

Nhưng lái mãi đi mãi, hần dần dần không nhận điện thoại nữa, tôi cũng từ từ phát hiện ra hướng đi của hần không đúng, bèn thấy lạ hỏi một tiếng: “Đây là hướng tới căn hộ của anh sao?”. Mãi mà không thấy hần trả lời, tôi ngoảnh đầu nhìn, lại thấy sắc mặt của hần vô cùng xấu, mặt nhăn mày nhú: “Anh làm sao thế?”.

“Đừng ồn”. Giọng hần căng lên, dường như đang đè nén cơn đau nào đó.

Tôi ngoan ngoãn ngậm miệng, sợ làm phiền hần. Hần lái xe chậm rãi tấp vào bên lề, cuối cùng là dừng lại ngay vệ đường, hình như không chịu đựng được nữa, hần gục đầu trên tay lái, một tay ấn lên chỗ dạ dày.

Đau dạ dày? Lúc này tôi cũng chẳng quan tâm liệu hần có giận hay không, kéo tất cả các ngăn trong xe ra, vừa xem vừa hỏi: “Thuốc của anh đâu? Để đâu rồi?”.

Mãi một lúc lâu sau, hần mới nặn ra ba chữ: “Uống hết rồi”.

Khóe miệng tôi giật giật, con người này còn có thể lơ là chuyện của bản thân thêm được chút nào nữa không? Tôi xuống xe, nhìn đoàn xe uốn lượn không biết điểm cuối ở phía trước, chột nhớ chẳng phải bệnh viện của Trần Thượng Ngôn ở gần đây sao! Tôi không biết địa chỉ cụ thể, đành gọi điện cho Trần Thượng

Ngôn, không ai bắt máy. Tôi bắt đầu có chút nóng ruột, mở cửa xe ra hỏi Tần Mạch: “Anh lái về hướng này vì tìm được địa chỉ bệnh viện ở đây phải không?”.

Hắn gật đầu, hình như đã đau tới mức không thể nói nổi.

“Xuống xe, tôi công anh đi”.

Không ngờ đoạn đường này rất gần bệnh viện, tôi đỡ cánh tay Tần Mạch, đi tới nhũn cả chân. Mới đầu anh ta còn muốn sĩ diện tự đi, chưa được mấy phút đã không đi nổi, hơn nữa cơ thể đều dựa lên tôi. Trời mùa đông mà cả người tôi đổ đầy mồ hôi. Con đường gian khổ, cuối cùng cũng trông thấy cánh cổng bệnh viện, tôi thở hổn hển: “Tần Mạch, trước đây anh còn ghét tôi, nếu hôm nay không có đứa thể chất mạnh mẽ tôi đây, anh cứ chờ đó mà khóc”.

Chẳng mấy khi hắn ngoan ngoãn không đấu khẩu với tôi, có lẽ là đã đau tới rã rời rồi.

Bảo vệ bệnh viện thấy hai chúng tôi, bèn vội vã chạy lại giúp, vừa trừ được sức nặng của Tần Mạch, tôi lập tức thở phào, đi theo được vài bước đã nhũn chân ra ngã sụp xuống đất.

Người bên cạnh giật nảy mình, vội kéo tôi dậy, tôi bò lên phủi bụi dính trên đầu gối, nói mấy tiếng không sao, rồi vào bệnh viện cùng Tần Mạch. Hắn được đưa đi kiểm tra, tôi ở ngoài chạy tới chạy lui, nhanh chóng đi nộp viện phí cho hắn.

Sau khi hắn được vào nằm tạm trong phòng bệnh, một y tá trung niên hỏi tôi: “Cháu là vợ cậu ta hả?”. Chẳng chờ tôi giải thích, bà lại nói, “Chồng mình thì quan tâm nhiều chút nhé, công việc quan trọng thì quan trọng đấy, nhưng không thể lơ là sức khỏe, làm vợ phải khuyên cậu ta nghỉ ngơi nhiều vào, thanh niên trai tráng thế mà đã viêm dạ dày, còn không điều trị cẩn thận nữa, sau này bệnh biến chứng thì khóc cũng không kịp đâu”. Nói xong, bà bèn ôm quyển sổ bỏ đi.

Tôi nhìn Tần Mạch nằm trên giường bệnh, hắn đang tỉnh táo, lạnh nhạt nhìn lại tôi.

Chẳng biết tại sao, nhìn gương mặt nghiêm nghị có chút yếu ớt của hắn, tôi bỗng thấy buồn cười, bật cười thành tiếng, vui vẻ nói: “Nghĩ lại những chuyện đã làm từ tối qua tới sáng nay, tôi cũng giống vợ anh thật đấy”.

Vừa dứt lời, suy nghĩ đã bay tới cơ thể sáng nay ôm tôi khi vừa tỉnh giấc, cùng với bộ phận hoặc vì phản ứng sinh lý, hoặc vì phản ứng tâm lý mà hơi cứng lên của hắn, mặt tôi thoát cái đã đỡ bưng, cảm giác câu này của mình hơi ngu xuẩn.

Nhưng hắn khẽ ừ một tiếng, đáp lại một câu có chút mờ ám: “Rất giống”. Chẳng biết là đồng ý thật hay đang mỉa mai lại tôi.

Tôi xách ghế tới ngồi cạnh hắn một lát, cảm giác chẳng có gì hay mà nói với hắn cả, tôi bèn nói: “Chỗ tôi còn có chút việc nên đi trước nhé”.

Hắn im lặng chốc lát, gật đầu, tôi đi tới cửa phòng thì không dần được mà ngoái đầu lại liếc hắn một cái, cảm giác một mình hắn nằm trong phòng bệnh như thế có hơi đáng thương, tôi hỏi: “Hay là tôi tìm ai tới chăm sóc anh nhé?”.

Hắn quay đầu lại nhìn tôi, không nói lời nào. Có lẽ vì bị bệnh, sắc mặt hắn ôn hòa hơn ngày thường rất nhiều, ánh mắt giả vờ lạnh nhạt lại có chút sĩ diện không cần ai bố thí khiến trái tim tôi thoáng cái đã mềm nhũn. Tôi chậm chậm quay lại bên giường: “Thực ra... chỗ tôi cũng không có việc gì cả. Nếu... nếu anh cần thì tôi ở đây với anh cũng... không sao”.

Hắn hừ một tiếng coi thường, nhưng từ đầu chí cuối không hề lên tiếng đuổi tôi đi. Để mặc cho thời gian chậm rãi trôi qua trong yên lặng được một lát, hắn mới nhỏ giọng nói: “Đầu gối...”.

“Hả?”.

“Thôi, không sao”. Hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nét mặt có lẫn chút hờn dỗi lạ lùng.

Tôi âm thầm rửa hắn là đồ yêu quái, nói được một nửa lại thôi, còn tự giận dỗi nữa chứ, chẳng hiểu ra sao hết. Lướt mắt ra ngoài cửa sổ theo ánh nhìn của hắn, tôi nheo mắt lại, người kia... cái người đang đi chung với một bác sĩ khác không phải là Trần Thượng Ngôn sao? Cái tên này cứ lúc nào quan trọng thì chẳng

thấy đầu, tới khi tôi xử lý xong hết rồi mới đột ngột thò mặt ra. Trong lòng tôi có chút bức bối, đang định gọi điện cho anh ta thì bên kia đã diễn ra một màn khiến tôi phải sợ hãi.

Phòng bệnh của Tần Mạch nằm ở khúc quanh trong khu nội trú ở bệnh viện, nhìn qua cửa sổ có thể thấy được hành lang phía trên nối giữa khu nội trú và khu khám bệnh.

Trần Thượng Ngôn đang giận dữ bước đi gấp gáp trên hành lang ấy, phía sau là một vị bác sĩ cứ liên tục tóm lấy tay anh ta, hình như muốn anh ta đứng lại. Trần Thượng Ngôn có vẻ rất bức mình, quay người lại đẩy mạnh vị bác sĩ kia một cái, nhưng đối phương đã nhân cơ hội này mà nắm được tay anh ta, kéo thẳng vào lòng mình, cúi đầu hôn say đắm...

Khỏi cần nhìn thêm gì nữa...

Tôi bước tới, nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ lại.

Ngoại tình, tôi chịu. Kể thứ ba, tôi cũng chịu luôn.

Nhưng mà, nhưng mà... Tại sao kể thứ ba đó lại là đàn ông...

Quay lại ngồi lên ghế, tôi ngẩn người ra nhìn chằm chằm vào chiếc chăn trắng toát.

“Hà Tịch”. Tôi ngẩng đầu lên, mãi sau mới thu ánh mắt về gương mặt Tần Mạch, “Cô...”. Hắn ghen lại mãi rồi mới nhả ra được một câu không giống tiếng người, “Thực ra chuyện này rất bình thường”.

Tôi nghe xong thì mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, thời buổi này người thích gái đều tìm gái chuẩn, người thích trai thì tìm tới trai chuẩn, còn đứa con gái nam tính có khuynh hướng tình dục bình thường như tôi đây chắc chắn là ế rồi”.

Tôi thở dài, đã chẳng còn gì để mất thì ắt luôn: “Xem như anh xui đi, vương phải tôi, lấy được đêm đầu của tôi, nếu không e là trăm năm sau tôi lại trở thành bộ thi thể trinh trắng duy nhất mất”.

Trong phòng lại chìm vào im lặng.

“Cô thế này cũng tốt mà”.

Giọng hắn dịu dàng đến nỗi khiến mắt tôi cay cay đỏ hoe: “Sao người phát thể người tốt cho tôi lại là anh hả! Sao đến một cái thể người tốt mà chính chủ cũng chẳng thèm phát cho tôi chứ. Mấy người muốn hôn thì hôn đi, tốt xấu gì cũng phải đánh tiếng cho tôi chứ, đừng đột ngột như thế có được không!”.

10. Chương 17 - 18

Chương 17

Tần Mạch như cố gắng tìm thứ gì đó để nói, nhưng hẳn nhiên là kẻ đã quen lúc nào cũng ở tít trên cao như hắn không biết nên nói gì vào lúc này.

Tôi nhìn hắn, hắn cũng nhìn lại tôi, hai mắt nhìn nhau được một lúc, tôi lên tiếng: “Tôi biết anh muốn nói gì, cảm ơn anh. Nhưng tôi không cần”. Trần Thượng Ngôn với tôi chỉ là chấp nhận được, không phải là thích. Đau đớn vì bị phản bội là thật, nhưng tôi không cần an ủi.

Nhưng tôi vừa dứt lời, nét mặt Tần Mạch chợt trở nên kỳ quái, hình như còn có chút ghét bỏ: “Không cần?”.

Tôi nghi hoặc: “Anh muốn nói gì?”.

Hắn chỉ vào túi áo vest đang đặt ở bên cạnh, giọng nói vẫn trầm trầm vững vàng như thường lệ: “Trong túi có khăn giấy, nước mũi cô chảy xuống rồi kìa”.

Nghe xong câu ấy, tôi ngẩn người ra, bình tĩnh hít sâu một hơi, lập tức mò khăn giấy trong túi áo hắn, sau khi xì nước mũi ra bèn lẳng lặng nhét xuống dưới gối hắn.

Mặt Tần Mạch lập tức đen sì: “Hà Tịch!”.

“Chỉ anh được phép khiến tôi mất mặt, tôi thì không được trả thù chắc? Anh Tần, giờ tôi thất tình, anh phải hiểu tôi”.

Hắn dùng tay không bị cấm kim để phủi tờ giấy ra khỏi gối, trợn mắt nhìn tôi, nhưng cũng chẳng nói gì thêm nữa.

Tần Mạch truyền dịch xong thì nhất quyết đòi xuất viện. Y tá khuyên ngăn mãi mà Tần Mạch vẫn chỉ đáp lại bằng ánh mắt lạnh nhạt. Y tá hết cách, đành tới đẩy đẩy tôi đang ngồi耿耿 ngơ bên cạnh.

“Với tình trạng hiện giờ của chồng cô thì ít nhất phải ở lại theo dõi một chút”.

Lúc này tôi mới thoát khỏi không gian ảo tưởng của mình, liếc mắt nhìn Tần Mạch, lên tiếng: “Nghe nói gần đây có cô bé hai mươi ba tuổi quá mà chết đó”.

Bàn tay đang thất cựa vạt khựng lại, giọng nói lạnh lùng pha lẫn chút giận dữ không thêm biết ơn vang lên: “Tôi nghĩ rằng cô không muốn ở lại đây nữa”.

“Thì không muốn ở nữa, nhưng anh thì phải ở. Tôi chẳng qua chỉ sắm vai cùng anh, diễn kịch một ngày. Vừa mới sáng ra anh đã xảy ra chuyện, lát nữa người ta có nói tôi khắc chồng, tôi cũng hết sống nổi mất”.

“Thế cô cứ khắc thử cho tôi xem”. Hắn nói xong bèn khoác áo lên đi ra khỏi phòng.

Hắn không nghe khuyên bảo, tôi cũng bó tay, lắc đầu với đám y tá tỏ ý bất lực với anh ta, rồi cũng ra ngoài.

Đường tới đây đã hoàn toàn thông thoáng, nhưng xe Tần Mạch thì bị kéo đi chẳng biết từ lúc nào rồi. Tôi và hắn nhìn chằm chằm vào con đường vắng vẻ mà đứng ngẩn ra một hồi. Tôi xòe tay ra, nói: “Khắc cho anh xem rồi đây”.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi đang nói mớ. Tôi mím môi cười thầm, tâm trạng chợt sáng sủa lên nhiều. Tôi xẩu xa lên tiếng: “Đây không tìm được người yêu thì phải khiến đàn ông trên quả đất này tức chết, để cái lũ thích trai đi tới chỗ nào khuất mắt đây mà thích. Cho phụ nữ cả thế giới này cùng ở vậy với đây”.

“Ha”. Hắn cười rất khinh thường, “Chúc giấc mộng của cô thành sự thật”.

Cuối cùng thì hai chúng tôi gọi taxi, đường ai nấy đi.

Tối về đến nhà, tôi tắm giặt xong xuôi, bèn ngồi耿耿 ngơ trên giường một lúc lâu, rồi lấy di động gọi cho Trần Thượng Ngôn.

“Chúng ta chia tay đi”. Tôi tìm lại tác phong của bản thân, nói đơn giản rõ ràng, “Hôm nay tôi tới bệnh viện của anh, đúng lúc nhìn thấy”.

Bên kia im lặng rất lâu, cuối cùng nói: “Tịch Tịch, em rất tốt, nhưng...”.

“Khỏi cần nói nữa”. Ba chữ cửa miệng của tình yêu chẳng có gì ngoài anh yêu em, tôi hận anh, thôi vậy nhé, tôi xin lỗi, em rất tốt, trên weibo đã share nát cả ra rồi. Tôi thật sự không muốn lúc này lại nghe thấy mấy câu ấy. Tôi im lặng một lúc, rốt cuộc vẫn bật ra được một câu vô cùng hàm súc theo tính cách bản thân.

“Cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra”. Tôi cười, “Trần Thượng Ngôn, anh hiểu mà”.

Quăng di động đi, tôi chui vào trong chăn, nhắm mắt ngủ.

Đàn ông, đi mà quần lấy nhau.

Hai ngày sau.

Vật dụng trong căn hộ của Tần Mạch đã được bài trí xong xuôi, công nhân vệ sinh cũng tới lau chùi quét dọn nhà vệ sinh trong căn hộ sạch sẽ. Tôi nhìn một vòng, cẩn thận kiểm tra tầng trên tầng dưới một lượt, gặt đầu hài lòng, dù thời hạn có gấp gáp một chút, nhưng cả căn hộ được sửa sang bài trí vô cùng đẹp. Nếu thể này mà còn bối mớ thì tôi cũng chịu.

Rút di động ra, tôi vốn định gọi cho Lisa để cô ấy thông báo cho Tần Mạch tìm lúc nào tới xem nhà, nhưng nghĩ lại, cứ gọi thẳng cho Tần Mạch.

“Alo?”.

“Chào anh, tôi là Hà Tịch”.

Bên kia thoáng im lặng, hỏi: “Có việc gì?”.

“Căn hộ đã hoàn thành rồi, tôi muốn đặt cái hẹn để anh tới xem thử, nếu có chỗ nào không vừa ý thì chúng tôi tiện bề sửa lại”.

“Ừ. Sau năm giờ chiều mai thì tôi có thời gian, hẹn vào buổi tối đi”. Được một lúc sau, hấn nói: “Dù sao cô cũng không hẹn hò”.

Một câu nói pha trộn giữa mỉa mai và vui sướng trên khổ đau của người khác đã loi gân xanh trên trán tôi ra một cách thành công, tôi gần như là buột miệng nói: “Anh còn có thể độc ác hơn được nữa không?”.

“Tôi chỉ đang trần thuật sự việc thôi”.

Tôi nén lại lửa giận, bực bội nói: “Bảy giờ tối mai, tôi sẽ ở trong căn hộ chờ ngài tới thị sát, hân hạnh mời ngài đến xem. Phải hợp tác! Vì đây là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta, qua ngày mai thì đường ai nấy đi, có chết cũng không gặp lại nữa, anh có thể đốt bánh pháo ăn mừng, từ nay tôi cũng sẽ khôi phục lại cuộc sống rực rỡ tuyệt đẹp, thế nên xin anh đừng bỏ lỡ thời gian, chúng ta sớm chết, sớm siêu thoát, tạm biệt!”.

Giận dữ ngắt điện thoại, tôi nhìn chăm chăm vào hai chữ “Cầm Thú” trên điện thoại rất lâu, sự tĩnh lặng, tát mạnh vào mặt mình.

Mày đang làm cái gì thế hả? Tôi tự vấn, mình đang làm trò giận hờn đưa đẩy với Tần Mạch sao? Trời ơi, đây là công việc! Đây là khách hàng! Hà Tịch, mày điên à? Công tư lẫn lộn à?

Tôi cứ ôm tâm trạng thấp thỏm như thế, chậm rãi về nhà.

Buổi tối, tôi úp bát mì đang chuẩn bị ăn thì Trình Thần gọi điện tới: “Hà Tịch”. Giọng chị có vẻ nghiêm trọng mà đã lâu tôi không nghe thấy, “Mấy hôm nay chị cứ nghĩ đi nghĩ lại chuyện này mãi, cuối cùng thấy vẫn nên nói với em”.

Tôi đặt đũa xuống, nghiêm túc nghe chị nói.

“Dù em là đứa bạn thân nhất của chị... Cũng là vì em là đứa thân nhất với chị, nên chị nghĩ rằng, em đừng làm chuyện vô đạo đức như thế nữa”.

“Dạ?”. Tôi dờ ra, “Em làm chuyện thiếu đạo đức nào thế?”.

“Không thiếu đạo đức? Chuyện này mà không thiếu đạo đức à!”. Chị đột ngột kích động, bên kia vang lên tiếng trấn an của Thẩm Hy Nhiên: “Bình tĩnh, Thần Thần, bình tĩnh”. Chị nén giận nói: “Hà Tịch, em chịu phải đã kích gì thế hả? Sao tam quan[1] của em tự dừng lại xảy ra vấn đề thế? Trước nay em vẫn là đứa tốt lắm mà! Em bị đứa nào hại tới nỗi này hả? Có phải Dương Tử không? Vì nó hả?”.

Tôi suy nghĩ rất lâu, thực sự không biết mình đã làm chuyện gì táng tận lương tâm để chị phải giận đến thế.

“Em là đồ lẳng nhăng!”. Trình Thần gào lên, “Em là đồ bắt cá hai tay! Bác sĩ Trần Thượng Ngôn thật thà thì có chút thật thà đó, nhưng em cũng không được bắt nạt người ta như thế! Còn nữa, em cho rằng Tần Mạch là kẻ lạnh tính sao? Nếu anh ta biết em đang đùa giỡn mình, em sẽ bị băm thành thịt vụn rồi bỏ vào lò vi sóng, cuối cùng biến thành một làn khói xanh biến mất khỏi thế giới này!”.

Ví dụ này kỳ quặc quá mức, thế nên tôi quyết định tạm thời lái sang chuyện khác, nhỏ giọng hỏi: “Thịt băm bỏ vào lò vi sóng thì sẽ biến thành khói xanh sao?”.

“Là em thì như thế đó!”. Trình Thần đáp: “Em biết là bạn em, lần trước ở vũ hội nhìn thấy hành vi kiêu đó của em và Tần Mạch chị đau lòng nhiều như thế nào không? Em câu được một anh ở ngoài cửa, trong cửa lại vuốt ve một anh...”.

“Trình Thần”. Tôi cười, “Em đã chia tay với Trần Thượng Ngôn rồi”.

“Chia tay rồi?”.

“Vâng, vả lại em và Tần Mạch căn bản không phải như thế, đều là hiểu nhầm cả, nếu em phải giải thích, lần sau chúng ta gặp nhau rồi nói đi, chuyện này nói ra... có hơi... rất phức tạp”.

“Hóa ra là thế”. Bên kia im lặng đôi chút, “Cũng có nghĩa là giờ em lại độc thân hả?”.

Tôi chớp chớp mắt, nhìn vào bát mì đã sắp trưng nát trước mặt mình, “Vâng, ở nhà ăn mì một mình, cái này còn không đủ chứng minh em độc thân sao?”.

Trình Thần bên kia thở dài, xót xa nói: “Thực ra thì thoảng bắt cá hai tay cũng chẳng phải chuyện gì to tát khi đem nó ra so sánh với việc độc thân”.

Khóe miệng tôi giật giật, chẳng buồn để ý tới chị nữa.

“Đúng rồi”. Giọng chị lại trở nên nghiêm túc, “Mấy hôm nay Dương Tử có tới tìm em không?”.

“Không ạ”. Gã còn dám sao... lần sau tôi sẽ khắc chữ “hèn” lên mặt gã.

“Thế thì tốt, hôm vũ hội đó, nó chắc chắn cũng nghĩ như chị, cho rằng em và Tần Mạch đã thành đôi. Chẳng phải lần trước chị đã nói với em rồi à, công ty Sầm Dương và Tần Thị đang cạnh tranh cơ hội hợp tác với công ty Thẩm Hy Nhiên, cuối cùng Tần Thị đã giành được hợp đồng này, mai Thẩm Hy Nhiên sẽ ký hợp đồng với Tần Mạch. Nếu Dương Tử tìm em, chắc chắn là có ý định bắt đầu. Em đừng để ý tới nó”.

Tôi cười cười: “Em biết rồi, mì của em sắp nát rồi, em cúp máy trước đây”.

Trước đây Trình Thần không thích Dương Tử, bảo trông gã có cái mặt phụ tình. Quả thực là chị đã đúng, nhưng lần này tôi vẫn không tin lời chị. Tôi nghĩ, tốt xấu gì thì cũng từng là người yêu mấy năm trời. Mất chọn bạn trai hồi đại học của tôi chắc hẳn sẽ không tệ tới mức đó chứ.

[1] Thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan.

Chương 18

Bảy giờ tối, tôi xuất hiện đúng giờ ở nhà Tần Mạch. Căn hộ tối om, rõ ràng là vẫn chưa có ai tới.

Tôi bật đèn trong phòng lên rồi lại thưởng thức thành quả lao động của mình thêm lần nữa, thứ mình thiết kế ra nhìn kiểu gì cũng thấy đẹp, tiếc là sau này chỉ có thể nhìn thấy nó qua ảnh và bản vẽ thiết kế mà thôi.

Tôi lưu luyến nhìn rất lâu mà vẫn chưa thấy bóng dáng Tần Mạch đâu. Ngẩng lên nhìn đồng hồ trên tường, phát hiện hẳn đã muộn tới gần mười phút rồi. Trong lòng tôi có chút bức bối, không phải người làm ăn luôn luôn giữ chữ tín và đúng giờ sao? Hay vì người đang chờ là tôi nên hẳn mới có ý làm thế?

Tôi ngồi xuống sofa nghịch di động một lát.

Bảy giờ hai mươi, bảy giờ bốn mươi...

Cáu rồi nha, tôi gọi thẳng cho hắn, đầu tiên là tiếng chờ máy, sau đó bị ngắt. Chắc là... có việc đột xuất rồi.

Đến tám giờ, tôi không ngồi chờ thêm được, bèn gọi lại lần nữa, lần này điện thoại cứ đổ chuông suốt mà không có ai nhận máy. Chẳng lẽ vẫn còn bận? Trong lòng tôi tức điên lên, chẳng lẽ hôm qua tôi không hẹn thời gian với anh à!

Đến tám giờ mười lăm, mặt tôi lạnh te, gọi thêm một cuộc, vẫn không ai nghe.

Không tới thì thôi, tôi xách túi lên bức bối tắt đèn ra khỏi căn hộ.

Đi thang máy xuống, ra khỏi tòa nhà, gió lạnh thổi qua khiến tôi giật mình, đưa mắt nhìn quang cảnh tiêu điều mùa đông dưới ngọn đèn đường, bước chân tôi thoáng ngừng lại, chợt nghĩ, nếu có thể có một người bước cùng tôi tới trạm xe bus thì tốt biết bao.

Đương nhiên, tôi đã tỉnh lại từ ảo tưởng kia rất nhanh chóng. Đi bộ ra khỏi cổng khu nhà, tôi phải băng qua một con đường, đi về bên trái thêm hai trăm mét nữa, sau đó đi qua một con hẻm nhỏ, rồi qua đường để đi bus về. Ngày nào tôi đi làm cũng là như thế, đương nhiên tôi đi rất nhanh.

Khi tôi đi tới con hẻm nhỏ kia thì chợt khựng lại.

Có người... có người đang đánh nhau... Ba tên đang vây quanh một người đàn ông.

Tôi há hốc miệng, nhìn chung quanh một hồi, phát hiện quanh đây ngoài những chiếc ô tô đang phóng qua như bay thì có rất ít người đi bộ, dấu sao thì người có thể mua được nhà ở đây ai còn cần đi xe bus nữa.

Tôi tự đánh giá bản thân một phen, cảm nhận sâu sắc rằng với năng lực của mình thì vẫn không chống lại nổi ba tên đàn ông lực lưỡng. Tôi xoay gót chân chuẩn bị trốn, nhưng tầm mắt quét qua chợt phát hiện người đang bị vây đánh ở giữa kia trông rất quen.

Tần... Tần Mạch!

Lần này tôi há hốc miệng vì kinh ngạc, hét lớn: “Bảo vệ!”. Tôi quay về phía cổng tiểu khu cách đó hai trăm mét, thét to: “Bảo vệ! Có người đang đánh chủ hộ của các anh này!”.

Tiếng hét này của tôi là để bảo vệ tiểu khu nghe thấy, đương nhiên là âm lượng được điều chỉnh tới mức to nhất, quên mất bốn người trong con hẻm kia cũng nghe thấy tiếng kêu gào của tôi.

Đương nhiên là ba tên đang đánh người trong con hẻm phát hiện ra tôi, tôi vốn còn nghĩ rằng chúng sẽ chột dạ mà bỏ chạy, ai dè ba tên đưa mắt nhìn nhau, rồi một tên đi về phía tôi.

Tôi lại thầm cân nhắc bản thân thêm lần nữa, cảm thấy với năng lực của mình thì chắc là... cũng chống lại được một tên to con...

Tôi quay người chạy đi, động tác của tên kia rất nhanh, chỉ chớp mắt đã túm được tóc tôi, kéo giật về phía sau không hề thương tiếc, tôi ngã nhào xuống đất, cả lưng lẫn hông đều đau thấu trời.

Mẹ kiếp... Đây lớn bằng từng này mà chưa từng bị ai bắt nạt thế này đâu!

Tên kia thấy tôi ngã ở chỗ rất gần với đường cái bên ngoài, trông như định kéo tôi vào trong con hẻm. Tôi nổi điên lên, trở tay nắm lấy cổ áo gã, giơ chân lên ra sức đạp một cái vào hạ bộ gã. Gã phản ứng rất nhanh, lập tức kẹp chặt hai chân lại, không để tôi đạp trúng.

Nhưng gã đã quên, tôi đi giày cao gót...

Tôi nâng gót giày, đạp mạnh lên trên một cái, gót giày vừa mảnh vừa nhọn suýt nữa làm gã rách mông. Tên còn đồ kia chấn động, trừng mắt nhìn tôi giận dữ: “Con ranh này!”, nói xong bèn cho tôi một cái tát rất mạnh.

Đầu óc tôi thoát cái đã văng vất, tôi muốn giãy ra khỏi bàn tay gã đang giữ tôi, nhưng không tài nào thoát nổi, tôi bắt đầu giãy giụa lung tung, vừa cắn vừa cào, nhưng cũng không ích gì.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi ý thức được, nếu phụ nữ mà so thể lực với đàn ông thì chẳng đời nào so được.

Thế nên, phụ nữ chỉ có thể nắm được nhược điểm của đàn ông...

Khi tôi vừa bắt được “nhược điểm” của gã còn đồ trong lúc giãy giụa vật lộn, cùng với tiếng kêu đau đớn của gã, còn có một tiếng quát giận dữ: “Cút!”.

Gã còn đồ bị đâm mạnh vào mặt, ngã dúm sang bên cạnh, nhưng tôi vẫn cố chấp nắm chặt lấy “nhược điểm” của gã không chịu buông, nghĩ thầm trong bụng, bóp nát nó, bóp nát nó, bóp không nát thì giật nó xuống.

“Thả tay ra!”. Trước khi tôi rơi vào trong chấp niệm, hơi thở ẩm áp lướt qua bên tai, tôi nghiêng đầu nhìn, đôi môi lướt qua khóe môi của hắn, trái tim chợt nhảy lên. Sau đó tôi trông thấy hai tên còn đồ trong con hẻm sau lưng hắn đang bỏ chạy, hình như vừa bị Tần Mạch đánh ngã, lúc này đang tức tối hằm hằm bước tới.

Tần Mạch kéo tôi đứng lên, đẩy ra khỏi con hẻm: “Đi gọi người!”.

Tôi chạy ra ngoài được vài bước, ngoái đầu trông lại, thấy một gã trong con hẻm ngã xuống, một gã khác tóm lấy cổ áo Tần Mạch, ấn hắn xuống mặt đất mà đâm thật mạnh, còn một tên nữa thì cay cú đi về phía tôi.

Lúc này chẳng còn kịp nghĩ gì khác nữa, tôi gào tới lạc cả giọng: “Bảo vệ! Chết ở chỗ nào rồi!”.

Tôi quay người chạy sang đường, gã kia thấy tôi chạy thì bắt đầu đuổi theo, tôi sợ tới nỗi mắt cả hồn vía, cứ đứng giữa đường mà ra sức gào thét, hoàn toàn không để ý tới thể diện, chỉ mong thu hút được xe cộ qua lại và bảo vệ của khu nhà.

Cuối cùng trong tiếng gào thét không ngừng của tôi cũng có chiếc xe dừng lại ven đường, có người thò đầu ra ngoài hỏi tôi làm sao vậy, tôi vội vã chỉ tay về con hẻm nhỏ tối tăm, có chiếc xe đỗ lại, rồi đằng sau có mấy chiếc cũng dừng theo. Lúc này có hai bảo vệ của khu nhà xuất hiện.

Cuối cùng ba bóng đen trong con hẻm cũng bỏ đi.

Trái tim tôi vừa được thả lỏng, nhưng nhìn thấy bóng người đang chập vọt ngồi dậy thì lại căng lên, tôi cuống cuồng chạy tới đó.

“Tần Mạch”. Lúc này thét quá to, cổ họng hơi bị ảnh hưởng, giọng nói khàn đi rõ rệt. Tôi khe khẽ gọi tên hắn, đi tới gần, “Anh không sao chứ?”.

“Hà Tịch...”.

Tôi thấy hắn gọi, vội vàng ngồi thụp xuống nghe. Lúc này mới nhìn thấy những vết xanh xanh đỏ đỏ đang giăng đầy trên mặt hắn, vành mắt tôi nóng lên, chợt có cảm giác mũi mình cay cay, mặt mũi đã thế này thì trên người phải có bao nhiêu vết thương chứ.

Hắn cũng nhìn tôi, tôi nghĩ bộ dạng mình giờ chắc hắn cũng khá nhếch nhác.

“Cô là đồ ngốc”. Hắn mắng tôi.

“Anh là đồ ngu!”. Tôi mắng hắn.

Hai người lại im lặng một hồi. Lát sau, tôi nhìn gương mặt xanh tím của hắn, chùi đôi mắt hơi rướm rướm nước rồi mỉm cười: “Tần Mạch, anh cũng có ngày hôm nay, bị đánh cho tơi tả”.

“Hừ, cô đánh nhau thì dễ coi lắm chắc, như điên ấy”.

Tôi hơi bức bối: “Sao anh ngu thế hả! Không biết chạy sao! Không biết gọi cảnh sát à! Nhà gần thế này mà cũng bị chặn đánh”.

“Di động bị cướp mất”. Hắn cũng bắt đầu tức giận, “Có thể chạy thì tôi còn dần ra đây mà chịu đòn như cô sao?”.

“Không phải thấy anh bị đánh nên tôi mới cuống lên như thế sao! Cái đồ vô lương tâm!”.

Hắn nghe tôi nói thì thoáng im lặng, rồi có chút lúng túng mà nghiêng đầu đi, nhìn đèn đường phía ngoài con hẻm: “Mặt... ngoài mặt ra, còn chỗ nào bị đánh không?”.

“Thân lo chưa nổi còn hỏi tôi. Tôi có bị đánh nữa cũng chẳng bị thương nhiều như anh”.

“Cái này khác mà”. Hắn quay đầu nhìn tôi, chân mày hơi cau lại, nhưng tình cảm trong ánh mắt ấy vừa giống như lo lắng vừa tựa như dịu dàng.

Tim tôi nhảy lên thình thịch, chẳng biết gò má vì bị đánh hay vì gì khác mà nóng lên lạ thường: “Đương... đương nhiên khác rồi”. Tôi cười ha ha, “Thịt của anh có ở trên người tôi đâu, anh bị đánh tôi cũng chẳng đau”. Tôi định vươn tay ra đỡ hắn, nhưng sợ chạm vào vết thương nào không nên dừng tới, bèn hỏi: “Thế giờ làm sao đây? Tới bệnh viện nhé? Gọi 120 hay gọi 110 trước[1]?”.

“Tùy cô”. Hắn đáp, rồi lạnh lùng cười, “Ai gây chuyện thì trong lòng tôi đã có suy đoán. Những chuyện này tôi nhớ hết, sớm muộn gì cũng trả lại”.

Tôi lập tức hòa theo: “Lúc trả nhớ cho tôi tới xem náo nhiệt... không bóp nát được thứ đó của cái thằng kia, đáng tiếc thật...”.

Tần Mạch liếc mắt nhìn tôi, không đáp lời.

Sau khi xe cứu thương tới, hai chúng tôi được đưa lên băng bó và kiểm tra một lượt, sau đó được đưa vào bệnh viện, tôi một phòng, Tần Mạch một phòng. Thực ra tôi cảm thấy chút ít vết thương phần mềm này

hoàn toàn không gây trở ngại cho những hoạt động tự do của mình, nhưng Tần Mạch kiên quyết bảo tôi kiểm tra toàn thân như hấn, sau đó đánh giá thương tích, làm chứng cứ.

Trong lúc đó cảnh sát cũng tới lấy lời khai, nói không cướp tiền bạc, chỉ đánh người là một kiểu cố ý gây thương tích rất điển hình, hỏi gần đây tôi có dắc tội với ai không, tiện thể nhắc tôi thời gian này ra ngoài phải cẩn thận một chút.

Tôi tự nhủ, mấy chuyện này phải nói với Tần Mạch chứ, tôi căn bản là người qua đường vô tội bị kéo vào thôi.

Sau khi cảnh sát đi, tôi liền đi thăm Tần Mạch, trên người hấn có rất nhiều vết thương, bị băng lại chẳng khác gì xác ướp, nhưng ý thức của hấn vẫn rất tỉnh táo, lúc này hấn đang gọi điện thoại cho ai đó, thấy tôi vào, bèn dặn dò ngắn gọn vài câu rồi ngắt máy.

“Ừm... không làm phiền anh gì chứ?”.

Hấn lắc đầu, chỉ nhìn tôi chăm chăm mà chẳng nói câu nào. Tôi vào phòng ngồi xuống ghế rồi lại chẳng biết nên nói gì, cào cào tóc, cười ngượng ngùng: “Hình như dạo này số lần vào bệnh viện nhiều lên... ha ha...”.

Hấn khe khẽ đáp lại một tiếng, cuối cùng cũng dời ánh mắt đang bám lấy mặt tôi ra, vẫn nói bằng chất giọng trầm ổn như thường lệ: “Hôm nay ban giám đốc mở một cuộc họp khẩn cấp”.

Tôi ngẩn ra, không biết hấn đột nhiên nhắc tới chuyện này là có dụng ý gì.

“Tôi vẫn chưa có thời gian đi lấy lại chiếc xe bị kéo đi lần trước. Đường vành đai bị kẹt xe, tôi cứ nghĩ rằng đi theo lộ trình xe bus thì nhanh hơn một chút, không ngờ trong con hẻm kia lại...”.

Tôi hiểu ý hấn, có nghĩa là hôm nay hấn tới muộn như thế... a, chờ đã nào, hấn đang giải thích với tôi đây à?

Tôi ngẩng lên nhìn hấn, dưới ánh sáng trắng trong bệnh viện, sắc mặt hấn có chút nhợt nhạt, nhưng vẫn không thể che giấu được gương mặt khôi ngô tuấn tú, hấn đưa mắt nhìn tôi, rồi nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, tôi vẫn nhìn hấn không chớp mắt, hấn hắng giọng mấy cái, lại lia mắt nhìn tôi, tỏ vẻ mạnh mẽ, hỏi: “Nhìn cái gì?”.

Tôi đáp: “Hôm nay tự dưng phát hiện, hóa ra anh vẫn có nhân tính...”.

Gương mặt vốn tái nhợt của hấn lại hơi xanh đi.

Tôi ôm ngực, nói tiếp: “Chết mất chết mất, suýt nữa bị anh quuyền rũ rồi”.

Hấn ngẩn người ra, quay đầu đi ngắm cửa sổ, màn đêm góp một tay phản chiếu lại bóng tôi và hấn trong căn phòng trên cửa sổ bằng kính, hấn nói: “E rằng cô mới là người quuyền rũ tôi”.

“Anh Tần...”. Khóe miệng tôi giật giật, “Gu của anh quá độc đáo đấy, anh đã từng thấy có cô nào quuyền rũ đàn ông bằng việc đánh nhau với người khác không?”.

“Đúng là độc đáo”. Hấn liếc mắt đánh giá tôi một lượt, “Lần đầu tiên trong đời có cô gái đánh nhau vì tôi”.

[1] 120 là số gọi cứu thương, 110 là số gọi cảnh sát.

11. Chương 19 - 20

Chương 19

Nghe Tần Mạch nói vậy, tôi lạnh nhạt đáp: “Vinh hạnh quá, đây cũng là lần đầu tiên trong đời tôi đánh nhau vì một người đàn ông”.

“Hà Tịch”. Hấn hình như nghe không hiểu ý mỉa mai trong lời nói của tôi, tự nói tiếp: “Cô đã tạo ra không ít lần đầu tiên trong đời tôi”.

Hấn vừa dứt lời, chẳng hiểu sao tôi lại nhìn chăm chăm vào môi hấn, nhớ đến sự đụng chạm khê khàng trong lúc hỗn loạn kia, rồi bật ra một câu như bị ma xui quỷ khiến: “Ừ, anh cũng gần thế, cơ bản là đã lấy

mắt lần đầu tiên tôi để dành cho chồng tương lai rồi”. Vừa bật ra câu này, tôi chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Chuyện tình một đêm ấy với cả tôi và hắn đều như một điều cấm kỵ, từ lúc biết nhau, chúng tôi đều rất ăn ý tránh nhắc tới chủ đề này. Dù quan hệ hiện giờ giữa chúng tôi có ra sao, một khi đã có chuyện giường chiếu xen vào giữa hai người nam nữ thì chỉ sẽ càng lúc càng phức tạp.

Vả lại đêm đó quả thực là lần đầu tiên của tôi, giờ tôi nói thế này, khó tránh khỏi có cảm giác muốn bắt hắn chịu trách nhiệm.

Hắn nhướn mày, trong mắt lướt qua một tia sáng, đảo mắt sang nhìn tôi rất lâu, rồi đột ngột lên tiếng: “Cô đang ám chỉ gì?”.

Tôi vốn cho rằng hắn sẽ tức giận, không ngờ hắn lại bình thản mà thốt ra một câu như thế. Ánh mắt còn vô cùng nghiêm túc, khiến trái tim tôi nhảy lên thành thịch, như có thứ gì đó bông xù vừa lăn qua. Nhìn hắn thế này cứ như thực sự đang nói rằng “cô dám nói thì tôi dám đồng ý”.

Tôi vội vã nhìn đi nơi khác, bật cười gượng gạo, nhìn lên đồng hồ trên tường: “A, anh xem, đã mười một rưỡi rồi, không làm phiền anh nghỉ ngơi nữa, tôi về trước đây”, rồi dứt khoát bỏ chạy. Khoảnh khắc cánh cửa được đóng lại, tôi nghe thấy tiếng hắn lẩm bẩm tự nhủ: “Thực ra, như thế cũng được”.

Cái gì cũng được... tôi không có gan hỏi, ừ rồi chạy về phòng mình, định sáng sớm mai sẽ bỏ của chạy lấy người. Tôi nghĩ, sau khi căn hộ được giao, chắc chắn không thể còn chút liên hệ gì với hắn nữa, người đàn ông này quá nguy hiểm.

Mà tôi của hiện giờ rất dễ rung động với hắn...

Hôm sau.

Tôi đang cân nhắc xem có cần chào tạm biệt Tần Mạch rồi hăng đi không thì tiếng gõ cửa vang lên, tôi mở cửa, nhưng người đứng ở cửa phòng lại là bác Lục và bác Tần đang ngồi trên xe lăn.

Tôi thoáng ngẩn ra, ý nghĩ đầu tiên lướt qua trong đầu là: Bọn họ tới làm gì. Rồi ý nghĩ thứ hai chính là: Mau mau giả vờ là vợ Tần Mạch. Ý nghĩ thứ ba ừn ừn kéo tới: Đồ ngốc! Mày bị Tần Mạch chèn ép quen rồi à! Lần này hắn có trả tiền ày đâu, giúp hắn làm cái gì!

Nhưng khi từng ý nghĩ nhảy ra trong đầu, trên mặt tôi đã nặn ra được một nụ cười ngọt ngào: “Bác Tần, sao bác lại tới ạ?”.

Đôi mắt bà Tần đỏ hoe như vừa mới khóc, bà không vào phòng, kéo tay tôi ngồi xuống để bà nhìn xem, ánh mắt đầy thương xót: “Sao mặt lại sưng ra thế này? Con gái sao ra ngoài gặp người ta được đây?”.

Sự thương yêu khiến tôi có chút bối rối, trong mắt tôi, tôi và Tần Mạch chỉ diễn một màn kịch, diễn xong quay người là đi, có thể trêu đùa mỉa mai nhau, nhưng nếu chung sống hòa bình, quan tâm lẫn nhau như người một nhà thì dường như hơi quá.

“Còn chưa ăn sáng phải không, bác mang ít cháo qua đây, dù gì cũng phải ăn một chút”. Bác Lục đẩy bà sang phòng Tần Mạch, bà Tần kéo tay tôi, đau lòng nhắc nhở, “Sao lại gặp đúng bọn cướp chứ, chúng nó cần tiền thì cứ đưa, nhìn hai đứa bị đánh ra nông nỗi này xem”.

Tôi nghĩ chắc chắn Tần Mạch sợ mẹ lo lắng nên không nói thật với bà, tôi ậm ừ mấy câu: “Chỉ trách bọn cháu bất cẩn quá”.

Lúc đẩy cửa bước vào, trên giường Tần Mạch đặt một chiếc bàn nhỏ, hắn đang ăn cháo, bà Tần nói: “A Mạch, múc một bát cho Tịch Tịch đi”.

Tần Mạch ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt lóe lên ánh sáng mà tôi không thể hiểu được, khiến sống lưng tôi bỗng chốc tê đi, không biết tại sao lại khiến tôi sinh ra cảm giác muốn chạy ừ ra ngoài. Tôi nghĩ, lúc này nếu không phải bà Tần vẫn đang nắm tay tôi, không chừng tôi sẽ hoảng sợ để lại một câu tạm biệt rồi tông cửa bỏ chạy mất.

Hắn nghe lời, múc một bát cháo, vươn tay đưa cho tôi. Tôi chần chừ mãi, tới tận khi bà Tần nhìn tôi một cách kỳ lạ, tôi mới nhận lấy bát cháo, đón ánh mắt hắn, gật đầu cảm ơn.

Tôi ăn cháo, trong lòng cứ nghĩ đi nghĩ lại xem mình làm sao vậy, sao phải sợ hấn, hôm qua tôi cũng xem như là cứu hấn cơ mà. Hấn gặp chuyện xấu hổ như thế, hai chúng tôi gặp nhau thì người hoang mang đỏ mặt hấn phải là hấn chứ.

“Nói cho cùng vẫn là do con chẳng có nhà cửa cố định gì...”. Bà Tần đang nói gì đó với Tần Mạch, tôi thì thả trôi suy nghĩ, trong đầu điểm qua một lượt tất cả những hình ảnh từ lần đầu tiên gặp mặt tới bây giờ của tôi và Tần Mạch.

Tôi đã dần thân quen với hấn bắt đầu từ lúc nào, lúc nào xích mích với hấn, lúc nào lại bước tới gần hấn như vậy, tôi hoàn toàn không thể tìm được đáp án trong đồng ký ức ấy, chỉ nhớ những lần đối đầu kịch liệt, thỏa thuận thành công, rồi hợp tác, dường như từ trước tới giờ tôi và hấn đều coi nhau như kẻ thù, nhưng điều kỳ lạ là chúng tôi vẫn đứng chung một chiến tuyến, thậm chí còn sinh ra cảm giác đối đầu vui vẻ giống như gặp được kỳ phùng địch thủ...

Thế nên thấy hấn bị thương thì... tôi đau lòng.

Đau lòng! Tôi chợt thấy hoảng hốt, tôi của tôi qua, nhìn thấy vết thương trên người hấn thì sinh ra cảm giác đau lòng và lo lắng, không hợp lẽ với mối quan hệ biểu hiện ra bên ngoài hiện giờ giữa hai chúng tôi.

Nếu nói người tôi qua chịu đòn là Tạ Bất Đình, mà trước đó Tạ Bất Đình còn để tôi mất công chờ lâu hơn một tiếng đồng hồ không có lý do, thấy lão bị đánh, cùng lắm thì tôi chỉ tìm một góc mà gọi 110, sau đó lặng lẽ chạy đi gọi bảo vệ khu nhà. Tuyệt đối tôi sẽ không gào lên mất lý trí như lúc ấy.

Bởi vì... bởi vì người bị đánh là Tần Mạch sao... vì Hà Tịch mày với hấn...

“... Tịch Tịch, cháu nói xem có được không?”.

“Không được!”. Tôi hoảng hốt hô lên, gần như nhảy dựng lên.

Mọi người trong phòng đều giật mình, dường như bị tôi hù dọa. Bà Tần nhìn tôi một lúc rồi lên tiếng, vẻ hơi tổn thương: “Bác cũng chỉ đề nghị như thế, đâu sao mấy chuyện này là phải để bọn thanh niên các cháu tự cân nhắc, bác không có ý khác...”.

“A...”. Tôi tỉnh táo lại, đưa mắt nhìn gương mặt đang sầm xuống của Tần Mạch, lại quét mắt sang bác Lục đang cau mày, cuối cùng chuyển ánh mắt lại chỗ bà Tần. Tôi cào tóc, “Chuyện này, chuyện này...”. Nếu lúc này tôi hỏi bọn họ vừa nói gì, liệu có làm người ta cảm thấy tôi đang giả vờ ngớ ngẩn không...

Tôi muốn khóc, nhưng quả tình là tôi chẳng biết bọn họ vừa nói những gì mà!

“Mấy đứa tự nói chuyện với nhau đi, là bác quá sốt ruột thôi”. Bà Tần nhận ra sự ngượng ngùng của tôi, miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Hôm nay bác hơi mệt, bác về trước nhé”. Nói xong, bà bèn ra hiệu cho bác Lục đẩy xe ra khỏi phòng.

Tôi thấy sắc mặt bà Tần không được tốt lắm, trong lòng thấy áy náy, nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ có thể âm thầm phỉ nhổ mình mấy câu.

Phòng bệnh im lặng một hồi, tôi ngoảnh đầu lại định chào tạm biệt Tần Mạch luôn, nhưng vừa thấy sắc mặt đáng sợ của hấn, tim tôi liền giật thót, không thốt ra nổi lấy một từ.

“Tôi không biết trong lòng cô Hà lại phản cảm với tôi như vậy”.

“Hà?”.

“Tôi trông bộ dạng cô cứ như thể việc mẹ tôi vừa nhắc đến không phải là đính hôn, mà là chịu tra tấn”. Hấn cười lạnh lùng, “Tôi khiến cô sợ nhiều đến thế sao?”.

Tất cả từ ngữ đều mất đi màu sắc, trong đầu tôi chỉ còn lại hai chữ màu đen to như núi...

“Đính... đính hôn?”.

Tôi nhìn Tần Mạch không thể tin được: “Bác Tần đang đùa à?”.

Hấn lạnh nhạt nhìn tôi.

Tôi im lặng, nội tâm đấu tranh kịch liệt tới mấy bận, cuối cùng thở dài một hơi: “May mà câu trả lời của tôi là không được...”. Vừa nói xong, tôi có cảm giác áp suất không khí xung quanh lập tức trở nên nặng nề hơn, “A... ý tôi là, nếu lúc này tôi không mất hồn mất vía thì, ừm... tôi sẽ từ chối uyển chuyển hơn một chút”.

Chịu sự tấn công vô tình của áp suất, khóe miệng tôi giãn giãn, sau đó ngượng ngùng nhếch môi: “Tôi còn có công việc, cáo từ”.

Tới tận khi ra khỏi bệnh viện, trái tim tôi vẫn nhảy nhót nhanh tới kỳ lạ. Tôi ngoái đầu lại nhìn những ô cửa sổ phòng bệnh của khu nội trú trong bệnh viện, ấn mạnh lên tim mình: “Đồ ngốc! Hà Tịch, mày đúng là đồ ngốc!”.

Nghe thấy đình hôn... Phản ứng đầu tiên lại là vui tới phát cuồng!

Xong rồi, xong rồi, xong rồi! Tôi ngửa mặt lên trời thở dài, ôm trán vẩy một chiếc xe, cấp tốc tránh xa nơi này.

Thất thần hết cả một ngày ở công ty, tối về, tôi lại đụng phải ma ở ngay dưới cửa nhà.

Lần này tôi không ngớ lơ gã nữa, mà khoanh tay đứng trước mặt gã, bình thản nhìn: “Dương Tử, cởi quần ra”.

Gương mặt gã vốn dĩ nghiêm túc, tôi nói vậy thì gã giật mình, buột miệng nói: “Hà Tịch, anh không ngờ giờ em lại đòi khát tới mức này...”.

Tôi rút bấm móng tay ở trong túi xách ra, cũng nghiêm túc nói: “Anh hiểu nhầm rồi, không phải lần trước đã nói rồi sao, cắt bết thẳng nhỏ của anh đi. Anh đã khao khát tới tìm tôi cầu xin như thế, sao tôi có thể từ chối anh liên tục được. Cởi quần ra, không thì tôi tự ra tay đấy”.

Gã ngẩn người ra một lúc, cuối cùng thở dài một tiếng, nói như bất đắc dĩ lắm vậy: “Cái tính xấu này của em không thể sửa được, một đứa con gái mà nói những lời đó, ai còn dám yêu em”.

“Ừ”. Tôi gật đầu, “Hóa ra anh sợ cắt cái đó không đủ sướng, còn muốn bị chọc nát mộng hả?”.

“Hà Tịch!”. Gã hơi tức giận, cau mày lại nói: “Anh tới nói chuyện nghiêm túc với em mà”.

Tôi gật đầu: “Nói đi”.

Thấy tôi đổi sang thái độ hợp tác, sắc mặt gã cũng dịu đi đôi chút, hỏi tôi: “Em đang qua lại với Tần Mạch à?”.

Tôi cắt móng tay nhờ ánh đèn đường: “Liên quan quái gì tới anh”.

Gã hít sâu vào một hơi, lại nói: “Nể tình em đã từng là bạn gái của anh, Hà Tịch, anh khuyên em tốt nhất là tránh xa tên đó ra một chút”.

Tôi nhớ lại hình ảnh Tần Mạch chán nản ngồi trong góc tường sau khi bị đánh đêm đó, ngẩng đầu lên nhìn gã, chẳng lẽ những chuyện này là do gã, hoặc là người sau lưng gã làm?

Dương Tử thấy tôi thật sự nghiêm túc nghe gã nói chuyện, hẳn nhiên có chút mừng rỡ, khóe miệng khẽ kéo lên thành một nụ cười, sau đó nhanh chóng khựng lại, gã tiếp tục nói: “Tác phong của Tần Thị quá ngang ngược, tuyệt đối không để lại đường lui cho người khác, đã có rất nhiều người thấy ngứa mắt. Dù hiện giờ em qua lại với Tần Mạch thì có chút vênh vang, nhưng sau này chắc chắn sẽ không có kết quả tốt”.

Trong lòng tôi hơi rối loạn, lập tức trấn tĩnh lại, nhìn Dương Tử, nói: “Nói xong chưa?”. Gã nhìn tôi một lát, nói thêm: “Hơn nữa, dù Tần Thị có thể mãi mãi thuận buồm xuôi gió thì phần nhiều là em cũng chẳng có kết quả gì với Tần Mạch đâu”. Tôi lạnh lùng nhìn nụ cười khổ sở trên gương mặt gã, tôi đã từng thấy nụ cười này rất nhiều lần rồi, trước đây mỗi lần tôi bắt nạt quá mức khiến gã giận thật, khi tôi chọc cười thì gã sẽ mỉm cười như thế rồi nói: “Tịch Tịch, vợ à, cả người em đều phủ đầy gai kiêu ngạo, đâm vào tay như thế, tại sao anh vẫn không thể buông ra được chứ”.

Tôi vẫn còn nhớ, tôi sẽ dụi lên người gã: “Đã đâm vào trong thịt của anh rồi, đương nhiên không thả ra được đâu. Anh cứ xác định cả đời này đi”.

Mà Dương Tử bây giờ, vẫn mang nét cười đó, nhưng lại bàn luận với tôi về một tên đàn ông khác.

“Em và hấn ta đều quá kiêu ngạo”.

Dương Tử để lại câu ấy rồi bỏ đi.

Tôi không đáp trả độc địa lại như thường lệ, cũng không có ánh mắt hay làm động tác khinh bỉ gã.

Tôi nhìn theo bóng lưng một mình rời đi của Dương Tử, đứng dưới nhà rất lâu.

Đây là lần đầu tiên từ khi chúng tôi chia tay, tôi suy nghĩ kỹ về nguyên nhân kết thúc tình cảm giữa tôi và Dương Tử. Trước đây tôi không dám chạm vào, bịt mắt mình lại để hết mọi lỗi lầm lên đầu Dương Tử. Giờ tôi đã dám chạm vào, dám xé miệng vết thương ra, cũng xem như đã nhìn rõ, hóa ra sự kết thúc của tôi và gã, không chỉ vì khoảng cách, không chỉ vì gã không vững lòng, mà còn bởi tôi đã quá kiêu ngạo.

Chương 20

Sắp tới kỳ nghỉ Tết, bầu không khí làm việc trong công ty sôi nổi lên đôi chút,

phần lớn đồng nghiệp đều bàn luận xem năm nay về nhà phải mừng bao nhiêu lì xì cho bọn con nít nhà mình, mua quà Tết gì cho người lớn trong nhà, người nào cũng kêu than rằng mình lại sắp bị “chảy máu” rồi.

Tôi chợt nhớ ra, Tần Mạch vẫn còn nợ tôi số tiền thưởng gấp bốn lần. Lần trước bảo gọi hấn tới xem căn hộ, kết quả là đêm đó lại xảy ra chuyện bất ngờ, sau thì hấn quên, tôi cũng quên mất. Sắp tới kỳ nghỉ, chuyện lấy tiền không thể chần chừ được nữa.

Tôi nhắc điện thoại lên, nghĩ một lát, vẫn không dám gọi thẳng cho Tần Mạch, bèn gọi vòng sang cho Lisa. Thế nhưng Lisa lại nói giờ Tần Mạch vẫn đang nằm viện. Tôi nhủ thầm, cái tên này chỉ bị thương phần mềm thôi, thế mà ở lý trong bệnh viện những ba ngày! Không phải bình thường tên này nhiệt tình làm việc lắm sao, sao lúc này lại tranh thủ lười biếng chứ?

Tôi đang định bảo Lisa sắp cho tôi cái hện, để Tần Mạch tới xem căn hộ, nhưng Lisa đột nhiên lên tiếng: “Cô có việc tìm Eric hả? Vừa may, giờ tôi đang ở bệnh viện, cô nói thẳng với anh ấy đi”.

“Á... không cần, không cần...”.

“Alo?”.

Tiếng từ chối của tôi còn chưa dứt, bên kia đã vang lên một giọng nói trầm trầm. Đột nhiên nghe âm thanh ấy, có một cảm giác ngứa ngáy khe khẽ quét qua lòng tôi, nhất thời tôi không dám mở miệng.

“Hà Tịch?”.

“A... vâng, tôi đây”.

Bên kia cũng im lặng một lát, tôi có thể tưởng tượng ra được ánh mắt hơi sáng lên nhìn chằm chằm vào nơi nào đó trong căn phòng, ra chiều đắm chìm suy nghĩ của Tần Mạch.

“Vết thương đã khỏi chưa?”.

Không ngờ câu đầu tiên mà hấn hỏi lại là như thế, tôi đơ ra một lát mới hít sâu vào một hơi, tóm lý trí của mình về: “Chỉ là chút vết thương ngoài da thôi, khỏi từ lâu rồi. Nay tôi gọi tới là muốn hỏi xem hôm nào anh có thời gian đi xem căn hộ của anh...”.

“Vừa hay chiều nay tôi rảnh, cô tới bệnh viện tìm tôi đi”. Tần Mạch chợt lên tiếng, “Đợi lát nữa làm thủ tục xuất viện, chúng ta cùng tới đó”.

“Á...”.

“Chiều nay cô bận à?”. Hấn lấy giọng điệu bàn việc công mà nói, “Nhưng không đi chiều nay thì chỉ có qua Tết tôi mới sắp xếp thời gian được”.

“À... rảnh mà”.

“Được rồi, lát nữa gặp”.

Cuộc gọi được chấm dứt rất nhanh gọn, nhưng tôi lại ngẩn ngơ hồi lâu. Cuộc đối thoại lần này không hề có tranh cãi, không hề có đối đầu, nhưng sao tôi lại có cảm giác bị áp bức vậy? Cứ như... cứ như đôi bên vẫn luôn án binh bất động, đột nhiên có một bên chủ động xuất kích, mạnh mẽ, mang theo quyết tâm tất thắng...

Yêu cầu mà hấn đưa ra rất kỳ quặc, muốn tới xem căn hộ của hấn thì sao không để tôi tới thẳng đó, lại phải tới bệnh viện đi cùng hấn chứ? Nhưng tôi nghĩ dù sao từ công ty đến bệnh viện hấn đang nằm rồi đến nhà hấn cũng thuận đường, đi chung với hấn còn có thể giảm tiền xe, thế nên không tính toán gì.

Hai giờ chiều, tôi xuất hiện ở bên ngoài phòng bệnh của Tần Mạch, gõ cửa phòng, sau đó đẩy cửa vào, đúng lúc hấn đang thất cà vạt, thấy tôi tới hấn bèn quét mắt nhìn tôi một cách hồ hững: “Mẹ tôi nấu ít cháo đang để trên bàn ấy, cô có muốn ăn không?”. Đáng vẻ lời nói tự nhiên cứ như thể tôi chăm sóc hấn cả ba ngày hấn nằm viện vậy.

Thái độ thân thiết của hấn làm tôi thấy kỳ lạ, tôi nghi ngờ trong cháo kia nhất định đã bị hấn bỏ thuốc, sợ tới nỗi vội vàng lắc đầu nói không ăn.

Hấn cũng không ép, thất cà vạt xong bèn quay lại nhìn tôi: “Ừ, thế thì đi ăn cơm nào”.

Không ăn cháo thì ăn cơm... tôi bất lực nghĩ, đây rốt cuộc là logic bắt ép gì chứ. Tôi nghiêm túc từ chối: “Tôi đã ăn rồi”.

“Nhưng tôi còn chưa ăn”. Hấn nói rất đương nhiên, cứ như thể cùng đi ăn với hấn là một trong những bổn phận của tôi vậy, thấy tóc gáy tôi dựng ngược lên định phản bác, ánh mắt hấn lại càng sắc bén, nhưng lời nói thì dịu đi, như đang dỗ dành một đứa trẻ xấu tính, “Ăn cơm xong thì đi xem nhà”.

Trong chớp mắt, tôi lại hiểu ý của hấn theo một cách rất đáng xấu hổ: ăn cơm, xem nhà, lấy tiền dễ; không ăn cơm, không xem nhà, lấy tiền khó.

Tóc gáy tôi hơi dựng lên nhưng lập tức bị cụ Mao màu đỏ lướt nhanh qua đầu dịu dàng vuốt xẹp xuống, tôi lẳng lặng mỉm cười.

Tần Mạch đứng bên cửa sổ ngược nắng đường như cũng cong môi lên, nhưng khi hấn đã ăn mặc chỉnh tề, bước tới cạnh tôi thì đã khôi phục lại dáng vẻ dửng dưng lạnh nhạt.

Tôi cho rằng hấn nói ăn cơm chẳng qua là ăn đại thứ gì đó thôi, nhưng khi hấn đưa tôi vào sảnh chính của một nhà hàng món Âu, mặt tôi đen thui: “Anh Tần, chiều nay xem nhà với anh xong tôi còn phải về công ty làm việc”.

“Ừ”. Hấn đáp một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Thăm niệm mười lần khách hàng là tối cao, cuối cùng tôi cũng bình tĩnh ngồi xuống cùng hấn.

Hấn gọi bíp-tết, tôi gọi một cốc nước cam. Hấn im lặng ăn, tôi cũng chẳng tìm ra được chủ đề gì muốn nói với hấn. Lúc mới bắt đầu thì còn có phần lúng túng, sau khi đã quen với bầu không khí chậm rãi này, tâm hồn bắt đầu treo ngược cành cây này, tôi cũng chẳng thấy có chỗ nào kỳ lạ nữa.

Có lẽ... hấn chỉ muốn tìm một người cùng ăn với mình mà thôi.

“Hà Tịch”.

“Hả”.

“Cô đã kết thúc với cậu bác sĩ kia rồi à?”.

Tôi lườm hấn một cái: “Nếu không thì sao? Xài chung một tên đàn ông với gã khác hả?”.

Hấn như đang cân nhắc từ ngữ một lát, hỏi tôi: “Không đau lòng?”.

“Không biết, dù sao chút tình cảm này vẫn chưa đủ mạnh để ảnh hưởng tới cuộc sống của tôi”. Tôi cắn ống hút, trong lòng chợt nảy ra một câu, vẫn chưa có ảnh hưởng lớn như Tần Mạch nhà anh. Mấy giây sau khi ý nghĩ ấy lướt qua, tôi chợt tỉnh táo lại, giật nảy mình, quét mắt nhìn Tần Mạch đang khoanh tay thông thả nhìn tôi, nén chặt lại cảm giác trái tim đột nhiên nhảy lên thùm thụp.

“Hà Tịch, cô quá mức mạnh mẽ hay đang giả vờ quá hoàn hảo?”. Hấn hỏi tôi, trong giọng nói pha lẫn hoang mang, “Tôi nhớ cô gái hồi đầu khóc lóc gào thét trong xe mình không như thế này”.

Đương nhiên, một người là bạn trai thật sự nhưng nhớ mấy năm liền, một người là hàng thay thế giữa chừng, có tình cảm gì hay không, lúc chia tay là có thể biết được nhất. Đương nhiên, những lời này tôi sẽ không giải thích cho Tần Mạch, tôi thở dài một hơi, cười cười, cũng không biết nói với Tần Mạch hay tự nói với bản thân mình: “Nghĩ thông rồi, chẳng qua chỉ là tình yêu thôi, có gì to tát chứ”.

Tần Mạch gật đầu, dường như tán thành câu nói ngạo mạn này của tôi, một lúc sau, hấn lại lên tiếng: “Nhưng giờ cô vẫn chưa có bạn trai, gia đình không có ý kiến gì sao?”.

Đương nhiên là có rồi! Đây là chuyện tôi đau đầu nhất khi về nhà nghỉ Tết đó!

Tôi kìm lại, đè nén ham muốn văng tục, ráng nặn ra một câu: “Chuyện này có giống trò dụ quái trong game đâu, gấp gáp làm gì?”. Tôi nhả ống hút đã bị mình cắn nát ra, quyết định chuyển hướng công kích, “Mà này, anh đã nhiều tuổi như thế này mà còn không gấp, tôi gấp cái gì”.

Mấy từ “nhiều tuổi như thế này” hình như đã kích thích Tần Mạch, hấn đặt dao nĩa lên đĩa, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào tôi như đang suy nghĩ điều gì.

Tôi bị hấn nhìn tới phát hoảng, đảo mắt nói: “Sao thế, không thích người ta nói thật à?”.

“Đúng là tôi không gấp”. Hấn nhìn tôi hồi lâu, sắc mặt dần dần dịu xuống, “Bất được tỏ rồi thì chuẩn bị cho vào nồi thôi”.

Nhận ra được ám chỉ trong câu nói của hấn, tôi chần chừ giây lát: “Anh... có mục tiêu rồi?”.

Hấn im lặng không trả lời. Nhưng tôi đã hiểu ý của hấn, hóa ra, đến người như Tần Mạch mà cũng đã tìm được nửa kia rồi... Trong phút chốc, chẳng hiểu sao lòng tôi lại thấy buồn bã, khó chịu như bị phản bội, lại đau thương như bị bỏ rơi, còn trộn thêm rất nhiều xót xa giống như ghen tuông, ken đầy nơi lồng ngực.

Nhưng rõ ràng tôi không có bất cứ quyền gì mà khó chịu, đau thương hay ghen tuông.

Khoảng thời gian còn lại của bữa cơm rơi vào yên tĩnh.

Khi Tần Mạch chính thức nhìn thấy căn hộ thì đã là ba rưỡi chiều.

Bước vào nhà, tôi máy móc giới thiệu cho hấn bố cục chính thể và một vài thiết kế chi tiết tiện cho sinh hoạt, thi thoảng còn nói về nguồn cảm hứng thiết kế. Hấn nghe chừng như rất nhập tâm, còn tôi thì chỉ muốn nói cho xong rồi tông cửa chạy lấy người sớm một chút.

“Cô làm rất tốt”. Sau khi xem xét tầng trên tầng dưới xong, hấn nói: “Tôi rất hài lòng”.

“Đây là vinh hạnh của tôi”. Tôi lật tìm hợp đồng trong túi xách, muốn hấn ký tên xác nhận nhanh nhanh là tôi có thể ngoan ngoãn lẩn về công ty chờ ngày cầm tiền rồi.

“Nhưng...”. Hấn sờ lên một góc của sofa, có chút chần chừ, “Trong nhà không có ga giường, vỏ chăn và một số vật dụng thiết yếu”.

Gân xanh trên trán tôi nhảy nhót: “Anh Tần, chuyện này không hề thuộc phạm vi nhiệm vụ trong hợp đồng của chúng ta, những thứ này phải do anh tự mua lấy chứ”.

“Cô Hà, điều tôi cần là một căn hộ có thể dọn vào ở ngay được”.

“Tôi là người thiết kế, thứ mà anh nói không hề nằm trong phạm vi suy xét của tôi”.

“Tôi tin vào ánh mắt của người thiết kế”. Hấn nói: “Thứ cô chọn nhất định sẽ phù hợp với phong cách của căn hộ này hơn”.

Tôi cáu tiết: “Không làm!”.

“Được rồi”. Hấn nhìn đồng hồ, ra chiều như đã bàn bạc ổn thỏa sự tình hết rồi, “Vừa hay tối nay tôi cũng rảnh, chúng ta cùng đi siêu thị chọn mua vài thứ đi”.

Tôi kinh ngạc trợn trừng mắt lên: “Dựa vào cái gì chứ! Tôi đã làm hết trách nhiệm công việc rồi, tôi không đi”.

Hắn khoanh tay lại, mặt mày nghiêm nghị, nhưng vẫn không thể giấu được ý cười hiển hiện trong đôi mắt, kiểu cười vô cùng xấu xa! Hắn cau mày: “Cô Hà, thái độ phục vụ của cô quả thực khiến tôi không hài lòng, tôi nghĩ mình nên đổi ngày ký xác nhận bản hợp đồng này thì hơn”.

Lửa giận trong lòng hừng hực bốc cao ba trượng, tôi hận là không thể đập bản hợp đồng đang cầm trong tay vào mặt hắn, sau đó lấy gót giày đâm cho ra N cái lỗ máu nữa!

Tần Mạch nhìn dáng vẻ muốn ăn tươi nuốt sống hắn của tôi, nói như thể vô cùng bất đắc dĩ: “Xem ra tôi phải nói chuyện cẩn thận với tổng giám đốc Tạ về vấn đề tính tích cực làm việc của nhân viên mới được”.

Tôi siết chặt nắm tay, nếu hắn nói lại việc này với Tạ Bất Đình, số tiền thưởng gấp bốn của tôi cứ xác định là cuốn theo chiều gió đi!

Tôi nghiêng răng trả lời: “Đi, thì đi...”.

Nhìn nét cười đắc ý trong mắt hắn, trong đầu tôi chỉ hiện lên tám chữ cực lớn, máu chảy đầm đìa:

Cắt đứt cầu hòa, chuốc nhục vào thân.

12. Chương 21 - 22

Cạnh khu nhà của Tần Mạch không hề có trung tâm mua sắm lớn, tôi và hắn còn phải đi taxi tới đó.

Đi qua từng dãy hàng hóa, nhìn theo bóng hắn liên tục vút đồ vào trong xe hàng, tôi bất lực nói: “Anh Tần, ở chỗ bác Tần đã chuẩn bị trước rất nhiều các đồ dùng sinh hoạt cho anh, anh có thể tới đó lấy luôn”. Nếu hắn thật sự muốn mua hết những thứ kia, tôi tin rằng mình nhất định sẽ bị nô dịch...

“Tôi đã độc lập kinh tế từ lâu rồi”. Hắn ngoái đầu lại nhìn tôi, ánh mắt mang theo chút khinh bỉ, “Chẳng lẽ cô còn dựa vào gia đình sao?”.

“Tôi chỉ nói hành vi này của anh là một sự lãng phí thôi, đáng xấu hổ!”.

“Tôi thích”. Hắn đi về phía trước được vài bước, chợt ngoảnh đầu lại, bí hiểm đánh giá tôi một lượt, “Cô Hà, cô đang quản việc riêng của tôi đấy à?”.

Liên can quái gì tới anh... Tôi kìm lại khao khát chửi rửa, vừa đi về phía trước, vừa nói: “Được thôi, nếu anh thấy thế”.

Đi vượt lên vài bước thấy hắn không đẩy xe hàng đi theo nữa, tôi nhú mày quay đầu nhìn hắn, lại thấy hắn đang tự lảm bảm ra chiều vui vẻ: “Quản một tý cũng được”. Hắn thấy tôi đang nhìn bèn bước lên, lạnh nhạt nói: “Nhưng đi chung với tôi không cần tiết kiệm thế đâu”.

Giọng nói có hơi thân thiết này khiến tim tôi giật nảy, nơi bụng truyền tới cảm giác ấm áp, mặt cũng bắt đầu râm ran nóng. Tôi hừ một tiếng, che giấu sự hỗn loạn trong lòng mình, quay đầu nhìn đi nơi khác.

Nhưng khi khéo mắt tôi liếc qua một nơi, cả người chợt cứng đờ, sau đó bình tĩnh nhìn về nơi đó - Thẩm Hy Nhiên và một người phụ nữ xa lạ!

Tôi nhanh chóng quay người đi, núp mình sau những giá để hàng, lại vội vàng vàng vàng kéo Tần Mạch đang định bước ra, nói: “Anh chờ đã”. Tôi thò đầu ra, cẩn thận đánh giá hai người kia như lính trinh sát.

Bọn họ nói nói cười cười trông rất thân thiết, thậm chí là có hơi... thân mật. Tôi lục tìm trong trí nhớ của mình, không nhớ ra được Thẩm Hy Nhiên có họ hàng hay bạn thân nào có giới tính nữ mà trông như thế này.

“Cô đang làm gì thế?”. Tần Mạch nghi hoặc nhìn theo hướng tôi đang nhìn, chợt hiểu ra, hắn nói: “Nghĩ ngợi lung tung chi bằng qua đó hỏi thử”. Hắn đã từng tham dự lễ đính hôn của Trình Thần, cũng biết mối quan hệ giữa tôi và chị ấy, nhìn hành động của tôi, động não một chút là biết được tôi đang làm gì.

Hắn nói đúng, tôi không nên ở đây phỏng đoán linh tinh, nếu vì hiểu nhầm Thẩm Hy Nhiên mà khiến hai người họ sinh ra hiềm khích thì không hay. Nhưng nếu tôi tới hỏi thẳng, dù có đúng hay không thì Thẩm Hy Nhiên chắc chắn sẽ phủ nhận thôi...

Đương lúc tôi còn đang rối rắm, Tần Mạch hồ hững lên tiếng: “Người ta đã đi rồi”.

Tôi ngẩng đầu, quả nhiên đã không thấy bóng dáng hai người kia đâu nữa, nhất thời có chút nôn nóng, không nhận được mà vỗ lên mu bàn tay Tần Mạch một cái: “Sao anh không nói cho tôi sớm chút!”.

Hắn để kệ tôi đánh một cái, quét mắt nhìn tôi, có chút bực mình: “Chuyện riêng của người ta, quản làm gì”.

Tôi lấy gậy ông đập lưng ông: “Chuyện riêng của anh tôi cũng quản, vậy mà không cho tôi quản chuyện của người khác sao?”.

“Cô quan tâm mới quản, tôi giống anh ta à?”. Hắn đáp trả một cách gần như là vô thức.

Vừa dứt câu này, tôi sững ra, hắn cũng ngẩn người, lập tức đằng hắng một tiếng, quay mặt đi, ánh mắt yếu ớt bay đi chỗ khác.

Tôi dùng hết sức nén lại tâm trạng đang rối như tơ vò trong lòng, ép mình bình tĩnh lại, làm ra vẻ buồn cười: “Có gì khác chứ?”. Tôi thản nhiên giẫm lên giày hắn, chỉ vào khu bán đồ tắm rửa: “Anh Tần, tôi đề nghị anh mua thêm một chai dầu gội đầu nữa”. Tôi nghiêm túc nói, “Tóc anh không những bết mà ngay cả não cũng sắp quánh lại tới nơi rồi. Hai chai dầu gội đầu, một chai dùng ngoài, chai kia để uống, khi anh uống hết một chai, có lẽ sẽ bình thường lại”.

Hắn không nổi giận, đến ánh mắt cũng chẳng nhìn tôi, mãi lúc sau mới gượng gạo lên tiếng: “Trong nhà có bát chưa?”.

Hắn lảng sang chuyện khác, đương nhiên tôi cũng không truy cứu câu nói có phần mập mờ của hắn lúc này nữa: “Lúc mua tủ bát đã được bên bán tặng ột bộ rồi”.

“Còn nôi?”.

“Chưa có”.

“Ừ, thế mua nôi xong thì mua ít thức ăn đi, về nhà nấu cơm”.

Tôi giật mình: “Tôi có phải bảo mẫu anh thuê đâu, đi mua đồ với anh đã là phục vụ ngoài luồng rồi, anh lại còn muốn sai tôi nấu cơm cho anh nữa! Hơn nữa không phải anh mới ăn cơm trưa lúc ba giờ chiều nay sao?”.

Hắn nhìn đồng hồ: “Giờ đã sáu giờ rồi, vả lại là tôi nấu, khỏi cần cô đụng tay vào”.

Tôi lại càng kinh ngạc hơn: “Anh... anh biết nấu ăn à?”.

Hắn liếc mắt sang tôi: “Trước đây đi du học một mình, mấy chuyện này đương nhiên tôi tự làm”.

Tôi chợt cảm thấy Tần Mạch đã trở nên bình dân hóa rồi. Hắn đã nói mua thức ăn về nhà nấu cơm thì tôi cũng chẳng có lý do gì ngăn cản, đành ngoan ngoãn lê la theo sau hắn như một cái đuôi.

Đến khi mang tất cả những thứ hắn mua về tới nhà thì đã hơn bảy giờ, tôi ngồi phịch lên ghế sofa nhà hắn một cách rất mất hình tượng, bụng bảo dạ, cuối cùng cũng thoát khỏi hắn rồi, chờ hắn ký vào hợp đồng là tôi sẽ không phải gặp lại hắn nữa, cũng không phải chịu sự uy hiếp, bị hắn nô dịch nữa!

Vừa về nhà hắn đã vào bếp, những thứ khác chất đống để ngoài phòng khách. Tôi nghỉ ngơi một lát, thấy hắn không có dấu hiệu để ý tới mình, bèn chủ động chạy vào trong bếp, hôm nay khi hắn xuất viện không hề mặc vest như thường lệ, lúc này khi đứng trong nhà bếp quả thực giống người đàn ông của gia đình.

Tôi dâng hợp đồng lên như trình tấu chương: “Anh Tần”. Tôi nặn ra một nụ cười nịnh nọt.

Hắn khẽ nhướn mày, lần này không hề làm khó tôi, nhanh chóng ký xác nhận lên hợp đồng.

Tôi sướng như phát rồ nhận lại bản hợp đồng, cầm nó nhìn rất lâu như nhìn của quý rồi mới hờ hững bỏ vào trong túi xách.

“Rất vui được hợp tác với anh”. Tôi giơ tay ra, nghi bụng trước khi đi vẫn phải giả vờ khách sáo cho xong chuyện đã.

Một tay Tần Mạch cầm xẻng, tay kia nắm lấy tay tôi không hề khách sáo, không phải là một cái bắt tay lịch sự, mà là trùm lên tay tôi, như hồi nhỏ bố nắm tay tôi dắt qua đường, hấn kéo tôi tới trước bàn bếp, rất tự nhiên mà đưa cho tôi một con dao, nói cứ như không: “Thái cây củ cải này giúp tôi”.

Tôi sững người, nhìn lại bộ đồ công sở của mình, lại cầm con dao ngắn ngo một hồi, nói: “Nhưng tôi muốn về...”.

“Đã bận hơn nửa ngày rồi, cô không đói sao?”.

“À...”.

Thấy tôi lưỡng lự, hấn thản nhiên vớt lại một câu: “Ăn cơm xong hẵng về”. Giọng điệu này không phải hỏi dò, không phải lời mời khách sáo, mà là mệnh lệnh. Tôi nghĩ, bình thường lúc hấn ra chỉ thị cho nhân viên ở công ty chắc hấn cũng như thế này. Mà từ xưa tới nay tôi lại là người chỉ ưa nhẹ nhàng.

Chém phập con dao vào giữa thớt, tôi nói: “Quan hệ hợp tác giữa hai chúng ta đã kết thúc rồi. Xin thứ lỗi”.

Lòng bàn tay bắt chợt ấm lên, hấn kéo tôi lại, cau mày, trông có vẻ hơi tức giận, “Cô không thể...”.

Tôi giãy tay muốn gạt hấn ra, nhưng hấn nắm chặt không buông, sự ấm áp gần gũi trong lòng bàn tay lại khiến trái tim tôi nhảy lên thình thịch không kiềm chế nổi. Tôi không động đây, cứ để kệ cho hấn kéo như bị trúng tà. Hình như hấn cũng hơi thất thần, thời gian lắng lại, trông hấn vẫn lạnh nhạt, nhưng giọng điệu đã dịu xuống, “Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà. Cô về nhà một mình thì ăn gì được?”.

Câu nói dịu dàng này vừa lướt qua, lòng tôi bỗng nhiên mềm nhũn, nhất thời không trưng lên nổi bộ mặt lạnh lùng nữa.

Hấn lại nói: “Vả lại đã làm việc cả ngày trời như thế, tới cơm mà cũng không ăn, không mệt à?”.

Mệt...

Thế là tôi thái củ cải giúp hấn, đúng là không có tiền đồ.

Bật đèn trong nhà ăn lên, ánh đèn màu cam dịu dàng chợt khiến không gian trở nên ấm áp, đây hấn là lần đầu tiên căn hộ này thực hiện sứ mệnh của nó, mà tôi lại ngồi ở nơi đây, ăn bữa cơm đầu tiên trong căn nhà này, cùng với chủ nhân của nó.

Bốn món ăn, không nhiều, nhưng đủ để hai người chúng tôi no bụng.

Bữa cơm này khiến tôi có chút lúng túng, một là bởi nam chủ nhân quá ung dung, xới cơm gấp thức ăn rất tự nhiên, cứ như chúng tôi đã thân nhau lắm vậy; hai là... tôi chẳng có gì mà nói chuyện với hấn, cả căn hộ chỉ còn lại tiếng bát đĩa thi thoảng chạm vào nhau.

“Hà Tịch”.

Hấn đột nhiên gọi tôi, khiến tôi suýt nữa phun cả canh trong miệng ra ngoài.

“Sao thế?”.

Ngón tay hấn nhẹ nhàng gõ vài cái lên mặt bàn, như đang quyết định điều gì trọng đại lắm. Còn tôi thì cảm thấy bộ dạng khi hấn đang suy tư quẩn rũ chết người...

“Hãy ở bên tôi”.

Tôi chớp mắt nhìn hấn rất lâu, đến khi đầu óc đã hiểu được ý của hấn thì trái tim tôi đã đập cuồng loạn như vừa chạy tám trăm mét, bụng dạ cuộn lại, tôi chợt có cảm giác đã đeo dây an toàn, sẽ có người tới đập cho tôi một cái rơi xuống dưới sâu ngay lập tức. Tôi nuốt nước miếng, rất lâu sau đó mới cố gượng nhặt lại tầm mắt của mình, trả lời một câu gần như ngu xuẩn: “Bên anh làm gì?”.

Dường như câu trả lời này cũng nằm ngoài dự kiến của hấn, không biết trong đầu hấn đang hiện lên hình ảnh gì, tôi thấy dưới ánh đèn vàng dịu dàng, gương mặt hấn đỏ dần lên.

“Khụ...”. Hấn hắng giọng, như bất suy nghĩ đang ở bên bờ vực của mình quay trở lại, hấn nghiêm nghị trừng mắt nhìn, phê bình phương thức tư duy không theo lối thường của tôi. Hấn nói: “Có lẽ sẽ cảm thấy có chút đột ngột”.

Tôi oán thâm: Là rất đột ngột.

“Tôi cũng đã suy nghĩ mấy hôm rồi, dù mỗi người chúng ta đều có không ít người để chọn lựa...”.

Tôi quay đầu nhìn, sau lưng mình là một mảnh hoang vu không cỏ mọc. Tôi nghĩ, người có không ít sự lựa chọn chỉ có anh thôi.

“Thế nhưng nhìn vào tình trạng hiện giờ, duyên phận cũng được, mà trời xui đất khiến cũng tốt, chúng ta cũng xem như là ở bên nhau rồi. Ít nhất giờ mẹ tôi chấp nhận cô. Nếu cô bỏ đi, tôi không có dư sức để đi giải thích tại sao với mẹ tôi, càng không có thời gian đi tìm bạn gái. Mà theo tình thế trước mắt của cô, áp lực phải đối mặt khi nghỉ Tết về nhà hấn là không hề nhỏ”.

Câu nói này tựa như hòn đá ném thẳng xuống giếng, tạo nên những tiếng vang vọng lại.

Nhưng tôi nhìn bộ dạng như bàn chuyện làm ăn của hấn, tình cảm đang cuộn trào trong tim nhất thời nguôi đi kha khá.

“Qua khoảng thời gian ở bên nhau gần đây, tôi nghĩ rằng cô là một cô gái rất độc lập, coi trọng sự nghiệp, mạnh mẽ mà dũng cảm, hiển nhiên, cô không thích cảnh hai người dính chặt lấy nhau vô vị, mà tôi cũng đúng là người hợp với yêu cầu đó. Tôi tin rằng chúng ta ở bên nhau sẽ không gây ra rầy rà và phiền toái cho đối phương”.

Tâm trạng của tôi hoàn toàn lắng xuống, phân tích một cách bình tĩnh và lý trí như hấn, rồi gật đầu: “Anh nói đúng”.

Hấn mỉm cười, hệt như đã ký được một hợp đồng lớn: “Hà Tịch, đã không tìm được người như ý thì tìm một người ngang sức ngang tài đi, thế nào?”.

Tôi nhìn chằm chằm vào bát canh củ cải đã nguôi ngắt ở trước mặt, nghĩ một lát, rồi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt hấn, hỏi thẳng thừng: “Thế anh có thích tôi không?”.

Hấn hơi khựng lại, cảm thấy rất kinh ngạc trước câu hỏi của tôi, mãi sau mới lúng túng dời mắt đi.

Tôi vẩy tay nói: “Hỏi anh câu này mà làm gì”. Với Tần Mạch mà nói, có lẽ tình yêu còn chẳng thể xem là gia vị được. Tôi nói: “Đề nghị của anh cũng được, tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận... à, đừng nói với tôi là anh không chuẩn bị thời gian cho tôi suy nghĩ nhé”.

“Đương nhiên là có rồi”. Hấn đáp, “Cô cứ từ từ nghĩ đi”. Nhưng bộ dạng hấn như thể đã đoán chắc rằng tôi sẽ đồng ý.

Trước khi đi, tôi cầm túi xách đứng ở cửa để đi giày, chợt nhớ ra một chuyện, liền ngoái đầu lại hỏi hấn: “Tần Mạch, chẳng lẽ hôm nay anh lấy lòng tôi hả?”.

Hấn nhướn mày lên, trông như muốn nói “cuối cùng cô cũng hiểu”.

Khóe miệng tôi giãn giãn, nói: “Tần Mạch, nếu tôi không phải là Hà Tịch, cô gái kia nhất định sẽ khóc rống vì cách lấy lòng ấy của anh”.

Hấn tỏ vẻ vui lòng nhận lời khen ngợi của tôi.

Mấy hôm nay tôi có nhiều chuyện cần lo nghĩ.

Một là chuyện của Tần Mạch, từ hôm hấn nói cho tôi thời gian để suy nghĩ thì không hề liên hệ lại nữa, cho tôi tự do hoàn toàn, có lẽ hấn rất bận, cần bản không hề xem trọng chuyện này. Hoặc có lẽ trong lòng hấn đã chắc chắn tôi sẽ đồng ý từ lâu rồi.

Nhưng đồng ý thì...

Tôi không rõ cảm giác rung động trước Tần Mạch trong tim mình rốt cuộc là cái gì, nếu tôi đã có tình cảm với hấn mà hấn lại xem hai chúng tôi chỉ là hợp tác, tôi tin rằng tôi và hấn cũng chẳng dài lâu.

Mà tôi đã không phải là cô bé mười tám, mười chín tuổi, chẳng có tuổi xuân mà tiêu xài lãng phí được.

Chuyện lo lắng thứ hai là Trình Thần. Cảnh tượng Thẩm Hy Nhiên đi cùng với một người phụ nữ xa lạ tôi nhìn thấy ở siêu thị lần trước cứ lởn vởn trong đầu óc, tôi cứ cảm giác rằng, nếu không nói cho Trình Thần biết, sau này có lẽ chị sẽ chịu tổn thương, đến lúc đó, sự giấu giếm hiện giờ của tôi với chị mà nói chính là một sự phản bội. Nhưng nếu chuyện này chỉ là hiểu nhầm, tôi nói cho chị biết, thì chẳng khác nào gieo hạt giống nghi ngờ vào giữa hai người họ.

Tiến thoái lưỡng nan...

Nhưng tình huống này không duy trì được quá lâu, hôm ấy tôi tan làm về nhà, đi lên cầu thang đã thấy một cô gái đang ngồi đáng thương ở trước cửa nhà mình, mặt mũi đầy nước mắt, đầu tóc rối bù, trông rất nhếch nhác.

“Tịch Tịch...”. Chị gọi tôi, “Chị... chị phải làm sao đây?”.

Tim tôi thịch một tiếng, chẳng lẽ Thẩm Hy Nhiên thực sự làm chuyện có lỗi với Trình Thần?

Chị khóc vô cùng thương tâm: “Thẩm Hy Nhiên... anh ta có tình nhân ở ngoài, anh ta không cần chị nữa”.

Tôi đành thở dài một tiếng, bước tới đỡ chị đứng lên: “Chúng ta vào nhà rồi hãy nói được không? Chị nín đi đã, có lẽ là hiểu nhầm thôi”.

Chị nức nở ngoan ngoãn để mặc tôi kéo vào trong nhà. Tôi biết giờ trong lòng chị chắc chắn rất hỗn loạn, nếu là bình thường, chị vẫn còn lại chút ít tinh thần, nhất định là không dễ dàng như thế này.

Tôi đặt túi khăn giấy trước mặt Trình Thần, vỗ lên lưng chị, nói: “Được rồi, em đã chuẩn bị xong, chị nói đi, đã xảy ra chuyện gì”.

Trình Thần không khách sáo mà rút một tờ khăn giấy ra, đầu tiên là lau nước mắt, sau đó xì mũi, thút tha thút thít mãi, cuối cùng cũng nói rõ ràng chuyện đã xảy ra.

Trưa nay chị nấu cơm đưa tới cho Thẩm Hy Nhiên, nhưng Thẩm Hy Nhiên không ở công ty, chị vốn cũng không để ý lắm, nhưng lúc về lại trông thấy Thẩm Hy Nhiên đang ngồi cùng một cô gái xinh đẹp trong quán café đối diện công ty, hai người nói nói cười cười xem ra trò chuyện rất vui vẻ, Trình Thần sinh nghi, bèn gọi điện thoại qua hỏi Thẩm Hy Nhiên đang ở đâu, anh ta lại nói mình ở công ty.

Trình Thần chưa bao giờ là một cô vợ lạnh tính, lúc ấy chị ba máu sáu cơn xông vào quán café lôi Thẩm Hy Nhiên ra ngoài, chất vấn cô gái kia là ai, nhưng Thẩm Hy Nhiên lưỡng lự không trả lời, đúng lúc cô gái kia cũng đi ra khỏi quán, khi ấy Trình Thần phát cáu, tát một cái lên mặt cô ta, đánh cho người ta loạng choạng ngã xuống đất. Thẩm Hy Nhiên khuyên can, Trình Thần trở tay cào một phát lên mặt Thẩm Hy Nhiên, làm cho ba vệt rớm máu. Thẩm Hy Nhiên cũng phát hỏa, che chở cho cô gái kia, quay đầu lại lớn tiếng mắng Trình Thần mấy câu...

“Anh ta nói, nói chị buồn bực lại không biết lý lẽ. Nói chị từ trước tới giờ chỉ biết có bản thân... nhưng, nhưng mà, nếu đổi lại là chị ngồi trong quán café với gã nào đó nói nói cười cười... anh ta sẽ, anh ta sẽ cảm thấy thế nào chứ? Cũng... cũng có lẽ là chẳng có cảm giác gì hết, anh ta đã không còn yêu chị nữa... Tịch Tịch, anh ta không còn yêu chị nữa...”.

Tôi nhúc nhích xoa Thái Dương, xét từ chuyện đã xảy ra thì việc Thẩm Hy Nhiên có bồ là thật rồi, nhưng tôi cứ cảm thấy trong chuyện này có hiểu nhầm gì đó.

Trình Thần khóc mãi cũng mệt, tôi bèn bảo chị tắm rửa rồi ngủ đi, có lẽ sáng mai thức dậy, chuyện có thay đổi gì đó cũng không chừng.

Trước khi ngủ, Trình Thần nằm úp lên gối, nhìn tôi rồi nói:

“Tịch Tịch, em biết không, hôm nay khi anh ấy che chở cho người khác mà quát lên với chị, chị đã tuyệt vọng biết bao. Chị mới biết bình thường chị dữ dằn với anh ấy, sai bảo anh ấy làm cái này cái nọ, anh ấy chịu thu bớt tính công tử mà nhẫn nhịn cái tính nóng nảy và bướng bỉnh xấu xa của chị, đều là vì anh ấy thương chị, nếu anh ấy không còn thương chị, chị chẳng còn là gì với anh ấy nữa, cũng chẳng có đặc quyền gì với anh ấy nữa”.

“Tịch Tịch, chị... chị sợ lắm, nếu anh ấy thực sự bỏ rơi chị, chị vẫn yêu anh ấy như thế, vậy trái tim này của chị phải vứt đi đâu đây?”.

Tôi vỗ vỗ lên lưng chị như an ủi: “Nếu thật như thế thì vứt cho Thẩm Hy Nhiên là được rồi, dù sao thì...”. Tôi chỉ vào nơi trái tim chị, “Anh ta đã không còn là của chị nữa”.

Bàn tay Trình Thần nắm lấy áo tôi siết lại thật chặt: “Nhưng chị không thể thiếu anh ấy”.

Tôi cười xấu xa: “Thế thì móc tim của anh ta ra, đến lúc ấy em giữ anh ta lại, chị dùng dao, móc tim anh ta ra mà ăn, làm anh ta có muốn cũng không lấy lại được nữa”.

Trình Thần cười, cuối cùng cũng chịu nhắm mắt ngủ.

Tôi nhìn gương mặt đang ngủ của Trình Thần, thở dài một tiếng, mất đi trái tim còn có thể làm thế nào được đây, hoặc là mạnh mẽ hồi sinh từ đau đớn, hoặc là tuyệt vọng để mặc người ta xâu xé.

Sáng hôm sau khi trời còn chưa sáng, một cú điện thoại đã lôi tôi tỉnh giấc, tôi bật vội mò điện thoại, mơ màng màng nhận máy, “Ai đấy?”.

“Hà Tịch, Thần Thần có ở chỗ cô không? Hôm qua cô ấy có tới chỗ cô không?”.

Tôi nhìn Trình Thần vẫn đang ngủ say ở bên cạnh, hằm hằm đáp: “Không có”. Giờ mới biết nóng ruột, vậy lúc trước anh đã làm gì.

Tôi vừa đáp lại thì bên kia đã cúp máy cái rụp, nghe chừng rất nôn nóng.

Trình Thần bị tôi làm cho giật mình tỉnh giấc, mắt kiên nhẫn khàn khàn hỏi tôi: “Ai đấy? Mới sáng ra đã gọi điện tới”.

“Thẩm Hy Nhiên”.

Ba giây im lặng, chiếc chăn ấm áp đắp trên người tôi bèn bị người ta lột ra, Trình Thần bấu chặt lên cánh tay tôi, nhìn tôi chăm chăm, ba phần mong đợi, ba phần mừng rỡ, ba phần sợ hãi: “Anh ấy gọi tới à? Tìm chị hả? Nói thế nào?”.

Tôi giật chăn lại, làu bàu: “Hỏi chị có đây không, em nói không thì anh ta ngắt máy”.

Trình Thần chùng hững buông tôi ra: “Thế à. Không nói gì khác sao? Anh ấy... anh ấy có nói xin lỗi chị không?”.

Tôi đang ngủ ngon thì bị Trình Thần làm ồn không ngủ được, đành xốc chăn ra nhìn chị: “Trình Thần, chị biết giờ chị đang diễn vai nào không? Chị đang diễn vai người vợ gia đình tử tế cảm phần bỏ nhà ra đi, Thẩm Hy Nhiên là ông chồng khiến chị tức giận bỏ đi, cả đêm anh ta không tìm thấy chị, chắc đã cuống tới đổ cả mắt lên từ lâu rồi, quýnh quá gọi điện tới hỏi em chị có ở đây không, em nói không có, đương nhiên anh ta phải chuyển sang mục tiêu khác mà hỏi thăm rồi, sao còn phải lãng phí thời gian xin lỗi chị với em chứ. Mấy chuyện này phải chờ anh ta tìm được chị rồi hai người mới nói với nhau chứ”.

Nhưng cũng vì cú điện thoại này mà trong lòng tôi lại càng chắc chắn, lần này nhất định là hiểu nhầm, dù sao tôi vẫn chưa nhìn thấy người đàn ông nào sau khi công khai ngoại tình còn quan tâm tới vợ cũ như thế.

“Sao em không nói chị ở đây!”.

Trình Thần hơi cáu, “Thế thì sao anh ấy nói xin lỗi với chị được”.

Tôi lườm chị một cái: “Thế em gọi điện thoại nói cho anh ta biết chị đang ở chỗ em, được chưa?”.

“Không được”. Chị vội vàng kéo tôi lại, “Chị tắt di động là không để Thẩm Hy Nhiên tìm được chị, để anh ấy tìm được chị, nói mấy câu thì chắc chắn chị lại mềm lòng, hôm qua anh ấy hung dữ với chị như thế, chị không tha thứ đâu”.

Tôi thở dài: “Rốt cuộc chị muốn thế nào?”.

Chị nhăn nhó mãi mới e dè hỏi tôi: “Em nói... em nói anh ấy còn yêu chị không?”.

“Yêu”.

Trình Thần chợt nở nụ cười kiêu ngạo như tiểu nhân đắc chí, rồi lại nén xuống: “Thế thì không thể dễ dãi với anh ấy được, vất vả lắm chị mới có một lần bỏ nhà đi như thế này, đương nhiên phải khiến anh ấy nóng ruột đủ mới thôi. Tịch Tịch, em đi làm đi, hôm nay chị ở đây dọn dẹp nhà cửa giúp em”.

“Chị không đi làm à?”.

“Chị xin nghỉ, anh ấy nhất định sẽ tới công ty tìm chị, chị không đi, để anh ấy khỏi tìm ra”.

Tôi lặng lẽ nói một tiếng “Thảm công tử bảo trọng” rồi vui đầu ngủ tiếp.

Lúc đi làm Thẩm Hy Nhiên lại gọi thêm hai cuộc điện thoại nữa, nội dung chẳng có gì mới lạ, chỉ hỏi tôi có gặp Trình Thần không, chị ấy có liên lạc với tôi không. Sau khi tôi phủ nhận lại vội vàng ngắt máy. Từ giọng nói tôi có thể nhận ra người đàn ông luôn luôn bình thản đó đã cuống cuống gần như phát điên lên.

Nhưng nghĩ cũng phải, với thế lực của nhà họ Thẩm mà nói, lâu như thế mà không tìm được một người phụ nữ thì hoặc là người ấy mất tích, hoặc là đã xảy ra chuyện rồi.

Tối về nhà, Trình Thần đã dọn dẹp nhà cửa sạch bong, nhưng chị đối tới sắp ngất đi rồi, Trình Thần nằm trên sofa, thấy tôi về thì giơ ngón giữa lên: “Hà Tịch, đồ độc ác, đến lương khô mà trong nhà cũng chẳng có, chị làm việc nhà giúp em một tới dở sống dở chết cả nửa ngày trời mà cũng không tìm được lấy một gói mì để ăn”.

Tôi xấu hổ toát cả mồ hôi, vì công việc nên tôi rất ít khi ăn ở nhà, dẫu sao tôi chỉ sống một mình nên cũng chẳng để tâm làm gì, hai ngày trước vừa xử xong gói mì cuối cùng rồi, lúc về cũng quên không mua ít đồ ăn cho Trình Thần.

“Sao chị không xuống nhà mua gì mà ăn?”.

“Không được, nhờ Thẩm Hy Nhiên sai người mai phục ở dưới nhà thì làm sao, chị không thể để lại bất cứ dấu vết nào được”.

Tôi thở dài: “Được rồi, chị muốn ăn gì, em đi mua, nhưng chị phải đợi một lát đấy, sắp Tết nên mấy quán ở dưới nhà đã đóng cửa rồi, em phải tới siêu thị xa một chút”.

“Tùy em”. Chị khoát tay, “Đi nhanh về nhanh, nếu em không muốn về nhạt xác chị”.

Tôi lấy mấy chục tệ tiền lẻ và di động rồi ra ngoài: “Em không mang chìa khóa đâu, lát nữa mở cửa giúp em nhé”.

Chị uể oải đáp lại tôi một tiếng.

Siêu thị hơi xa, cả đi cả về có lẽ phải mất nửa tiếng đi bộ, tôi chọn đồ mất thêm một lát nữa, lại mất khoảng hơn chục phút. Về đến nhà, vừa định gõ cửa thì chợt nghe thấy một tiếng rên rỉ mờ ám vang lên qua khe cửa.

Tôi chấn động, bàn tay cứng đờ. Nhìn cánh cửa nhà mình cũng đang rung lên khe khẽ.

“Thẩm... Thẩm Hy Nhiên...”. Tiếng Trình Thần mê loạn mà gợi cảm, “Không được... lát nữa Hà Tịch sẽ về... không, không được! Ừm...”.

Cánh cửa lại vang lên một tiếng trầm trầm, người tôi lại chấn động mạnh thêm lần nữa. Chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn của Thẩm Hy Nhiên: “Thần Thần... anh không chịu được...”, nghe có vẻ rất vô tội.

Tiếp đó, cửa nhà tôi bắt đầu vang lên tiếng động có quy luật.

Ngay... ngay chỗ cửa nhà, vợ chồng hai người thật đúng là!

Tôi then đồ mặt, tuyệt nhiên không dám chạm vào cánh cửa đang kêu lên sung sướng của nhà mình, ôm mặt xấu hổ chạy xuống dưới lầu.

Gió lạnh bên ngoài tòa nhà thổi tới, mang theo cái cảm giác nóng bức trong lòng tôi.

Tôi nhìn lương khô trong tay phải mình, lại mò mẫm được năm tệ còn sót lại trong túi, mặt méo xẹo. Tôi phải ở đây hít gió lạnh chờ bọn họ làm xong hay tìm cách khác nhỉ?

Lễ mề thêm năm phút, gió đêm đông lạnh tới thấu xương thổi qua làm gương mặt tôi đau không chịu nổi. Tôi rút di động trong túi ra, tìm trong danh bạ hai chữ “Cầm Thú”. Rồi chần chừ rất lâu, cuối cùng tôi cũng hạ quyết tâm gọi một cú điện thoại. Chẳng mấy chốc, bên kia đã vang lên giọng nói khiến tôi an tâm đến khó hiểu.

Tôi khụt khịt chiếc mũi đã lạnh cóng tới đỏ bừng lên.

“Alo, cứu mang tôi một đêm thì thế nào?”

13. Chương 23 - 24

Khi tôi gọi điện tới, bên Tần Mạch rất ồn ào, hình như hẳn đang ở bữa tiệc xã giao nào đó.

Tần Mạch nghe thấy lời yêu cầu của tôi, chẳng hề hỏi han nhiều, nói giờ công ty đang tổ chức tiệc cuối năm, bảo tôi tới khách sạn tìm hắn trước, sau đó sẽ cùng về.

Tôi nghĩ thầm, công ty tổ chức tiệc cuối năm thì cũng chỉ ăn cơm uống rượu thôi, tôi đợi hắn ở dưới khách sạn là được rồi. Cũng không nghĩ ngợi nhiều, tôi tung tăng đi xe bus tới khách sạn hắn đã bảo.

Khi tay trái xách một túi đồ ăn vặt, tay phải cầm di động và một tệ còn thừa lại sau khi đi xe bus, đi dép bông đầu thỏ tới dưới khách sạn hắn đã nói, tôi dẫn người ra, sau đó đón nhận ánh mắt kinh ngạc pha lẫn khinh bỉ của nhân viên tiếp tân ở cửa, biết điều đi tới cạnh bồn hoa trong một góc tối mờ.

Đang định gọi điện giục Tần Mạch thì vừa hay nhìn thấy một đoàn người đang nối đuôi nhau đi ra từ trong khách sạn, mặt mày ai nấy đều đỏ bừng bừng nói cười với người bên cạnh, rất khoáng đạt vui vẻ.

“Ai dà, đáng tiếc, năm nay giám đốc Dịch vẫn không chuốc rượu cho tổng giám đốc Tần thành công. Thật không biết người đàn ông bình thường nghiêm túc cẩn thận như thế sau khi uống say thì sẽ ra sao nhỉ”. Bà cô gái khoác tay nhau đi qua chỗ tôi. Cô gái mặc bộ váy màu xanh trong số ba cô cảm khái nói câu ấy, cô khác nghe vậy bèn trêu chọc, “Tiếc cái gì, dù tổng giám đốc Tần có say, cô thấy cũng chẳng có phần nhé. Cô nghĩ giám đốc Dịch chỉ đùa thôi hả, phụ nữ sắp ba mươi ai không sốt ruột muốn gả đi chứ. Tổng giám đốc Tần nếu có say thì cũng chỉ có một kết cục...”.

“Kết cục gì?”.

“Nữ trên nam dưới đó”. Cô gái kia xòe tay ra, “Sau khi chuyện như thế xảy ra, vị trí sếp bà của chúng ta có người ngồi rồi”.

Bọn họ đi xa dần, cũng không nghe được tiếng nói nữa, tôi suy nghĩ, hóa ra Tần Mạch lại là một tên rất có giá, nữ giới trong công ty từ nhân viên tới cấp quản lý đều có ý đồ với hắn. Quả nhiên giống như lời hắn nói, hắn thực sự không thiếu người để chọn.

Tôi cứ nghĩ ngợi như thế, người ra khỏi khách sạn dần dần ít đi, cuối cùng chỉ còn ba người sóng vai nhau cùng bước ra, Tần Mạch, Lisa, và một cô gái tôi không quen. Lisa đỡ cô gái đã uống tới say mềm kia, trông mặt mày có hơi khó xử vì cô gái kia còn túm lấy ống tay áo Tần Mạch mà nói: “Eric, năm nay tôi, tôi nhất định phải làm anh bò về nhà”.

Tần Mạch bình tĩnh gỡ tay cô kia ra, vẫn lạnh lùng như thường lệ: “Lisa, hôm nay cô chăm sóc cho cô ấy nhé. Tôi còn có việc”.

Lisa vội vàng đáp vâng, đỡ dành cô gái kia đi tiếp: “Giám đốc Dịch, Dịch Tình... bà cô ơi, chúng ta về nào... nhà cô ở đâu?”.

“Tôi... Nhà tôi ở thành phố B, về thành phố B đi”.

“Giờ đang độ Tết, không mua được vé, chúng ta cứ về nhà cô ở thành phố A thôi”.

“Thế gọi taxi đi, bảo tài xế cho về nhà tôi”.

“Thế mới hỏi nhà cô ở đâu chứ?”.

“Ở thành phố B...”.

Tôi suýt nữa không nhận được cười, đến khi Lisa phát rồ đỡ cô gái kia đi xa rồi, tôi ngoái đầu lại tìm Tần Mạch, nhưng không thấy bóng dáng hần ở cửa khách sạn, tôi tìm xung quanh, thấy Tần Mạch đang vội vã rẽ qua một khúc quanh của khách sạn, không biết hần muốn đi đâu.

Tôi nhất thời tò mò đi theo sau hần. Còn chưa nhìn thấy người đã nghe được tiếng nôn ọe như lôi cả ruột ra ngoài, tôi thềm kinh hãi, bước nhanh đến đây, đúng lúc thấy hần vịn tường, sắc mặt khó coi, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tôi định mở miệng gọi Tần Mạch, nhưng thấy hần ôm bụng từ từ khuyu xuống. Rõ ràng là đau tới đở cả mồ hôi lạnh mà còn cố không kêu lên tiếng nào, tự lôi thuốc ra bỏ vào miệng, rồi lặng lẽ ngồi xuống, chờ thuốc phát huy tác dụng.

Thấy dáng vẻ đó của hần, trái tim tôi không khỏi xót xa, có chút đau đớn.

“Tần Mạch”.

Hần ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi vịn tường đứng dậy, “Ừ, tới rồi à. Về đi”. Giọng hần vẫn bình thản vững vàng như thường lệ. Nhưng tôi biết hần đã say lắm rồi, vì hần vừa nói dứt câu, người đã lảo đảo trông như sắp ngã vậy. Tôi vút đồ đang cầm sang bên cạnh rồi nhào tới, ôm chặt lấy eo hần để hần đứng vững. Dán sát vào cơ thể lạnh lẽo của hần, trong trái tim xót xa của tôi lại sinh ra cơn tức chẳng biết tên, không cảm lòng được mà đánh mấy cái lên lưng hần: “Có bệnh dạ dày còn uống như thế à, anh muốn chết hay chán sống vậy?”.

Tôi ôm chặt lấy Tần Mạch, cả người hần cứng đờ, rồi dần dần thả lỏng, tôi cảm giác trên đầu nặng nặng, là hần đang gác cảm lên đỉnh đầu, rồi vòng tay ôm lấy tôi.

Tôi nghe thấy một tiếng thở dài như cảm khái, lại như thả lỏng.

Được hần ôm vào lòng, mặt tôi chẳng mấy chốc đã đỏ lên, bực bội nói: “Tần Mạch, bỏ tay ra”.

Có lẽ vì uống say, hần không phản ứng theo lý trí như ngày thường nữa, mà cứ cọ cọ lên đầu tôi, vùi đầu vào vai tôi, nói: “Hà Tịch, cô ấm quá”.

“Ấm cũng không thể sàm sỡ tôi được, bỏ tay ra”.

“Không bỏ”.

“Á... anh muốn tôi ra tay hả?”.

Hần càng ôm siết tôi vào lòng, bảy phần ngang bướng, ba phần bất đắc dĩ: “Không bỏ ra được”.

Mặt tôi nóng bừng, đang định thể hiện ra một chút e thẹn của thiếu nữ mới lớn, ưỡn eo trong lòng hần mấy cái, đột nhiên cảm giác bụng dưới bị cái gì đó cứng cứng chạm rai chọc vào. Tiếng hít thở của Tần Mạch cũng dần dần nặng nề hơn, hần nói khẽ bên tai tôi: “Hà Tịch, đã lâu lắm rồi tôi chưa đụng vào phụ nữ...”.

Nghe nói đàn ông sau khi say sẽ rất dễ dàng có khao khát gì gì đó, Tần Mạch cũng là người đàn ông bình thường, đương nhiên...

Nhưng mà, giờ đang ở giữa đường nha! Cạnh đây còn có mùi từ bãi nôn của hần nữa!

“Anh muốn tôi giúp anh không?”. Tôi hỏi.

Bàn tay đang đặt trên lưng tôi chậm chậm vuốt ve, giọng nói khàn khàn mà quyến rũ: “Nếu có thể...”.

Và thế là tôi đã giúp hần.

Nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của Tần Mạch, bàn tay đang cấu eo hần xoắn một vòng hoàn mỹ, tôi nghĩ, mai khi hần tỉnh rượu hần sẽ phát hiện eo mình bị tím xanh một mảng lớn.

Hắn đẩy tôi ra gần như là phản xạ có điều kiện, ôm lấy eo, xuyết xoa hít hà. Tôi xòe tay ra ý bảo: “Đây, không phải là bỏ ra rồi sao”. Đau đớn khiến hắn tỉnh táo lại không ít, hắn ôm eo trừng mắt nhìn tôi mãi không thốt nổi nên lời.

“Tôi đi gọi xe, anh ở đây chờ”.

Khi kéo hắn tới nhà thì đã hơn mười giờ đêm, hắn còn tự đi tắm, với kết cấu của căn hộ này, tôi còn quen thuộc hơn cả hắn, nhân lúc Tần Mạch tắm, tôi tìm quần áo để hắn thay, rồi lại nấu một nồi cháo hoa cho hắn, chẳng khác gì một bà mẹ, vừa nấu vừa tự tát mình: Mày đúng là đứa con gái quá hiền lành tốt bụng!

Tần Mạch về phòng nằm, tôi bưng cháo ngồi bên giường lay hắn dậy: “Này, ăn chút gì rồi hẵng ngủ, không mai dậy dạ dày lại đau”.

Mắt hắn mở ra được một cái khe hẹp, nhìn bát cháo hoa trong tay tôi, ngoan ngoãn ngồi dậy, ngoan ngoãn ăn hết. Tôi bưng bát định ra ngoài, chẳng biết hắn trúng phải gió gì mà đột nhiên túm lấy tay tôi, tôi chỉ có cảm giác trời đất đảo lộn, bên tai nghe thấy tiếng bát rơi vỡ trên đất, gương mặt Tần Mạch đang đối diện với tôi, neho mắt lại quan sát tôi một cách nguy hiểm.

Tôi cố ép bản thân bình tĩnh hỏi: “Anh muốn làm gì?”.

“Cô tới để đồng ý hả?”.

Hắn đột ngột hỏi câu ấy, tôi nhất thời không phản ứng lại được, nghĩ rất lâu mới hiểu Tần Mạch đang hỏi chuyện lần trước hắn nói, tôi có đồng ý hay không.

Tôi trấn tĩnh lại một chút, nhìn gương mặt hắn đang lặng lẽ chờ câu trả lời, nghiêm túc đáp: “Anh thích tôi à?”.

Hắn nhú mày, chần chờ mãi mới trả lời, có chút chán nản: “Tôi không biết”.

“Nhưng làm thế nào đây?”. Tôi thở dài bất đắc dĩ, “Hình như tôi hơi thích anh rồi. Có hơi... rất thích”.

Ánh mắt hắn sáng lên, ánh đèn màu sắc ấm áp ở đầu giường rọi vào mắt hắn, tôi nhìn mà tim đập loạn nhịp. Đôi môi hắn từ từ hạ xuống, cọ cọ bên tai tôi: “Đã như thế thì chúng ta cứ ở bên nhau đi”.

“Không muốn”. Tôi tỉnh táo đáp: “Vì thích anh nên tôi không muốn”.

Hắn hơi cứng người lại: “Tại sao?”.

“Tần Mạch à”. Tôi thở dài, “Tôi nên giải thích với anh thế nào đây, tôi luôn cảm thấy tôi có giải thích thế nào thì anh cũng không hiểu”.

Hình như hắn có hơi bức bối vì bị xem thường, im lặng nhìn tôi chòng chọc. Tôi đẩy đẩy ngực hắn, nói: “Thôi vậy, chờ mai anh tỉnh dậy rồi hẵng nói”. Tôi quay người định thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn.

Hắn ôm lấy eo tôi: “Đừng cử động”.

“Không cử động thì sao ra được, anh tránh ra đi”.

Hơi thở của hắn nặng nề, cúi đầu xuống bịt miệng tôi lại. Tôi ngẩn ra, ngoan ngoãn không động đậy. Tay hắn luồn vào trong áo tôi, ngón tay hơi lạnh lẽo làm tôi nổi da gà.

Tôi phản ứng lại, dùng sức đẩy ngực hắn, hắn kéo tay tôi lên đỉnh đầu, nắm thật chặt: “Đã nói với cô rồi, đừng động đây...”.

“Tần Mạch, không được”.

Hắn không để ý tới tôi, dường như đã hạ quyết tâm phải làm cho bằng được. Chân tôi đá loạn xạ, chưa được mấy chốc đã bị đè xuống, hắn lại hôn tôi lần nữa, lần này lưỡi đã luồn vào trong, tựa như đang đùa bỡn với môi lưỡi của tôi.

“Tần Mạch...”. Khi hắn kéo giãn khoảng cách, khi lưỡi hắn vẫn còn ở trong miệng mình, tôi mơ hồ thốt ra một câu: “Anh nhớ đấy, tôi có phản kháng”.

Hắn như đang cười: “No cơm ấm cật...”.

... Rậm rật đủ trò.

Mặt nóng lên đỏ rực, tôi híp mắt lại không dám nhìn hắn, kêu tắt đèn liên tục.

Hắn chê tôi ồn ào, đầu tiên là bịt miệng tôi rồi chậm rãi lần mò tắt đèn ngủ đi, cả căn phòng đột ngột chìm vào bóng đêm đen, trong màn đêm im lặng, tiếng thở dốc của tôi và hắn nghe càng rõ ràng.

Đầu ngón tay hắn lướt trên làn da tôi như đang nhảy múa, khiến tôi run lên từng đợt.

“Tần, Tần Mạch, bật đèn lên, anh cứ bật đèn lên đi”.

“Đừng ồn”. Hắn vừa nói, vừa luồn xuống xốc áo tôi lên, cởi ra giúp tôi. Ngón tay thon dài lướt qua sống lưng tôi, khiến cả người tôi mềm nhũn, nhất thời chẳng lấy đâu ra sức lực nữa, tôi nghiêng rặng, bụng bảo dạ, người này thật biết tìm điểm nhạy cảm...

Hắn vùi đầu vào bên cổ tôi, đôi môi dán lên động mạch chủ, mút vào thật mạnh tựa như loài ma cà rồng bí ẩn, mãi đến khi tôi có thể cảm giác được rằng chỗ đó đã bị hắn đặt lên một quả dâu tây cực lớn.

Đùa à, mai đây còn phải đi làm nhé! Cái này mà bị người ta trông thấy thì xấu hổ lắm.

Tôi dúm đầu hắn xuống phía dưới, hắn không phản kháng lại mà lần xuống phía dưới một chút theo ý của tôi, ngừng lại nơi xương quai xanh, nhẹ nhàng day cấn.

“Tần Mạch”. Giọng tôi khàn khàn, thở dốc nói: “Sao anh... sao anh khác lần trước vậy?”.

Động tác của hắn chợt dừng lại, vừa dịch xuống dưới, vừa hỏi tôi: “Lần trước thế nào?”.

“Lần... lần trước, vào thẳng chủ đề...”.

Tôi nghe tiếng cười trầm trầm của hắn, rất vui vẻ mà quyến rũ: “Cô Hà à. Cô đang mời gọi tôi đấy à?”.

“Anh Tần... anh đã ăn tôi rồi đấy thôi”.

“Rất ngon. Thả lỏng chút nào”.

Tôi dần dần buông ga giường đang bị nắm chặt ra, nâng hai tay choàng lên lưng Tần Mạch, ôm lấy hắn, tìm kiếm cảm giác an toàn như muốn dựa dẫm vào người đàn ông ấy.

“Tôi bắt đầu đây”. Hắn mới nói tới nửa chừng đã bắt đầu hành động rồi.

“Chờ đã... anh”. Động tác đột ngột của hắn khiến tôi không kịp trở tay, móng tay cắm sâu vào lưng hắn, dường như đau đớn kiểu ấy lại càng kích thích hắn hơn, động tác của hắn càng lúc càng mạnh, tôi gần như không thở nổi, đành gọi tên hắn hết lần này tới lần khác, dường như ngoài hai chữ ấy ra, tôi chẳng còn nhớ được điều gì khác nữa.

Tất cả mọi thứ đều lắng đọng, tiếng nước dính dấp khiến tôi động tình, tiếng thét tới cao trào, ngón chân tôi duỗi thẳng ra, cái ôm ấm áp và giọng nói khàn khàn đang gọi tên tôi của hắn.

Những âm thanh ấy đều hòa thành một bản nhạc tuyệt mỹ, cứ quẩn quanh trong đầu tôi mãi không chịu đi.

Thế nhưng sau khi kiệt sức rồi, sóng yên biển lặng, chúng chỉ biến thành bốn chữ lớn đẫm máu: không bao cao su.

Sau một đêm điên cuồng như thế, sáng hôm sau tỉnh dậy, phụ nữ rất thảm.

Tôi tỉnh lại, nhưng không ngồi dậy nổi, bèn dút khoát nhắm mắt ngủ tiếp. Chẳng bao lâu sau, cảm giác chỗ bên cạnh mình hơi rung lên một chút, tôi mở hé mắt ra thấy Tần Mạch đã mặc quần áo xuống tầng dưới. Tôi nằm trên giường gian nan trở mình, quẩn chán chặt hơn.

Lát nữa nên đối mặt với hắn như thế nào đây? Dù tối qua xem như hắn cưỡng ép tôi, nhưng tôi cũng kiểu ôm ở từ chối nửa vời, hắn ăn tôi, tôi ăn hắn, chẳng ai nói rõ ràng được.

Nhưng dù tôi có chịu làm chuyện ấy với Tần Mạch, cũng không có nghĩa tôi muốn ở bên hắn.

Bởi phải hoàn thành một nhiệm vụ trong đời nên hắn mới cần tôi, nếu tôi không thích hắn thì cuộc giao dịch này chỉ là một cuộc giao dịch song phương cùng có lợi. Nhưng giờ tôi biết mình thích Tần Mạch, tôi

làm sao có thể lấy tình cảm của bản thân ra mà giao dịch, bởi nếu có tình cảm lẫn vào cuộc mua bán, thì người bỏ tình cảm vào chắc chắn sẽ không thể lạnh lặn thoát lui, đến lúc ấy người đi thì phóng khoáng dứt khoát, người bị bỏ lại thì thương tích đầy mình.

Tôi không thể đùa giỡn với tình cảm, bởi tôi không thể thua.

Tôi đang nằm nghĩ ngợi mông lung thì Tần Mạch đã bê bát cháo lên phòng.

“Dậy ăn sáng nào”. Giọng hần lạnh nhạt, không nhận ra được bất cứ tình cảm gì. Tựa như chúng tôi là vợ chồng đã lâu lắm rồi, đây là khởi đầu của một ngày bình thường.

Tôi không thể giả vờ thêm được nữa, thành thật mở mắt, thò đầu ra khỏi ổ chăn nhìn hần: “Anh đưa quần áo cho tôi trước đi”.

Hần không làm khó tôi, vớt quần áo lên trên giường rồi tự tay thu dọn cái bát tối qua bị rơi vỡ. Tôi quần mình trong chăn, mặc quần áo lại tử tế rồi đỡ thất lưng ngồi dậy. Đúng lúc hần đã nhặt xong mấy mảnh vỡ trên đất mang ra ngoài, hần quay đầu nhìn, ánh mắt dán chặt lên cổ tôi. Tôi vội vàng đưa tay lên che cổ mình, khẽ gất lên: “Nhìn cái gì, ra ngoài đi”.

Hần mỉm cười có thêm chút đắc ý, tôi thấy hần chỉ giống tên tiểu nhân hờn hờ ra mặt, gân xanh trên trán tôi nổi lên, vừa tới giới hạn sắp chửi người thì hần biết điều ra ngoài.

Tôi cảm nhận sâu sắc rằng bị một gã đàn ông hiểu rõ tính tình là một chuyện rất thảm thương.

Nhân lúc hần ra ngoài, tôi cuống cuống xuống giường mặc lại quần, quá trình mặc đã khiến eo tôi chịu sự giày vò như thế nào thì xin không tả kỹ, sau khi đã mặc quần xong xuôi, tôi quay người chạy ra ngoài. Chỉ muốn nhân lúc mình còn có thể bứt ra khỏi Tần Mạch thì bỏ của chạy lấy người, về nhà cho số điện thoại của hần vào sổ đen, cũng không muốn liên lạc nữa.

Đi tới đầu cầu thang, tôi chợt khựng lại, tôi đang ở tầng trên, hần ở tầng dưới. Tôi cứng đờ, hần thần nhiên.

“Đã ăn cháo chưa?”. Hần hỏi hần nhẹ nhàng, dường như không hề trông thấy bộ dạng toan tính chạy thoát thân này của tôi.

Tôi im lặng không nói tiếng nào, đang nghĩ xem có cần phải nói rõ ràng với Tần Mạch không. Hần chợt lên tiếng: “Trong bếp còn cháo. Tôi mức thêm bát nữa”.

Mấy thứ trong bếp đó không phải là đồ tôi nấu từ tối qua sao... Người này biết mượn hoa hiến Phật thật đấy. Tôi nhếch môi gọi hần lại: “Tần Mạch, chúng ta nói chuyện đi”.

Hần nhướn mày: “Có cần thiết không?”.

“Rất cần thiết”.

“Được rồi”. Hần xoay người đi tới bên bàn ăn, ngồi xuống trước. Tôi ngoan ngoãn bước lại, nghiêm túc ngồi xuống chỗ đối diện với hần. Hai người chúng tôi nhìn nhau một lát, ánh mắt bất giác chạm nhau giữa không trung, nhìn tới mức bầu không khí nghiêm túc đứng đắn này dần trở nên khác lạ, cuối cùng, mắt hần lóe lên, chuyển ánh nhìn, “Em muốn nói chuyện gì?”.

Tôi hắng giọng một tiếng: “Nói thực lòng, anh Tần này, tôi cảm thấy mối quan hệ của chúng ta đã phát triển hơi bị sai lệch rồi đấy. Sự thay đổi thái độ của anh dành cho tôi trước và sau lớn tới mức khiến tôi có chút không dám tin, thế nên sau khi cân nhắc lại...”.

“Em lo lắng cũng đúng”. Hần cũng làm ra vẻ có chuyện phải nói, “Không tin tôi là điều hoàn toàn đúng đắn, Hà Tịch, bất ngờ là em lại có một cái đầu tỉnh táo”.

Khóe miệng tôi giật giật: “Anh đang khen tôi đấy à?”.

“Đúng thế. Không thể phủ nhận rằng, tôi quả tình là có ý đồ nên mới đột ngột thay đổi thái độ với em”. Hần nói, “Lần trước xảy ra chuyện đó, mẹ đã nói với tôi rất nhiều, trong đó có cả chuyện lập gia đình, tôi đã tuổi này rồi, dù trong sự nghiệp hay trong cuộc sống đều cần có một gia đình để...”. Hần ngừng lại một lát, dường như nhất thời không tìm được tính từ phù hợp.

Nhưng tôi đã hiểu ý của hắn, hắn cần, mà đúng lúc tôi lại ở bên cạnh hắn, thế nên tôi trở thành mục tiêu của hắn.

Không thể không nói rằng tốc độ ra tay của Tần Mạch rất nhanh, đàn ông như hắn, một khi đã quyết định phải làm chuyện gì đó, không đạt được mục đích thì quyết sẽ không ngơi nghỉ. Thế nên ngay hôm sau thái độ đã quay ngoắt, dù sao thì với hắn, quyến rũ một cô gái chẳng cần lãng phí quá nhiều sức lực.

Dù thủ đoạn của hắn vụng về đến mức làm người ta thấy mà giật mình.

Nhưng tôi vẫn phải than thở một câu đáng tiếc, trước khi hắn quyết định quyến rũ tôi, tôi đã rung động rồi...

Tôi tiếp lời hắn: “Tần Mạch, hôm nay tôi nói thẳng với anh nhé. Tôi thích anh, nhưng vẫn chưa tới mức si mê. Nếu anh đưa ra đề nghị đó trước khi tôi thích anh, không chừng tôi sẽ thoải mái đồng ý, nhưng giờ tôi không dám nhận lời. Vì anh không thích tôi, tuy chúng ta ở bên nhau, nhưng tôi không có cảm giác an toàn, tôi là đứa con gái không phóng khoáng lại có chút bướng bỉnh, còn hơi hung dữ nữa, tôi sẽ là đứa đa nghi rảnh hơi suy đoán ngờ vực. Nếu thật sự là như thế thì sau này hai chúng ta đều sẽ không yên ổn được. Thế nên...”

“Hà Tịch”. Tần Mạch ngắt lời tôi. Hắn hơi rướn người về phía trước, khiến tôi có chút áp lực, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi, “Em dựa vào cái gì mà khẳng định rằng tôi không thích em?”

Tôi ngẩn người ra: “Thế... anh thích tôi à?”

“Tình hình hiện giờ rắc rối là ở chỗ này”. Tần Mạch lại tựa người vào lưng ghế, ngón tay gõ liên tục lên mặt bàn, hắn khẽ nhíu mày, như sắp đưa ra một lựa chọn có liên quan tới sự tồn vong của một quốc gia.

“Em nói xem, rốt cuộc tôi thấy em thế nào nhỉ?”

Câu này... Tôi nghiêng rằng, muốn nén lại ham muốn chửi mắng, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được, đập bàn: “Anh thấy tôi ra sao thì sao tôi biết được, tóm lại là, tình hình bây giờ chính là thế đó, hai chúng ta không được, đường ai nấy đi”. Tôi đứng dậy bỏ đi.

Chân mày Tần Mạch nhăn tít lại, hắn với một tay qua mặt bàn, tóm chặt lấy cổ tay tôi, dường như có hơi cáu gắt: “Không thử sao em biết không được”. Hắn nói: “Chuyện chưa thử, tôi không thích bỏ cuộc”.

“Thử đồng nghĩa với mạo hiểm, tôi không thích mạo hiểm”.

“Tại sao không cho bản thân một cơ hội?”. Hắn nhìn chằm chằm vào tôi, như đang nhìn một mục tiêu, “Hà Tịch, sao không thử làm tôi thật sự phải lòng em?”

Tôi gỡ từng ngón tay đang nắm lấy cổ tay mình ra: “Tôi cho rằng anh mãi mãi sẽ không thích tôi”.

“Đừng dễ dàng nói từ mãi mãi”. Hắn để kệ tôi gỡ tay mình ra, ngồi trở lại ghế bằng một tư thế cao ngạo, “Tôi cho rằng tôi rất có khả năng sẽ thích”.

Tôi mấp máy môi, muốn nói cái gì đó để phản bác, nhưng lại bị mê hoặc bởi dáng vẻ nhất định sẽ là như thế của hắn, ghen hòng mãi cũng không thoát nên nổi một từ.

“Em suy nghĩ lại đi”. Cuối cùng hắn cũng thả người, tôi vội vàng chạy về phía cửa như một tên lính bại trận. Trước khi cánh cửa nhà Tần Mạch đóng lại, tôi nghe thấy tiếng hắn đang lẩm bẩm như tự nói với mình trong phòng: “Nghỉ Tết đúng là khoảng thời gian để người ta suy ngẫm về cuộc đời...”

Đúng vậy... vì trong một tuần dài lê thê tới đây, sẽ liên tục có đủ thứ người hỏi han về tình hình đời sống riêng tư của bạn.

Mà cuộc sống riêng của tôi, sạch sẽ cô độc tới mức chẳng có gì mà kể!

14. Chương 25 - 26

Thành phố A gần thành phố C, về nhà chẳng tốn bao nhiêu thời gian.

Trước đây khi tôi vừa đi làm thì tháng nào cũng phải chạy về nhà, sau này Dương Tử ở nước ngoài mãi không về, bố mẹ lo cho chuyện kết hôn của tôi, về lần nào là hỏi lần ấy, bà mẹ tính tình nóng nảy đang tuổi mãn kinh của tôi chẳng quan tâm xem tôi có chia tay với Dương Tử không, quăng tuột tôi vào bữa tiệc xem mặt.

Lâu dần, công việc đi vào quỹ đạo, càng lúc càng bận rộn, tôi cũng không muốn về nhà chịu sự cảm ràm của mẹ, khi nào lễ Tết mới về.

Năm nay...

Tôi gõ cửa, xách túi ngoan ngoãn đứng đợi bên ngoài. Lỗ mắt mèo trên cửa chính tối om, tiếng mẹ vang lên từ trong nhà: “Ai thế này? Còn biết về nhà cơ đấy”.

“Mẹ, con đây”. Tôi ngoan ngoãn đáp lại.

Cửa mở ra kêu kệt một tiếng, mẹ tôi khoanh tay đứng ngay cửa nhà: “Không hết năm là không biết về nhà phải không, chẳng quan tâm tới sự sống chết của bố mẹ hả?”.

Tôi cười tí tởn xán lại làm nũng: “Hi hi, mẹ, không phải vì công việc của con bận rộn sao, chờ lát nữa ẹ xem tiền thưởng cuối năm của con, nếu không phải con chăm chỉ làm việc thì sếp làm gì thưởng cho con nhiều tiền thế? Con làm vậy là để về nhà đón Tết vui vẻ với bố mẹ mà”.

Mẹ tôi không giả vờ tức giận được nữa, bèn vỗ vỗ lên tay tôi: “Chỉ có mày nghèo, vào nhà đi. Tối nay ăn sủi cảo, bố mày tự nhào vỏ bánh, mẹ làm nhân, cả nhà tự gói”.

“Vâng vâng vâng, về nhà con muốn ăn nhất là sủi cảo của mẹ mà”.

“Tịch Tịch về rồi hả con?”. Bố tôi cười hi hi bước ra khỏi bếp, miệng chóp chép nhai thứ gì đó.

Mẹ tôi vừa thấy đã phát cáu lên: “Hà Đại Đông, con gái còn chưa về nhà, có một lát mà ông cũng không đợi được hả?”.

Bố tôi tiếp tục cười: “Không phải đã về rồi sao, tôi nghe bà mở cửa mới bỏ vào miệng đó chứ”.

“Tôi xem xem ông đang ăn nhân gì nào?”.

“Bánh chay mà”.

“Ông lừa được tôi chắc? Mỡ trong mồm ông sắp chảy ra hết rồi kia kìa! Hà Tịch, mày về nói chuyện với bố mày đi, mỡ máu cao như thế mà cứ ăn thịt! Hà Đại Đông! Ông còn ăn nữa, ông nhìn thử cái bụng như chứa tám tháng của mình đi”.

“Không thấy tướng này có phúc hả”.

Tôi nghe bố mẹ đấu khẩu, rửa tay rồi vào bếp, sủi cảo trong nồi đã nổi lên, mức đầy hai đĩa to, tôi bung đĩa đặt lên bàn, mẹ vẫn còn cảm ràm đâm chọc cái bụng của bố, bố thì vừa nuốt sủi cảo, vừa phá ra cười.

“Mẹ, ăn cơm, ăn cơm nào, con đói rồi”.

Bữa cơm đầu tiên khi về nhà vô cùng náo nhiệt.

Hôm sau tôi và bố mẹ ra ngoài mua sắm đồ Tết, chiều thì tới nhà ông nội ăn cơm tất niên.

Ông nội tôi ở trong khu tập thể của một nhà máy, nhà cửa không rộng rãi lắm, con cái cháu chắt cứ ngày một đông, năm này qua năm khác, căn nhà trông lại càng chật chội hơn, nhưng nhà tôi có truyền thống ăn cơm tất niên ở nhà ông nội, ông lại không chịu chuyển nhà, thế nên mọi người đành chen chúc, chẳng mấy khi náo nhiệt như vậy.

Tiếng đốt pháo ở bên ngoài rung cả đất trời, con trai anh họ tôi năm nay đã ba tuổi, sắp thành thằng giặc con, bên ngoài đốt pháo ồn, nó nhất định phải thi ai làm ồn hơn với người đốt pháo, gào thét làm cho cả nhà không được yên ổn, anh họ tôi bắt ép dụ dỗ mãi mà không có hiệu quả, thằng nhóc càng gào càng vui.

Tôi chịu hết nổi, bèn nhét luôn cả hai cây kẹo que vào miệng nó, đe dọa rằng nếu còn làm ồn nữa, tôi sẽ nhét hai cây kẹo que vào trong mũi nó.

Cuối cùng cu cậu cũng ngừng hét, nhìn gương mặt hung ác của tôi có chút rụt rè sợ hãi.

Cả nhà bày tỏ sự tán thành sâu sắc với hành vi này của tôi, rồi hứa vào với tôi dọa thằng bé, bảo nó không làm ồn nữa.

“Tịch Tịch giỏi đối phó với bọn trẻ con thật đấy”. Chị nhà anh họ, cũng là chị dâu của tôi cười nói, “Cái thằng giặc trời nhà chị chẳng ai quát được nó, hôm nay em quản được nó rồi”.

Tôi cười gượng lau mồ hôi.

Chị dâu cười cười ngồi xuống cạnh tôi: “Tịch Tịch năm nay chắc tròn hai mươi lăm rồi nhỉ?”.

“À... ha ha, năm ngoài vừa tròn chị ạ”.

“Hả, đã hai mươi lăm rồi, thế có ý trung nhân nào chưa, sao không nghe thấy tin tức gì của em hết vậy?”.

Tối rồi, tối rồi! Tôi thầm thở dài thườn thượt, cuối cùng cũng không tránh được kiếp nạn này...

“Ha ha”. Tôi dồn sức nặn ra nụ cười, “Vẫn còn sớm mà chị, công việc của em bận rộn, chẳng biết đâu ra được thời gian nữa”.

“Có bận đi nữa cũng không thể để lỡ việc chung thân đại sự được”. Chị dâu nói, “Tuổi này của em kết hôn thì hơi sớm, nhưng cũng nên có đối tượng rồi, hai người cứ gần bó bên nhau, tìm hiểu qua lại thì sau này mới có thể sống cùng nhau được”.

“Ha ha, không vội, không vội ạ”. Tôi lau mồ hôi, chột dạ nhìn mẹ đang trừng mắt lườm mình.

Trước khi ăn cơm tất niên tôi cực kỳ thấp thỏm, chỉ sợ có vị họ hàng nào đó rảnh quá không có việc gì làm đột ngột nói câu, “Ai da, Tịch Tịch à, bác có quen người nào người nào được lắm, có cần giới thiệu cho hai đứa quen nhau không”. Nhưng sau khi đã ngồi vào bàn tiệc, tôi mới nhận ra, tiêu điểm của bữa tất niên này là người khác.

Người đó là chị họ của tôi, chị hơn tôi nửa tuổi, từ nhỏ hai đứa đã nhiều lần giành giật đồ với nhau, cũng khá thân thiết, sau này lớn lên, hai nhà đều dọn đi xa nhau, dần dần ít liên lạc hẳn, đặc biệt là sau khi tôi tìm được việc ở thành phố khác thì càng ít hơn nữa.

Sở dĩ hôm nay chị trở thành tiêu điểm là bởi chị nói mình chuẩn bị làm đám cưới với anh bạn trai đã quen nhau hai năm, tháng ba năm nay tổ chức tiệc mời khách.

Nghe tin này mà tôi vui buồn lẫn lộn, kích động tới nỗi suýt nữa không thở được. Vui vì Tết năm nay chắc hẳn mọi người sẽ bỏ lỡ sự tồn tại của tôi, buồn vì trong họ Hà nhà tôi, chỉ còn một đứa con gái vẫn còn ế dài là tôi đây...

Tôi cầm đũa lên vui đầu gấp thịt ăn, không bận tâm tới ánh mắt cực kỳ có sức xuyên thấu liên tục hướng tới tôi của mẹ.

Khỏi cần đoán tôi cũng biết hôm nay về nhà lại được một bữa ca cẩm rồi.

Với một cô gái Trung Quốc, áp lực do gia đình gây ra là cực kỳ lớn, không cần thân bằng cố hữu tranh nhau tới “hỏi thăm ân cần”, chỉ cần mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt cực kỳ ai oán cũng khiến tôi run rẩy hết lòng mề.

Sau khi về nhà, mẹ không thềm nói lấy một câu, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi rồi thở dài, tôi phát hoảng, tự bộc bạch: “Không phải con không muốn tìm, thực sự là vì con không tìm được! Chuyện này cứ để kệ cho duyên số đi mà. Có phải không bố?”. Tôi túm lấy bố, ông cười hì hì nói: “Đúng đấy đúng đấy, chuyện thế này gấp không được, gấp không được”. Bố vừa nói vừa bắt đầu kéo mẹ tôi lại:

“Bà đừng gây áp lực cho con bé nhiều như thế, đến lúc đó nó mà tìm bừa một mối để cưới thì cả đời cũng khổ”.

“Ai bảo nó cưới bừa hả?”. Mẹ tôi vừa bốc hỏa quay đầu lại, nhìn thấy tôi có vẻ đáng thương, lại thở dài não nuột, “Mất mấy đứa con trai giờ đều bị nắng độc chiếu mù hết rồi à? Tôi đẻ được đứa con gái tốt thế này mà sao chúng nó không nhìn thấy hả?”.

Lần đầu tiên nghe mẹ khen con gái như thế, tôi có chút kinh ngạc xen lẫn mừng vui. Nhưng bà không nói gì thêm nữa, rửa mặt mũi tay chân rồi về phòng ngủ xem tivi.

Tôi gãi gãi đầu, cũng về phòng mình.

Mẹ thế này còn làm tôi phiền não hơn cả khi bà cầm rằm, nghĩ bà vất vả nuôi nấng tôi bao nhiêu năm như thế, vốn còn nghĩ rằng đã nắm được cổ phiếu tiềm năng, rồi cuộc đua lên sàn rồi mới phát hiện ra, người cảm thấy tôi là cổ phiếu tiềm năng chỉ có một mình bà, đả kích mà bà phải chịu quả tình có hơi lớn.

Tôi lúi di động ra, mở phần danh bạ, dừng lại ở cái tên “Cầm Thú”, suy nghĩ lưỡng lự rất lâu, cuối cùng vẫn không có can đảm ấn xuống. Đầu óc tôi không thể tự chủ được, đã bắt đầu nghĩ, giờ Tần Mạch đang ở đâu nhỉ? Có đón Tết cùng với gia đình không? Nhà bọn họ sẽ đón Tết như thế nào? Liệu khi hấn bị người ta hỏi tới chuyện riêng tư có nhớ tới tôi không...

Mãi tới rất lâu sau đó tôi mới biết, Tết năm nay khi tôi vẫn đang lưỡng lự có nên nhận lời Tần Mạch không, hấn đã tuyên bố thẳng thừng với cả nhà chuyện hấn sắp kết hôn. Hơn nữa còn lấy lý do này để từ chối thành công hơn N đám mối lái được đưa tới tận cửa, đón một cái Tết thoải mái vui vẻ...

Đương nhiên, nhiều năm sau đó, khi tôi biết chuyện đã quả quyết ôm mộng trả thù, nhưng hiện giờ, tôi vẫn đang ngập trong sầu não.

Trung thành với lý trí, tôi cảm thấy mình nên dứt khoát nói không với Tần Mạch.

Tính tình của tôi khác xa với hấn, hoàn cảnh sống từ nhỏ tới lớn cũng không giống nhau, thói quen của chúng tôi, thậm chí cả giá trị quan cũng khác. Hơn nữa đúng như Dương Tử nói, tôi và hấn quá kiêu ngạo, chúng tôi rất dễ đối đầu với nhau, mà khi hai người sống bên nhau, điều đáng sợ nhất là ương bướng.

Hai chúng tôi ở bên nhau, một khi tình cảm của tôi không còn, lòng kiên nhẫn của hấn đã cạn, chúng tôi thế là hết.

Tôi không nên đồng ý.

Nhưng ngoài lý trí ra, cả tình cảm lẫn áp lực đều ra sức mê hoặc tôi, mày nên đồng ý, chẳng lẽ mày không nhận ra sao? Hấn có cảm giác với mày, chỉ là người như hấn vẫn chưa biết bản thân đã rung động mà thôi. Mày nên đồng ý, mày nhìn thử xem bên cạnh mày còn có người đàn ông nào có thể so sánh được với Tần Mạch? Còn có người đàn ông nào chấp nhận thuộc về mày ngay lập tức, chỉ cần một cái gật đầu của mày? Mày nên đồng ý, vì mày thích hấn, không ở bên cạnh hấn, thì tình cảm này của mày phải chôn vùi ở chỗ nào đây?

Tôi chợt nghĩ, không có hấn, rung động trong tim tôi hấn là sẽ kết thúc một cách thê thảm - chết không có chỗ chôn.

Vậy thì đánh cược một lần... đồng ý đi.

Đầu ngón tay của tôi dừng lại cứng nhắc trên màn hình di động, ấn... hay không ấn...

“Reng reng!”. Di động đột ngột rung, tiếng chuông vang lên rất lớn, tôi giật mình run người vút thẳng đi động xuống đất. Mãi một lúc sau, khi tôi đã thở được một lát, tỉnh táo lại, nhặt chiếc di động may mắn vẫn chưa bị sụt mẻ gì lên, vừa nhìn hiển thị cuộc gọi tới đã chợt ngẩn người ra.

Đúng lúc này tiếng chuông ngừng lại.

Mọi thứ cảm giác đang cuộn dâng trong lòng đều biến thành cảm giác mất mát, vừa ảo não sao hấn không gọi lâu thêm một tý nữa đi, vừa trách móc bản tay dễ tiện này của mình!

“Reng reng!”.

Tiếng chuông lại vang lên lần nữa, tôi nhanh chóng quét mắt nhìn hiển thị cuộc gọi tới, nín thở nhận điện thoại: “Alo?”.

“Sao lúc này không nhận máy?”. Câu này chẳng có gì khác với giọng điệu lạnh lùng thường ngày của hắn, không nhận ra được chút xú trích móc nào.

“Lúc này, lúc này...”. Tôi vẫn không thể nói với hắn là tôi đang nghĩ có nên đồng ý với cái đề nghị vớ vẩn của hắn hay không, tình thế cấp bách đành bịa ra một lý do mà tôi chỉ muốn tự bóp chết mình, “Tôi vừa đi nặng, di động rơi vào trong bồn cầu”.

“... Thế rồi sao...”. Bên kia bỗng nhiên im lặng, tôi nghe thấy có tiếng gió lướt qua ống nghe, cứ như hắn đang cười khê bên tai tôi, dù nụ cười này mang theo ý mỉa mai: “Thế là giờ em đang cầm di động vừa vớt từ trong bồn cầu ra để nói chuyện với tôi đấy à?”.

Tôi câm nín.

“Thật đúng là lý do ngốc nghếch chỉ em mới có thể tìm ra được”.

Tôi bĩu môi: “Đúng đấy, tôi ngốc, con ngốc tôi đây còn phải nhọc công ngài gọi điện tới thăm hỏi thật đúng là có lỗi”.

Bên kia dường như chấp nhận lời xin lỗi móc mĩa của tôi không hề khách sáo: “Ừ, tôi tha lỗi cho em đó”.

Giọng điệu của hắn cứ như vừa ban cho tôi ân huệ lớn lao nào đó, tôi tức tới ngứa cả răng: “Anh có chuyện gì hả?”.

Ngữ khí hung dữ của tôi khiến bên kia khựng lại một lát, rồi một tiếng hừ khe khẽ vang lên, tôi có thể tưởng tượng được cảnh Tần Mạch đang khê cau mày, hắn nói: “Hà Tịch, là em ngốc hay tôi ngốc hả? Trước đó tôi đã nói với em rồi mà, sao em còn hỏi câu này? Một thằng đàn ông như tôi nửa đêm nửa hôm gọi điện thoại cho em, ngoài việc muốn theo đuổi em, em cảm thấy còn có thể có chuyện gì?”.

Câu này thẳng thắn quá mức cho phép, khiến tôi chấn động, toàn thân cứng đờ, sau một thoáng đầu óc trống rỗng thì cảm giác nóng nóng chậm rãi bò lên trên má, mặt tôi nóng lên bừng bừng trong đêm đông lạnh lẽo.

“Anh, anh anh...”. Tôi vất vả lắm mới ổn định lại tâm trạng, nghiêm túc chỉ ra lỗi sai của hắn, “Anh Tần, anh không thích tôi, xin đừng nói ra những lời khiến người ta hiểu nhầm...”.

“Tôi cần em”. Giọng nói thản nhiên của hắn khuấy động trái tim tôi khiến nó nhảy lên thùm thụp, hắn hơi dừng lại, rồi khẽ cười nói, “Có lẽ giờ em cũng cần tôi”.

Câu nói này của hắn rất mờ ám, mùi khêu gợi trong giọng nói chắc chắn là ám chỉ cái đó, nhưng tôi cũng không phủ nhận, giờ tôi quả thực cần một người đàn ông, một người bạn trai nghiêm túc, một người đàn ông có thể kết hôn cùng tôi.

Tôi bị hiện thực trầm lặng mà nặng nề ép tới nỗi thở dài một tiếng: “Anh nói đúng, tôi cần”.

Hắn không trêu tôi nữa, im lặng cùng tôi được một chốc, lát sau bèn lên tiếng: “Nhà em ép cưới hả?”.

Tôi bật lại: “Mẹ kiếp Tần Mạch, anh có thể đừng sắc bén thế được không?”.

Hắn nói như bắt đắc dī: “Tình cờ là tôi hiểu em một chút thôi”. Hắn nói, “Phải thông cảm cho sự quan tâm của người lớn, trong mắt họ thì con gái nên kết hôn sớm một chút”.

Không ngờ hắn lại an ủi tôi, tôi không kìm được lại mềm lòng, tôi ngồi trên giường ngắm những nét trang trí quen thuộc trong phòng, nhớ hồi cấp hai, cấp ba cho tới tận đại học, cả nhà đều bảo tôi đừng yêu, nhưng vừa bước chân ra khỏi trường thì họ lại muốn gả tôi ra ngoài ngay lập tức, nhưng người đáng để tôi gửi gắm cả cuộc đời này đâu dễ tìm như thế? Trong lòng tôi đột nhiên dâng lên một nỗi ảm ức, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại kể hết sạch mấy chuyện đã xảy ra trong ngày, nhỏ nhất tới không thể nhỏ nhất hơn cho hắn nghe, thẳng thắn con anh họ nghịch ngợm nhưng đáng yêu, chuyện cưới xin của chị họ, bài ca cảm của mẹ, tôi cứ thao thao bất tuyệt, hắn im lặng lắng nghe, nói tới cuối cùng, tôi thở dài một tiếng: “Đều là lỗi của chuyện trai gái trời đánh”.

Nhưng hắn bật cười: “Có một người dâng lên tận cửa, em không cần à?”.

“Tôi là người có nguyên tắc”.

“À, được rồi, nguyên tắc”. Hấn nói mơ hồ, tôi không nghe rõ, cũng chẳng thèm truy hỏi, bĩu môi nói buồn ngủ, chúc ngủ ngon, rồi ngắt máy.

Cả đêm, tôi ngủ ngon tới không ngờ.

Đánh một giấc tới mười một giờ sáng hôm sau, cửa phòng tôi đột nhiên bị mẹ đẩy mạnh ra, tôi chẳng thèm mở mắt, kéo chăn phủ quá đầu mình, làu bàu: “Lát nữa mà mẹ... để con ngủ thêm lát nữa đi, ngoài kia lạnh lắm”.

“Có người tìm con”. Trong giọng mẹ còn mang theo sự kích động muốn nén lại mà không nén nổi, “Dậy nhanh lên, con xem cái bộ dạng con kìa!”.

Tôi cuộn chăn lại, ngọ ngoạy như sâu mấy cái, làm nũng: “Ngủ thêm lát nữa thôi mẹ”.

“Hà Tịch!”. Âm cuối của mẹ cao vút lên, cứ như sắp đánh người tới nơi.

“Cứ để em ấy ngủ thêm lát nữa đi, không sao ạ”.

Giọng nói này...

Tôi mở choàng mắt, ngồi bật dậy, khi nhìn thấy bóng người ở cửa phòng ngủ, tôi chợt ngẩn tò te, cốc mạnh lên đầu mình mấy cái, sau khi tin chắc rằng đây không phải là mơ, tôi kinh ngạc thốt ra tiếng: “Anh! Anh chui từ chỗ nào ra thế?”.

Tần Mạch, anh đang muốn triệt phá hang ổ của tôi đấy à?

Tần Mạch nhướn mày, trong ánh mắt thoáng qua chút không vui, nhưng mẹ tôi còn đang ở đó nên hấn không nổi giận. Mẹ nghe tôi nói thế thì bực mình: “Chui cái gì mà chui? Con nhìn thử xem con giống cái gì hả! Đi đánh răng rửa mặt nhanh lên!”.

Tôi cào cào tóc: “Mẹ, anh ta...”.

Ánh mắt mẹ dịu lại, bước tới xoa đầu tôi, nói: “Mẹ biết con hiếu thảo, nhưng năm hết Tết đến, Tiểu Mạch cũng phải về thăm nhà cậu ấy chứ, cứ chạy theo con thì đâu có được? Mẹ cậu ấy cũng chỉ có một đứa con trai, con gái phải thấu tình đạt lý một chút. Con xem, không phải hôm nay Tiểu Mạch tới tìm con rồi sao?”.

Tôi đàn ra: “Dạ?”.

“Thanh niên trẻ tuổi cãi nhau vài bận là rất bình thường, con cũng đừng bướng nữa, người ta đã nhận sai suốt, tới nỗi mẹ cũng thấy ngượng. Con sửa soạn nhanh lên, nói chuyện tử tế với Tiểu Mạch nhé”.

Đầu óc chậm rãi tiêu hóa lời mẹ vừa nói, tôi lạnh lùng cười, gian thương ời là gian thương, anh lừa người, lừa tới tận nhà tôi đấy hả. Tôi trợn mắt lên trừng Tần Mạch, nhưng thấy hấn đang thờ người ra nhìn mấy bức ảnh nghệ thuật của tôi treo trên tường, rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần như cảm nhận được ánh mắt muốn giết người của tôi, hấn thần nhiên đưa mắt nhìn lại, ra vẻ chuyện chẳng liên quan gì tới mình, nhưng tôi thì nhìn thấy rõ ràng ý cười xấu xa trong đáy mắt hấn.

Đánh răng rửa mặt xong xuôi, tôi mượn cớ xuống nhà mua bữa sáng, kéo theo cả Tần Mạch. Rồi khỏi phạm vi có thể quan sát được từ ban công nhà mình, tôi lạnh lùng nhìn hấn một lát, hỏi: “Sao anh biết địa chỉ nhà tôi hả?”.

Hấn hồ hững trả lời: “Em có cô bạn rất thân, tôi nói tôi muốn đến tỏ tình với em, có bao nhiêu cô ấy khai ra hết”.

Trình Thần, chị đúng là đồ ngốc tư thông với địch phản quốc!

Tôi đỡ trán: “Anh Tần, anh muốn ép tôi tới đường cùng à?”.

Hấn nói: “Nếu cuối đường cùng là tôi, em cứ to gan mà bước lên, chẳng sao cả”.

“Anh biết hậu quả khi làm như thế là gì không? Mẹ tôi sẽ xem anh là đối tượng kết hôn sau này của tôi! Chuyện này và chuyện chúng ta đến với nhau hoàn toàn là hai chuyện khác biệt!”.

“Đương nhiên là thế rồi, mẹ tôi cũng nghĩ như thế”.

Cầm tôi lặng lẽ rút ra, tôi lừ mắt nhìn hắn: “Anh chơi thật à?”

Hắn cau mày đánh giá tôi, khóe môi hơi mím lại tỏ ý hắn không hề vui, im lặng một hồi, hắn nặng nề lên tiếng: “Em vẫn luôn cho rằng tôi đang đùa giỡn sao?”

“Không thì sao?”

Hắn khoanh tay lại, làm ra vẻ thanh tao: “Bạn Hà này, Mao chủ tịch đã từng nói, tình yêu mà không lấy hôn nhân làm mục đích thì chỉ là đùa giỡn lưu manh. Tôi là quý ông, chưa bao giờ đùa giỡn lưu manh”.

Tôi thở dài thườn thượt, lần đầu tiên cảm thấy mình lại có thể bó tay bất lực trước một chuyện nào đó như vậy...

“Thôi bỏ đi”. Tôi lắc đầu, “Trước tiên đi ăn sáng cái đã, tôi trảm đầy bao tử mới có sức lực đối phó với anh”. Tôi quay người định đi thì chợt dừng bước, “Tần Mạch, anh lái xe tới đây à?”

“Ừ”.

Từ thành phố A tới thành phố C, lái xe mất ít nhất cũng phải bốn tiếng, giờ là mười một giờ, vậy thì chắc chắn anh ta đã xuất phát từ bảy giờ sáng nay rồi...

“Anh chưa ăn sáng hả?”. Trong lòng tôi có hơi bức bối, “Anh coi mình là King Kong thật đấy hả? Cứ hành hạ thỏa thuê không sợ đau chắc? Mặc bệnh dạ dày cũng không biết chăm sóc cho bản thân”.

Hắn bị tôi mắng ột chập, sững người đằng hắng một tiếng mà chẳng phản kháng gì. Tôi kéo tay hắn ra khỏi khu nhà, định tìm chỗ mua bát cháo, nhưng năm hết Tết đến, gần như chẳng có hàng quán nào mở cửa buôn bán, tôi lại đành lúi lúi về nhà.

Suốt đường đi Tần Mạch đều im lặng. Lúc mới đầu còn là tôi nắm ngón tay khô ráo ấm áp của hắn, nhưng tới cuối cùng lại là hắn nắm trọn lấy cả tay tôi, truyền cho tôi sự ấm áp trong ngày đông gió rét, khiến cả người tôi mềm đi.

“Hà Tịch”. Trong không gian kín bưng của thang máy chỉ còn lại hai người chúng tôi, hắn chợt dịu dàng gọi tôi, “Mấy hôm nữa tới nhà thăm bố mẹ tôi nhé”.

Tôi hiểu được ý tứ đằng sau câu nói này của hắn.

Tôi im lặng không trả lời, ngón tay hắn siết lại, mở lòng bàn tay của tôi ra, mười ngón tay đan vào nhau.

“Tôi có thể từ chối không?” Tôi hỏi.

“Không thể”. Hắn bướng bỉnh lại ngang phè phè.

Tôi trợn mắt: “Thế anh còn hỏi làm gì?”. Cửa thang máy kêu “tinh” một tiếng rồi mở ra, tôi bước ra ngoài. Ra khỏi thang máy, trong hành lang hơi tối, hắn kéo giật tôi lại phía sau: “Hà Tịch...”.

Tôi không để hắn nói hết câu, cũng chẳng đề nấn nể tâm tình của mình nữa, bèn quay người lại thô lỗ đẩy Tần Mạch lên tường, cướp lấy đôi môi hắn, lưỡi xộc vào giữa môi răng hắn, đây là nụ hôn sâu đầy xâm lược.

Khi hắn còn chưa phản ứng lại, tôi bỏ dở công việc chiếm thành đoạt đất, rút lui toàn vẹn.

Trong đôi mắt nâu của hắn lóe lên tia sáng lạ lùng. Tôi lên tiếng: “Tần Mạch, rồi có một ngày anh sẽ phải hối hận vì đã trêu chọc tôi”.

“Không phải anh đã nói giờ anh không thích tôi sao?”. Tôi nheo mắt, cười nói, “Một ngày nào đó trong tương lai, tôi sẽ khiến anh khóc lóc nói rằng anh yêu tôi”.

Trong hành lang tối vô cùng yên tĩnh, tôi nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của hắn dần dần bình ổn lại.

“Cô Hà, tôi cũng mong chờ tới ngày ấy”.

15. Chương 27 - 28

Nhận lời đề nghị của Tần Mạch, có lẽ tôi sẽ kết hôn với hắn, đó là cuộc sống như thế nào thì tới tận bây giờ tôi cũng không cách nào tưởng tượng ra được.

Nhưng tôi biết là cuộc sống như thế sắp bắt đầu rồi.

Nghỉ Tết năm nay, tôi rời nhà sớm ba ngày, mẹ không những không giữ lại mà còn thu dọn hành lý giúp tôi, sung sướng tiễn tôi lên tận xe Tần Mạch. Với mẹ tôi mà nói, có lẽ con gái có thể tới nhà một người đàn ông khác để đón Tết là chuyện còn vui hơn đón Tết ở nhà mình.

Bà lúc nào cũng lo lắng với cái tính mạnh mẽ của tôi sẽ khó tìm được bạn trai tốt, nửa đời sau chẳng có bến đậu, giờ tôi gặp được Tần Mạch, bà mới xem như có thể tạm thời yên tâm.

Tạm thời...

Đến nhà Tần Mạch, bà Tần vẫn dịu dàng như mọi khi, nhưng chẳng hiểu sao lần này gặp tôi, ánh mắt bà còn lấp lánh sáng ngời hơn cả lần trước, bố Tần Mạch là người đàn ông nghiêm nghị và ít nói, có lẽ bởi sự tôi luyện của thương trường đã khiến ông ít khi thể hiện tâm trạng của mình, ở điểm này Tần Mạch và ông như cùng một khuôn đúc ra, nhưng sự cơ trí và lão luyện của ông Tần thì hơn hẳn Tần Mạch. Thế nhưng khi đối mặt với bà Tần, tất cả biểu cảm của người đàn ông này đều trở nên dịu dàng, chỉ liếc qua thôi là có thể nhận ra được sự thương yêu ngập trong ánh mắt.

Tôi nghĩ, Tần Mạch thực sự quá may mắn, một gia đình hoàn hảo lại giàu có, bố mẹ ân ái...

Một miếng thịt được ném vào trong bát tôi, giọng nói trầm thấp của Tần Mạch vang lên bên cạnh: “Bố tôi đã là của mẹ tôi rồi, thu ánh mắt của em lại cho tôi chút đi”.

Tôi nhìn miếng thịt trong bát cơm, rồi lại đưa mắt nhìn người đàn ông ở bên cạnh, kỳ lạ hỏi hắn: “Anh đang ghen đấy à?”.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, không để ý tới tôi.

Tôi cau mày nhìn miếng thịt trong bát, nói: “Còn nữa, Tần Mạch, đừng cho rằng anh thích ăn thịt thì người khác cũng sẽ thích. Tôi không trả được cái giá của mấy cân thịt sau dịp Tết đâu”.

Hắn nuốt miếng cơm trong miệng xuống, liếc mắt nhìn tôi, “Tôi gấp thức ăn cho em mà em còn không thấy vui à?”.

Tôi bực mình, gấp một đĩa cải thảo bỏ vào bát hắn, thấy hắn đang cau mày thì cười nói: “Anh có vui không?”.

Tần Mạch còn chưa kịp câu, bà Tần đã cười: “Đúng đúng, phải dạy dỗ nó đi. A Mạch, nghe lời con dâu của mẹ đi, ăn chút rau nào”.

Tiểu nhân đắc chí cười gian, tôi định khiến Tần Mạch tức tới dở sống dở chết, ai dè hắn nhìn tôi hồi lâu rồi đột ngột mỉm cười. Tôi nhìn sự dịu dàng và nuông chiều trong nụ cười đó mà huyết áp vọt lên cao, tim gan nhất thời nhảy loạn lên. Hắn nghiêm chỉnh ngoan ngoãn vùi đầu ăn rau, tôi ngẩn ngơ nhìn ông bà Tần, hai người họ đều cười thân thiện.

Tám chữ “gia đình hòa thuận, đầm ấm vui vẻ” chợt thoáng qua trong đầu tôi, tôi cảm thấy, lúc này chúng tôi chỉ còn thiếu mỗi đĩa nhóc âm ỉ là vẽ được một bức tranh gia đình hoàn mỹ rồi...

Ăn xong bữa cơm, Tần Mạch vào phòng nói chuyện với bố, tôi và bà Tần ngồi trên sofa xem tivi. Đang kỳ nghỉ Tết, các chương trình hài trên truyền hình không thiếu, tôi và bà Tần xem rất say sưa, khi xem tới chỗ buồn cười, hai bác cháu đều cười không ngớt, đồng thời cũng khiến tôi liên tưởng tới một vài chuyện khá lúng túng mà mình đã từng gặp.

Tôi cầm tay bà Tần vui vẻ kể: “Bác đừng cười diễn viên, lần trước lúc cháu đi xe bus cũng gặp phải chuyện thế này, vừa lên xe thì hết chỗ, cháu còn chưa tìm được chỗ bám thì tài xế đột ngột lái xe đi, cháu lại đi giầy cao gót, làm sao có thể đứng vững được, thế là lão đảo ngã ngã về phía sau”.

“Thế có ngã không?”.

“Không ạ, cháu phản ứng rất nhanh, lúc đó bèn tiện tay chộp sang bên cạnh một cái, chộp phải một thứ mềm mềm, rồi cuộc đến khi cháu đứng vững quay đầu nhìn lại, bác đoán thử xem thứ cháu nắm được là gì?”. Bà Tần hiểu kỳ nhìn tôi, tôi cười một lát rồi mới đáp, “Đó là mặt một ông cụ hơn sáu mươi tuổi! Răng giả của ông ấy sắp bị cháu bóp rơi cả ra ngoài, lúc đó trong lòng cháu vừa áy náy lại thấy buồn cười, liên tục xin lỗi, may mà ông cụ ấy tốt tính, chỉnh lại răng giả xong còn khen cháu ‘Cháu gái, được lắm! Phản ứng không tồi, chỉ là chỗ hạ tay không đúng!’, bác không biết chứ, lúc đó những người trong xe đều cười ồ lên”.

Bà Tần cười nắc nẻ không ngừng, cứ kêu đau bụng: “Ồi chao ơi, Tịch Tịch, con đúng là bảo bối sống”.

Chưa xem tivi được bao lâu, tôi và bà Tần vẫn đang vui vẻ thì hai bố con Tần Mạch đã ra khỏi phòng làm việc, hai người đàn ông vừa bàn xong chuyện làm ăn, nét mặt vẫn có chút nghiêm nghị, thấy tôi và bà Tần đang vui vẻ cười nói, chân mày không khỏi giãn ra.

“Nói chuyện gì mà vui thế?”. Ông Tần hỏi.

“Con trai anh tìm được một bảo bối sống, em buồn cười chết mất”. Bà Tần nắm lấy tay chồng, giả vờ bực bội, “Anh nhìn thử con trai của anh xem, ngơ ngơ giống hệt anh, chẳng làm người ta thích như Tịch Tịch của em”.

Ông Tần khẽ cười đáp: “Không phải nó đã tìm được một nàng dâu đáng yêu như thế về cho em sao? Tha thứ cho nó đi”.

“Được rồi, nể mặt anh đấy”.

Bà Tần sức khỏe yếu, nói chuyện chưa được bao lâu thì được ông Tần đưa về phòng ngủ. Trong phòng khách chỉ còn lại tôi và Tần Mạch, hần liếc mắt nhìn tôi: “Được lắm, đã thu phục được bố mẹ tôi nhanh như thế”.

“Quá khen quá khen, còn không nhanh bằng anh Tần”.

Hần khẽ cười: “Thế thì cô Hà ạ, giờ có phải chúng ta cũng nên về phòng ngủ rồi không? Nói chút chuyện thú vị nhé?”.

Mặt tôi hơi đỏ lên, trừng mắt nhìn hắn: “Đồ lưu manh”. Sau đó quay người chạy vào phòng ngủ của hắn, “Tôi đi tắm trước”.

Bóng đêm ngoài cửa sổ như sâu hơn, còn tôi và Tần Mạch thì đang vui vẻ quăn lầy nhau trên chiếc giường lớn, đột nhiên tiếng thở dốc ngừng lại, Tần Mạch khàn khàn khẽ hỏi: “Em nói trước đi nào, đêm nay có cần tắt đèn không?”.

“Đã... đã làm tới nước này rồi, anh... mẹ kiếp, có phải anh hỏi quá muộn rồi không!”.

“Tôi cảm thấy, chuyện tiếp theo đây cứ tắt đèn thì tốt hơn”.

Ánh đèn chợt tắt ngúm.

“Ừm...”. Tiếng kêu hoảng hốt của tôi còn chưa thốt lên trọn câu đã bị cắt đứt, sau đó là bị va chạm liên tục, tôi kêu lên ngắt quãng, mang theo chút phẫn nộ, “Tôi... tôi chưa nói, chưa từng nói... muốn, muốn ở trên!”.

“Không phải chúng ta đang nói chuyện sao?”.

Và thế là đêm nay, tôi và Tần Mạch nói chuyện suốt đêm...

Sáng sớm hôm sau, tôi tỉnh dậy trong vòng tay Tần Mạch, ánh nắng ngoài cửa sổ len vào phòng, tôi nhìn cặp mi dài của hắn khẽ rung lên, hình như hắn cũng sắp tỉnh.

“Tần Mạch”. Tôi gọi hắn, nhìn đôi mắt nâu chậm rãi nhìn thẳng vào mắt mình, hắn vẫn còn có chút mơ màng, mơ hồ đáp lại một tiếng rồi nhắm mắt ngủ tiếp. Tôi nói, “Tôi chợt nghĩ tới một cách quyến rũ anh”.

Tai hắn khẽ động đậy, rồi mở một mắt ra, sau đó cả hai mắt đều mở, chớp chớp một lát rồi nhìn tôi: “Tôi có thể nói mình có chút mong chờ không?”.

“Nhất định rồi”.

Khu trò chơi thành phố C.

Tôi dạo quanh một vòng, nhìn tàu lượn siêu tốc đang lượn vòng, máy nhảy lều đột ngột rơi xuống, đu xoắn ốc quay tròn, nghe tiếng gào thét đinh tai nhức óc mà kích động lòng người, tôi vỗ vỗ lên vai Tần Mạch đang hơi hóa đá: “Cho anh được biết về anh dũng khi càn quét khu trò chơi của tôi!”.

Hắn ôm trán thở dài, lẩm bẩm như tự nói với mình: “Lẽ ra mình phải nghĩ tới, lẽ ra mình phải nghĩ tới...”.

Tôi đâu thèm nghe mấy lời vớ vẩn của Tần Mạch, lôi tuột hắn đi chơi một loạt trò mạo hiểm mà kích thích, trò chơi càng mạo hiểm thì tôi chơi càng vui, thi thoảng Tần Mạch sẽ vùng vẫy rất lâu, cuối cùng thì bị một câu “anh yếu quá” của tôi đánh bại.

Chơi được một vòng, tôi có hơi chóng mặt chùn chân, nhưng tâm trạng thì vô cùng vui vẻ, Tần Mạch thì vẫn thản nhiên như thường lệ, chỉ là sắc mặt đã xanh lét đi, tôi chống nạnh nhìn hắn rồi phá ra cười: “Tần Mạch, có sướng không?”.

Hắn ngồi trên ghế, lạnh nhạt liếc nhìn tôi một cái: “Cô Hà, liệu cô có thể dùng cách uyển chuyển hơn một chút để quyến rũ người ta không hả?”.

Tôi nhe răng cười, nâng cằm hắn lên: “Anh Tần, đây chính là cô gái mà anh thích, anh còn dám mang về nhà sao?”.

Hắn hờ hững quay đầu đi tránh khỏi bàn tay của tôi, nuốt nước miếng nói: “Đã mang về nhà bao nhiêu lần rồi, Hà Tịch, em tỉnh lại đi, người đã bị ăn sạch sẽ thì đừng giãy giụa nữa”.

Tôi lạnh lùng hừ một tiếng, vẻ thản nhiên của hắn khiến tôi bực bội vô cùng, tôi nhìn nhà ma cách đó không xa, nói: “Tần Mạch, chúng ta đi chỗ đó đi”.

Hắn nhìn theo hướng tôi vừa chỉ, khinh bỉ nói: “Tôi sẽ đi chỗ trẻ con như thế sao?”.

Tôi lạnh lùng đưa mắt nhìn hắn, hắn không nghe thấy tiếng phản bác của tôi nên thấy lạ, ngẩng đầu lên nhìn tôi, tôi và hắn lẳng lặng chơi mắt hồi lâu...

Và thế là, tôi nắm tay hắn tới chỗ vô cùng trẻ con kia.

Nhà ma này thiết kế cũng rất được, nhưng với người có số má như tôi và Tần Mạch thì chỉ là chỗ trẻ con, đường đi tối om, hắn dắt tay tôi đi khá thản nhiên, dù nửa đường đột nhiên có ánh sáng xanh lóe lên hay có xác ướp thành linh nhảy bật lên từ dưới đất, hắn cũng làm như không thấy mà kéo tôi đi qua.

Không thể không nói rằng, tấm lưng và bàn tay nóng ấm của hắn khiến tôi có cảm giác an toàn nhiều hơn là thất vọng.

“Tần Mạch, anh không sợ à?”. Tôi chỉ vào bàn tay trắng phếch đang túm lấy cổ chân hắn, nói: “Tôi cũng bị thứ này dọa tí ti đấy”.

Hắn quay đầu lại, gương mặt trong ánh sáng mờ mờ từ bốn phía hắt tới càng có vẻ âm u, hắn nói: “Mấy thứ này quá vụng về”.

“Thế sao anh không đi tiếp?”.

“Nó kéo tôi không chịu thả ra”. Tần Mạch chỉ vào bàn tay ở cổ chân mình, đáp.

Tôi im lặng, cười gượng: “Tôi nghĩ, có lẽ là vì lúc này tôi hoảng hốt nên đập nó một cái đấy...”.

Mấy cái móng vuốt trong nhà ma đột ngột thò ra bắt lấy người đương nhiên đều là do người đóng, lúc này nó thành linh tóm lấy cổ chân tôi, tôi chỉ giãy ra theo bản năng rồi lấy gót giày nghiền một cái lên thứ “vật thể bất minh” kia, tôi nghĩ cái tay này hắn là đau tới chết rồi...

Tần Mạch im lặng, tôi vội vàng cười trừ: “Anh chờ một lát, tôi xin lỗi người ở trong một tiếng”.

“Sư phụ!”. Tôi vỗ lên bức tường làm bằng gỗ, nói: “Lúc này tôi không cố ý đâu! Xin lỗi anh!”.

Bên trong không có ai đáp lại, tôi thấy là lạ: “Anh ta vẫn chưa chịu bỏ anh ra hả?”.

Tần Mạch bĩu môi chẳng ừ hừ lấy một tiếng. Tôi nhủ thầm nhân viên làm việc trong cái nhà ma này đúng là chẳng biết lý lẽ gì cả, trong tình huống bị dọa sợ hãi thì tôi có phản ứng như thế cũng là thường thôi, tôi đã nói xin lỗi rồi, sao vẫn còn muốn làm khó bọn tôi chứ.

Tôi lại gõ gõ lên tường, nhẹ nhàng tình cảm xin lỗi, nhưng cái móng túm lấy mắt cá chân Tần Mạch vẫn không buông, tôi bực bội ngồi xổm xuống định gỡ năm ngón tay kia ra, nhưng khi chạm vào bàn tay ấy, ngón tay tôi chợt rụt lại: “Sao... sao tay người này lại lạnh như thế...”.

Tần Mạch nói: “Ừ, chân tôi sắp bị công tới đau nhức rồi”.

Tôi ngược lên nhìn Tần Mạch, chỉ thấy sắc mặt của hắn dưới ánh đèn mờ nhạt chợt lóe lên có vẻ vô cùng quỷ dị, tim tôi lạnh toát, cổ gãi vờ trấn tĩnh nói: “Thôi đi, anh cho rằng có thể dọa được tôi à?”.

“Tiếc quá”.

Chân tường ở dưới chân có một cái lỗ đen to khoảng nửa đầu người, bàn tay đang túm lấy Tần Mạch thò ra từ chỗ này. Trong lòng tôi có chút sợ hãi pha lẫn tò mò, chầm chậm cúi đầu xuống, nhìn vào trong cái lỗ tối om kia: “Sự phụ...”.

Đột nhiên, một gương mặt trắng bệch lướt qua cái lỗ ấy, tim tôi giật thót, tiếng thét kinh hãi vuột ra khỏi cổ họng không tài nào kiềm chế nổi, tôi vội vã đứng dậy, lao đảo lui về phía sau hai bước. Tần Mạch định kéo tôi nhưng không kéo được, tôi đập lưng vào tường gỗ ở phía sau, đập mạnh tới nỗi bức tường rỗng ruột ấy phát ra một tiếng vang lớn, tôi chỉ cảm giác bức tường sau lưng mình rung lên, rồi có một thứ không rõ là thứ gì rơi trên đầu, vẩy lên mặt tôi một chất lỏng gì đó.

Là thứ gì... Mùi này hôi quá, không phải là axit đấy chứ!

Trong lòng hoảng sợ, tôi liên tục hét lên sợ hãi.

“Hà Tịch!”. Trong giọng Tần Mạch có chút hốt hoảng, tôi vẫn chìm trong hoang mang, hắn chộp lấy tay tôi rồi kéo tôi ôm vào trong lòng, “Không sao, không sao”. Hắn nhẹ nhàng an ủi, nhưng tay thì hơi run rẩy, “Tôi đưa em ra ngoài trước”.

Lúc này tôi cũng chẳng đi nghiên cứu xem rốt cuộc bàn tay nắm lấy cổ chân Tần Mạch là như thế nào, đầu óc rối bời được hắn đưa ra khỏi nhà ma.

Thấy ánh mặt trời, cuối cùng trái tim hỗn loạn của tôi cũng bình tĩnh lại khá nhiều, lúc này tôi mới phát hiện xung quanh có rất nhiều nhân viên đang vây lại, vẻ mặt mọi người đều có chút không thể tin nổi, thậm chí là có cả kinh hoảng.

Tôi hơi hoang mang, Tần Mạch cũng cau mày lại, không ngừng hỏi tôi có đau chỗ nào không?

Tôi nhìn đáng vẻ cuống cuống lại chẳng biết làm gì của Tần Mạch rất lâu, cuối cùng đột ngột phì cười mà chẳng hiểu tại sao.

Bốn bề vang lên tiếng hít hơi kinh ngạc, Tần Mạch cũng ngẩn ngơ đứng đó.

Lúc này tôi mới cảm giác mặt mình có hơi rịn rịn, đưa tay lên quẹt một cái, á, ôi mẹ ơi cả tay đỏ choét! Bản thân tôi cũng giật nảy mình, tôi bị chảy máu lúc nào nhỉ... Nhưng nhìn kỹ lại thì màu đỏ tươi này rõ ràng không phải là máu.

Mà giống như là...

“Ai da! Đó là màu mà!”. Cuối cùng cô gái mặc đồng phục nhân viên cũng nhận ra thứ chất lỏng ở trên mặt tôi, “Để lại đó từ lần tu sửa lại mấy hôm trước, người đẹp ơi, chị mau lại đây, em đưa chị đi rửa, màu này khô lại thì khó gột ra lắm”.

Nghe thấy thế, cả người tôi chấn động, vội vàng đi theo cô nhân viên kia. Còn Tần Mạch thì ở phía sau kéo tôi không chịu thả tay ra, tôi bực mình: “Anh muốn tôi bị hủy hoại dung nhan à? Sau này ngày nào tôi cũng vẽ mặt như diễn viên Xuyên kịch ra ngoài với anh, xem ai mới mất mặt!”.

Tôi quát lên khiến hắn ngẩn người ra, lúc này mới buông tay.

Tôi chẳng có lòng dạ mà để tâm tới mấy sắc thái tình cảm trong mắt hắn, vội vã bước đi.

Sau khi gần như cọ rơi một lớp da thì màu dính trên mặt tôi cũng được tẩy sạch, nhưng nó vẫn dính lên quần áo, sau này khỏi mặc nữa.

Quay trở lại chỗ Tần Mạch, nhân viên khu trò chơi đang xin lỗi hắn, tôi bực bội bước tới nói với bên quản lý: “Mấy chỗ như nhà ma này chỉ bảo người ta đùa một chút là được rồi, nhân viên chỗ các ông làm như thế đúng là quá đáng lắm! Dù tôi bắt cần đáp anh ta một cái, nhưng cũng đừng báo thù như thế chứ, nhờ dọa thành bệnh thì làm thế nào!”.

Thái độ của quản lý rất tốt, tôi nói còn ông ta gật đầu nhận lỗi, nhưng nghe lời tôi nói xong thì ông ta ngăn người: “Trong nhà ma này của chúng tôi chưa bao giờ có nhân viên cả”.

“Vớ vẩn, thế thứ bắt lấy chân tôi, vỗ lên vai tôi trong suốt quãng đường là thứ gì hả!”. Tôi cho rằng ông ta đang phải sạch trách nhiệm.

“Đúng là trong nhà ma trước đây có người ở trong đóng vai, nhưng từ lúc chúng tôi tu sửa lại thì đều đổi thành máy móc rồi, trong nhà ma không có ai hết. Mấy bàn tay bắt lấy chân khách chỉ cần giẫy nhẹ một cái là sẽ tự động thả ra thôi”.

Mặt tôi tái mét, chỉ cảm giác trái tim trong lồng ngực mình lại bắt đầu nhảy lên: “Thế tôi tôi tôi tôi...”.

“Khụ khụ”. Tần Mạch đằng hắng một tiếng, nhìn tôi có chút lo lắng, “Lúc đó, tôi nghĩ là em đang đùa với tôi nên cứ để nó bắt lấy không động đậy”.

“Nhưng trọng điểm không nằm ở chỗ đó!”. Tôi khua khoắc tay chân, phát hiện ra chẳng có từ ngữ nào có thể thể hiện tâm trạng của mình, thế là lạnh mặt, nghiêm túc nói, “Tôi nhìn thấy có gương mặt lướt qua ở phía dưới”.

Câu nói nặng âm khí này vừa thốt ra, mọi người đều đồng loạt im lặng một hồi, sau đó phá lên cười không chút nể mặt.

Quản lý nén cười: “Mặt... mặt à? Mặt người?”.

Tôi phát cáu: “Sao tôi biết có phải là người hay không...”.

Tần Mạch đặt tay lên trán tôi: “Em sợ tới hồ đồ rồi hả?”. Tôi đập tay hắn ra, có hơi giận dữ: “Tôi nói thật mà!”.

Nhân viên khu trò chơi đứng bên nói: “Chị ơi, chị nhất định là hiểu nhầm rồi, nếu chị vẫn cảm thấy sợ thì có thể tới hậu đài của bọn em xem thử, em tin là chị hẳn có thể sẽ nhìn thấy gương mặt ấy lần nữa”.

Trong lòng tôi vừa thấy tò mò lại sợ hãi, ngần ngừ không dám đi theo người ta, Tần Mạch kéo lấy tay tôi, lôi tôi theo cùng.

“Không nhìn cho rõ ràng cẩn thận, thì tôi làm sao ngủ được”.

Hắn nói như thế...

Vào trong hậu đài làm việc của người ta tôi mới phát hiện, hóa ra đoạn đường chúng tôi đi lòng vòng trong bóng tối lâu như thế chỉ là một kết cấu hình tròn, bên trong là các loại đạo cụ đan xen vào nhau, thi thoảng còn có thể nghe thấy tiếng thét của khách vừa mới vào.

Du khách vừa đi vừa chạm vào các cơ quan liên tục, đạo cụ ở bên trong hậu đài không ngừng bay vọt ra rồi thu về. Gương mặt mà tôi nhìn thấy thực ra chỉ là một bộ mặt của yêu quái mặc đồ trắng, đường đi của nó rất đơn giản, áp sát mặt đất di chuyển từ trái sang phải, sau đó nhảy ra từ một chỗ đã được thiết kế để dọa người. Khi tôi cúi người xuống nhìn vào miệng lỗ tối om kia thì đúng lúc trông thấy nó đang bay qua, tôi sợ hãi tới mất cả tâm trí, nửa đoạn đường sau cứ cúi gằm mặt mà đi, đương nhiên không thấy cảnh nó nhảy ra từ chỗ đáng lý phải xuất hiện.

Chân tướng rõ ràng, tôi thở phào một hơi.

Vì quần áo bị dính cả một mảng màu đỏ lớn trông như máu nên kế hoạch tới khu vui chơi quyền rũ đàn ông của tôi bị ảnh hưởng nghiêm trọng, cuối cùng đành kết thúc sớm.

Sau khi lên xe, Tần Mạch nửa cảm khái, nửa tức cười, nói: “Hôm nay em tới đây để biểu diễn sự thê thảm của câu thành ngữ ‘tiền mất tật mang’ cho tôi xem đấy hả?”. Tôi trợn mắt lên trừng hắn một cái, hắn vừa quay xe vừa trêu chọc tôi, “Hay em muốn nói cho tôi biết, rốt cuộc làm chơi ăn thật thì phải như thế nào?”.

“Mẹ kiếp, đây sẽ không tin vào phim Hàn Quốc nữa, cái gì mà công viên trò chơi là nơi tạo ra hồi ức đẹp để chứ!”. Tôi bực bội quay đầu đi không nhìn hắn. Phong cảnh ngoài cửa sổ trôi qua liên tục, tôi quét mắt nhìn hắn một lúc, nhỏ giọng hỏi: “Tần Mạch, rốt cuộc hôm nay anh có bị quyến rũ không hả... chút xíu xíu thôi?”.

Hắn trầm ngâm một hồi, như đang cân nhắc xem trả lời như thế nào: “Hà Tịch, làm một so sánh nhé, nếu so sánh việc quyến rũ đàn ông với bắt cá, nếu em tung lưới, tôi sẽ lặng im ngoan ngoãn phối hợp chui vào lưới. Nhưng mà...”.

“Nhưng mà?”.

Hắn thần nhiên liếc nhìn tôi: “Em dựng một cỗ đại bác, dùng lưới móc sẵn cá voi để đâm tôi một nhát”.

“Thế thì sao?”.

“Giờ xác tôi tan nát trôi trên mặt biển ấy, em xem xem”.

Trong xe yên tĩnh rất lâu, tôi thở dài một hơi: “Anh Tần, chúng ta đi ăn đi, tôi muốn ăn sashimi”.

Lần đầu tiên quyến rũ Tần Mạch thê thảm hạ màn trong cảnh tôi điên cuồng ăn sashimi. Nhưng đến tối hôm đó, trong lúc chúng tôi đang “hành sự” thì xảy ra một chuyện nhỏ...

“Ưm...”. Tần Mạch rên lên một tiếng, động tác càng lúc càng nhanh, trong bóng tối, tôi chợt nhớ tới chuyện kỳ dị sáng nay, cả người chấn động, thẳng tay đẩy Tần Mạch ra.

Tôi thở hổn hển liên tục, hắn bưng bưng lửa giận: “Hà Tịch!”.

“Tôi... tôi nhớ ra rồi. Nếu trong căn nhà ma đó toàn là máy móc, thế bàn tay tôi giẫm lên là thứ gì?”.

“Em quan tâm làm gì?”.

“Không được, không biết rõ ràng thì không làm gì hết!”.

“Cuộc đời luôn có những chuyện không hiểu rõ được”.

Như lời Tần Mạch đã nói, cuộc đời luôn có những chuyện không hiểu rõ được, giống như việc tối tận bây giờ tôi vẫn không biết thứ mình giẫm phải trong nhà ma là gì, cũng không biết tại sao chúng tôi bắt đầu giản đơn, và... kết thúc cũng giản đơn.

Hết kỳ nghỉ Tết, đương nhiên lại sắp bắt đầu công việc bận rộn. Tôi bận, Tần Mạch còn bận hơn tôi, vừa nhãng ra một cái, đến khi tôi nhớ ra thì hai người chúng tôi đã chẳng gọi cho nhau một cú điện thoại cả ba ngày nay rồi, với người mới bắt đầu yêu đương mà nói thì chuyện này quả thực không hề bình thường.

Thế nhưng tôi cũng chẳng có lòng dạ mà so đo những thứ ấy, đầu năm tôi nhận một hợp đồng, khách hàng là một cặp vợ chồng mới cưới, nhà là một căn hộ loại nhỏ, yêu cầu thiết kế ấm áp mà có cá tính. Hai vợ chồng đó và tôi sà sà tuổi nhau, người cùng tuổi luôn dễ nói chuyện, chẳng bao lâu sau, tôi và bọn họ đã làm quen được với nhau. Ngày đầu tiên gặp mặt tôi dựa theo cảm giác mà bọn họ nói để phác họa đơn giản mấy phương án thiết kế cho họ xem, sau đó để hai người chọn vài cái hợp ý, về tôi sẽ vẽ chi tiết sau.

Buổi tối tôi đang ở phòng làm việc vẽ thiết kế thì Trình Thần gọi điện tới.

Nhắc tới Trình Thần, từ sau lần chị và Thẩm Hy Nhiên làm chuyện đó ở ngay cửa nhà tôi, tôi không gặp lại chị nữa, đêm đó tôi tới nhà Tần Mạch, cũng làm vài việc không thể để người khác nhìn thấy, chị không hỏi tôi đêm đó đã đi đâu, tôi cũng biết xấu hổ mà lảng tránh chủ đề này. Thế nên hai chúng tôi đều ăn ý bỏ qua những chuyện ngày hôm đó.

Hôm nay chị lại gọi cho tôi...

“Tịch Tịch, Thẩm Hy Nhiên cầu hôn chị”.

Tôi sững ra: “Thế thì tốt quá rồi... sao chị khóc?”.

“Chị, chị không biết, chỉ không thể kìm được nước mắt... chị sợ, lại có... có chút cảm giác không biết nói sao nữa”.

Tôi lau mồ hôi lạnh, an ủi chị: “Vui quá nên khóc đó mà, hơn nữa tuổi của chị cũng khá rồi, chạy trên con đường tình yêu với Thẩm Hy Nhiên lâu như thế cũng nên có kết quả rồi. Hai người định khi nào tổ chức?”.

“Tháng ba này”.

Tôi gật đầu: “Được, đến lúc đó em tặng chị một phong bì dày cui nhé”.

Trình Thần ở đầu dây bên kia lại nói linh tinh thêm một hồi, tôi tỏ vẻ thông cảm, nghe hết đống từ ngữ vô tổ chức của chị, tôi mới biết, hóa ra cô gái tôi nhìn thấy đang đi cùng với Thẩm Hy Nhiên ở siêu thị là người thiết kế đám cưới mà anh ta mời tới, bắt đầu từ lúc đó, Thẩm Hy Nhiên đã chuẩn bị một hôn lễ cực kỳ long trọng cho Trình Thần rồi, từ cầu hôn tới kết hôn, từng bước đều được chuẩn bị kỹ càng. Anh ta muốn hoàn toàn trói chặt người phụ nữ này, để trong thế giới của chị không chứa thêm được người đàn ông nào khác nữa.

Tôi cảm thấy sau này Trình Thần nhất định sẽ có một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc.

Trình Thần kể lể chuyện của mình với Thẩm Hy Nhiên tới hơn hai mươi phút, đến lúc tôi nghĩ rằng cuối cùng Trình Thần cũng bình tĩnh lại định ngắt máy thì chị đột ngột lên tiếng: “Đúng rồi, còn chưa nói tới chuyện chính”.

Tôi bĩu môi: “Hả... chị nghĩ là em rảnh lắm sao?”.

“Biết em bận chị mới gọi cú điện thoại này cho em chứ”. Trình Thần đầu dây bên kia khụt khịt hít nước mũi, “Em và Tần Mạch đang cặp với nhau à?”.

Tôi nhớ tới chuyện chị tư thông với địch phản quốc, lạnh lùng cười một tiếng: “Nhờ phúc của chị”.

“Tịch Tịch, có thể nói ra chuyện này là chị lắm mồm, nhưng chị cảm thấy, cô gái xem đối tượng yêu đương là đối tượng để kết hôn như em thì nên tìm hiểu tình trạng kinh tế của đối phương cẩn thận một chút”.

Tôi vừa xem xét bản phác thảo mới vẽ ra, vừa trả lời: “Ồ, tình hình kinh tế của anh ta rất tốt, có nuôi Hà Tịch như lợn thì cũng dư sức”.

“Chị biết hiện giờ Tần Mạch tiêu tiền chắc chắn không thành vấn đề, cái chị nói là Tần Thị”.

Giọng Trình Thần có chút nặng nề, tôi không thể không nghiêm túc nghe chuyện: “Tần Thị làm sao ạ?”.

“Hôm qua Thẩm Hy Nhiên gọi điện cho người ta, chị vô ý nghe được mấy câu, hình như bảo vốn lưu động trong nội bộ Tần Thị xảy ra vấn đề gì đó, ngay cả chủ tịch Tần ở Mỹ cũng quay về đích thân cầm trịch. Chuyện cụ thể thế nào chị cũng không biết. Nhưng Tịch Tịch này, gia đình như Tần Mạch, một khi xảy ra chuyện thì nhất định sẽ nghiêng trời lật đất, đến lúc đó em...”.

“Đến lúc đó rồi hẵng nói đi”. Tôi nghĩ sản nghiệp Tần Thị lớn như thế, sẽ không vì một chút vốn lưu động mà bảo sụp là sụp được. Vả lại, dù Tần Thị thật sự xảy ra vấn đề gì đó, thì có quan hệ gì với tôi và Tần Mạch chứ?

Tôi và hắn chỉ có quan hệ tình cảm mà thôi.

Ngắt cuộc gọi của Trình Thần, tôi cầm bút mà kiểu gì cũng không thể vẽ được nét nào lên giấy.

Không trấn tĩnh được nổi, tôi dứt khoát ném bút đi, xách túi về nhà.

Đi qua con đường mỗi ngày đều phải đi, rẽ qua khúc quanh, tôi trông thấy một chiếc xe việt dã quen thuộc đang đậu ở dưới nhà, Tần Mạch dựa lên nắp capo trước cửa xe, đốm sáng màu da cam lóe lên trên đầu ngón tay hắn.

Tôi gần như chưa bao giờ nhìn thấy Tần Mạch hút thuốc, dù sau khi tôi và hắn qua tình một đêm thì “điều thuốc lá sau khi làm xong” nổi tiếng cũng chưa bao giờ xuất hiện trên tay hắn.

Tôi nhìn hắn, không khỏi khe khẽ thở dài.

Hắn quay đầu lại trông thấy tôi, lập tức đứng thẳng người, nhìn đồng hồ rồi cau mày hỏi: “Muộn thế này à?”.

Tôi cong môi lên, bước tới: “Anh có nói là sẽ tới đâu, chẳng lẽ ngày nào tôi cũng phải canh ở nhà chờ anh đến chắc?”.

Hắn nhìn tôi một cách cao ngạo: “Em không nên làm vậy sao?”. Vừa dứt câu này, bụng hắn chợt phát ra tiếng “rồn rột”.

Tôi chớp chớp mắt, nhìn gương mặt dưới ánh đèn đường vàng vọt hơi đỏ lên mà cười xấu xa. Thấy hắn sắp thẹn quá hóa giận, tôi lập tức kéo tay hắn lôi lên nhà: “Nên, tôi nên chứ, thiếp chuẩn bị thức ăn cho ngài ngay đây”.

Tôi và Tần Mạch rúc lên chiếc sofa nhỏ vừa xem tivi vừa xì xụp ăn mỳ gói, Tần Mạch vừa ăn vừa lèm bèm: “Hà Tịch, tôi nghĩ kiểu gì cũng không ra, sao tôi lại chạy tới chỗ em chứ”.

“Giờ anh nghĩ thông rồi, đi đi”. Tôi vung vẩy đôi đũa về phía cửa nhà, làm bộ đuổi người.

Tần Mạch lạnh nhạt quét mắt nhìn tôi một cái, “Giờ tôi vẫn chưa nghĩ thông”.

“Tần Mạch, anh đúng là ấu trĩ”.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng: “Thế thì đừng so đo với tôi nữa”. Nói xong bèn cướp mỳ của tôi để ăn.

Tôi vốn không đói lắm, bèn đặt đũa xuống chống đầu quan sát hắn, Tần Mạch ung dung ăn hết mỳ trong ánh mắt nóng rực của tôi, vừa lau miệng vừa hỏi: “Cô Hà này, cô lại đang nghĩ cách quyến rũ tôi à?”.

“Đúng đấy, quyến rũ được chưa?”.

“Còn cần cố gắng”.

“Ừ, nhưng tôi lại cảm thấy mình thành công rồi”. Tôi ngang ngược nâng cằm Tần Mạch, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, cười nói, “Ít ra giờ chỉ có tôi là dám làm thế này thôi”.

Hắn ngược mắt lên nhìn tôi, cặp mắt dần dần trở nên sâu hun hút, ánh đèn phía trên rơi xuống, khiến tôi nhìn thấy rất rõ ràng tơ máu vẫn lên trong mắt hắn vì mệt mỏi quá độ.

“Hà Tịch”. Hắn nghiêm túc gọi tên tôi, “Nếu cho em ra nước ngoài sống cùng với tôi, em có đi không?”.

“Đi bao lâu?”.

“Cả đời”.

Tôi im lặng: “Không đi”. Tôi nhìn thẳng vào cặp mắt của Tần Mạch, nói, “Nói thế này dù có hơi quá đáng, nhưng tôi sẽ không nhân nhượng trong chuyện tình cảm. Tần Mạch, tôi vẫn chưa thích anh tới mức bỏ mặc tất cả”.

Hắn nhìn tôi rất lâu, cuối cùng nhìn đi nơi khác: “Thế cũng tốt”.

Câu nói này của Tần Mạch đã kết thúc cuộc nói chuyện giữa chúng tôi ngày hôm nay, lúc mười giờ tối, Tần Mạch rời khỏi nhà tôi. Tôi đứng trước cửa sổ nhìn ánh đèn xe hắn đi càng lúc càng xa, tôi nghĩ thầm, hóa ra giữa tôi và Tần Mạch ngoài tình cảm ra thì còn có hiện thực khiến người ta khó chịu nhưng không thể không đối mặt.

Tôi không thích hắn đến như thế, mà hắn cũng không phải không thể thiếu tôi.

16. Chương 29 - 30

Dù cuộc sống có trôi qua như thế nào, trái đất vẫn quay tròn như một lẽ tất nhiên, mặt trời mọc rồi lại lặn, thời gian chẳng chậm lại bước chân vì ai.

Chớp mắt đã tới đầu tháng ba.

Sắp tới lễ kết hôn của Trình Thần, chị cả ngày cứ lo lắng liên tục, ngày nào cũng liều mạng mua đồ, thẻ phải tiêu hết sạch tiền lương tiết kiệm bao năm qua của mình, theo lời chị nói thì là: “Tiền này sau khi gả vào nhà Thẩm Hy Nhiên thì không còn chỉ thuộc về mình chị nữa, chị đổi hết thành quần áo, túi xách, mỹ phẩm, để Thẩm Hy Nhiên muốn dùng cũng không dùng được”.

Đương nhiên, Thẩm Hy Nhiên không thêm để ý tới món tiền cơm côi ấy. Có lúc Trình Thần còn phát cáu lên với tôi, sao tiền trong thẻ chị ấy càng dùng càng nhiều thế. Tôi chẳng cần dùng não cũng biết, ngoài cái tên vung tiền như rác Thẩm Hy Nhiên thì còn ai dễ dành cô vợ ngổ này như thế chứ.

Mối quan hệ giữa tôi và Tần Mạch cứ đều đều tiến bước... tôi nghĩ là như thế, nhưng theo lời Trình Thần thì phải là: “Hai người đang yêu nhau đấy hả? Chị còn nghĩ hai người đã cưới nhau được năm mươi năm rồi ấy chứ!”.

Tôi và Tần Mạch đang nằm trong trạng thái “đám cưới vàng” - bên nhau hòa thuận, bởi chúng tôi đều ai bận việc người ấy, thì thoảng gọi một cú điện thoại, nói chuyện thì phần lớn là hẹn cùng ăn cơm, mà phần lớn ăn cơm cùng nhau là vì cùng lên giường...

Chuyện thế này bắt đầu từ lúc nào, tôi cũng chẳng nói rõ được, tôi biết vấn đề Tần Thị gặp phải lần này không hề nhỏ, áp lực và sự bận rộn của hắn có thể thấy rõ mồn một, mà tôi đang nhận làm hai hợp đồng, ngoài ra còn phải mang theo nhân viên thực tập mới, cũng bận tối tăm mặt mũi.

Đến tận cuối tháng hai, tôi và Tần Mạch gần như mất liên lạc phải tới chục ngày, nếu không phải Trình Thần đang mắc chứng lo lắng tiền hôn nhân, ngày nào cũng quẩn luyến tôi, thực sự không thể chịu đựng được mà nhắc nhở thì ngay cả bản thân tôi cũng sắp quên bằng đi mất, tôi là cô gái đã có bạn trai.

Tôi gọi điện cho Tần Mạch hẹn thời gian gặp nhau, nhưng lần nào cũng vì “bận” mà phá sản.

Giận? Có lẽ có, nhưng trước một đồng bản vẽ dồn lại trước mặt, tôi nhanh chóng lờ đi thứ tâm trạng ấy.

Rất bận, đúng thế, đây cũng thế. Thậm chí tôi còn chẳng có thời gian ngừng lại để thử nghĩ xem, tôi và Tần Mạch có thật sự hợp nhau không? Thật sự có thể nắm tay nhau đi đến hết nửa đời còn lại không?

Tình cảnh như thế còn tiếp tục tới tận ngày kết hôn của Trình Thần.

Tháng ba, hoa xuân dần dần nở rộ, các thứ bệnh tật cũng kéo nhau trỗi dậy. Tôi vinh quang bị cảm giữa lúc công việc ngổn ngang, vì thế cũng dồn đẩy được việc làm phù dâu cho Trình Thần.

Vì gia đình nhà họ Thẩm có các mối quan hệ phức tạp, lễ kết hôn được chia làm hai nơi, một thì tổ chức trên bãi cỏ ở khách sạn theo kiểu châu Âu, một thì tổ chức trong căn phòng được thuê trong khách sạn theo kiểu truyền thống Trung Quốc. Mà tôi thì đương nhiên được Trình Thần mời tới dự bữa tiệc theo kiểu châu Âu kia, Tần Mạch lại được mời đến dự bữa tiệc theo kiểu truyền thống. Thế nên đến khi tiệc đã sắp tàn, tôi và hắn cũng chẳng chạm mặt nhau lấy một lần.

Dù là hôm nay, nhưng việc của tôi cũng chẳng ít đi, nhân viên mới cứ gọi điện cho tôi hết cuộc này tới cuộc khác, trái một câu hỏi chị Hà, phải một câu hỏi chị Hà, điện thoại từ bên nhận thầu cũng không kém, tôi vừa sổ mũi, vừa trốn vào một góc gọi điện, vừa ngắt cuộc này lại có tiếng chuông vang lên.

Tôi chóng mặt tới mức định đập di động chạy lấy người, nhưng sau khi nhìn thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình điện thoại, tôi đành nhắm mắt xuôi dòng nhận cuộc gọi.

“Đại tiểu thư Trình ơi, không phải chị đang kết hôn à? Sao còn có thời gian gọi điện cho em hả?”.

“Tần Mạch nhà em xảy ra chuyện rồi, mau lên đây mà xem này”.

Tôi bị chấn động, vội vã lắc lắc cái đầu đang choáng váng, xốc lại tinh thần cuống cuống đi thang máy lên tầng.

Cửa thang máy vừa mở ra, Vương Đại Miêu đã lâu không gặp đang đứng ngay cửa thang máy, chào hỏi xong, gã nhỏ giọng nói: “Trình Thần bảo anh ra ngoài này đón em, ở chỗ tí trong đó đều là mấy nhân vật quan trọng trong giới, em vào nói đơn giản vài câu, uống đỡ mấy ly rượu rồi đưa Tần Mạch đi là được rồi. Phần tiếp theo bọn anh sẽ giải quyết giúp em”.

Tôi vừa đi vừa hỏi: “Rốt cuộc là chuyện thế nào?”.

“Em biết gần đây tài chính của Tần Thị gặp vấn đề không?”.

Tôi cau mày lên tiếng đáp.

Đại Miêu bắt đầu nói: “Cái xã hội này, chỉ có dệt hoa trên gấm thôi, không có đưa than trong ngày tuyết đầu, mà hòn đá tẻ nhất rơi xuống đập trúng Tần Mạch”.

Chẳng có thời gian hỏi tới cái khác, tiếp tân đã đẩy cánh cửa phòng tiệc ra giúp tôi, Vương Đại Miêu xuất hiện cùng lúc với tôi thì không thích hợp, thế nên gã tránh ở một bên cửa ra hiệu cho tôi vào trong. Tôi hít sâu vào một hơi, thầm nhủ, mẹ kiếp, Tần Mạch, đây đã đi đến nước này vì anh rồi, nếu sau này anh dám có lỗi với đây, đây sẽ bôi thuốc rụng lông lên lông mày nhà anh!

Trong phòng tiệc kiểu Trung Quốc hiển nhiên quy củ chính tông hơn bữa tiệc kiểu Âu ở dưới kia rất nhiều, tôi vừa vào đã trông thấy vợ chồng Thẩm Hy Nhiên và Trình Thần đang ở phía đông phòng tiệc mời rượu khách khứa, mà bóng dáng thân quen kia lại đang đứng phía sau một bàn tiệc ở phía tây, có một người đứng đối diện với Tần Mạch, hình như đang nói chuyện gì với hắn, sau đó hai người nâng chén rượu trắng lên uống cạn.

Tôi chỉ cảm giác ruột gan mình đau tới nổi co giật, tôi cố vẽ ra một nụ cười rồi đi tới đó.

Cả bàn tiệc toàn là đàn ông, trên mặt ai nấy đều là nụ cười khách sáo mà lịch sự, tôi không quen biết ai, nhưng đều mỉm cười gật đầu, cuối cùng mới ôm lấy cánh tay của người đàn ông đang ở bên cạnh mình: “A Mạch”. Tôi nhỏ giọng oán thán, “Không phải đã bảo anh tới bệnh viện với em à?”.

Vừa lúc tôi đang bị cảm, âm mũi đủ nặng, diễn kịch cũng không khiến người ta cảm thấy nghi ngờ.

Tôi ngược lên nhìn Tần Mạch một cái, thần trí của hắn còn minh mẫn, đáp lại tôi một tiếng bằng giọng rất rõ ràng: “Ừ, anh quên khuấy đi mất”. Miệng thì nói vậy, nhưng cơ thể thì không tự chủ được mà nghiêng về phía tôi, tôi vội vàng giả bộ thân mật dán sát vào người hắn.

Tôi đã từng chứng kiến cảnh Tần Mạch chống đỡ khi uống say, hắn lúc nào cũng bảo vệ thể diện tốt như thế, chẳng ai có thể nhận ra hắn còn có thể uống được bao nhiêu, nhưng tôi nghĩ dạ dày của hắn đã liều mạng kêu gào rồi.

Tôi biết càng ở lại đây thêm một phút thì Tần Mạch càng khó chịu. Không chờ nổi nữa, tôi dứt khoát chủ động xuất chiêu, dù phải thiệt đôi chút...

Chịu thì chịu thôi...

“Thật ngại quá. Tôi tên là Hà Tịch, là bạn gái của A Mạch”. Tôi mỉm cười nói với cả bàn tiệc toàn đàn ông kia, “Vì tôi cũng là bạn thân của cô dâu nên cứ phải lo liệu bữa tiệc ở dưới kia giúp chị ấy, thế nên bạn đến giờ mới có thời gian lên đây được”.

“Cô Hà khách sáo rồi”. Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi cười to, đáp lời.

Một tay tôi vòng qua eo Tần Mạch, tay kia thì tự rót ỉnh ly rượu, nâng lên, nói: “Ly rượu này xem như tạ lỗi với các vị vì Hà Tịch tới muộn, tôi xin được cạn trước”. Nói xong, bèn ngửa đầu dốc sạch ly rượu.

Mọi người đồng loạt nhướn mày nhìn tôi, nhất thời không ai lên tiếng đáp lời.

Tôi đành ngoan ngoãn diễn vở kịch solo này, lại rót ỉnh ly nữa: “Ly rượu này lại kính các vị, cảm ơn các vị hôm nay đã quan tâm nhiều tới A Mạch”. Ngửa cổ uống ly thứ hai, tôi lại nhanh chóng rót đầy ly thứ ba, “Ly thứ ba để xin lỗi mọi người, thật sự là vì hôm nay tôi bị cảm...”.

“Cô Hà rất phóng khoáng”. Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi bảo tôi dừng lại, trông ông ta tai to mặt béo, không biết bình thường ăn bao nhiêu dầu mỡ rồi, “Tôi thấy các vị đang ngồi đây đều cảm thấy khâm phục tửu lượng của cô Hà...”.

Nhưng tôi không để ông ta nói hết lời, về chuyện ăn nói tôi không đấu lại được với mấy lão cáo già này, đành ra đòn phủ đầu trước: “Không dám, tôi nghe ngài nói chuyện, có cảm giác ngài rất có tinh thần, nhất định cũng là người có tửu lượng cao, Hà Tịch xin được mời ngài một ly để bày tỏ lòng kính phục”.

Chén rượu thứ ba dốc cạn thấy đáy, tôi lập tức lại rót một ly, “Thực ra ngài không biết, trước đây tôi đã từng đọc được tin tức về ngài trên mặt báo, vô cùng ngưỡng mộ, hôm nay được tận mắt nhìn thấy ngài quả là vinh hạnh, ly rượu này, tôi lại xin kính ngài”.

Ly rượu này trong tay tôi, một ly chắc khoảng bảy mươi lăm mililit, tôi liên tiếp uống bốn ly nghĩa là trong bụng đã có gần ba trăm mililit rượu, ánh mắt mọi người nhìn tôi dần dần có chút thay đổi.

Bàn tay đang đặt bên eo tôi của Tần Mạch siết chặt, như lo lắng, tức giận, lại như cố gắng kiềm chế. Tôi không để tâm tới hắn, rót tiếp ỉnh ly rượu thứ năm, tiếp tục nói với người đàn ông năm mươi tuổi kia: “Lúc nãy nghe ngài nói về tửu lượng của tôi, Hà Tịch thật sự cảm thấy vô cùng sợ hãi, tôi tin rằng chút trò vật này của mình không đem ra trước mặt trưởng bối như ngài được, nhưng vì ngài coi trọng điểm này của tôi, xin để tôi lại kính ngài một ly, cảm tạ ơn tri ngộ của ngài”.

Đặt ly rượu đã trống không lên mặt bàn, tôi lại chậm rãi rót đầy ỉnh, lần này tôi cầm ly rượu lên nhưng không vội vàng cất tiếng, mà đảo mắt quanh một vòng, nhìn xem còn có ai dám bối lòng tìm vết nứt không.

Quả nhiên, trên bàn rượu chỉ sợ người liều mạng, lần này mọi người đều im lặng phối hợp với tôi.

Tôi cười cười, nói: “Thật là ngại quá, mấy hôm trước sơ ý để bị cảm, hôm nay có hẹn với bác sĩ đến khám bệnh, thế nên tiếp theo đây có lẽ không thể tiếp các vị được nữa, xin cho phép tôi lấy ly rượu cuối cùng này để tạ lỗi với các vị”.

Một bình rượu trắng bị tôi nhanh chóng uống cạn thấy đáy. Tôi khoác tay Tần Mạch, đưa hắn rời khỏi đại sảnh bữa tiệc mà không hề mất chút lễ tiết nào.

Sau này nghe Trình Thần nói, tôi đã trở thành một cái tên vang dội trong giới chính trị - kinh doanh ở thành phố C rất lâu vì một bữa rượu này.

Đương nhiên những chuyện đó không liên quan đến tôi.

Bên ngoài đại sảnh, Vương Đại Miêu vừa lắc đầu vừa giơ ngón cái lên với tôi, nói: “Tịch ca, dù thời gian có trôi qua thì ngài cũng ngày một dũng mãnh, tiểu nhân bái phục”.

Tôi chỉ lạnh nhạt quét mắt nhìn gã một cái, giả vờ ngẫu nhiên nói: “Gọi xe giùm tôi”.

Chỉ có tôi biết, giờ tôi đã có phần không thể khống chế được cơ thể tê dại này rồi, tôi đứng vững người lại, ôm chặt lấy Tần Mạch ở bên cạnh, mắt hắn đã nửa khép nửa mở, sắp nhắm lại tới nơi rồi. Đại Miêu nửa đùa nửa lời, đưa hai chúng tôi vào trong thang máy.

Vương Đại Miêu nhất thời vẫn chưa thể rời khỏi bữa tiệc, chỉ có thể đưa tôi và Tần Mạch vào tận trong xe taxi, dúm thêm một trăm tệ vào tận tay tài xế, dặn dò anh ta phải chăm sóc hai chúng tôi cẩn thận. Gã xác nhận tình trạng của tôi và Tần Mạch vài bận, rồi mới lên trên khách sạn.

Lên taxi, còn chưa ngồi được ấm chỗ mà tôi đã cảm thấy dạ dày mình lạnh buốt, mở cửa sổ ra bắt đầu nôn ọe. Tài xế ở phía trước luôn miệng kêu khổ, tôi quay đầu lại xem, không phải Tần Mạch cũng đang úp sấp ở cửa sổ bên kia nôn thốc nôn tháo sao...

“Ha... Ọe!”.

Thật là một buổi tối xui xẻo, trong xe nồng nặc mùi của bãi nôn, tôi vừa bò ra bậu cửa sổ khó chịu nôn ra, vừa run rẩy buồn cười.

Tần Mạch, anh xem đáng về thế thảm vì cuộc sống của chúng ta đi...

Nhờ sự trợ giúp của tài xế taxi, cuối cùng tôi và Tần Mạch đã về được đến nhà - nhà hắn.

Tôi hoa cả mắt, lần mò trên người hắn rất lâu mới tìm được chìa khóa, vào nhà, lên trên tầng, vút Tần Mạch lên giường, sau đó tôi chỉ cảm thấy một trận hoa mắt váng đầu, trước mắt chợt tối sầm, cơ thể mềm nhũn ra ngã trên mặt đất...

Bất tỉnh nhân sự.

Sáng hôm sau, khi tôi tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm trên nệm giường êm ái, cơ thể được phủ chiếc chăn ấm áp.

Nhưng đầu tôi thì đau không ngừng nghỉ, tai ù ù, gò má còn nóng tới phát hoảng.

Tôi muốn nhấc tay lên sờ thử đầu mình thế nào, nhưng vừa động dậy một chút thôi đã cảm giác trong đầu như có trăm ngàn cái cưa đang cưa gỗ, cứ cưa tới cưa lui, khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Mẹ kiếp...

Tôi không khỏi rủa thầm trong bụng, vừa vật lộn với chính cơ thể mình, chật vật muốn ngồi dậy, đột nhiên một bên giường hơi trũng xuống, một cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy lưng tôi, chậm rãi nâng tôi ngồi dậy: “Em bị sốt”.

Giọng nói trầm thấp của Tần Mạch tiến thẳng vào tai tôi, mất một lúc sau tôi mới tiêu hóa được ý nghĩa của ba từ hán vừa nói: “Ừ”. Tôi đáp lại một tiếng, giọng khàn khàn rất khó nghe, “Tôi nghĩ có lẽ thế”.

“Uống chút nước đi”.

Tôi ngoan ngoãn uống nước ngay trên tay hán. Hình như hán cảm thấy rất lạ lẫm với việc cho người khác uống nước như thế này, chén không nâng lên à cứ hạ xuống thấp, lúc thì đổ cả nước vào trong mũi tôi, lúc thì vẩy nước lên chân.

Tôi đành thâm thở dài thườn thượt.

Cho tôi uống hết nước, hán đặt cái chén sang bên cạnh, lúc này mới nhìn một mảng ướt đầm trên chăn, vẻ mặt nhất thời trở nên có chút khó coi, hán hắng giọng một cái: “Chờ lát nữa tôi đưa em tới bệnh viện...”. Còn chưa dứt câu, tiếng chuông điện thoại chợt vang lên ầm ỉ. Tôi cố gắng mở to đôi mắt đã sưng lên của mình ra, lần mò di động trong túi xách, vừa lôi được ra nhìn rõ cái tên người gọi đến, di động đã bị Tần Mạch giật lấy.

“Hà Tịch bị ốm, hôm nay xin nghỉ”. Hán thản nhiên nói xong bèn dập máy, cũng chẳng quan tâm xem đối phương liệu có đồng ý hay không, sau đó tháo cả pin di động ra, hán nhìn chằm chằm vào tôi, “Muốn chửi tôi à? Được thôi, nhưng hôm nay em bắt buộc phải nghỉ ngơi”.

Tôi toét miệng cười, giọng khàn đặc: “Tôi cũng có nói muốn đi làm đâu”. Tôi kéo một góc áo vest của hán, nói nửa đùa giỡn, nửa nghiêm túc, “Tôi nghỉ ngơi, anh chăm sóc tôi đi”.

Hán nhìn tôi một lát, thế mà lại gật đầu đồng ý thật.

Còn tôi thì bị câu trả lời của hán làm giật nảy mình, vội vàng nói: “Tôi đùa với anh thôi. Tôi lớn thế này rồi, mà chỉ là sốt thôi, tự đi bệnh viện truyền xong bình nước là khỏe ngay ý mà”.

Hán không để ý tới tôi, vươn tay ra sờ lên trán tôi: “Tôi đi nấu cháo trước, lát nữa tới bệnh viện với em”.

“Tần Mạch”. Tôi lên tiếng gọi, thận trọng hỏi han, “Không phải dạo này Tần Thị rất bận sao?”.

Bàn tay đặt trên trán tôi hơi cứng lại: “Ừ, rất bận. Nhưng mấy hôm nay không có việc gì quan trọng, tôi cũng chẳng chăm em được mấy bận”. Hán kéo chăn đắp lại cho tôi, giọng vẫn bình thản như cũ, “Tháng sau, có lẽ trước đó một chút, tôi sẽ đi Mỹ. Bố mẹ đi cùng với tôi... em có muốn đi không?”.

Tôi có bị cảm sốt đầu óc mơ hồ đi nữa thì cũng nhận ra được ý tứ đằng sau câu nói này của hán, cùng hán đi Mỹ, có lẽ sẽ kết hôn, định cư ở bên đó.

Tôi hít vào thật sâu, buông một câu nhẹ hẫng: “Chẳng phải chưa làm visa sao, tôi không đi được”.

“Ừ”. Hán gật đầu.

Tôi nhìn gương mặt bình tĩnh của hán, trong lòng chợt có chút khó chịu, gần như buột miệng nói: “Anh muốn chia tay với tôi không?”.

Hán hơi sững lại, im lặng rất lâu mới miễn cưỡng nhếch khóe môi lên: “Em đang nghĩ gì thế? Giờ có phải thời đại một đi không trở lại như mấy trăm năm trước đâu, không phải đã có điện thoại, internet rồi sao?”.

Tôi cũng đành miễn cưỡng cười theo hán.

Hắn xuống nhà nấu cháo, tôi mơ mơ màng màng nhìn lên trần nhà suy nghĩ, sao Tần Mạch lại không hiểu, một ngàn cuộc điện thoại mà không thể chạm vào nhau, làm thế nào có thể sánh bằng một cái ôm khế có sự ấm áp của cơ thể.

Nhưng nếu hắn phải đi mà tôi lại chẳng có cách gì thì sao, tôi sẽ không thể vứt bỏ tất cả mọi thứ mà đi Mỹ cùng hắn, cũng như hắn không thể bất chấp tất cả mà ở lại Trung Quốc với tôi. Chúng tôi đứng trên hai lập trường mà nhìn về phía nhau, im lặng không lời.

Đầu óc văng vất, tôi không nghĩ được bao lâu lại nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Không biết bao lâu sau, tôi nghe thấy có người đang gọi tên mình ở bên tai, nhưng có làm thế nào cũng không thể mở mắt ra được, mí mắt nặng trĩu như đeo đá, tôi muốn được ngủ một giấc thật an lành, nhưng giọng nói kia cứ âm ỉ liên tục ở bên tai. Tôi giận tới mức muốn cầu người, nhưng không nhắc nổi tay lên.

Thôi vậy, anh cứ ồn đi.

Tôi cam chịu nghĩ như vậy, một dòng chất lỏng lạnh lạnh chậm rãi truyền vào cơ thể, tôi lại chìm vào trong giấc ngủ mê man tận cùng.

Tôi có một giấc mơ, mơ thấy rất, rất nhiều cáo rơi từ trên trời xuống, chúng quây tròn chung quanh tôi, có con gào lên âm ỉ với tôi, có con làm như sắp nhào tới cắn tôi, có con lại đứng bên lạnh lùng nhìn tôi chặt vật tiến thoái lưỡng nan.

Tôi cảnh giác nhìn chúng chằm chằm, cuối cùng vẫn không thể nén được mà gào to lên: “Nhìn nữa đi! Tao cắt cậu nhỏ của chúng mày bây giờ!”.

Nhưng chúng không bận tâm tới lời đe dọa của tôi, từng bước, từng bước tới gần.

Tôi hoảng loạn không biết nên trốn ở chỗ nào, đột nhiên, một con sói lông xám lớn thình lình xuất hiện ở ngoài vòng vây của lũ cáo, nó lạnh lùng nhìn tôi, trong ánh mắt cũng chứa đầy sự khinh bỉ.

Sao lại nhìn tôi như thế? Tôi không hiểu, lòng tự trọng bị chà đạp căng lên như lò xo, tôi đột nhiên anh dũng đẩy lũ cáo đang cản đường đi thẳng về phía con sói kia.

Tôi và nó bốn mắt nhìn nhau, nó thì mang vẻ khinh miệt, còn tôi cũng lạnh nhạt nhìn lại nó.

Nó đột ngột chìa cái móng đầy lông ra, quét mắt nhìn tôi thương hại, lại nhìn chằm chằm lũ cáo ở phía sau lưng tôi. Đường như đang nói: Ta mở lòng từ bi, cứu người một mạng. Còn không nắm lấy.

“Mẹ kiếp! Tôi cần anh cứu à!”. Tôi đập một cái vào đầu nó, “Anh cho rằng đây dễ chọc vào chắc! Đây nói sẽ có ngày khiến anh khóc mà! Khiến anh khóc!”. Tôi nhéo cái tai đang liên tục vẫy vẫy, lúc đang đánh cho sướng tay, một tiếng hô từ trên trời vọng xuống:

“Cô nương! Buông con cầm thú kia ra!”.

Buông tay! Buông tay... Buông tay...

Tiếng nói càng lúc càng xa, lại đột nhiên trở nên chân thật.

Tôi mở choàng mắt, ánh sáng trắng chiếu thẳng tới khiến mắt tôi xót xót, nước mắt chảy xuống không ngừng. Vất vả lắm mới quen được ánh đèn hoa mắt, tôi nhìn sang bên cạnh, Tần Mạch đầu tóc bù xù đang ngồi bên giường, trông có chút tiêu tụy và bất lực. Hai y tá kinh hãi nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi nghe tiếng Tần Mạch thở dài thườn thượt, sau đó đứng dậy đi qua một bên chỉnh trang lại mình.

“À... Hà, cô Hà này, tôi đo lại nhiệt độ giúp cô nhé”.

Lúc này tôi mới ý thức được, giờ mình đang nằm trên giường trong bệnh viện. Hai cô y tá vô cùng cẩn trọng đo nhiệt độ cho tôi, vứt lại một câu “Hạ sốt rồi”, rồi vội vàng đi ra.

Trong phòng bệnh nhất thời trở nên tĩnh lặng. Tần Mạch soi gương sửa sang hồi lâu mới quay trở lại ngồi bên giường bệnh của tôi. Hắn nhìn tôi một cái, có chút bất mãn: “Xem ra em có nhiều ý kiến với tôi thật”.

Tôi lơ mơ đoán được mình đã gây ra chuyện gì, trong lúc ngượng ngùng lại thấy thắm sung sướng trong lòng.

Đập cho Tần Mạch một trận, đây có phải là chuyện ai cũng có thể làm đâu.

Có lẽ nụ cười trên mặt tôi quả thực không giấu được, Tần Mạch then quá hóa giận chọc chọc lên trán tôi, tức giận nói: “Được lắm Hà Tịch, em khỏe thật, em đối xử với ân nhân của em như thế à?”

“Ân nhân?”. Giọng tôi ồm ồm tới nỗi tới chính tôi cũng sợ hết hồn, vội vàng hắng giọng, kiêu ngạo lạnh lùng hừ một tiếng, “Anh Tần, không có King Kong Hà Tịch này, hôm nay người nằm ở đây chính là anh đấy”.

Câu này của tôi chỉ là trêu ghẹo, ai ngờ hắn nghe xong thì thật sự im lặng. Đôi mắt đen sâu long lanh nhìn chăm chăm vào tôi khiến tôi phát hoảng, im lặng rất lâu sau hắn mới nghiêm túc gọi tôi: “Hà Tịch”. Trong giọng nói đang đè nén sự đáng sợ mà tôi thấy lạ lẫm, “Cộng với lần trước, tôi ghi cả hai lần nợ lại giúp em, sau này nhất định sẽ đòi lại hết”.

Tôi bĩu môi chế nhạo hắn: “Đồ có thù tất báo”.

Hắn cười cười: “Không thích à?”.

Tôi đảo mắt: “Nếu có thể...”. Giọng tôi chợt trở nên kiên định, “Nhất định phải làm quá lên một chút nhé!”.

Ánh mắt hắn dịu đi vài phần, xoa đầu tôi như không thể kiềm chế được nữa, rồi sau đó nhanh chóng rút tay lại. Tôi thấy hắn mấp máy môi, dường như định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng nói gì.

Đúng lúc này, di động của Tần Mạch chợt đổ chuông, hắn ra ngoài nhận điện thoại, khi trở về thì sắc mặt khá khó coi. Tôi nói: “Dù sao đã hạ sốt rồi, tôi nằm cũng khó chịu, anh cứ đưa tôi về thẳng nhà đi. Tôi nằm dưỡng bệnh ở nhà mình còn dễ chịu hơn một chút”.

Tần Mạch nhìn tôi chốc lát, cuối cùng mím môi, cười khổ bất đắc dĩ: “Được”.

Từ bệnh viện tới nhà tôi rồi đến công ty của Tần Mạch rất thuận đường.

Tần Mạch đưa tôi tới dưới nhà xong, tôi bèn vẫy tay, tung tăng chạy lên nhà. Đến khi tôi vào nhà, mở cửa sổ ra nhìn xuống phía dưới đã chẳng còn thấy bóng dáng xe của Tần Mạch đâu...

Tôi dưỡng bệnh mất ba ngày, công việc dồn lại không hề ít, thực tập sinh Tiểu Trương khi nhìn thấy tôi thì như sắp khóc tới nơi rồi. Tôi vội vàng trấn an cậu ta một hồi, tập trung tinh thần nhào vào công việc.

Đến khi tôi lại nhận được điện thoại từ Tần Mạch thì đã là ngày hai mươi tháng ba.

Trong điện thoại, hắn chỉ nói một câu: “Chiều mai tôi bay rồi”. Đi đâu thì chẳng cần nói cũng biết.

Hôm sau tôi quyết tâm xin nghỉ trong ánh mắt rơm rớm nước, đau thương muốn chết của Tiểu Trương, sau đó vớt lại một đồng công việc cho cậu ta, một mình đi tiễn người đàn ông đã từng nói với tôi rằng phải lấy kết hôn làm mục đích của tình yêu.

Hôm nay tôi mất hơn tiếng đồng hồ để trang điểm, mặc bộ váy và đi đôi giày cao gót mà tôi thích nhất.

Tôi có cảm giác khi Ngu Cơ từ biệt Bá Vương để tự vẫn thời xưa chắc cũng chỉ có tâm trạng như tôi bây giờ. Đường nhiên, có lẽ vì tôi đã nghĩ ngợi quá bi tráng mà thôi.

Tôi tới nhà Tần Mạch trước, vừa lúc nhìn thấy hắn xách vali hành lý ra khỏi thang máy, trông thấy tôi, hắn thoáng kinh ngạc đưa mắt nhìn tôi một lượt, buồn cười hỏi: “Cô Hà hôm nay đúng là xinh đẹp, nhưng sao cô phải làm ra vẻ sắp hy sinh anh dũng thế?”.

Tôi gật đầu đáp: “Đúng rồi, hôm nay tôi tới hy sinh mà”.

Từ trước tới nay tôi đều là người thuộc phái hành động, không nói chuyện lằng nhằng nhiều với Tần Mạch, tôi vươn tay ra kéo đầu hắn ép sát lại rồi dang đôi môi mình lên.

Hắn hơi sững người, nhưng rốt cuộc vẫn là tay lão luyện. Khi kinh ngạc lúc đầu qua đi, hắn nhanh chóng muốn nắm lại quyền chủ động. Khiêu khích, truy đuổi, quần quýt, nhưng tới cuối cùng chúng tôi vẫn không thể không buông nhau ra bởi thời gian.

Tôi âu yếm khẽ chạm lên môi hắn, cười nói: “Tần Mạch, thứ duy nhất hôm nay tôi không dùng là son môi”.

“Tôi ném ra được mà”. Hắn蹭 vào trán tôi, giọng hơi khàn đi.

Buông hẳn ra, tôi quay người đi ra ngoài trước một bước: “Nhanh lên nhanh lên, lát nữa là máy bay cất cánh rồi”.

Hai chúng tôi im lặng trên suốt quãng đường tới sân bay, khi nhìn thấy người sắp bay tới Mỹ cùng hẳn ở sân bay, tôi chợt sững sờ.

Dịch Tình, là cô giám đốc có ý với Tần Mạch trong truyền thuyết kia.

Cô ta nhìn thấy tôi, nhất thời cũng hơi sững sờ. Nhưng nghĩ cũng phải, người như Tần Mạch làm sao có thể tuyên bố rộng rãi khắp nơi tin mình đã có bạn gái chứ. Công ty bọn họ hẳn vẫn không ai biết quan hệ của hẳn và tôi.

“Bố mẹ anh đâu?”. Tôi thân mật sửa sang lại cổ áo cho hẳn.

“Tuần trước đã đi rồi”.

Không biết nên nói gì nữa, tôi đành cúi xuống, ngẩn ngơ nhìn đầu ngón chân mình. Đến khi trên loa đọc chuyển bay của hẳn, Dịch Tình gọi với sang, hẳn không thể chân chừ nữa.

Tôi mới khẽ ngẩng đầu lên, vừa định nói câu tạm biệt với hẳn, nhưng hẳn đột nhiên kéo tôi vào lòng, cánh tay siết chặt khiến tôi cảm nhận được sự ấm áp, nghe được tiếng trái tim đang nhảy lên trong lồng ngực hẳn, tôi đột nhiên cảm thấy mũi mình cay cay: “Tần Mạch”. Tôi hỏi, “Giờ anh đã thích tôi rồi phải không?”.

“Thích”. Hẳn đáp không hề do dự.

Tôi nhắm mắt, nén lại hơi nước trong mắt mình.

Hẳn chợt buông tay, quay người đi về phía Dịch Tình, trông có vẻ quả quyết.

Dòng người vội vã trong sân bay cứ đi ngang qua tôi, từng gương mặt đều khiến cho người ta thấy xa lạ tới đáng sợ, ở nơi mà sự chia ly dễ dàng như thế này, ngày nào cũng diễn ra bao nhiêu cảnh không muốn chia xa giống nhau, tôi hôm nay chỉ tình cờ là một trong số đó...

Tôi hít sâu vào một hơi, nhưng trong tim như có chiếc gai cứ găm vào, khiến tôi vừa đau lại vừa khó chịu.

“Tần Mạch!”. Tôi lớn tiếng gọi tên hẳn, sải bước đi về phía ấy.

Hẳn ngoái đầu lại, vẫn là gương mặt nghiêm nghị mà hững hờ như thường lệ, ngược lại, Dịch Tình nhìn tôi có chút hứng thú.

Đi tới bên Tần Mạch, tôi đặt một tay lên vai hẳn, hít thật sâu, sau đó vung một cú đấm cực mạnh. Tôi nhớ hẳn có bệnh dạ dày, thế nên cú đấm hiểm này rơi vào ngay trên bụng hẳn.

Hẳn bị tôi đánh không trở tay kịp, cúi gập người xuống.

Xung quanh đều đồng loạt vang lên tiếng hít hà.

Tôi gờ nắm đấm lên, cố gắng khiến mình dừng mãnh như thổ phỉ: “Ở nước ngoài nghiêm túc chút cho tôi! Anh cứ thử tán gái bữa bãi xem!”. Tôi nhìn sang Dịch Tình bằng ánh mắt cảnh cáo, cô ta vội vàng lắc đầu sợ hãi, lùi lại liên tục, cố gắng phải sạch quan hệ với Tần Mạch. Tôi hừ một tiếng, đẩy Tần Mạch ra, nhìn hẳn xoa xoa chỗ bị tôi đánh không đứng thẳng người lên được, tôi lại cứng rắn bổ sung thêm một câu, “Tán trai bữa bãi lại càng không được!”.

“Được rồi”. Tôi quét mắt nhìn những ánh mắt hoảng sợ chung quanh, giọng điệu xuống, “Không còn lời nào nữa, cứ thế đi”.

Ra khỏi sân bay, tôi ngẩng đầu nhìn ánh nắng rạng rỡ ngày xuân, không khỏi đưa tay lên che mắt.

Chất lỏng lạnh lạnh thấm vào tóc mai, tôi chửi: “Hà Tịch! Xem mày kém cỏi chưa kìa!”.

17. Chương 31 - 36

Cuộc sống vẫn phải tiếp diễn.

Tần Mạch không hề nói chia tay chỉ vì tôi đã tặng hắn một cú đấm trước khi đi, đương nhiên tôi cũng không vì hắn đã tới xã hội chủ nghĩa tư bản mà cắt đứt liên lạc với hắn.

Theo như lời Tần Mạch nói, giờ đã có internet nhanh gọn, đã không còn là thời đại một đi không trở về từ lâu rồi.

Tâm lý của con người kỳ lạ như thế đó, khi người mình nhớ mong còn ở trong tầm với thì bận rộn làm việc mà quên gặp mặt. Nhưng khi đối phương đột nhiên ở một nơi mà ô tô cũng chẳng tới được, thì đôi bên lại bắt đầu nhớ nhung sâu sắc.

Tôi và Tần Mạch chính là như thế. Cùng ở trong thành phố C, nhưng chẳng bao giờ nhớ gọi điện thoại cho đối phương. Khi hắn ở Mỹ, tôi ở Trung Quốc, cách nhau cả một Thái Bình Dương, lệch nhau vừa đúng mười hai tiếng đồng hồ, khi tôi nhắm mắt trời mọc thì hắn chỉ có thể thấy ánh trăng. Xa nhau nhiều như thế, nhưng ngày nào hai chúng tôi cũng ăn ý gọi điện cho nhau.

Chỉ là...

Hắn không phải là người nói nhiều, tôi cũng không biết nên nói gì với hắn, bình thường gọi điện thoại, hỏi đối phương hôm nay làm những gì, rồi cùng im lặng.

Với tình trạng như thế, tôi suy nghĩ rất lâu cũng không rút ra được kết luận gì, rõ ràng khi tôi và Tần Mạch còn ở bên nhau đã rất tốt mà.

Đến một buổi chiều, tôi ôm một đồng hồ bản vẽ chập vạt chen lên tàu điện ngầm, vừa lúc nhìn thấy một chiếc xe BMW dừng trước cổng một khách sạn lớn, người đàn ông mở cửa xuống xe, lịch sự bắt tay với một người đàn ông nhả nhặn tuyệt vời khác ở ngay cổng khách sạn, rồi thân thiết cùng bước vào bên trong. Tôi ngoái đầu nhìn trạm tàu điện ngầm ở phía sau lưng mình, rồi lại đưa mắt nhìn bản thân đang ôm một đồng hồ bản vẽ.

Ngay khoảnh khắc đó tôi chợt bừng tỉnh ngộ, hóa ra tôi và Tần Mạch vốn không cùng một thế giới.

Khi tôi và hắn không còn ở bên nhau mặt đối mặt, không còn trần trụi quần quýt lấy nhau trên chiếc giường, chúng tôi ngoài việc cùng là con người, thì dường như chẳng còn thêm điểm chung nào nữa. Hai người không có điểm chung thì phải tìm chủ đề chung với nhau như thế nào đây?

Nhưng dù tôi có nhận thức rõ ràng được bản thân hiện giờ đã không còn hợp để ở bên Tần Mạch, tôi vẫn không đành lòng nói ra hai chữ “chia tay” với hắn. Không có nguyên nhân nào khác, chỉ bởi vì lưu luyến. Lưu luyến chữ “thích” hắn đã bỏ lại sân bay.

Tần Mạch... có lẽ cũng nghĩ như thế.

Tôi biết hắn ở Mỹ vẫn rất bận rộn, có buổi trưa tôi gọi điện qua, ở bên Mỹ cũng khoảng một, hai giờ sáng, giọng hắn vẫn còn tỉnh táo, thì thoảng còn vang lên tiếng lật giấy.

Không chỉ một lần tôi muốn nói với hắn rằng, anh có bệnh dạ dày, chú ý sức khỏe. Nhưng lần nào cũng là chưa tìm được cơ hội lên tiếng thì hắn đã ngắt máy.

Có một lần, tối tôi trần trọc không ngủ được, gọi điện qua tìm hắn nói chuyện chơi, nhưng hắn làm gì có thời gian rảnh, tôi bèn bảo hắn bỏ điện thoại sang một bên, nũng nịu: “Để tôi nghe tiếng bên kia một chút, giống như anh vẫn còn ở bên tôi vậy. Tôi cứ nghe, cứ nghe rồi nhắm mắt thiếp đi. Đến lúc đó anh ngắt máy là được rồi”.

Hắn bắt đầu dĩ đồng ý, dù như thế sẽ bỏ lỡ rất nhiều cuộc điện thoại của hắn.

Tôi ngoan ngoãn cầm di động rúc trong chăn nghe tất cả tiếng động nhỏ nhất từ bên kia, tiếng ngòi bút chạy sột soạt trên giấy, tiếng lật giở trang giấy, thì thoảng hắn lại phát ra tiếng trầm ngâm suy tư. Thật sự giống như đang ở bên tôi.

Khi ấy tôi gần như buột miệng nói ra, Tần Mạch, tôi nhớ anh.

Nhưng lại vì tiếng gõ cửa mà phá sản.

Tôi nhận ra người đang báo cáo công việc với hần chính là cô nữ giám đốc Dịch Tình xinh đẹp, nhớ tới cảnh ngày chia tay, tôi chỉ liếc một cái đã khiến người phụ nữ thành công này sợ hãi lùi lại hai bước là không nhìn được cười. Nhưng khi tôi nghe thấy cô ta thản nhiên nói ra câu mà tôi vẫn luôn muốn nói với Tần Mạch, tôi chỉ cảm thấy các cơ trên mặt mình đều hơi cứng lại.

“Còn chưa ăn cơm trưa hả, bận thì bận, nhưng tốt xấu gì anh cũng phải chú ý tới sức khỏe chút chứ, đừng quên bệnh dạ dày đó”. Cô ta nói như vậy.

Tôi chỉ có thể lặng lẽ ngắt máy trong rất nhiều sự ngưỡng mộ xen lẫn ghen và hận.

Ngày hôm sau, tôi không gọi điện cho Tần Mạch, hần không biết đang bận việc gì đó, cũng chẳng gọi cho tôi.

Sau khi Tần Mạch đã đi được nửa tháng, lần đầu tiên chúng tôi ngừng liên lạc.

Con người luôn là một loại sinh vật có tính trì trệ, chuyện gì một khi đã có bắt đầu thì càng không thể vãn hồi lại được. Chúng tôi từ một ngày hai cuộc điện thoại, dần trở thành một ngày một cuộc, rồi sau đó là hai ngày một cuộc, ba ngày một cuộc...

Nhưng may mà tôi có một công việc làm tôi vô cùng bận tâm, chẳng cần chia cho Tần Mạch quá nhiều tâm huyết, nghĩ ngợi, tưởng tượng.

Cuối tháng tư, Tạ Bất Đình muốn giành được một hợp đồng lớn, phải đi ăn cơm cùng khách hàng, bèn đưa tôi và Tiểu Lý đi cùng. Cuối cùng không lấy được hợp đồng, Tạ Bất Đình cũng uống say bí tỉ, tôi bảo Tiểu Lý đưa ông ta về nhà. Lúc đầu Tiểu Lý còn lo lắng cho tôi: “Chị Hà, chị cũng uống nhiều mà, hay là em đưa chị về trước nhé?”.

Tôi xua tay, chỉ vào Tạ Bất Đình, chán nản nói: “Thôi miễn đi, em nhìn ông ấy mềm nhũn như bị người ta thiến ấy, tha ông ấy đi khắp nơi cũng không dễ dàng đâu. Nhà chị gần chỗ này, không sao”.

Cuối cùng Tiểu Lý bất an rời đi. Một mình tôi xách túi đi dọc theo vỉa hè tới trạm xe bus, đi mãi đi mãi, nổi nhung nhở cứ dâng lên không thể kiềm chế nổi. Tôi móc điện thoại ra, cũng chẳng quan tâm giờ bên Mỹ có phải thời gian làm việc không, gọi một cuộc cho hần.

Mãi lâu sau hần mới nhận máy, giọng bị nén xuống rất thấp, bên kia điện thoại vô cùng im ắng, hình như đang họp gì đó.

Vô số lời muốn nói bị mắc lại trong lồng ngực, mặc dù trước đây tôi đã từng tham gia rất nhiều cuộc thi hùng biện, luyện được cái mồm lợi hại, nhưng lúc này cũng không biết nên nói gì, cứ nghẹn lời một hồi, trước khi Tần Mạch hết kiên nhẫn sắp ngắt máy mới chậm rãi nhả ra được bốn từ: “Tôi uống say rồi”.

Bên kia thở nhẹ một tiếng, như bất ngờ tới độ bức bối, lại như buồn cười bất lực.

Tôi mím môi lại, chỉ muốn tắt ỳnh mấy cái: “Thôi vậy, đây chỉ là gọi điện quấy rối thôi, anh...”. Còn chưa dứt câu, phía sau đã bị đâm mạnh một cái, tôi chỉ cảm giác chiếc túi treo trên tay trái bị giật mạnh, trong lòng tôi kinh hãi, muốn giữ lại túi xách theo bản năng, không ngờ tên giật túi mạnh tới kinh hồn, chỉ lát sau đã giật tôi ngã ra đất, cánh tay tôi bị kéo lê trên mặt đất gồ ghề, đau đớn truyền tới, tôi mới sợ hãi nhận ra mình nên bỏ tay.

Túi bị giật mất, tôi nằm sấp trên mặt đường, nhìn tên cướp chạy như bay dần xa mãi mà không thể nhấc mình dậy được. Người qua lại chung quanh dần dần vây tới, có người hỏi tôi có bị nặng lắm không, có người gọi 110 giúp tôi, tôi ngồi dậy, áo blazer mỏng mặc cuối tháng tư và sơ mi bên trong đã bị kéo rách, đau tới mức này, có lẽ vai tôi cũng bị xước xước máu me bết bết rồi.

Mọi người đứng chung quanh mồm năm miệng mười bàn luận về chuyện vừa xảy ra, tôi ngồi một lúc mới lên tiếng hỏi: “Xin hỏi có ai nhìn thấy di động của tôi không?”. Nghe thấy câu này, người vây quanh chỉ thoáng cái đã bỏ đi quá nửa. Tôi không khỏi cười khổ, tình trạng đạo đức hiện nay của người Trung Quốc thật sự khiến người ta lo lắng.

Tôi khập khiễng chậm chậm quay lại đoạn đường vừa nãy, may mà tôi không bị kéo đi quá xa, chỉ tìm một lát đã thấy di động bị rơi trên mặt đất, cầm lên nhìn thử, trừ vỏ ngoài bị sứt sẹo đôi chút, những thứ khác thì chẳng có vấn đề gì.

Tôi chạm vào màn hình mới phát hiện cuộc gọi vẫn chưa bị ngắt, đặt bên tai, cẩn thận alo một tiếng.

“Hà Tịch”. Giọng Tần Mạch ở bên kia nghe rất căng thẳng.

Tôi gật đầu đáp lại.

Hắn im lặng rất lâu: “Nếu em muốn dọa tôi, chúc mừng em, em thành công rồi”.

Tim tôi nóng bừng, một luồng khí cay cay vô danh xộc thẳng lên mũi: “Tôi bị rơi xuống hố”. Tôi nói, trong giọng nói không giấu được sự dao động, “Một cái hố rất lớn”. Trong hố toàn là cạm thú.

“Bị ngã hả?”.

“Ừ, bị xước da, đau lắm”.

Tiếng hít thở của hắn hơi nặng nề, mãi một lúc sau mới lên tiếng hỏi tôi, mang theo chút cười khổ: “Tôi nên làm thế nào đây?”.

“Nói với tôi, không đau, không sao hết, có anh ở đây”.

“Không đau, không sao hết...”. Tiếng hắn nói theo lời tôi chợt ngừng lại, lúc này tôi đã không nén nổi nước mắt, hắn khàn khàn nói, “Xin lỗi em, tôi không ở bên em”.

“Tần Mạch”. Tôi cố gắng khống chế giọng nói đang run rẩy của mình, “Không sao mà”.

Tối đó vô cùng hỗn loạn, đầu tiên là tôi cùng tới bệnh viện với cảnh sát, sau khi xử lý vết thương xong xuôi, ghi xong lời khai, vì không có tiền và chìa khóa nên tôi đành đáng thương gọi điện thoại cầu cứu Trình Thần. Thẩm Hy Nhiên chở chị ấy tới đón tôi.

Nhìn bộ dạng của tôi, Trình Thần phát hỏa lên trong nháy mắt: “Mẹ kiếp! Thật khốn nạn! Thằng cướp này đừng để bà gặp phải, bà nhét sâu riêng vào mông mày ngay!”.

Tôi chỉ nhìn chị mà cười bất lực.

Chị kéo tôi nhìn trái nhìn phải, không biết nhớ tới cái gì, mắt liền đỏ hoe: “Con bé gốc này”.

Thẩm Hy Nhiên cũng thở dài nói: “Tối nhà anh trước đi, mai hẵng tìm thợ khóa mở cửa, nhớ cầm giấy tờ đi báo mất đồ, làm lại các loại thẻ”.

Hôm sau tôi xin nghỉ buổi sáng, xử lý xong xuôi mọi chuyện, chiều mới tới công ty.

Lúc hết giờ làm, cô bé thư ký mũm mĩm của Tạ Bất Đình bỗng nhiên đỏ mặt chạy tới đưa cho chúng tôi mỗi người một tấm thiệp cưới, nói là tuần sau kết hôn, dặn chúng tôi nhất định phải tới dự lễ cưới. Mọi người đều gửi tới cô bé lời chúc phúc.

Nhìn tấm thiệp cưới đỏ chót nằm trên bàn làm việc trắng bóc, tôi nhớ tới người đàn ông kiêu ngạo khoanh tay đứng trước mặt tôi, giáo huấn tôi về vừa trêu đùa vừa nghiêm túc: “Cô Hà à, Mao chủ tịch đã từng nói, yêu đương mà không lấy kết hôn làm mục đích thì đều là đùa giỡn lưu manh. Tôi là quý ông, chưa bao giờ đùa giỡn lưu manh”.

Mà bây giờ, tôi rất muốn vút tấm thiệp mời này vào mặt hắn, chửi to: “Tần Mạch! Đồ lưu manh chết tiệt!”.

Cả ngày bận bịu về tới nhà, ăn qua loa bát mỳ, tôi nằm trên sofa xem tivi, chương trình rất buồn cười, rất giải trí, nhưng tôi làm thế nào cũng không nhếch nổi khóe miệng, các cơ trên mặt cứ cứng đờ như đã chết.

Di động đổ chuông, tôi nhận máy, giọng nói nhẹ nhàng của Tần Mạch ở bên kia hỏi han vết thương của tôi.

Tôi đáp mấy câu, nhìn người trong tivi đang ồn ào nhốn nháo, ngoái đầu lại nhìn căn phòng lạnh lẽo của mình một lượt, đột nhiên buột miệng hỏi: “Tần Mạch, anh thấy chúng ta yêu nhau như thế này có mệt không?”.

Hắn im lặng rất lâu: “Em thấy mệt à?”.

Tôi không trả lời nổi. Tôi rất muốn nói, tôi thấy mệt, nhưng ba chữ này tôi không thốt ra khỏi miệng được.

Hắn không để tôi trả lời, bèn nói lảng giở đang có chút việc rồi vội vàng ngắt máy.

Con đường tình cảm này có chút gian nan, tôi không biết rốt cuộc sự kiên trì của mình có thể đổi được cái gì. Tần Mạch không hề làm việc gì để đảm bảo với tôi, hắn chỉ ngang ngược mà ích kỷ để lại tiếng “thích”, thậm chí còn chẳng cho tôi cái hẹn ngày về.

Chỉ có tôi cố chấp chờ đợi trong vô vọng.

Tựa như bò lên cầu thang không nhìn thấy điểm cuối, cuối cùng cũng mệt mỏi.

Một ngày tháng năm, mẹ gọi điện tới hỏi thăm tôi sống thế nào, cuộc gọi chỉ ngắn ngủi năm phút, tám lần nhắc đến việc chị họ tôi đã kết hôn, nói bóng nói gió lời trong lời ngoài.

Cuối cùng then quá hóa giận, tôi đành bỏ lại một câu: “Con đã chia tay với anh ta rồi”.

Sau đó tôi bèn gọi cho Tần Mạch: “Anh có thể nói cho tôi biết anh có ngày quay về không?”.

Hắn lặng lẽ: “Giờ không thể”.

Tôi hít sâu vào một hơi: “Thế thì chúng ta kết thúc đi”.

Vì anh không dám hứa hẹn, tôi không thể hoài công chờ đợi được.

Cuộc điện thoại ấy không hề nhận được câu trả lời của Tần Mạch.

Hắn im lặng rất lâu, cuối cùng ngắt máy mà chẳng nói lời nào.

Thực ra câu nói ấy chắc được coi là kích động trong lúc nóng giận, tôi không hề thực sự muốn cắt đứt liên lạc với hắn như thế, chỉ là cảm thấy bức bối, hoặc nên nói là oán hận với cuộc sống chẳng khác gì oán phụ trong khuê phòng gần đây, nhưng tôi không ngờ rằng khi mình nói ra câu ấy, trong lòng lại nhẹ nhàng đi không ít.

Thế nên tôi tự nói với mình, được lắm, Hà Tịch, đây mới là suy nghĩ đích thực của mày.

Nhưng cũng bắt đầu từ hôm đó, dù tôi có dốc hết sức lực vào công việc, sử dụng bản thân như Transformer thế nào đi chăng nữa, mỗi khi đêm khuya yên tĩnh, khi đầu óc trống rỗng, tôi đều sẽ nhìn chằm chằm vào di động trong một thoáng lơ đãng thất thần.

Đầu óc trống rỗng, chỉ ngẩn ngơ nhìn vào vật thể hình chữ nhật ấy, không biết là chờ nó vang lên, hay mong nó cứ im lặng như chết.

Hoặc là, cầm nó lên, gọi tới một dãy số quen thuộc, khẽ khàng nói: Xin lỗi, tôi không nghĩ như vậy đâu, anh biết tôi vẫn luôn không quản được cái miệng mình mà, anh biết, thực ra Hà Tịch thích anh lắm mà...

Nhưng cuối cùng, tôi vẫn chẳng làm gì cả.

Thứ bảy này là ngày cưới của cô bé mũm mĩm, thư ký của Tạ Bất Đình.

Khác với lễ cưới phô trương mà tốn kém của Trình Thần và Thẩm Hy Nhiên, họ tổ chức ở một khách sạn bình thường, tiệc cưới theo kiểu truyền thống Trung Quốc, tôi và đồng nghiệp ngồi một bàn, nhìn cô bé mũm mĩm khoác tay bố bước trên tấm thảm đỏ, lên sân khấu nắm lấy tay chú rể cũng có hơi mập mạp. Cặp cô dâu chú rể đều rất hài hòa, cô bé mũm mĩm giẫm lên váy cưới của mình, suýt nữa thì ngã, chú rể vội vàng đỡ lấy cô dâu, nhưng dè chừng số cân nặng có hơi lớn của đối phương, đỡ không chắc tay nên cô dâu chụp tay ngay lên đùi quần chú rể.

Chú rể xấu hổ, liền quên mất mic đeo vẫn đang ở bên miệng, nhỏ giọng trách móc: “Chân tay lỏng ngóng quá... Chộp vào đầu thế hả! Đừng tụt quần anh xuống!”.

Cơ mặt bị đông cứng đã lâu của tôi đột nhiên được thả lỏng, cười phá lên cùng với mọi người.

Cô dâu mắt mắt, bức bối trừng mắt lườm chú rể một cái, người dẫn chương trình vội vàng bước lên hòa giải. Chú rể gãi đầu xin lỗi: “Thực ra chộp một tý cũng không sao, dù anh không thích em cứ lòi lòi kéo

kéo trong lúc này, nhưng may mà cả đời này em cũng chỉ có thể co kéo anh một lần trong dịp thể này thôi. Vợ ơi, em đừng giận, nếu em thích, kéo thêm lần nữa cũng được”.

Mọi người liền bùng nổ, có người hoan hô, có người reu chọc.

Tôi nhìn hai người họ ngọt ngào khiến người ta ghen tỵ, cặp mắt nhìn di động đang nắm chặt trong lòng bàn tay.

Đây vốn là động tác theo bản năng, thế nên khi nhìn thấy màn hình đột ngột lóe sáng, tôi giật nảy mình. Hai chữ “Cầm Thú” nhấp nháy trước mắt tôi, tôi lại chợt có cảm giác ngồi tàu lượn siêu tốc tới điểm cao nhất rồi lập tức lao vút xuống.

Lặng lẽ ra khỏi phòng tiệc ồn ã, tìm một góc cầu thang yên tĩnh, tôi hít thở sâu, có chút thấp thỏm nhận cuộc điện thoại.

“Alo?”.

“Hà Tịch”. Đã rất lâu rồi không nghe được giọng nói trầm trầm của hắn, lòng tôi khẽ rung lên, nhẹ nhàng đáp một tiếng. Bên kia dường như cũng không biết phải nói gì, cứ im lặng như thế mãi. Tôi nghĩ tới thời gian, giờ ở bên Mỹ chắc hắn là rạng sáng rồi, hắn lại thức trắng đêm...

“Giờ đang làm gì thế?”. Hắn hỏi.

“Đồng nghiệp trong công ty kết hôn, đang uống rượu mừng”.

“Uống ít thôi”.

Sự quan tâm trong vài ba câu ngắn ngủi, chỉ chớp mắt đã làm dậy sóng tâm trạng bình thản mà tôi cố gắng dựng lên. Tôi mấp máy môi, những lời mấy hôm nay cứ nghẹn trong lồng ngực gần như thoát ra khỏi miệng. Nói xin lỗi với hắn, vô số những tiếng nói trong tim tôi đang kêu gào, hạ cái sự kiêu ngạo chết tiệt kia của mày xuống đi, nói xin lỗi! Nói cho hắn biết thực ra Hà Tịch không nghĩ như thế...

“Lần trước...”. Tôi yếu ớt nặn ra được hai chữ.

“Lần trước”. Bên kia tiếp lời tôi, nhưng giọng thì kiên định hơn rất nhiều, “Em nói đúng, ngay một lời hứa mà tôi cũng không thể cho em được, em quả thực không nên đợi chờ nữa”.

Trái tim đập mạnh như đột ngột ngừng lại trong khoảnh khắc này: “Ý anh là gì?”.

“Hà Tịch, là tôi đã quá ích kỷ”. Hắn ngừng lại một chút, “Chúng ta...”.

Hắn chưa nói xong, tôi cũng chẳng muốn nghe hết nữa. Nếu giờ Tần Mạch đang ở đây, có lẽ tôi sẽ tát cho hắn một cái nẩy đom đóm, chửi bới hắn, đã ích kỷ thì tại sao không ích kỷ tới cùng đi. Nếu có thể nghĩ thấu triệt thì sao khi ở sân bay lại bỏ lại tiếng “thích” kia.

Tổ tình vô trách nhiệm, còn khiến tôi đau đớn cảm hận hơn cả buông tay.

Thế nhưng tôi không thể gào lên những câu ấy cho hắn nghe được, chỉ sợ nói được một nửa, bản thân sẽ bật khóc trước mắt.

Khi tình cảm thất bại, tôi chỉ muốn đứng ở nơi cao nhất của sự tôn nghiêm, thế nên tôi cười ha ha, nói rõ ràng: “Đa tạ, như thế tốt biết mấy, chúng ta buông tay ra đường ai nấy đi, anh có bầu trời đầy sao, tôi vẫn có mặt trời ban mai.

“Ừ”. Hắn đáp một tiếng, đến cuối cùng, Tần Mạch chưa bao giờ chịu thua khí thế chỉ bỏ lại cho tôi bốn từ, “Em đừng uống say”.

Nghe tiếng báo bận títt vang lên trong điện thoại, tôi chống tường đứng dậy, tát một cái vào mặt mình. Xe lượn siêu tốc của tôi không hạ xuống theo quỹ đạo, mà thoát khỏi quỹ đạo rơi thẳng xuống mặt đất khi đang ở điểm cao nhất... tan xương nát thịt.

Cánh cửa thông ra cầu thang bộ bị mở kêu lạch cạch, tiếng Tạ Bất Đình vọng tới: “Giám đốc Vương, gạch men bị sai màu chắc là nhầm lẫn của bên cung ứng... Tôi biết, tôi biết, tôi đâu có trốn tránh trách nhiệm, được rồi, bên tôi sẽ đưa nhân viên tới điều chỉnh giúp anh một chút, rồi rồi, anh chờ lát nhé”.

“Này, Hà Tịch, cô đang ở đó hả, vừa hay, hợp đồng chúng ta nhận lần trước có chút sơ suất, bên khách hàng cần loại gạch xanh viền vàng, bên cung ứng lại đưa tới loại đen viền vàng. Cô qua đó xử lý một chút, trấn an khách hàng...”.

Tôi cúi đầu không trả lời, lẳng lặng đi ra khỏi cầu thang bộ, rồi vào thang máy ra khỏi khách sạn.

Trong đầu có chút hỗn loạn, tôi tới nhà Tần Mạch, chỉ là ngôi nhà ấy hiện giờ đã được bán cho người khác rồi. Tôi đứng bên ngoài khu nhà, nhìn lên cửa sổ căn hộ kia, đứng ngẩn ngơ, khiến bảo vệ khu nhà quan sát tôi một cách kỳ quặc hồi lâu.

Tôi đi qua con hẻm nhỏ, trong một thoáng như nhìn thấy Tần Mạch bị đánh cho thê thảm đang ngồi ở đó, hấn ngẩng đầu lên nhìn tôi, cau mày nói: “Cô ngốc à!”.

Tôi cúi đầu cười: “Đúng đấy, ngốc lắm”.

Tôi đi tới quán bar nơi gặp hấn lần đầu, ban ngày quán bar đóng cửa, tôi lảo đảo định về nhà, đang đi trên đường thì Tạ Bất Đình gọi một cú điện thoại tới truy sát tôi: “Cô đang ở chỗ nào thế hả? Sao còn chưa tới nơi! Khách hàng đang giục kia kìa!”.

“Thì cứ giục đi”. Tôi đáp, “Tôi không đi”.

“Hà Tịch, cô điên à?”.

“Cupid nói với tôi rằng, nếu hôm nay tôi không nghỉ phép thì trong năm nay sẽ chết thảm”.

“Cái gì?”. Tạ Bất Đình không hiểu, nghi hoặc một hồi, rồi bốc hỏa nổi trận lôi đình, “Giờ cô nói với tôi là muốn nghỉ phép đấy à? Lúc này sao cô không nói đi! Lúc này cô nói không đi thì tôi đã đổi người khác rồi, này, tôi bảo, hôm nay cô điên rồi phải không, cô...”.

Tôi ngắt điện thoại, tháo pin ra rồi quẳng đi động vào trong túi xách, tiếp tục đi bộ về nhà.

Đi qua con đường người qua lại vội vã, tôi nhìn thấy một cặp tình nhân đang cãi nhau ở ven đường, chàng trai đẩy tay cô gái ra rồi lạnh lùng bỏ đi, cô gái giận điên lên, đuổi theo đẩy mạnh một cái lên lưng chàng trai, gào khóc: “Anh kiêu cái gì, anh kiêu cái gì chứ! Anh được thế chẳng qua chỉ vì tôi thích anh thôi!”.

Tiếng cô bé khóc nghe rất thảm, nhưng chàng trai chỉ liếc mắt một cái rồi quay người bỏ đi.

Tôi bất chợt dừng chân lại ngẩn ngơ nhìn cô gái đang khóc lóc kia giữa con đường người đến người đi. Đường như phía sau tôi cũng có một người như thế, nét mặt hồ hững, chậm rãi bước từng bước bỏ đi.

Tôi hít sâu vào một hơi, tỉnh táo nói với mình rằng đây chẳng qua chỉ là chuyện của người khác, Tần Mạch không ở đây, hấn và tôi cách nhau nửa vòng trái đất, chúng tôi chính thức chia tay qua điện thoại sau ba tháng chia xa.

Hấn không ở đây, từ giây phút thừa nhận thích tôi thì đã không có ở đây.

Tôi ngoái đầu lại như bị ma xui quỷ khiến, nhìn từng gương mặt xa lạ đang đi lướt qua mình, có người dừng vào vai tôi, có người nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ, có người thì nhìn theo hướng tôi đang nhìn.

Chẳng có gì cả.

Hiện thực luôn luôn rõ ràng và vô cảm. Hà Tịch, mày nhìn đi, chẳng có gì hết, dù mày muốn bắt lấy cũng không có cơ hội đâu.

Có lẽ thế này mới là tốt nhất, tôi nghĩ, dù chúng tôi không buông tay nhau, thì có thể ra sao được? Yêu nhau nhờ mấy ngày một cuộc điện thoại? Đôi bên không thể ôm, không thể hôn. Dù internet có nhanh chóng và thuận tiện, tôi cũng không biết được ngày trở về của hấn.

Chờ đợi vô vọng như liệt nữ thời cổ đại sao?

Tôi cong môi cười. Hà Tịch từ trước tới nay đều là người thực tế, chuyện như thế tôi không làm được, mà cũng chẳng làm tốt, chỉ khiến cả hai người mệt mỏi tới độ thương tích đầy mình thôi. Chẳng thà thần nhiên phóng khoáng quay người đi, tiếp tục tiến về phía trước. Tôi hít thở sâu, thâm nghĩ, thôi thì thôi đi, cuộc đời không phải cứ muốn cái gì thì có thể có được cái đó đâu.

Tần Mạch, cuối cùng anh đã trở thành quá khứ của Hà Tịch rồi.

Là quá khứ không bao giờ trở lại.

Sau lần tình cờ gặp Tần Mạch quay về thành phố này, tôi sa vào trong ảo tưởng không có biên giới.

Mỗi ngày về nhà, lúc nào tôi cũng mong chờ có một chiếc xe lạng lẽ đậu ở dưới nhà mình, nếu không có, thì mong chờ có một người đàn ông mặt mày lạnh nhạt đứng ở ngay cửa nhà, nếu vẫn không có, thì sẽ lượn qua lượn lại ở cửa sổ để nhìn ngó, liệu dưới nhà có ai đang đợi không, liệu có ai đang ngược lên nhìn không...

Cứ đi qua mỗi giao lộ, tôi đều hy vọng có một bóng dáng thân quen đang đợi tôi ở phía đối diện, sau đó nhìn tôi và mỉm cười; mỗi lần rẽ qua một góc phố, tôi đều mong đợi có cảnh không hẹn mà gặp lãng mạn mà sến sẩm như trong phim Hàn Quốc; mỗi lần đi xuyên qua con hẻm âm u, đều tưởng tượng người đó đang lẳng lặng bám theo tôi, lẳng lặng chờ tôi ngoảnh lại đánh tiếng chào hỏi.

Thế nhưng hiện thực là một tấm gương không biết nói dối, nó nói rành rọt cho tôi biết, Tần Mạch không phải kẻ đeo bám biến thái, thành phố này rộng lớn như thế, chẳng quy định rằng ai nhất định phải gặp được ai.

Mà sự mong đợi của tôi chẳng qua chỉ là mong đợi mà thôi.

Cứ như thế được nửa tháng, cuối cùng tôi cũng nghĩ thoáng được, cất lại bộ váy xinh đẹp vừa lấy ra vào trong tủ, quay về bộ dạng trước kia, không phải tô vẽ trang điểm tới nửa tiếng chỉ để mua mỳ gói, cũng khỏi cần thò đầu thụt cổ tìm kiếm cả ngày như do thám.

Tôi vẫn ăn uống ngủ nghỉ làm việc như thường, chuyện đau đầu nhất cũng chỉ là mẹ gọi điện thúc giục kết hôn nháo nhào lên, lần nào tôi cũng chỉ ậm ừ cho qua.

Một hôm, nhân viên của trang web mai mối đã tổ chức buổi xem mặt năm phút kia đột nhiên gọi điện cho tôi, hỏi thăm tôi và anh chàng đã cùng nắm tay nhau ra về trong hoạt động xem mặt lần trước phát triển như thế nào rồi, còn mời tôi tham gia vào bữa tiệc do công ty họ tổ chức có tên là “Hẹn thề” vào tối thứ bảy, đương nhiên phải đi cùng anh chàng đó.

Sau khi nhận được cú điện thoại ấy, tôi ngẫm nghĩ mãi, cuối cùng mới nhớ ra mình nắm tay anh chàng kia như thế nào. Vì thái độ nhiệt tình nghiêm túc của vị nhân viên trang web, tôi không thể mặt dày nói thẳng rằng mình và anh chàng kia chỉ cảm thấy hoạt động này vô vị nên mới giả vờ để chạy thoát thân.

Tôi ậm ậm ừ ừ cả buổi cho xong cú điện thoại.

Tối thứ sáu, Trình Thần gọi điện cho tôi, chị nói về nghiêm trọng: “Tần Mạch về thật rồi”.

Lúc này tôi đang xem phim Hàn Quốc, nam nữ chính trong phim yêu nhau tới chết đi sống lại, tôi đáp: “Rồi sao?”.

Nghe giọng điệu lạnh nhạt của tôi, chị ngăn người ra: “Em không muốn gặp anh ta một lần à? Nghe nói việc kinh doanh ở Mỹ của anh ta phát triển tốt lắm đó, lần này quay về là để thu mua một công ty tầm trung, làm có vẻ rất hoành tráng”.

“Ừ”. Tôi đáp lại một tiếng, nữ phụ trong phim Hàn Quốc đang sờ mặt mình, nhìn gương thốt lên một câu bí ẩn: “Mình vẫn luôn cho rằng mình thua cô ta, không ngờ mình đã thua tình yêu”, da gà da vịt của tôi đột ngột nổi lên toàn thân, tôi bèn tắt phụt tivi, “Thế rồi sao?”.

“À... Chị đang định nói là chiều mai, công ty Thẩm Hy Nhiên có tổ chức một bữa tiệc của giới kinh doanh, cũng mời Tần Mạch...”.

Trong đầu tôi chợt lóe lên cảnh tượng ngày hôm đó, hình ảnh Tần Mạch và Dịch Tình sóng vai nhau rời đi, tôi ngắt lời Trình Thần: “Những nơi như thế em đi không hợp lắm, vả lại tối mai em phải tham gia tiệc xem mặt nữa”.

“Tiệc xem mặt?”. Trình Thần lâu bâu, “Chẳng phải em không thích mấy thứ đó sao?”.

“Còn cách nào nữa đâu, đã tới tuổi rồi”.

Trình Thần biết tôi lại nổi tính ngang, đành thở dài một tiếng, trước khi ngắt máy, chị dịu giọng hỏi: “Tịch, em còn thích Tần Mạch không?”.

Tôi im lặng một lúc: “Chuyện này còn quan trọng sao?”.

Chúng tôi chia tay hai năm, cuộc sống của mỗi người đã có quy luật mới. Tôi không muốn phá vỡ quy luật đó lần nữa. Tôi mong gặp được Tần Mạch là sự thật, tưởng tượng được trùng phùng một cách lãng mạn với hắn cũng là thật, nhưng nếu hắn thật sự đứng ở trước mặt tôi, nói rằng quay lại đi, có lẽ tôi sẽ nhổ nước bọt trước mặt hắn.

Suy cho cùng quá khứ đã qua rồi, Hà Tịch không phải là con ngựa thích ăn cỏ cũ.

Thứ bảy tôi ngủ tới lúc dới mới tỉnh, bò dậy nhìn thử đã đúng mười hai giờ trưa, lúc xuống giường kiểm cái ăn mới phát hiện trong tủ lạnh chẳng còn thứ gì, tôi bèn xoa tóc, mặc đồ ngủ, đi dép bông, loẹt quẹt qua cái chợ nhỏ ở đối diện khu nhà.

Tôi mua một đồng mỳ, thêm nửa cân trứng gà, nhớ ra còn phải bỏ thêm ít hành lá, bèn đi mua hành.

Sạp bán hành lá được một thiếu niên chừng mười tám, mười chín tuổi đứng trông, cậu ta đang mắt đưa mày liếc tán tỉnh cô bé bán đậu phụ ở ngay bên cạnh. Đây vốn không phải chuyện tôi nên nhúng tay vào, tôi chọn hành xong bèn hỏi cậu ta: “ Bao nhiêu đây?”.

Cậu ta tặng cho cô bé nhà bên một nụ hôn gió, không thêm để ý tới tôi.

Tôi kiên nhẫn hỏi: “Hành lá bao nhiêu tiền?”.

Cậu ta lại đá lông nheo với con gái nhà người ta một cái.

Khóe miệng tôi giật giật: “Này... Cậu vẫn đang bán hàng đấy chứ hả?”.

Cậu nhóc vẫn không thèm để ý, trêu đùa vui vẻ với cô bé kia.

Tôi hít sâu vào một hơi, gạt đầu, sau đó móc ra một hào vút lên sạp hàng, cảm cả bó hành to quay người định đi.

Lúc này cậu ta không vui được nữa, gào lên đằng sau lưng tôi: “Này! Này! Chưa đủ tiền!”.

Tôi việc gì phải để ý tới thằng ranh kia, cứ loẹt quẹt lê dép về nhà. Cậu nhóc xông ra khỏi sạp hàng định giật hành về, tôi nghiêng người né tránh, thông thả nói: “Đã không đủ tiền sao lúc này tôi hỏi cậu không trả lời? Cậu đang bán hàng hay đứng đây để yêu đương hả? Tôi ra chợ mua thức ăn chẳng lẽ còn phải chịu nhện cậu à? Tôi đã đưa tiền rồi đấy, đủ hay không là chuyện của cậu”.

Tôi siết chặt nắm tay, có chút căng thẳng, cúi gằm mặt xuống nhìn chằm chằm chiếc dép bông đầu thỏ một lúc, cuối cùng bình ổn lại tất cả tâm trạng trong lòng.

Tôi chẳng có lỗi gì với Tần Mạch, tôi nghĩ, hồi đó người nói hãy ở bên nhau là hắn, người nói chia xa là hắn, người nói thích tôi là hắn, người quyết định chia tay cũng là hắn. Giờ ngoảnh lại nhìn tình cảm dành cho hắn, tôi mới phát hiện bản thân mình vẫn luôn đứng ở vị trí bị động.

Tôi chưa từng để hắn phải mang vết thương gì, mà khoảnh khắc này, khi chúng tôi mặt đối mặt với nhau, tôi việc gì phải lo âu hồi hộp?

“Anh Tần”. Tôi ngẩng đầu lên, ánh mắt không chút né tránh nhìn thẳng vào mắt hắn, “Hôm nay đã phiên anh rồi”.

Cặp mắt của hắn dưới ánh đèn đường có chút lấp lánh, im lặng hồi lâu, hắn thản nhiên lên tiếng, mang theo chút ý cười: “Phiên? Đây là lần đầu tiên tự em thừa nhận nhỉ”. Giọng điệu bình thản như hôm qua chúng tôi mới vừa gặp mặt, “Nếu muốn cảm ơn tôi thì mời tôi ăn bữa cơm đi”.

Tôi nghe câu nói ra về thân thiết của Tần Mạch, lạnh lùng nhìn hắn hồi lâu, rồi rành rọt nói thẳng ra: “Anh Tần, chúng ta chia tay nhau... đã hai năm rồi”. Gay gắt như nói cho hắn biết, cũng là tự nói cho bản thân tôi, “Giữa hai chúng ta chẳng còn bất cứ liên hệ nào, tôi tin rằng sau này cũng sẽ không có liên hệ gì nữa. Hôm nay anh giúp tôi, tôi rất cảm ơn, tiền bảo lãnh anh trả giúp, tôi sẽ gửi lại cho anh. Thế nhưng, tôi nghĩ chúng ta đã không còn tình cảm gì để ngồi ăn cơm cùng nhau nữa”.

Tần Mạch nhìn tôi chăm chăm, ánh đèn vàng vọt khiến tôi không phân biệt được sắc mặt của hắn. Một lát sau, cuối cùng hắn cũng dời ánh mắt đi, “Được rồi”. Hắn mím môi, rồi nghiêm túc nói cho tôi biết, “Đã như thế thì trả tiền cho tôi đi, ngay bây giờ”.

Người đàn ông hơn ba mươi tuổi, vậy mà tâm trạng trong ánh mắt lại như một đứa trẻ giở trò ương bướng vì không lấy được kẹo. Tôi sững sốt một lúc lâu, rồi gật đầu: “Được”. Để tránh sau này gặp mặt rồi lại dây dưa không dứt, tôi lên tiếng nói, “Nhưng tôi phải về nhà lấy tiền”.

“Ừ”. Hắn không làm khó tôi, gật đầu nhanh gọn, “Lên xe, tôi đưa em về”.

Đồn Cảnh sát này rất gần nhà tôi, đi hai, ba phút đã tới nơi, tôi xuống xe, chợt nghe hắn ngồi trong xe hạ giọng nói: “Tôi ở nước ngoài chưa bao giờ lãng nhãng với cô gái nào, đàn ông cũng không”.

Ký ức hai năm trước dường như gạt tan đi tầng tầng lớp lớp sương mù, dần dần rõ ràng trong đầu tôi.

Thực ra khi ấy tôi muốn chờ hắn, muốn cố chấp như một cô nương trinh tiết thời cổ đại, như hồi tôi đã chờ đợi Dương Tử.

Thế nhưng, thời gian và khoảng cách quá mạnh mẽ.

“Thật đáng tiếc”. Tôi nhếch môi lên cười cười, “Còn tôi đã có người đàn ông khác rồi”.

Không quay đầu lại, tôi đi thẳng lên nhà, thay đồ đi tham dự bữa tiệc xem mặt. Lấy tiền trong ngăn kéo, tôi nhìn cụ Mao đỏ chót mà ngẩn ngơ một lúc, mặt đã gặp, lời cũng nói rồi đấy, đưa tiền này cho hắn xong thì cắt đứt mọi tơ tưởng còn sót lại đi.

Tôi xuống nhà, Tần Mạch vẫn ngồi trong xe, không hề thay đổi tư thế. Tôi mở cửa ghế phụ lái ra, đặt tiền lên chỗ ngồi.

Lúc này hắn mới lạnh nhạt liếc nhìn tôi, nhìn không rõ thần sắc: “Đi hẹn hò à?”.

“Phải”.

Hắn im lặng một lát: “Tôi đưa em đi...”.

“Không cần”. Tôi đóng cửa xe lại, nói: “Tôi sợ anh ấy nhìn thấy lại không vui”.

Cửa kính xe đục mờ ngăn cách gương mặt hắn, tôi gõ gót giày, đứng thẳng lưng đi vòng qua đầu xe hắn. Tôi không nói tạm biệt với Tần Mạch, chỉ đơn thuần vì không biết mở miệng như thế nào.

“Tạm biệt”, là một câu đa nghĩa biết bao.

Vẫn một chiếc taxi, tôi nói địa điểm cho tài xế. Nhưng khi xe chạy chưa xa, tôi không tìm được mà ngoái đầu lại nhìn, chiếc xe việt dã màu đen vẫn đậu ở đấy, không hề chuyển động.

Nên là như thế, tôi hít thật sâu, cố ép bản thân nhìn về phía trước, tự nói với chính mình, đúng thế, nên là như thế.

Khi đến bữa tiệc, nhân viên rất nhiệt tình chào đón tôi nhập tiệc, nói cho tôi biết anh chàng họ Phương kia đã đợi tôi rất lâu rồi. Trong lòng tôi chỉ cảm thấy anh luật sư đó là người kỳ quặc, lần trước rõ ràng đã ra về không hề có hứng thú gì, thế mà lần này lại muốn tới tham dự bữa tiệc. Nhưng cũng nhờ phúc của anh ta, tôi có thể danh chính ngôn thuận tới ăn bữa tiệc tối miễn phí này.

Khi nhân viên đưa tôi tới trước mặt vị luật sư tên Phương Thư kia, tôi sững sờ một lát.

Trên bàn ăn hình chữ nhật đang có ba người ngồi ở phía đối diện, một thiếu niên, một thiếu nữ đang tươi cười xán lạn, mà đối tượng xem mặt của tôi ngồi ngay giữa, mặt mày kiêu căng nhìn tôi: “Cô Hà, cô tới muộn gần một tiếng rồi”.

Khóe miệng tôi giật giật: “Thế thì sao... Trong một tiếng mà anh còn cho tôi xem mặt tới hai người khác nữa, anh cho là tôi nhạc gì cũng nhảy được à?”.

Phương Thư lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Tôi chỉ tới ăn bữa cơm thôi, nhờ phúc của cô, chúng tôi đói tới tận bây giờ”. Cô bé ngồi cạnh Phương Thư đột nhiên đánh một cái lên vai anh ta, mắng: “Anh! Sao anh

có thể ăn nói như thế chứ”. Cô bé quay đầu lại cười với tôi, “Em chào chị dâu, em tên là Phương Đình, em gái anh ấy”.

Cậu thiếu niên kia cũng xấp lại gần: “Chào chị dâu, em là Phương Kiệt”. Cậu nhóc giải thích với tôi, “Anh trai em xưa nay ăn nói khó nghe lắm, chị đừng để tâm”.

Điều khiến tôi còn chóng mặt hơn mấy câu chị dâu, chị dâu là quan hệ gia đình của anh ta: “Anh... Anh nói nhà anh có ba người ý là anh, em trai, và em gái anh à?”.

Nghe tôi hỏi câu ấy, Phương Thư đột nhiên cau mày: “Cô có ý kiến à? Tôi có thích cô dâu, nhà tôi mấy người thì liên quan gì đến cô?”.

“Anh!”. Hình như cô em gái Phương Đình hơi bức mình. Phương Thư lườm tôi một cái, bảo nhân viên mang thức ăn lên. Phương Đình vội vàng phân bua với tôi, “Chị dâu, ngại quá ạ, bố mẹ bọn em mất sớm, một tay anh ấy nuôi hai đứa bọn em tới lớn, thế nên khó tránh khỏi việc bảo vệ bọn em hơi quá đà...”.

“Không sao”. Khóe miệng tôi giãn giãn: “Dù sao chị cũng không tính kết hôn với anh trai em. Mấy đứa cũng đừng gọi chị là chị dâu”. Người nhà chỉ là thứ yếu, cái chính là tính cách nhay cảm quá đà này, ai mà chịu được.

Phương Kiệt là cậu em út trong nhà, xem chừng cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, cậu nhóc nghe tôi nói thế bèn vội vàng hạ giọng ghé lại gần hỏi: “Chị cũng tới vì bữa cơm miễn phí à?”.

Mặt tôi hơi đỏ lên, hắng giọng đáp: “Vì ở nhà có một mình, không muốn nấu cơm...”.

Phương Thư lạnh lùng lên tiếng: “Một tiếng cô tới muộn đã đủ cho cô nấu cơm rồi đấy”.

“Anh Phương”. Trong lòng tôi cũng có chút oan ức, dỗi cả ngày trời, còn xảy ra chuyện mất mặt như thế, giờ tới ngồi xuống ăn cơm thôi cũng bị người ta mỉa mai. Tôi trừng mắt nhìn anh ta, lạnh nhạt nói, “Đến muộn là lỗi của tôi, nhưng nếu anh đã đợi thấy sốt ruột hết kiên nhẫn thì có thể đi, không ai ngăn anh cả. Mà hôm nay tôi đâu tới đây để nghe anh cảm râm? Bữa cơm này là anh mời tôi à? Hai chúng ta có quan hệ gì à? Anh dựa vào cái gì mà ra vẻ cao quý chỉ trích tôi?”.

Sắc mặt Phương Thư sầm xuống, Phương Kiệt ngồi cạnh lập tức kéo anh ta lại. Phương Đình vội vàng cười nói với tôi: “Chị, chị đừng nóng, đừng nóng mà, tính tình anh em là như thế đó”. Phương Kiệt ở bên cũng nhỏ giọng lẩm bẩm: “Anh, anh nhìn đi mà, vất vả lắm mới có bữa đại tiệc miễn phí, em không muốn về nhà nấu mỳ ăn đâu”.

Tôi từ từ nhận ra được sự khác lạ trong lời của cậu nhóc, dựa vào sáu câu hỏi mẹ đã đưa cho tôi, điều kiện gia đình của anh ta hẳn phải rất tốt mới đúng, đã như thế thì sao còn phải đưa em trai em gái cùng tới ăn chực bữa cơm này chứ, dù có đợi một tiếng cũng có cần rằng đợi, với tính tình của Phương Thư, quả thực anh ta không phải là người sẽ làm chuyện như vậy.

“Anh...”. Tôi vốn định hỏi thẳng Phương Thư, nhưng nhìn sắc mặt anh ta, tôi lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu nói chuyện với cô em gái, “Không phải anh cả em là luật sư à? Sao mà...”. Về sau tôi không biết nên sắp xếp từ ngữ như thế nào, đành dừng lại ở đó.

Nhưng Phương Đình không hề cảm thấy xấu hổ, tươi cười thoải mái đáp lời: “Thực ra thu nhập của anh em cũng không ít, nhưng giờ em đang học đại học, em trai cũng mới lên cấp ba, tiền học phí có hơi nhiều, thế nên cuộc sống của nhà em cũng không được dư dả lắm”.

Là có chút túng bần mới đúng...

“Vả lại với tính của anh em thì không được người ta thích cho lắm, thế nên...”.

“Phương Đình”. Cuối cùng Phương Thư cũng lên tiếng, lạnh lùng lườm cô em một cái, Phương Đình bĩu môi, ngoan ngoãn không nói gì nữa.

Đúng lúc này, thức ăn được bưng lên, chỉ trong nháy mắt, ánh mắt tôi đã rơi lên miếng bíp-tết thơm ngào ngạt, làm gì còn hơi sức mà nghĩ ngợi về hoàn cảnh gia đình nhà anh ta nữa. Cầm dao nĩa lên, bốn người trên bàn ăn chột chìm vào yên lặng, không ai mở miệng nói chuyện thêm câu nào.

Đến khi tiếng dao nĩa chạm vào đĩa rất nhanh lúc đầu dần dần chậm lại, tôi ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện bàn ăn lúc này là một cảnh hỗn loạn. Chỉ có Phương Thư cầm cốc vang đỏ, gương mặt dịu dàng nhìn hai em mình ăn như hổ đói.

Sống cùng hai đứa nhóc quả là không hề dễ dàng. Tôi nghĩ, người có tính tình như anh ta, chắc chắn đã chịu nhiều uất nghẹn vì hai đứa em, thế nên dù bề ngoài không đến nỗi nào, anh ta cũng vẫn chưa tìm được bạn gái. Nhất thời trong tôi lại nổi lên đôi phần thông cảm với anh ta.

“Cô Hà”. Anh ta hồ hững quét mắt nhìn tôi, “Bỏ cái mặt trông như thấy gà mẹ ấp trứng xuống ngay”.

Tôi đằng hắng, dời ánh mắt đi một cách phối hợp.

Ăn xong bữa cơm, chúng tôi bước ra khỏi khách sạn trong ánh mắt có chút thán phục của nhân viên. Gật đầu với nhau, tôi quay người bước đi, nhưng chưa đi được mấy bước, chợt nghe thấy tiếng Phương Kiệt kêu lên: “Anh ơi, hình như bụng em hơi đau”.

Tôi thấy lạ quay lại nhìn, thấy Phương Dĩnh cũng cúi người xuống: “Anh, em cũng hơi...”.

Phương Thư bỗng nhiên có chút hoảng hốt, lông ngóng tay chân không biết nên đỡ ai mới được, tôi quay trở lại: “Anh công Phương Kiệt, tôi dìu Phương Dĩnh, tới bệnh viện”.

“Không, không đi đâu”. Phương Dĩnh vội lắc đầu, “Tiền đăng ký sổ bệnh thăm khám thuốc thang đắt lắm”.

“Nhưng mà...”. Tôi mở miệng định khuyên thì Phương Thư chợt sực tỉnh, hỏi tôi một câu khá có lý trí: “Bụng cô có đau không?”.

Tôi lắc đầu nói không đau. Phương Thư đỡ trán: “Tôi biết rồi... chúng nó ăn nhiều quá...”.

Khóe miệng tôi giật giật, lại quét mắt nhìn hai đứa đang ngồi dưới đất: “Thật đúng là hai con gấu con”. Tôi đề nghị bắt xe về nhà. Phương Dĩnh nhất quyết không chịu, cuối cùng tôi dìu con bé, Phương Thư đỡ Phương Kiệt, chậm rãi đi bộ về nhà họ.

Ba người họ sống trong một căn phòng cũ rộng chừng sáu mươi mét vuông, khi đi cầu thang lên nhà, đèn hành lang nhấp nhoe rất đáng sợ. Tôi nhìn thấy xe của Phương Thư ở dưới nhà - chiếc Benni của hãng Changan. Khi ấy tôi đã nghĩ rằng, sáu câu hỏi khi xem mặt của mẹ tôi đều phải nâng cấp lên thôi...

Cuối cùng cũng đưa hai đứa nhóc về tới nhà, tôi mệt lử ngồi phịch lên chiếc ghế sofa, tiếng “Đừng!” của Phương Thư còn chưa lọt vào tai, tôi đã cảm thấy sofa kêu lên một tiếng rắc, cảm giác mất trọng lực dâng lên, chỉ nhaoáng cái tôi đã thụt vào giữa chiếc ghế... Bị kẹt luôn.

Tôi nghĩ, nhất định là hôm nay thần xui xẻo cứ lượn vòng trên đầu tôi rồi.

Phương Thư mất khá nhiều sức mới kéo tôi ra khỏi cái sofa kia được. Tôi đỡ trán thở dài: “Sao sofa nhà anh tàn tạ mức ấy mà anh vẫn muốn giả như nó lành lặn mà bày trong nhà thế hả? Để hại những người chưa được phép đã ngồi xuống như tôi sao?”.

Phương Thư thấy cái mặt tôi trông xui xẻo đến độ sắp bật khóc, cuối cùng cũng cho tôi một câu giải thích khá nhân tính: “Vì sofa đó là bố mẹ tôi mua trước đây. Phương Dĩnh không cho vứt”.

Cổ họng tôi nghẹn lại, nhất thời không biết nên nói gì.

Cho hai đứa bị bội thực uống thuốc tiêu hóa xong, tôi xách túi lên bảo phải về, Phương Dĩnh vội vã lớn tiếng nói: “Hôm nay cảm ơn chị ạ! Giờ đã muộn như thế này mà chị về một mình thì nguy hiểm lắm! Anh, anh tiễn chị ấy về đi!”.

Tôi lắc đầu từ chối.

Nhưng Phương Thư liếc nhìn tôi, cầm áo khoác lên: “Giờ đã hết xe bus rồi, để tôi đưa cô về”.

Ngồi lên chiếc xe Benni, tôi có chút hiếu kỳ, nói: “Đã như thế rồi sao anh còn phải tham gia vào cái hội mai mối ấy? Tôi nhớ hình như hội phí không hề thấp”.

“Phương Dĩnh đăng ký giúp tôi”. Anh ta vừa lái xe, vừa nói, “Nó nói sang năm nó đã tốt nghiệp rồi, bảo tôi cứ an tâm đi tìm bạn gái, sau đó kết hôn”.

Tôi gật đầu: “Anh có một cô em gái rất tốt”.

Anh ta gật đầu, im lặng rất lâu rồi mới lên tiếng: “Hôm nay cảm ơn cô”. Tôi nhận ra anh ta không thường ăn nói như thế này, hai từ cảm ơn nghe rất ngượng miệng.

Nhưng tôi nghe lại buồn cười: “Anh rất giống một người tôi quen. Nhưng anh ta còn cao ngạo hơn cả anh, không bao giờ biết cúi đầu”. Từ nhỏ Tần Mạch đã chẳng phải lo cơm áo, sự kiêu ngạo của hắn vừa là do trời sinh, lại vừa là do sau này tạo thành, hắn có cơ sở để kiêu ngạo, thế nên dưới vẻ bề ngoài lạnh nhạt lại ẩn giấu sự ngạo mạn. Muốn là phải lấy được, như tôi của hai năm trước, như hai năm sau trả thù người đã hại hắn hồi đó.

Thế nhưng Phương Thư không hề có điều kiện như vậy, có lẽ vì cuộc sống mà anh ta đã phải cúi đầu rất nhiều lần, dù có thanh cao đi nữa cũng không thể không bị hiện thực giày xéo thành tầm thường...

Chưa suy nghĩ được bao lâu đã về tới nhà, tôi xuống xe, vẫy tay chào tạm biệt Phương Thư. Nhưng anh ta lưỡng lự một lát, nửa như thăm dò, nửa như chần chừ nói với tôi: “Phương Đình rất thích cô, nếu như...”.

“Anh Phương”. Tôi ngắt lời anh ta, “Anh đã quên những lời tôi nói với anh lần đầu chúng ta gặp mặt rồi”.

Có một người đàn ông, tôi vẫn còn nhớ rất rõ ràng, dù rất muốn đá hắn ra khỏi đầu mình.

Anh ta im lặng một lát rồi lên tiếng: “Là tôi đường đột. Tạm biệt”.

Dõi mắt nhìn anh ta quay đầu xe rời đi, tôi đứng ở bên đường một lát, cuối cùng thở dài một tiếng quay người về nhà. Nhưng điều khiến tôi bất ngờ lại là, chiếc viettel đã màu đen kia vẫn đậu ở dưới nhà tôi. Người đàn ông mặc áo khoác đen vẫn đứng tựa bên xe, nhìn tôi bằng ánh mắt u ám.

Tôi chết sững, chạm phải ánh mắt của hắn trong bầu không khí lạnh lẽo, qua ánh đèn đường vàng vọt.

“Anh Tần”. Tôi cười nói, “Tôi còn thứ gì chưa trả lại cho anh sao?”.

Hắn im lặng rất lâu: “Không có, lúc này tôi quên chưa nói một câu”.

Tôi mỉm cười chờ hắn, hắn nói: “Hà Tịch, tôi đã về rồi”. Khóe môi cong cong của tôi chợt cứng đờ, hắn lạnh lùng mỉa mai, “Thế nhưng, giờ chắc hẳn tôi không cần nói câu ấy nữa”.

Hắn mở cửa, khởi động xe, để lại một vệt khói trắng rồi lao đi.

Tôi vén những lọn tóc mai rơi xuống trước mặt ra sau tai, khê khàng nói: “Tạm biệt, không tiễn”.

Hôm sau là chủ nhật, trải qua đủ sự hành hạ của số phận hôm qua, tôi ngủ một giấc tới tận một giờ chiều.

Ngủ tới mức đầu đau như búa bổ mà tôi cũng không muốn xuống giường, mãi đến khi bị tiếng gõ cửa vô tình của Trình Thần gọi dậy. Tôi cào cào mái tóc rối bù của mình, xỏ đôi dép lê đi mở cửa cho chị. Trình Thần vô cùng có tinh thần, vừa vào nhà đã kéo tôi lại quan sát hết trên rồi dưới, sau đó hỏi tôi bằng giọng điệu mờ ám: “Tối qua được lắm hả?”.

Tư duy của tôi vẫn chưa phản ứng kịp, chị lại cười gian nói: “Khỏi cần hỏi, khỏi cần hỏi, nhìn cái dáng uể oải của em là chị biết tối qua tình hình chiến đấu kịch liệt rồi”.

Tôi hờ hững liếc nhìn chị một cái, sau đó xông lên chộp lấy cổ Trình Thần bằng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, ấn chị lên sofa: “Chị còn dám nhắc tối hôm qua với em à? Chị còn dám nhắc cơ à? Sao Tần Mạch lại tới hả? Sao anh ta lại tới hả?”. Nói xong cũng chẳng cần nghe câu trả lời của Trình Thần, tôi lật người chị lại, đánh mạnh lên mông chị một cái, “Lần sau chị còn dám làm chuyện như thế mà không được sự đồng ý của em, em sẽ tuyệt giao với chị!”.

Trình Thần bị đánh mà chẳng hiểu tại sao. Đánh xong rồi, tôi xả được tức, ngồi trên sofa tu nước ừng ực.

Trình Thần đáng thương nhìn tôi, rút khăn giấy đặt trên bàn trà, giả vờ lau nước mắt vốn không hề có: “Chị muốn giúp em mà, hôm qua dự tiệc chị biết anh ta vẫn chưa có bạn gái, chị nghĩ, vừa lúc em cũng chưa có bạn trai. Dù sao hồi đó hai người chia tay nhau cũng chỉ vì khoảng cách, giờ anh ta đã về rồi, hai người quay lại bên nhau hẳn sẽ rất tốt mới đúng. Chị đâu ngờ rằng... chị đâu ngờ rằng em lại bướng như thế!”.

“Bướng?”. Tôi lạnh lùng bật cười, “Đúng rồi, em thích anh ta, thế nên hai năm trước anh ta nói ở bên nhau, em đã ở bên anh ta, anh ta nói muốn đi, em cũng để anh ta đi, anh ta chỉ đơn giản để lại một tiếng ‘thích’ ở sân bay, em đã hạ quyết tâm chờ anh ta như con ngốc, sau đó anh ta nói mình ích kỷ, nói chia tay, em cũng chia tay với anh ta. Hai năm trôi qua, anh ta vừa trở về đã nói muốn cùng em bắt đầu lại, nực cười, anh ta nói muốn bắt đầu lại thì em phải bắt đầu lại với anh ta chắc? Trình Thần, đã bao giờ chị thấy Hà Tịch này làm chuyện ngu ngốc như vậy chưa?”.

Trình Thần nghiêng đầu ngẫm nghĩ, lắc đầu.

Tôi tiếp tục cười: “Tần Mạch có bản lĩnh, tự cao tự đại quen rồi, nhưng em cũng không phải là con rối để mặc người ta sắp xếp. Nếu anh ta thật sự muốn tái hợp thì dựa vào bản lĩnh mà theo đuổi em lần nữa đi. Em nhất định sẽ khiến anh ta chết không toàn thây”.

Trình Thần lặng lẽ rung mình, lại do dự hỏi tôi: “Nhưng mà... không phải em vẫn còn thích anh ta sao?”.

Ngón tay tôi hơi khựng lại, tôi không lên tiếng, Trình Thần lại nhỏ giọng nói: “Chị cảm thấy anh ta cũng còn thích em...”. Trình Thần thở dài một tiếng, nói tiếp: “Em không thấy bộ dạng của Tần Mạch hôm qua đâu, một giây trước vẫn còn nói chuyện cười vui với người ta, một giây sau chị nói em gặp chuyện đang ở đồn Cảnh sát, chỉ thoát cái mặt anh ta đã trắng bệch, bỏ ly rượu chạy ra ngoài, lái xe tới nửa đường mới nhớ gọi điện thoại hỏi chị là em ở đồn Cảnh sát nào”.

Tôi nhớ tới cảm giác đầu ngón tay run rẩy mang theo hơi ấm chạm lên má mình, trái tim thoáng mềm đi, nhưng mềm tới nửa đường thì cứng trở lại, tôi chọc vào cánh tay Trình Thần, chất vấn: “Em gọi điện cầu cứu chị, chị chẳng hỏi gì đã cúp máy, nếu em có chuyện gì gấp thì sao? Chị cũng độc ác quá đấy!”.

Trình Thần phá lên cười: “Chuyện chị có thể giúp em chắc chắn Tần Mạch cũng có thể giúp được, năng lực của anh ta là không thể nghi ngờ. Em xem, không phải sự tình đã được giải quyết êm đẹp rồi sao. Nói đi, rốt cuộc hôm qua em đã xảy ra chuyện gì hả?”.

Tôi thực sự chẳng còn lòng dạ mà kể lại chuyện mờ mờ và hành lá thêm một lần nữa, bèn xua xua tay, dừng vấn đề này ở đây.

Trình Thần thấy sắc mặt của tôi khó coi bèn kéo tôi ra ngoài đi dạo, nói gần đây tìm được một cửa hàng bán đồ ngọt rất ngon, lúc tâm trạng không tốt ăn ít đồ ngọt là hữu dụng nhất.

Hôm nay tôi vốn chẳng có hẹn hò gì, bèn đi theo Trình Thần.

Cửa hàng bán đồ ngọt chị nói nằm ở phía đông thành phố, không gian không tồi, đồ ăn cũng rất ngon, nhưng lý do để Trình Thần nhất quyết thích cửa hàng này lại là: cửa hàng trưởng của chỗ này rất đẹp trai.

Tôi húp một ngụm chè trân châu, liếc mắt nhìn Trình Thần: “Được rồi, chị đã sắp là bà cô ba mươi tuổi, còn nhìn bọn trẻ con bằng ánh mắt trắng trợn kiêu đó, không thấy xấu hổ à”.

“Xấu hổ cái gì chứ”. Trình Thần nói, “Theo đuổi cái đẹp là bản tính của con người, em nhìn thử cái miệng căng tròn kia kìa...”.

Khóe miệng tôi giật giật: “Chị nhìn xuyên thấu được à, người ta đứng trong quầy bar mà chị vẫn có thể nhìn được miệng! Em nên chụp lại ánh mắt phóng đảng này của chị gửi cho Thẩm Hy Nhiên”.

Trình Thần bĩu môi, nhìn đi chỗ khác một cách miễn cưỡng.

“Á? Chị!”. Một giọng nữ ngọt ngào lọt vào tai tôi, tôi đảo mắt nhìn qua, cô bé mặc bộ đồng phục nhân viên này chẳng phải là Phương Đình sao. Cô bé chạy tới cười cười đánh tiếng chào hỏi, “Khéo quá, lại gặp chị rồi”.

“Ừ”. Tôi rất thích cô bé bộ phục này, cười hỏi, “Em làm thêm ở đây à?”.

“Vâng ạ, dù sao đang rảnh không có việc gì nên em tới đây kiếm ít tiền phụ cả nhà ạ”.

Tôi gật đầu, nhưng trong lòng thì thấy hơi xót xa, những cô bé ở tuổi này đều muốn kiếm ít tiền tự mua mấy thứ như đồ ăn vặt, đồ trang điểm, nhưng cô bé này lại muốn kiếm tiền phụ giúp gia đình, con người thật sự chẳng ai giống ai. Tôi vừa thầm cảm thán trong lòng, vừa hỏi: “Nghe nói em sắp tốt nghiệp đại học rồi, em học chuyên ngành nào thế?”.

“Em học thiết kế nội thất ạ”.

Tôi vừa nghe thấy thế, thầm cân nhắc một lát rồi lục một tấm danh thiếp ra đưa cho cô bé: “Vừa hay chị cũng đang làm ngành này, sau này có gì cần giúp đỡ thì có thể tìm chị”.

Cô bé vội vàng nhận lấy danh thiếp, vẻ mặt rất vui sướng, rồi móc bút ra ghi những thông tin của mình lên tờ giấy ghi đồ khách gọi. Tên, số điện thoại, chuyên ngành, mục sở trường cuối cùng càng khiến tôi cười thành tiếng - chăm nuôi các loại động thực vật.

Trình Thần cũng cảm giác đây là một cô bé đáng yêu, trêu chọc cô bé một hồi xong mới thả cho người ta đi.

Ăn xong ít đồ ngọt, tạm biệt anh cửa hàng trưởng đẹp trai và Phương Dĩnh, tôi cùng Trình Thần đến khu mua sắm tiến hành một trận càn quét.

Tối về đến nhà, tôi vứt một đồng túi đồ bừa bãi, mệt mỏi nằm vật ra sofa, nhưng tâm trạng thì tốt hơn nhiều.

Quả nhiên, con gái vẫn phải tiêu tiền mới có thể sung sướng được...

Hôm sau đi làm, Tạ Bất Đình bèn gọi tôi vào phòng làm việc, đưa cho tôi một hợp đồng, nói: “Hợp đồng này là khách cũ của công ty chúng ta, làm cho cẩn thận”.

Tôi giở qua một chút, là trang hoàng căn hộ gia đình bình thường, tôi nói: “Giám đốc Tạ, bên tôi vẫn còn việc trang hoàng ột khu mua sắm, thật sự không biết lấy đâu ra thời gian nữa, hay là cứ giao hợp đồng này cho Tiểu Lý làm đi, cậu ấy theo tôi lâu như thế, nên tin tưởng vào năng lực của cậu ấy”.

“Cô giao công việc kia cho người khác đi”. Tạ Bất Đình không ngẩng đầu lên, nói, “Vị khách này chỉ đích danh phải là cô làm, nói là phong cách thiết kế của cô rất hợp với anh ta”.

Trong lòng tôi chợt thoáng qua một dự cảm không lành...

“Nói ra căn hộ mà vị khách này từng ở cũng là do cô thiết kế cho anh ta, không phải hồi đó làm rất tốt sao, anh ta còn thưởng cho cô không ít nữa mà”.

Tôi đặt hợp đồng lên trên bàn, đẩy lại: “Tôi không làm”.

Cuối cùng Tạ Bất Đình cũng chịu ngẩng đầu nhìn tôi, ông ta đẩy mắt kính lên, nói: “Hà Tịch, cô điên theo kỳ à?”.

“Dù có nói thế nào tôi cũng sẽ không nhận hợp đồng này, công việc bên khu mua sắm kia đang vào thời kỳ quan trọng nhất, tạm thời thay người tôi sợ không làm được”.

“Đây không phải là vấn đề cô cần quan tâm...”.

“Nếu bắt buộc phải làm, tôi thà nhận hợp đồng trang hoàng lại căn hộ kia, nếu không được thì... Giờ tôi xin nghỉ phép năm”.

Tạ Bất Đình bị tôi nói cho tức đến độ mặt mày tái xanh, chỉ vào tôi nói “Cô được” ba lần liên tiếp, đang định đập bàn chửi thì di động của ông ta đột ngột đổ chuông, Tạ Bất Đình trợn mắt lườm tôi một cái, lúc nhận điện thoại thì từ ông nội biến thành cháu trai: “Vâng vâng, tôi nói với cô ấy rồi. Vâng, đang nói chuyện đây, đang nói...”.

“Giám đốc Tạ, nếu là điện thoại của vị khách kia thì có thể đưa cho tôi, tôi sẽ không khiến ông khó xử đâu”.

Tạ Bất Đình vẫn đang do dự, không biết người trong điện thoại nói gì, sau đó ông ta mới đưa điện thoại cho tôi, tôi cầm máy, ra khỏi phòng làm việc, vào phòng trà nước rồi mới alo một tiếng.

Bên kia chỉ có sự im lặng.

Tôi nói: “Tần Mạch, anh có gì thì nói thẳng ra”.

“Rất đơn giản”. Giọng hần vẫn trầm trầm mà nho nhã, “Chia tay với thằng đàn ông kia, đến bên tôi”.

Tôi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới nghĩ ra thằng đàn ông mà hắn đang nói tới là ai, tôi bĩu môi nói: “Anh Tần, anh không cảm thấy hành vi của anh hiện giờ rất mất hình tượng sao? Quấy rối không phải là phong cách của anh”.

“Giờ thì phải đấy”.

Nghe cái giọng điệu vô sỉ kia, tôi xoa xoa gân xanh đang nổi trên trán mình, nén lại lửa giận, nói: “Tần Mạch, hai năm nay tôi đã có quy luật sống mới rồi, tôi tin rằng anh cũng thế, giờ anh việc gì phải khẳng định phá vỡ nó chứ? Cho tôi đường lui, cũng là cho anh một lối thoát”.

Hắn im lặng rất lâu, tôi nghe một tiếng cười lạnh lùng: “Người có cuộc sống mới chỉ có em thôi”. Tôi vẫn còn耿耿 ngơ vì câu nói này thì hắn lại lên tiếng, “Hà Tịch, trước đây tôi có thể phá vỡ quy luật em đã duy trì suốt hai mươi lăm năm, vậy thì giờ tôi cũng có thể đánh nát cái gọi là quy luật hai năm nay của em”.

Ngang ngược mà chuyên chế.

Tôi bị kích động, lạnh nhạt mỉm cười: “Được, anh cứ việc ra tay. Anh dám chết, sao tôi không dám chôn chứ?”. Nói xong, tôi cũng chẳng để hắn trả lời đã ngắt máy.

Lúc trả lại điện thoại cho Tạ Bất Đình, tôi nghiêm túc nói: “Anh ta nói việc này tôi không cần làm, cứ giao đại cho ai đấy cũng được”. Dứt lời tôi bèn quay người ra ngoài.

Tạ Bất Đình nổi nóng gọi tôi lại, vứt một hợp đồng khác lên tay tôi: “Không phải cô muốn làm sao, hợp đồng trang hoàng lại căn hộ này giao cho cô, đi làm đi!”.

Mặt mày lạnh te nói được, tôi bước ra khỏi phòng làm việc.

Tựa người vào tường, tôi nhìn công việc như khổ sai chẳng hiểu sao lại rơi xuống đầu mình mà dở khóc dở cười.

Tần Mạch ơi là Tần Mạch, anh vẫn đúng là một tên sao Chổi!

18. Chương 37 - 44

Hôm sau, tôi chạy tới nhà khách hàng một chuyến trước.

Người yêu cầu trang hoàng lại nhà cửa là một phụ nữ trung niên vừa ly hôn, họ Lâm, khoảng hơn bốn mươi tuổi, dung mạo trông vẫn còn rất trẻ trung, thể nhưng sắc mặt thì tái nhợt và tiêu tụy. Nhà chị là một căn biệt thự nhỏ ở vùng ngoại ô, đã mua được gần mười năm nay mà các phòng trong biệt thự vẫn giống như chưa từng có người vào ở.

Căn biệt thự này là khi ly hôn với chồng cách đây không lâu, chị được chia cho. Hai người kết hôn được gần hai mươi năm, vẫn chưa có con cái gì, chị Lâm nói chồng chị bận rộn công việc, thường không có ở nhà, chị cứ chờ đợi ở trong căn nhà trống này chẳng khác gì quả phụ sống qua ngày, cuối cùng không thể chịu nổi nên đã đề nghị ly hôn. Chị Lâm muốn tu sửa lại biệt thự, bởi lẽ dù nhìn tới bất cứ góc nào trong căn nhà này, chị đều sẽ nhớ tới chồng mình, thế nên chị muốn hoàn toàn trang hoàng lại ngôi nhà, bước qua quá khứ.

Mà điều rắc rối của hợp đồng chính là ở chỗ này, cả ngôi nhà đều phải làm mới, bỏ sàn nhà đi làm lại, gỡ bỏ giấy dán tường đi thay mới, hơn việc trang hoàng đơn thuần là thêm một mục dờ bỏ, hơn nữa, mục này vô cùng lớn...

Nhưng đã nhận trách nhiệm rồi thì tôi phải làm thật tốt.

Khi đang dỡ bỏ trang trí trong nhà, vẻ mặt chị Lâm có vẻ kích động đôi phần, cuối cùng vẫn nén lại bước ra khỏi phòng. Tôi nhận ra trang trí trước đây trong ngôi biệt thự nhỏ này được làm rất cẩn thận tỉ mỉ, có thể tưởng tượng được chủ nhân nơi này trước kia có bao niềm mong đợi, mà bây giờ lại...

Chiều hôm đó, công ty gia dụng second-hand phái xe tới chở đồ đạc đi, chị Lâm nhìn theo từng vật dụng được chuyển lên xe, nói với tôi: “Những thứ này đều do tôi và chồng cùng nhau chọn lựa, khi ấy chồng tôi không thích cái tủ này, nhưng tôi vẫn nhất quyết chọn nó, cuối cùng anh ấy đành thuận theo sở thích của tôi”.

“Khi đó nhất định chồng chị rất yêu chị”. Tôi mỉm cười lịch sự.

Chị Lâm cũng cười: “Anh ấy yêu tôi, khi ký vào đơn xin ly hôn, tôi thấy anh ấy lén lau nước mắt mấy lần”. Nghe chị nói vậy, tôi thoáng sững sờ, chị lại nói, “Tôi cũng yêu anh ấy”.

“Đã như thế thì...”. Tại sao phải ly hôn chứ...

Tôi cần cần môi, vẫn không hỏi câu ấy ra miệng, sợ sợ ý chạm vào vết thương lòng của người phụ nữ này.

Tối về nhà, tôi đang ăn cơm rang trứng thì Trình Thần gọi điện tới, nói chị nhặt được một chú cún trắng xinh xắn ở ven đường, vốn định ôm về nhà nuôi, nhưng không ngờ Thẩm Hy Nhiên lại bị dị ứng với lông chó: “Đúng là vô dụng!”. Trình Thần mắng anh ta như thế.

Tôi nghe thấy Thẩm Hy Nhiên ở bên cạnh âm ục phản bác: “Anh cũng có muốn đâu!”.

Tôi thở dài: “Thế thì sao?”.

“Không phải lần trước có cô bé ở cửa hàng đồ ngọt nói biết chăm nuôi các loại động thực vật à? Em cho chị số điện thoại của cô bé ấy, nhờ cô bé ấy giúp. Dẫu sao cũng không tới nỗi vứt lại chú cún này ra đường chứ, trời lạnh lắm đó”.

Tôi cân nhắc đôi chút: “Người ta dựa vào cái gì mà vô duyên vô cớ giúp chị nuôi chó hả?”.

“Chị đang định thương lượng với cô bé ấy đây, không phải nhóc ấy đang làm thêm sao, giúp chị nuôi chó cũng được xem là làm công chứ gì, chị trả tiền công cho cô bé, nếu không được thì thôi vậy”.

Tôi gửi số điện thoại của Phương Dĩnh cho Trình Thần, rồi luôn miệng dặn dò chị không được ép người quá đáng.

Sau này tôi biết Phương Dĩnh vui vẻ sung sướng nhận sự nhờ vả của Trình Thần, ngoan ngoãn ôm chú cún về nhà. Nhưng, đây chỉ là khởi đầu của một chuyện...

Ba hôm sau, sáng thứ bảy, tôi còn nằm ườn trên giường chưa thềm dậy thì Phương Dĩnh đã khóc lóc gọi điện cho tôi, nói chú chó mang thai rồi, ông anh trai Phương Thư nhất quyết không cho nuôi, đã xách con chó đi tìm tôi.

Tôi chợt thấy hoang mang, chó có phải của tôi đâu, người làm cho nó mang thai cũng không phải tôi, Phương Thư xách nó tới tìm tôi làm gì, sau đó Phương Dĩnh mới nghẹn ngào sụt sùi nói cho tôi biết, Phương Thư không thích chó, cô bé vốn cứ nghĩ mượn danh của tôi để chú chó có thể sống trong nhà mình, không ngờ cái tên của tôi vô dụng như thế, Phương Thư vừa nghe được tin tức chú chó mang thai bèn lập tức giữ vững quyết định vứt con chó ấy đi. Lúc này anh ta mới ôm chó tới chỗ tôi.

Tôi nghĩ, dù sao Phương Thư cũng không biết tôi ở trong tòa nhà nào, tìm thì cứ tìm tới đi, tôi không ra ngoài là được rồi.

“Hà Tịch!”. Dưới nhà chợt vang lên một tiếng gào lớn, tim tôi giật thột, khoác áo ngủ chạy tới bên cửa sổ nhìn xuống, lại thấy Phương Thư dẫn theo một chú chó đáng thương, đang đứng dưới một tòa nhà khác gào tên tôi, nhìn bộ dạng của anh ta, nếu tôi không ra ngoài, chắc anh ta sẽ tới từng tòa nhà mà gào mất. Tôi đỡ trán thở dài, là tôi đánh giá thấp độ dày của da mặt anh ta rồi...

Vội vội vàng vàng thay quần áo, tôi chạy xuống dưới nhà gọi Phương Thư.

Anh ta lập tức nhét chú chó vào trong lòng tôi, lạnh lùng nói: “Đồ của mình thì tự mà ôm về đi, chúng ta không quen nhau, không việc gì phải nuôi chó thay cô”.

Tôi bất đắc dĩ gánh tội thay cho Trình Thần, khuyên giải: “Không phải Phương Dĩnh thích chú chó sao? Anh để con bé nuôi một con thì có làm sao đâu”.

Phương Thư khoanh tay: “Một con thì được, nhưng con này mang thai rồi, sau này đẻ ra cả ổ chó thì làm thế nào hả? Với cái tính của Phương Dĩnh thì tuyệt đối sẽ không mang đi bán hoặc là vứt bỏ, cô cũng thấy nhà tôi rồi đấy, không chứa nổi nhiều chó thế đâu”.

Tôi trấn tĩnh đáp: “Thế thì cứ phá đi là được rồi”.

Anh ta quay người đi: “Đây là chuyện của cô”.

Tôi vội kéo anh ta lại: “Chờ đã, chờ đã nào! Được rồi, tôi khai thật, chú chó này là của bạn tôi, tôi gọi điện hỏi chị ấy trước đã, nếu chị ấy đồng ý phá cái thai của con chó đi thì chúng ta cùng tới bệnh viện, làm phẫu thuật xong thì anh cứ mang chú chó này về nhé. Đỡ việc sau này lại phải chạy thêm chuyện nữa”.

Anh ta suy tư một lát, gật đầu đồng ý.

Lúc này tôi mới lè rề gọi điện cho Trình Thần, ai dè chị vừa nghe tới bốn từ “bỏ cái thai đi” thì đột ngột phát hỏa: “Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì! Không được, nói gì cũng không thể phá cái thai ấy đi được! Phải giữ, nhất định phải giữ! Giờ chị qua đó luôn, Hà Tịch, em cứ thử tới bệnh viện với cái gã chết tiệt đó thử xem!”.

Nói xong bèn cúp máy cái rụp.

Tôi bất lực cảm di động nhìn một lúc, ngẩng lên nhìn Phương Thư, anh ta mặt lạnh te, nói: “Khẩu khí của bạn cô rất mạnh mẽ, tôi đã nghe thấy hết rồi”. Nói xong lại quay người định đi, chú chó trắng trong lòng tôi cứ kêu ư ử thật đáng thương, tôi không đành lòng, vội vàng kéo anh ta lại, “À thì, ừ... Hay là chúng ta thương lượng lại chút đi, nó đẻ xong thì đem đi bán nhé?”.

Phương Thư không hổ là luật sư, mặc cho chú chó có kêu bi ai như thế nào, anh ta vẫn lạnh lùng nói: “Bỏ tay ra”.

Thái độ lạnh nhạt này của Phương Thư khiến tôi hơi bực mình, chỉ muốn vung tay nói anh không cần thì thôi, tôi nuôi là được, nhưng lại nghĩ, công việc của tôi đi từ sớm, tối chẳng biết lúc nào mới về, chú chó đang mang thai cứ xác định chắc chắn là bị đói đến phát bệnh luôn...

Đang rối rắm thì Phương Dĩnh vác đôi mắt đỏ hoe chẳng biết làm thế nào mà tìm tới được, nhìn chú chó đáng thương trong tay tôi, lại nhìn Phương Thư vẫn làm mặt lạnh, nước mắt lại rơi lã chã, lằm bằm nói anh trai lòng dạ sắt đá.

Phương Thư bị cô em gái cứng nói như thế, gân xanh đột ngột nổi lên, lôi Phương Dĩnh về nhà. Phương Dĩnh không chịu, nhất quyết đòi ôm chú chó về cùng.

Và thế là, cặp anh em này ở ngay trước mặt tôi, ngay dưới nhà tôi cãi nhau tới đỏ mặt tía tai, âm ỉ tung trời.

Tôi khuyên một hồi, hoàn toàn không khuyên được, bèn ôm chú chó ngồi một bên nhìn hai anh em lờ lờ qua tiếng lại. Chú chó trắng thì cứ run rẩy trong lòng tôi, đôi mắt ướt ướt như sắp khóc tới nơi rồi.

Tôi vuốt vuốt đầu nó để an ủi, đột nhiên cảm thấy số phận bị một sinh vật khác nắm giữ trong lòng bàn tay là một chuyện bi ai vô cùng, nói vứt là vứt, nói bán là bán, nói làm thịt ăn là bị phanh thây nấu lên luôn...

Tôi vẫn đang thả hồn chìm vào suy nghĩ thì chú chó chợt như phát điên lên, quay đầu cắn vào tay tôi một nhát, sau đó giẫy ra chạy mất.

Đến khi tôi phản ứng lại thì chú chó đã chạy rất xa rồi, mà máu trên tay tôi cũng đang tí tách chảy xuống theo ngón tay.

Phương Dĩnh thấy chú chó chạy mất thì vội vàng đuổi theo sau. Tôi muốn nhanh chóng đi tiêm vacxin cũng sợ hãi cuống cuống chạy qua bên đường cái. Phương Thư thì vẫn còn tức đến độ cứ xoa Thái Dương mãi, đến khi anh ta mở mắt ra nhìn đã chẳng thấy ai, quay đầu lại thấy Phương Dĩnh đang liều mạng chạy ra đường lớn, anh ta sợ tới phát rồ, vừa đuổi theo vừa gào: “Anh không cần nó chứ có không cần em đâu!”.

Đúng lúc tôi đang chạy tới vệ đường thì một chiếc xe việt dã quen thuộc phanh gấp ngay trước mặt, tôi vẫn đang ngơ ngẩn thì thấy Tần Mạch mặt mũi xầm xỉ bước xuống xe, vung tay đóng sầm cửa xe lại, cũng chẳng thèm liếc tôi một cái, xông thẳng về phía Phương Thư.

Tôi mờ mịt nhìn bóng lưng mang theo sát khí làm người ta sợ hãi, hấn lao lên túm chặt lấy áo Phương Thư, chẳng nói năng gì. Phương Thư nóng ruột đuổi theo Phương Đình, vội vàng gào lên với hấn: “Anh làm gì thế...”. Còn chưa nói hết câu, khi mọi người chưa ai có phản ứng thì Tần Mạch đã đâm một cú thật mạnh lên mặt Phương Thư, tôi kinh hãi trợn tròn mắt, ở bên vệ đường ồn ào ầm ĩ như thế, hình như lúc này tôi vẫn nghe thấy tiếng xương thịt đập vào nhau rất mạnh...

Phương Thư choáng váng ở dưới đất một lúc lâu, bị đánh tới trào máu miệng.

Tần Mạch sầm mặt, lạnh lùng nói: “Mày muốn cũng không được đâu”.

Tôi há hốc mồm ra không khép lại nổi, cuống quýt định chạy qua kéo Phương Thư dậy, nhưng Tần Mạch đã quay người lại vươn tay tóm chặt lấy tôi, tôi cau tiết: “Anh phát rồ phát dại gì thế hả! Uống nhầm thuốc rồi à!”.

Tần Mạch quay đầu lại nhìn tôi, tôi mới thấy mắt hấn đỏ ngầu tới phát sợ, cứ như sắp giết tôi tới nơi vậy. Tôi sợ quá lùi lại phía sau một bước, hấn gần như nghiêng răng rít lên: “Hà Tịch, em là của tôi, từng tắc da tắc thịt đều là của tôi, không ai có quyền muốn hay không muốn đồ của tôi”.

Lòng ngực tôi siết lại, cảm giác tê dại không biết tên nhảy vào tim, như có cơn sóng vỗ vào trái tim mềm nhũn, khiến nó rung rinh lay động.

Tôi nhìn hấn chằm chằm như một con ốc.

Đột nhiên, Phương Thư ở bên cạnh loạng choạng đứng lên, hoàn toàn không để ý tới tôi và Tần Mạch, nhấc chân tiếp tục đuổi theo Phương Đình. Tôi cũng chợt thức tỉnh, vội vàng trở tay kéo lấy ống tay áo Tần Mạch, lau cái tay đầy máu lên bộ vest đắt tiền của hấn, tôi kéo hấn lên xe, lập cập nói: “Đi bệnh viện, đi bệnh viện!”.

Ai dè hấn như một tên thô lỗ hoàn toàn không có khả năng quan sát, không nhìn đến máu trên tay tôi, không nhìn thấy Phương Thư đã chạy mất, túm lấy tôi, kéo vào lòng, hơi thở ẩm ướt phả vào cổ tôi: “Không đi, Hà Tịch, tôi sẽ không để em đi đâu”. Bàn tay đang ôm lấy tôi của hấn khẽ run lên, “Tôi nuôi em, tôi nuôi”.

Tôi nghe thấy câu này mà tức tới độ run bắn người, đập một cái đẩy đầu hấn ra, gào lên: “Đây bị chó cắn! Bị chó cắn ấy! Mẹ kiếp, anh dựa vào cái gì mà không cho tôi đi bệnh viện tiêm vacxin hả!”.

Hấn dờ người ra nhìn tôi, đôi mắt chậm rãi phản chiếu gương mặt cau kỉnh của tôi một cách rõ ràng.

Tôi giơ bàn tay máu me bết lên hươu hươu trước mặt hấn: “Nuôi? Nuôi kẻ bị bệnh dại à? Tới bệnh viện! Đồ khốn! Đi bệnh viện!”.

Trên đường tới bệnh viện, tôi và Tần Mạch chỉ có hai câu đối thoại dưới đây:

“Cái thai là của ai?”.

“Của chó”.

Sau đó chiếc xe việt dã tăng lên siêu tốc, phi vèo tới bệnh viện.

Sau khi tôi tiêm vacxin xong thì Trình Thần chạy tới đó.

Khi ấy tôi đang ôm hông bước ra khỏi cổng bệnh viện, Tần Mạch mặt mũi tái xanh đi theo sau tôi. Chẳng ai có lòng dạ nào mà nói chuyện. Trình Thần cuống cuống lao tới, thấy hai tay tôi trống không, mặt trắng bệch, lớn giọng chất vấn: “Chó đâu? Chó đâu rồi! Hai người mang chó đi làm thịt rồi à?”.

Tôi tức mình cẩu lên cánh tay Trình Thần, vắn mạnh một vòng: “Làm thịt rồi á? Tôi muốn làm thịt bà thì có!”. Tôi dùng cái tay bị băng bó trắng lớp run rẩy chỉ vào Tần Mạch, quát hỏi, “Anh ta là như thế nào hả? Chui từ cái cống nào ra thế? Tôi đã nói bà còn làm chuyện như thế nữa thì sẽ tuyệt giao với bà cơ mà! Lần trước bà bị đánh còn chưa đủ sao!”.

Trình Thần nhìn Tần Mạch mà chẳng hiểu gì cả: “Sao chị biết được anh ta là như thế nào. Em nói cho chị biết con chó đang ở đâu trước đi đã?”.

Tôi cho rằng Trình Thần đang muốn giở trò, bèn nhếch mép lên cười cười: “Chó à? Đang ở trên bàn phẫu thuật ấy, em chuẩn bị chờ bác sĩ móc chó con ra hàm nguyên nôi đấy, chị có muốn ăn không? Đây bố thí cho chị một bát canh nóng”.

Trình Thần kinh hải nhìn tôi, run rẩy chỉ vào tôi mãi cũng không thốt lên được một tiếng.

Di động trong túi đột nhiên rung lên, tôi lấy ra xem, là điện thoại Phương Dĩnh gọi tới, nói đã tìm thấy chú chó rồi, Phương Thư cũng đã đồng ý cho nuôi, nhưng không biết Phương Thư làm sao mà trượt chân ngã trên đường, mặt mũi sưng vù, Phương Dĩnh cứ khóc nói mình không hiểu chuyện. Xem ra con bé vô cùng thương ông anh trai.

Tôi cảm hận lườm Tần Mạch đang đút tay vào túi ở đằng sau. Hắn đang dờ dẩn nhìn vết máu bị tôi bôi trên áo mình.

Tôi nói với Phương Dĩnh là mình cần số điện thoại của Phương Thư, móc bút ra, cầm lấy tay Tần Mạch, ghi mười một con số vào lòng bàn tay hắn, rồi ngắt điện thoại.

“Đây là số điện thoại của người bị anh đánh hôm nay, có muốn xin lỗi không thì tùy anh”. Tôi nghĩ, dù sao cách xin lỗi của Tần Mạch đơn giản chỉ là kiểu: áy náy nhiều thì đưa thêm ít tiền, áy náy ít thì bớt tiền đi một chút. Tóm lại là đừng mong nghe được ba từ “tôi xin lỗi” từ cái miệng hắn.

Thế nhưng, tiền cũng vừa đúng là thứ mà gia đình Phương Thư cần. Dù Phương Thư có kiêu ngạo, nhưng sẽ không chối từ tiền.

Tần Mạch nhìn tôi một lúc, rồi thành thực đút tay lại vào trong túi quần: “Đương nhiên tôi sẽ đi tìm anh ta rồi”.

Tần Mạch nói câu này có mùi mờ ám, tôi cũng chẳng thêm suy đoán tâm tư của hắn, quay đầu lại lạnh nhạt nói với Trình Thần: “Phương Dĩnh đã tìm được con chó rồi, tự chị liên lạc với con bé đi”. Nói xong bèn quay người bỏ đi.

Trình Thần nhận ra tôi đã giận, vội vàng đi tới kéo tôi lại: “Hà Tịch, em giận gì chứ?”.

Tôi lạnh lùng nhìn chị.

Chị quay đầu nhìn Tần Mạch, giậm giậm chân có phần bức bối: “Lần này thật sự không phải là chị...”.

“Chị là bạn của ai hả?”. Tôi hỏi, “Muốn bán em đi thế cơ à? Trình Thần, em không thích, không hề thích!”. Tôi không nhìn viên mắt đỏ hoe của Trình Thần, cứng rắn quay người vẫy một chiếc taxi rồi bỏ đi. Tôi nghĩ, nếu không tỏ rõ thái độ thì Trình Thần sẽ không biết được quyết tâm của tôi. Buồn thì cứ để chị ấy buồn một trận đi.

Về đến nhà, tôi lấy thuốc được phát ra cẩn thận so sánh, vacxin đại phải tiêm ba lần, hôm nay là mũi thứ nhất, hôm khác vẫn phải tới bệnh viện, tôi khoanh tròn ngày tháng xong, còn đặt ghi nhớ vào di động, chỉ sợ đến lúc đó lại quên đi tiêm, sau này cứ sống thế rồi phát đại...

Tối vừa ăn cơm xong thì Thẩm Hy Nhiên đáng thương gọi điện tới cho tôi, vừa nhận máy đã liên tục nhận lỗi với tôi, nói xin lỗi mãi mới kể rõ nguồn cơn sự việc.

Hóa ra sáng nay Trình Thần nấu cơm trưa đưa tới công ty Thẩm Hy Nhiên, nhận điện thoại của tôi ở trong phòng làm việc, Trình Thần nghe điện xong thì nóng máu sốt ruột chạy đi, còn Thẩm Hy Nhiên không hiểu ngọn nguồn, nghe Trình Thần nói một hồi xong lại hiểu nhầm, được một lúc sau thì Tần Mạch đến công ty Thẩm Hy Nhiên để họp, bàn bạc giá cả của một dự án hợp tác, Tần Mạch liên tục ép giá khiến Thẩm Hy Nhiên không còn cách nào nữa, bèn gửi tin nhắn cho Tần Mạch, sau khi Tần Mạch đọc tin nhắn thì vút lại một câu “Ồ nhà có việc” rồi vội vã đi mất. Không có Tần Mạch, đương nhiên Thẩm Hy Nhiên đạt được cái giá mãn nguyện. Về nhà thì Trình Thần cứ khóc lóc suốt suốt không chịu nín, Thẩm Hy Nhiên hỏi han mới biết mình đã gây họa, vội vã gọi điện tới xin lỗi tôi.

Anh ta vất vả giải thích với tôi, còn bên kia thì cứ vang lên tiếng mắng chửi anh ta của Trình Thần: “Gian thương! Thẩm Hy Nhiên, anh là đồ gian thương!”.

Lúc này tôi mới biết, hóa ra hôm nay mình thật sự đã hiểu nhầm Trình Thần, chẳng trách chị đau lòng ra nông nổi ấy, tôi vội bảo Thẩm Hy Nhiên đưa điện thoại cho chị, ngoan ngoãn xin lỗi nhận sai, dỗ dành một hồi chị mới nín khóc.

Ngắt điện thoại rồi, tôi vùi mình trên sofa, chương trình sôi nổi đang phát trên tivi chiếu thẳng vào mắt nhưng chẳng truyền được gì vào đầu óc tôi. Tôi nghĩ tới những lời lúc này Thẩm Hy Nhiên đã nói, Tần Mạch xuất phát từ công ty Thẩm Hy Nhiên chậm hơn Trình Thần rất nhiều, nhưng hẳn còn tới sớm hơn cả Trình Thần... chắc hẳn xe phải phóng nhanh tới siêu tốc rồi, tôi nghĩ có lẽ bằng lái xe của hẳn hôm nay bị trừ không ít điểm.

Hơn nữa, rõ ràng hẳn thấy tôi hiểu nhầm Trình Thần, còn cãi vã với chị ở cổng bệnh viện, nhưng không hề nói ra chân tướng sự việc, chẳng lẽ muốn chờ tôi mắng Trình Thần, sau đó lại để Trình Thần về dẫn vật Thẩm Hy Nhiên, để bù đắp cho thiệt hại do việc dở hơi hôm nay Thẩm Hy Nhiên gây ra cho hẳn sao.

Thật ra kẻ thực sự nham hiểm phải là Tần Mạch...

Nhưng cứ suy đi nghĩ lại như vậy, cuối cùng suy nghĩ của tôi vẫn rơi vào một câu nói khi hẳn tức giận xông tới: Em là của tôi, từng tác da tác thịt đều là của tôi...

Thật sự khiến tôi rung động muốn chết.

Nhưng mà, hẳn càng như thế thì tôi càng không thể hiểu nổi, đã quan tâm như vậy, sao hai năm trước hẳn có thể dễ dàng nói chia tay với tôi như thế, mặc dù là do tôi nhắc tới trước khi tức giận. Chẳng lẽ hẳn không biết, khi nói chia tay thì thực ra con gái chỉ muốn để bên kia dỗ dành một chút là được rồi.

Nhưng hẳn lại đồng ý...

“A!”. Tôi nằm ngửa trên sofa ầm ục gào lên, “Phiền chết đi được, đồ cầm thú chết tiệt!”.

Thứ hai, tôi tới bệnh viện tiêm vacxin trước, ra khỏi phòng tiêm, tôi vừa oán giận y tá mạnh tay, vừa ôm hông lết về phía thang máy. Cửa thang máy vừa mở, người bước ra lại là một gương mặt quen thuộc, là vị khách họ Lâm của tôi, chị cũng trông thấy tôi, gật đầu chào hỏi: “Cô Hà bị bệnh à?”.

Tôi gật đầu cười hì hì đáp: “Cảm lạnh, cảm lạnh thôi ạ. Chị Lâm không khỏe chỗ nào sao?”.

Chị cũng cười cười: “Bệnh cũ lâu năm thôi, thứ hai nào cũng phải tới khám, không sao hết”.

Tôi gật đầu, tạm biệt chị, chị quay người đi, tôi vào thang máy nhìn lại, phía chị đi tới lại là khoa Tâm lý.

Dù công đoạn đỡ bỏ vất vả, nhưng sắp xếp lại lịch trình công việc trong ngày, những việc cần thể lực còn lại có thể giao cho cậu thực tập Tiểu Triệu mới tới, tôi chỉ cần vẽ bản thiết kế là được rồi. Khoảng thời gian này chị Lâm ở khách sạn bên ngoài, chị không làm việc, thời gian rảnh rỗi mỗi ngày rất nhiều, lúc rảnh rỗi chị thích chạy tới đây, đứng trên tầng hai nhìn chúng tôi làm việc. Đường như đây là việc duy nhất chị có thể làm được.

Ngoài công việc, chị Lâm sẽ mời tôi đi uống tách trà, nói chuyện đôi chút. Lâu ngày tôi cũng dần quen thân với chị.

Nói chuyện nhiều lần với chị, tôi cảm giác chị là một người phụ nữ dịu dàng tới nỗi gần như yếu đuối, chị không có con, nhưng đã làm vợ tới hai mươi mấy năm trời, chồng nhỏ hơn chị ba tuổi, đang ở trên đỉnh cao của sự nghiệp, rất ít khi về nhà. Chị cũng không thích ra ngoài cho lắm, ngày nào cũng ru rú ở trong nhà, căn nhà trống vắng trở thành tất cả của chị.

Có lẽ vì đã đến tuổi mãn kinh, cuộc sống thế này khiến chị càng cảm thấy buồn bực hơn, tối nào cũng mất ngủ, một khi nhắm mắt lại thì chị lập tức cảm thấy ma quỷ sẽ tới bắt mình, chồng chị năm nào cũng làm việc ở ngoài, sự giao lưu giữa hai vợ chồng mỗi năm một ít, mỗi khi chị gọi điện cho chồng tìm sự an ủi thì lúc nào bên kia cũng bận rộn đủ việc, chị càng cảm thấy cuộc hôn nhân này không còn ý nghĩa nữa, thế nên cuối cùng không chịu đựng được mà đề nghị ly hôn.

Tôi nhận ra được rằng, nếu người phụ nữ dịu dàng này không bị ép tới đường cùng, chắc chắn sẽ không có dũng khí đề nghị ly hôn với chồng mình.

Thoát khỏi sự ràng buộc của hôn nhân, chị Lâm bớt đi một phần chờ mong, đợi chờ đã mất đi thì đương nhiên cũng chẳng còn thất vọng, hiện giờ, chị cố gắng khiến bản thân mình chấp nhận cuộc sống mới, theo lời yêu cầu mà bác sĩ đã nói với chị, tiếp xúc và nói chuyện nhiều hơn với người khác.

Tôi rất vui khi thấy tinh thần của chị Lâm thật sự dần dần hồi phục.

Khi tôi cho rằng chuyện sẽ tiếp tục phát triển theo chiều hướng tốt đẹp thì việc mà tôi không ngờ được đã xảy ra. Hôm ấy tôi không tới nhà của chị Lâm mà thảo luận tính hợp lý của bản vẽ thiết kế với Tiểu Triệu ở văn phòng công ty, đang nói thì chị Lâm đột nhiên gọi điện cho tôi, tôi nhận máy mà bên kia chỉ vang lên tiếng ồn ào nhỏ, nhưng chưa nói gì máy đã ngắt luôn.

Tôi thấy kỳ lạ, vội vàng gọi điện lại, di động đổ chuông rất lâu mà không ai nhận máy, sau đó gọi lại thì báo đã tắt máy.

Tôi nghĩ thầm có lẽ di động của chị hết pin, cũng không coi chuyện này là quan trọng, tiếp tục công việc của mình.

Nhưng tới chiều, đồn Cảnh sát đột ngột gọi điện cho tôi nói tôi lập tức tới bệnh viện thành phố một lát. Tôi thấy là lạ, chẳng lẽ cô bé bán đậu phụ bị tôi đánh vào đầu lần trước xảy ra di chứng gì sao?

Tới khi tôi thấp thỏm bất an nhanh chóng tới bệnh viện, nhìn thấy người bị bọc lại bằng túi nhựa trắng, tôi lập tức choáng váng cả người.

“Đây là... Chuyện gì thế này?”. Tôi ngẩn ngơ hỏi cảnh sát bên cạnh, cảnh sát lạnh nhạt nói với tôi: “Chúng tôi điều tra thấy cuộc gọi cuối cùng của nạn nhân là gọi cho cô, thế nên mời cô tới nhận diện thân phận của nạn nhân, sau đó mời cô quay về đồn Cảnh sát cùng chúng tôi lấy lời khai”.

“Nạn nhân...”. Tôi ngẩn ngơ nhắc lại, rõ ràng hôm qua người ấy còn cùng uống trà với tôi mà, tôi lẩm bẩm, “Là chị Lâm, đúng chị ấy, sao lại... chết rồi? Sao lại đột ngột như thế này?”.

Cảnh sát cau mày, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Bị giết”.

Nạn nhân Lâm Tuyết, bốn mươi lăm tuổi, tạm thời thất nghiệp,

hai tháng trước ly hôn với chồng là Lục Khiêm, chết trong phòng khách sạn, được nhân viên phục vụ của khách sạn phát hiện, nguyên nhân chết...

Ngạt thở.

Nhìn ánh nắng bên ngoài đồn Cảnh sát, tôi có chút hoang mang, hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được người phụ nữ hôm qua còn mặt gặp mà hôm nay đã rời xa nhân thế - bị bóp cổ tới chết. Người phụ nữ có tính cách gần như nhút nhát này rốt cuộc đã đắc tội với ai mà bị báo thù độc ác như thế này?

Trả lời các câu hỏi của cảnh sát xong, tôi quay trở lại công ty, vẫn chưa hết giờ làm, Tiểu Triệu còn nghiên cứu bản vẽ thiết kế, tôi mệt mỏi xoa trán, hồ hững nói với cậu ta: “Khỏi làm nữa, dọn bản vẽ lại đi. Em vào đây với chị trước đã”. Cậu ta không hiểu ra sao, nhưng vẫn ngoan ngoãn vào phòng làm việc của Tạ Bất Đình cùng tôi.

Tạ Bất Đình ngẩng lên liếc tôi một cái: “Có chuyện gì thế?”.

“Hợp đồng trang hoàng lại căn nhà kia không làm tiếp được nữa”. Tôi thở dài.

Tạ Bất Đình lập tức cau mày: “Cô lại điên khùng gì thế? Đã đỡ bỏ xong hết rồi, cô lại nói không làm với tôi à? Hà Tịch, cô thật sự cho rằng cô là nhân viên lâu năm thì tôi sẽ không đuổi cô sao?”.

“Không phải tôi...”. Tôi cân nhắc từ ngữ đôi chút, bất đắc dĩ lên tiếng, “Lúc này tôi ra ngoài vì nhận được điện thoại của đồn Cảnh sát, chị Lâm khách hàng của chúng ta đã bị người ta giết hại trong khách sạn rồi”.

Tiểu Triệu hít một hơi kinh hãi, sau đó lập tức bịt miệng mình. Tạ Bất Đình thì ngược lại, liếc mắt quan sát tôi một hồi rồi nói: “Cô cứ tìm cái cớ vô duyên như thế này nữa thử đi, cô nghĩ tôi là đứa trẻ lên ba chắc? Tôi sẽ tin à?”.

“Tổng giám đốc Tạ”. Tôi nghiêm túc nhìn ông ta, “Là thật đó. Có lẽ chẳng bao lâu nữa cảnh sát cũng sẽ tìm ông để hỏi han à xem”.

Ông ta khựng lại, lập tức tin lời tôi, ông ta buồn bực cào cào mái tóc dạo này càng lúc càng hói ghê gớm: “Chuyện xảy ra lúc nào?”.

“Phát hiện lúc chiều nay”.

“Được rồi, cô ra ngoài đi”.

Bước ra khỏi cánh cửa phòng làm việc, Tiểu Triệu hơi run rẩy hỏi tôi: “Chị Hà ơi, thế giờ chúng ta làm thế nào? Hợp đồng này không làm nữa à?”.

“Ừ”. Tôi gật đầu nói, “Việc trang trí khu mua sắm kia vẫn chưa hoàn thành công đoạn cuối, hôm nay cũng đến giờ về rồi, mai chúng ta tới đó là được”.

Tiểu Triệu vỗ ngực: “Thật sự gặp phải chuyện thế này ư, đây là lần đầu tiên trong đời em đụng phải đó”. Tôi thầm cười khở trong lòng, tôi cũng chẳng gặp phải chuyện này được bao nhiêu lần... Tiểu Triệu như chợt nhớ ra gì đó, quay đầu lại hỏi tôi, “Chị Hà, chị có sợ không?”.

Tôi vào phòng trà nước rót ỉnh cốc trà, hỏi lại: “Sợ cái gì?”.

“Chị nói chị Lâm bị người ta giết hại, liệu tên hung thủ đó có tới giết chúng ta vì trước đó đã tiếp xúc với chị Lâm không?”.

Tôi vỗ lên vai Tiểu Triệu, nói cậu ta xem phim truyền hình nhiều quá rồi, nhưng nghĩ lại, cuộc gọi cuối cùng khi chị Lâm còn sống là gọi cho tôi, dù tôi cũng chẳng nghe được gì, nhưng cảnh sát đã thông qua đó mà tìm tới tôi thì liệu tên hung thủ đó có...

Tôi bị suy nghĩ của mình dọa cho sợ xanh mặt.

Sau khi tan làm, tôi không dám đi xe bus mà bắt taxi về nhà.

Tối một mình ở nhà, tôi mở tiếng tivi tới mức to nhất mà vẫn cảm thấy yên tĩnh tới đáng sợ, nhớ tới gương mặt xanh tím chết vì ngạt thở của chị Lâm, trong lòng tôi thấy lạnh buốt từng cơn, gió đêm thổi bay rèm cửa sổ cũng có thể khiến tôi sợ hãi tới toát cả mồ hôi. Tôi không tìm được đứng dậy tới bên cửa sổ, vừa định đóng cửa sổ lại thì chợt trông thấy một đầu thuốc lá đột ngột bị dập tắt, gã đàn ông dưới ánh đèn đường mặc jacket đen, dút tay vào túi đi qua bên kia đường, rẽ qua một góc đường rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tôi lập tức đóng chặt cửa sổ kéo rèm lại, chui vào trong ổ chăn, bàn tay cầm di động cũng hơi run lên, tôi mở danh bạ ra kéo từ đầu tới cuối, nhưng không biết nên gọi cho ai.

Đúng lúc này, màn hình chợt lóe lên, di động đột ngột rung rung, tôi kinh hãi, ngẩn ra, mãi sau mới nhận máy: “Alo?”. Giọng tôi bật ra có chút không thể kiềm chế được, giống như cực kỳ muốn tìm một người có thể nói chuyện với mình, bất kể là ai cũng được.

“Là tôi đây”. Giọng Tần Mạch xuyên qua loa truyền thẳng vào tai tôi, lạnh nhạt bình thản như thường lệ.

Tôi cố ép mình bình tâm lại, khề khàng đáp một tiếng.

Hình như tâm trạng của Tần Mạch ở đầu bên kia rất tốt, ngữ điệu khi nói chuyện cũng hơi cao lên, tôi có thể tưởng tượng được cái dáng khề nhếch mép lên cười nhạt của hắn: “Hà Tịch”. Hắn gọi tên tôi, “Bạn trai em là cái gã luật sư tên Phương Thư đó à?”.

Lúc này đầu óc tôi đặc quánh lại, chỉ nhớ tới việc lần trước mình có nói dối hắn, bảo tôi đã có bạn trai khác, thế là đáp lại một tiếng “Ừ” theo bản năng.

“Thật đáng tiếc”. Hắn nhẹ giọng nói, “Tôi theo số liên lạc em cho để xin lỗi anh ta, luật sư Phương rất thấu tình đạt lý, vui vẻ chấp nhận lời xin lỗi của tôi. Nhưng anh ta không hề thừa nhận thân phận em gắn kèm cho anh ta. Ừ, hóa ra cô Hà đây đang yêu thầm người ta”.

Tôi há hốc, chợt phát hiện ra hình như lời nói dối của mình đã bị vạch trần...

“Nhưng Hà Tịch này, sao tới yêu thầm mà em cũng thất bại như thế”. Hắn nói, “Lâu như vậy mà tới số điện thoại cũng phải lấy từ người khác”.

Nhớ tới khoảnh khắc mình lấy số điện thoại từ chỗ Phương Đình xong thì ghi vào lòng bàn tay Tần Mạch, tôi gần như muốn ôm mặt hối hận khóc lên, Hà Tịch, mày là đứa hiền lành tới nỗi không nói dối nổi!

Đương nhiên sĩ vả mình là ở trong lòng thôi, tôi nghĩ, thua gì chứ cũng không thể thua khí thế được, bèn lập tức trở mình ngồi bật dậy trên giường, lạnh lùng phản kích: “Nhưng Tần Mạch ạ, anh còn thất bại đến mức không theo đuổi được Hà Tịch thất bại như thế đấy”.

“Khéo mồm khéo miệng”.

“Quá khen”.

Nói xong câu này, bên kia lại im lặng, nếu như bình thường, tôi chắc chắn đã ngắt cuộc gọi của hắn rồi, nhưng đêm nay tôi lại mất mặt mong đợi có thể nghe được giọng của hắn nhiều hơn một chút, xua đi cái lạnh lẽo của đêm đen và nỗi sợ hãi mơ hồ đang chiếm lấy đầu óc mình.

Không biết đợi bao lâu, tôi nghe bên kia có tiếng ngòi bút loạt soạt chạy trên mặt giấy, ký ức chợt quay lại cảnh tượng hai năm trước khi hai chúng tôi xa cách nhau, nhờ điện thoại để nhận được tin tức mà đối phương truyền tới một cách thăm thương, hoặc vui mừng, hoặc kích động vì nó.

“Tần Mạch”. Tôi gọi tên hắn, mang theo chút dục dấm khiến sự kiêu ngạo của tôi đáng phỉ nhổ.

“Em chưa ngắt máy à?”. Hình như hắn cũng hơi kinh ngạc.

Tôi thấy kỳ quặc: “Anh đã định ngắt máy thì sao còn không tự ngắt đi”.

Hắn im lặng hồi lâu: “Tôi nói không nổi thì em có tin không?”. Tôi cười mỉa mai, chẳng hơi đâu mà để tâm tới mấy lời dối trá ngọt ngào này. Tần Mạch ngừng lại đôi chút rồi hỏi han tôi: “Hà Tịch, có phải em lại gây họa không?”.

Da mặt tôi căng lên, nhớ tới gương mặt xanh tím kia, sau lưng lại có một cơn gió lạnh quét qua, tôi buột miệng hỏi: “Anh đã từng thấy người chết chưa?”.

“Em đã gặp phải chuyện gì thế?”.

Tôi nghĩ bụng không thể kể chuyện này cho Tần Mạch nghe được, đã muốn từ chối hắn thì từ chối triệt để đi, để cuộc sống của hai người chúng tôi không thể có điểm chung nào nữa, nhưng cái miệng đã bán đứng tôi, kể lại sự tình từ đầu chí cuối một cách cẩn thận tỉ mỉ cho hắn nghe, cuối cùng thấp thỏm hỏi: “Tên hung thủ kia liệu có thật sự tìm tôi... giết người diệt khẩu không?”.

Tần Mạch ở bên kia im lặng một lát, lập tức nghiêm nghị nói: “Rất có khả năng, thế nên khoảng thời gian này tốt nhất là em đừng ở một mình, đúng lúc bên tôi có phòng trống đây”.

Khóe miệng tôi giật giật: “Anh cho rằng tôi đang đùa với anh à?”.

“Tôi cũng có đùa với em đâu”. Tần Mạch nói, “Với tính cách của em mà giờ lại kể chuyện này cho tôi nghe, đủ để chứng minh em đã sợ tới nỗi không ngủ được rồi”.

Tôi nín khe.

Hắn nói: “Mai hết giờ làm tôi tới đón em...”.

“Tần Mạch, hành vi thừa nước đục thả câu là đáng xấu hổ”.

“Bắt được thỏ là vinh quang”.

Tôi phát hiện, một khi Tần Mạch đã bước lên con đường vô sỉ thì về căn bản, tôi không thể làm gì được hắn, cuối cùng chỉ quăng lại một câu: “Tôi sẽ không cho anh cơ hội đâu!”, rồi thở hồng hộc ngắt máy.

Nhưng sau cuộc đấu khẩu này, tôi lại thấy an tâm, dần dần thiếp đi.

Hôm sau, khi tôi và Tiểu Triệu làm xong công việc ở khu mua sắm thì đã bảy giờ tối rồi, tạm biệt Tiểu Triệu xong, một mình tôi đi tàu điện ngầm về nhà, di động trong túi đồ chuông mấy lần, tôi biết là Tần Mạch gọi nhưng vẫn không thèm để ý tới hắn. Hắn cũng gọi đều đặn không nhanh không chậm, cứ mười mấy phút thì gọi một cuộc, như đang mài mòn tính kiên nhẫn của tôi.

Khi tàu điện ngầm đã tới trạm, tôi chậm rãi ra ngoài theo dòng người, vừa ra khỏi trạm tàu điện ngầm, tôi chợt nghe thấy có người ở phía sau gọi tên mình, ngoảnh đầu lại nhìn, là một người đàn ông mặc jacket đen lạ mặt, gã vội vàng vàng chạy đến, nắm lấy cánh tay tôi rồi lôi tuột đi.

Tôi thầm kinh hãi, giẫy giụa gạt tay gã ra, lớn tiếng quát hỏi: “Anh làm cái gì đấy?”.

Giọng nói đầy khí khái này khiến người đi lại chung quanh đồng loạt đổi mắt nhìn, gã đàn ông kia làm ra vẻ rất tức giận, cũng lớn giọng quát tôi: “Cô nói tôi làm gì à! Tôi đón cô về nhà!”.

Tôi nghệt mặt, đón tôi về nhà? Rõ ràng tôi không quen người này mà.

Gã giơ tay ra kéo tôi lại: “Bao nhiêu người nhìn vào mà cô cũng không sợ mất mặt à? Mau về nhà với tôi, chúng ta về rồi hẵng nói”.

Tôi đầu để gã chạm vào mình nữa, vội vàng tránh sang bên cạnh, vừa tránh vừa lớn tiếng kêu: “Tôi không quen anh!”.

“Cái gì mà không quen? Cãi nhau một trận là không quen, cô bị bệnh gì thế hả?”. Gã nói, xông lên tóm lấy cánh tay tôi, “Mau về nhà với tôi”.

“Tôi không quen anh”. Tôi cố gắng giẫy giụa, nhưng gã túm lấy cánh tay tôi rất chặt, tôi hoảng hốt nhìn những người đi lại chung quanh cầu cứu, nhưng trên gương mặt của họ đều chỉ có vẻ cười cợt nhìn vợ chồng cãi nhau, trong lòng tôi có chút tuyệt vọng. Đúng lúc này di động trong túi lại đổ chuông, tôi vội vàng lấy tay kia nhận máy, gào lên: “Tần Mạch! Cứu tôi! Tôi đang ở trạm tàu điện ngầm gần nhà, cứu...”.

“Cạch!”. Gã đàn ông kia vung tay tát một cái lên mặt tôi, đánh tới mức tôi choáng váng đầu óc, đến điện thoại cũng bị đánh văng đi, gã tức giận thét lên: “Tôi đã cảnh cáo cô không được phép liên lạc với thằng nào nữa mà!”.

Tôi chờ người ra nhìn di động trên mặt đất, gã kia lôi kéo bắt ép tôi đi, tôi ngẩn ngơ nghĩ, gã đàn ông này tát tôi một cái, làm rơi điện thoại của tôi, giờ còn định cướp người. Giận tới cực điểm, tôi bình tĩnh lại.

“Bỏ tay ra”.

Gã đầu quan tâm tới tôi, thế là tôi lại nói: “Anh sẽ hối hận”.

Khi Tần Mạch chạy đến nơi thì người đi đường ở chung quanh đã vây lại thành vòng tròn xuýt xoa kinh hãi.

Gã đàn ông mặc jacket đen bị tôi cào áu me đầy mặt, trên mu bàn tay còn có hai dấu răng rớm máu. Tôi đang lấy gót giày cao gót giẫm lên mũi gã, lạnh lùng cười nham hiểm:

“Đây vẫn còn một mũi vaccin phòng đại cuối cùng chưa tiêm, mày cứ đếm từng ngày còn lại của mày đi”.

Hai vị cảnh sát chạy theo sau Tần Mạch vội vàng xông lên, một người kéo tôi ra, người kia lôi gã đàn ông mặc jacket đen lại, trông cứ như thể sợ tôi nổi điên lên cắn chết gã mất. Tôi chỉ khai báo lại đơn giản sự tình đã xảy ra với cảnh sát, ánh mắt hai vị cảnh sát kia nhìn tôi có chút sợ hãi, rồi lập tức dẫn gã mặc jacket đen đi.

Tôi quay đầu lại nhìn Tần Mạch, hắn cũng đang nhìn tôi trân trối, dường như đã chạy thực mạng suốt cả quãng đời tới đây, mệt không chịu nổi, còn đang thở hổn hển, hơi thở trong đêm đông lạnh lẽo biến thành từng cụm khói trắng, chỉ trong chớp mắt đã tan đi không còn dấu tích.

Đã hết trò náo nhiệt, người đi đường dần dần tản đi, như hóa thành những cơn gió không có gương mặt, lướt qua người chúng tôi.

Tôi xòe tay ra, cười nói: “Anh hùng cứu mỹ nhân? Anh tới chậm rồi”.

Hắn chậm rãi bình ổn lại hơi thở, cặp mắt vẫn dán chặt vào tôi: “Thế à?”.

Hắn chợt sải bước đi tới, dang tay ra, ôm tôi vào lòng, tôi có thể cảm giác được sức lực của cánh tay hắn, còn cả hơi thở nóng rẫy đang phả lên tai tôi. Hắn nói, “Hà Tịch, nếu em kiên cường như thế, vậy sao giờ lại run rẩy?”.

Cơ thể tôi dần dần ấm lên trong vòng tay Tần Mạch, dựa lên vai hắn, tôi trợn mắt tỉnh táo nhìn ánh đèn lạnh lẽo mà lấp lánh đủ sắc màu trong thành phố, mạnh mẽ đáp: “Tôi lạnh”.

Hắn càng siết chặt cánh tay, nhưng tôi lại run rẩy hơn trong lồng ngực càng lúc càng ấm nóng đó.

Có lẽ ai cũng đều như thế, khi một mình đối mặt với khó khăn, bởi lẽ biết không có cách nào trốn tránh được, thế nên có thể kiên cường chẳng khác gì kim cương, nhưng đúng lúc ấy chỉ cần có người dịu dàng an ủi thì ấm ức và sợ hãi sẽ như thủy triều phá tan bờ đê, chỉ chớp mắt đã đầy ứ trong lồng ngực.

“Tần Mạch”. Tôi khàn giọng nói, “Hắn làm rơi di động của tôi, còn tát tôi nữa, người xung quanh không ai giúp tôi”.

Tiếng thở của Tần Mạch bên tai tôi hơi nặng nề, hắn im lặng rất lâu, như đang kiểm chế lại thứ tình cảm nào đó, cuối cùng vẫn bình tĩnh gọi: “Hà Tịch”. Hắn vỗ nhẹ lên đầu tôi, chậm rãi nói từng từ, từng từ: “Không sao đâu, đừng sợ, có tôi ở đây rồi”.

Mắt tôi chỉ thoáng cái đã đỏ hoe, hai năm trước, cũng trong một đêm chật vật như thế này, tôi chỉ có thể dựa vào một cuộc điện thoại để kể lể nỗi ấm ức, giả vờ khoan dung độ lượng tha thứ cho cái “không ở bên” của hắn, sau đó tiếp tục chờ đợi trong vô vọng chẳng biết đâu là điểm dừng.

Hắn ôm siết lấy tôi: “Hà Tịch, sau này mỗi khi em không vui, tôi sẽ ở bên em”.

Tôi nghe câu nói ngọt ngào tựa lời dối trá của hắn, hít thở sâu rồi tỉnh táo phản bác: “Điều đó là không thể. Tháng nào tới kỳ tôi cũng không vui, bị sắp mắng cũng không vui, làm việc mệt cũng không vui, báo lên cũng không vui”.

Tôi cho rằng hắn sẽ cười bất đắc dĩ, thế nhưng hắn vẫn giữ vẻ nghiêm túc, lên tiếng đáp lại như tuyên thệ: “Nếu em bằng lòng, tôi có thể ở bên cạnh em”. Trái tim tôi không khỏi nhảy lên loạn nhịp.

“Tần Mạch”. Tôi nhẹ nhàng khép mắt lại trong vòng tay hắn, “Anh nói ngọt ngào không phải là phong cách của anh”.

“Giờ thì phải rồi”.

Cuối cùng tôi cũng tạm thời hạ sự kiêu ngạo của mình xuống, để mặc cho tâm trạng yếu đuối chiếm lấy trái tim. Hai tay choàng qua eo, tôi nhẹ nhàng ôm lấy hắn, để mình càng gần sát bên hơi ấm của hắn hơn: “Nhưng thế này không phải là đồng ý làm lại lần nữa với anh đâu nhé”. Tôi vừa nhấn mạnh lập trường của mình, vừa gần như tham lam mà chiếm lấy sự ấm áp trên người hắn, “Anh Tần, mai chúng ta lại đấu tiếp”.

“Ừ”. Hắn nói, “Ôm đủ rồi thì về nhà thu dọn đồ đạc nhé, sau đó lập tức dọn tới nhà tôi”.

Tôi đẩy hắn ra, vẫn kháng cự đề nghị này.

Hắn nói: “Nếu chuyện như thế này còn xảy ra lần nữa, Hà Tịch, em còn có thể giữ được mình toàn vẹn không?”.

“Dù tôi có chuyển tới nhà anh thì cũng không thể tránh khỏi chuyện như thế này xảy ra”.

Tần Mạch rút chìa khóa xe ra lắc lắc trước mặt tôi: “Em ở chung với tôi, đương nhiên tôi sẽ đưa đón em đi làm rồi”. Nghĩ một lát, hắn lại nói tiếp, “Em có thể tiết kiệm được không ít tiền nữa”.

Trong lòng tôi hơi ngửa ngáy: “Nhưng không phải anh mua nhà còn chưa trang hoàng à?”.

“Nhà của bố mẹ tôi vẫn chưa bán đi”. Thấy tôi vẫn chăm chăm quan sát hắn về không hề tin tưởng, hắn làm bộ như vô tình nói, “Gần đây công việc không bận lắm, hầu như tối nào tôi cũng ở nhà tự nấu ăn...”.

Bao ăn ở, đưa đón đi làm miễn phí, mắt tôi sáng lên rồi lập tức tối sầm xuống, nhưng đây là chuyện bán đứng nhân cách tôn nghiêm của mình, dù hôm nay tôi mềm lòng vì cái ôm ấm áp của hắn, cũng không thể vì thế mà quên đi hành động đáng ghét muốn đến thì đến, muốn đi thì đi y hệt Bá Vương của Tần Mạch...

Tần Mạch nhìn ra phía xa, nói tiếp: “Có khi cũng phải làm bữa sáng”.

Thực ra... Đi tránh nạn một tý cũng không thể coi là bán đứng nhân cách tôn nghiêm được, tôi nghĩ, dù sao thì chỉ cần mình không để tâm tới hấn là được rồi. Nếu hấn muốn cưỡng bức tôi, tôi cũng có một mũi vaccin phòng dại còn chưa tiêm đầy, không cần sợ hấn.

Hấn tiếp tục kiên trì: “Hà Tịch, hôm qua là chuyện giết người, hôm nay em suýt nữa đã bị bắt cóc rồi, giờ em ở nhà một mình còn có thể ngủ được sao?”.

Tôi cẩn thận ngẫm nghĩ lại đôi chút, đây quả tình là một cuộc buôn bán không hề lỗ vốn, thế là gật đầu: “Được rồi, giờ tôi về nhà thu dọn đồ đạc”. Khoảnh khắc tôi ngẩng lên nhìn Tần Mạch, hấn đang hồi hộp quan sát tôi, bốn mắt giao nhau, hấn nhanh chóng dời ánh mắt đi, nghe tiếng đồng ý, hấn chỉ thản nhiên ừ một tiếng, như thể mọi việc không nằm ngoài dự đoán.

Tôi nhận ra được, dù hấn rất cố gắng đè nén tâm trạng của mình, nhưng khóe miệng vẫn không thể kìm được mà nhếch lên.

Biểu hiện như trẻ con thế này khiến tôi có chút buồn cười, nhưng nghĩ lại, lại phát hiện hành vi của mình cũng chẳng kém gì con nít. Tôi bĩu môi, bèn gọi hấn: “Anh phải giúp tôi xách đồ”.

“Xe tôi đã đậu ở dưới nhà em rồi”. Hấn vừa đi theo tôi, vừa nói.

Tôi thấy lạ: “Không phải anh nói tới đón tôi về à?”.

“Cô Hà ơi, cô có nhận điện thoại của tôi không?”. Hấn đưa mắt lườm tôi một cái, “Nhưng tôi chắc chắn là em sẽ không nhận, nên tôi lái xe tới thẳng dưới nhà em luôn”.

“Thế việc gì anh phải gọi hết lần này tới lần khác như vậy?”.

“Tôi đang theo đuổi em”. Hấn đáp thẳng thừng, “Có người nói làm thế này có thể thể hiện sự chân thành và lòng nhẫn nại. Em không cảm nhận được sao?”.

“Tôi cảm thấy rất phiền phức”.

Tần Mạch gật đầu, rồi không nói gì nữa.

Bầu không khí chìm vào im lặng, cứ im lặng mãi tới khi đến nhà Tần Mạch, căn nhà không hề thay đổi, trông vẫn khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Hấn xách quần áo đồ dùng của tôi về phòng, sau đó cầm một quyển sách màu hồng ở trên sofa vút vào thùng rác, trong lòng tôi vẫn tò mò, sao Tần Mạch lại đọc sách có kiểu bìa như thế được, đưa mắt quét qua, liếc thấy tên sách, tôi suýt nữa thì bật cười ra tiếng - “Chiến lược hạ gục tình yêu”.

Tôi hỏi: “Đây là cái gì?”.

Hấn thành thật khai báo: “Người nói cho tôi biết liên tục gọi điện có thể bày tỏ thành ý”.

Tôi cảm thấy cực kỳ mắc cười, trong lòng khó tránh khỏi chút rung rinh, thừa lúc Tần Mạch vào nhà vệ sinh, tôi nhặt quyển sách lên, ngồi trên sofa giở ra đọc. Trong sách có mấy trang được đánh dấu, tôi tưởng tượng dáng vẻ Tần Mạch mặt mày nghiêm túc cầm quyển sách màu hồng này nghiền cứu, không khỏi tùm tùm mỉm cười.

Tên gốc không biết yêu đương này...

Đột nhiên, quyển sách trong tay tôi bị lấy đi, Tần Mạch hắng giọng có chút lúng túng: “Đi thu dọn phòng em đi”.

Tôi ngồi im, nhìn chằm chằm vào hấn, nghiêm túc hỏi: “Tần Mạch, anh còn thích tôi không? Thích tới mức nào? Nếu rất thích, thì sao khi ấy phải để nghị chia tay với tôi?”.

Nghe tôi hỏi xong, hấn sững sờ, im lặng rất lâu mới đáp: “Lúc ấy... không thể làm gì khác được”.

Tôi cảm thấy ảm ức, lại có chút phẫn nộ: “Tôi đã chờ đợi chẳng mong ngày anh quay về rồi, anh có gì mà không thể làm gì khác được hả?”.

Hấn khẽ thở dài một tiếng: “Vì em chờ đợi như thế, tôi không chịu được”.

“Không chịu được?”. Tôi cảm thấy nực cười, “Tần Mạch, tôi gây áp lực tới mức nào cho anh hả? Tôi mặt dạn mày dày cầu xin anh quay về cưới tôi à?”.

Hắn nhú mày: “Tôi không có ý đó”.

Tôi không muốn nghe hắn giải thích: “Thôi đi, với hiện tại thì có phải hay không đã chẳng có nghĩa lý gì rồi. Tôi mệt, đi ngủ trước đây”.

Hắn mấp má môi, cuối cùng chỉ nói: “Ừ, đồ của em đều để trong phòng trước đây của mẹ tôi”.

Đêm ấy, tôi nằm trên giường trần trọc hết nửa đêm, cuối cùng không chống cự được sự mệt mỏi, từ từ ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Tần Mạch tới gõ cửa phòng gọi tôi dậy ăn bữa sáng. Tôi không ngờ hắn thật sự sẽ nấu cơm cho tôi ăn, đánh răng rửa mặt xong xuôi, đi xuống nhà, thấy bữa sáng thịnh soạn, tôi ngẩn cả người: “Anh nói đây là bữa sáng à?”.

“Ừ”.

“Anh làm à?”.

“Ừ”.

Tôi kinh ngạc ăn xong bữa sáng quá mức thịnh soạn này, Tần Mạch ngoan ngoãn đưa tôi tới công ty. Cả ngày sóng yên gió lặng trôi qua, tới Tần Mạch lại ngoan ngoãn tới đón tôi. Lúc về nhà hắn, nhân viên đưa thức ăn của khách sạn vừa lúc cũng tới, tôi lạnh lùng đưa mắt nhìn Tần Mạch trả tiền, sau đó xách một đồng thức ăn ngon lành bước vào nhà.

Tôi nói mát: “Anh làm à?”.

“Tôi dạy bọn họ làm”. Hắn trả lời tỉnh bơ.

“Đáng xấu hổ”. Tôi đánh giá như thế, sau đó lại hỏi, “Không phải anh biết nấu ăn à?”.

Tần Mạch nhìn đồng hồ: “Thế là, vào giờ này mà cô Hà vẫn có tâm trạng đi dạo siêu thị rồi về tự nấu ăn à?”.

“Đúng thế, từ trước tới nay tôi đều như thế”. Tôi đáp lại một cách kiêu hãnh, Khang Sư Phụ đủ các mùi vị lập tức bay qua đầu.

Cuộc sống bình lặng, thi thoảng lại đấu đá nhau của tôi và Tần Mạch cứ thế chậm chậm trôi qua.

Tôi lặng lẽ quan sát được mấy ngày, thấy xung quanh mình không hề xảy ra chuyện gì kỳ quặc nữa, mới dần an tâm, vừa nghĩ tới chuyện rời khỏi nhà Tần Mạch thì tôi đột nhiên nghe nói vụ án chị Lâm bị giết hại kia đã được phá, kẻ tình nghi đã bị bắt giữ, viện Kiểm sát đã tiến hành tố tụng, hôm sau tòa án sẽ mở phiên tòa xử án.

Nhưng những tin tức này không hề khiến tôi kinh ngạc, điều khiến tôi kinh ngạc là kẻ tình nghi kia.

Giám đốc tập đoàn Trì Ý, chồng cũ của Lâm Tuyết - Lục Khiêm.

Là người chồng cũ nhỏ hơn chị ba tuổi nhưng nghe đồn là rất yêu vợ, gã trả một cái giá khá lớn để thuê người bóp cổ vợ cũ của mình đến chết.

Khi Tần Mạch nói cho tôi biết tin này, chúng tôi đang cùng ngồi bên bàn ăn bữa tối, hắn bình thản kể, còn tôi thì sợ ngớ cả người.

“Anh... Sao anh biết được?”. Tôi hỏi.

“Cái gã mưu đồ bắt cóc em bị bắt đưa tới đồn Cảnh sát cách đây không lâu, tôi nhờ cảnh sát quen biết chăm sóc gã một chút”. Tần Mạch thông thả nói, “Sau đó qua cuộc điều tra, mới phát hiện gã đó chỉ là người bị sai khiến, một người đàn ông họ Mã bỏ tiền thuê gã bắt cóc em tới một căn nhà đồ nát ở ngoại thành, muốn làm gì thì gã cũng không biết, sau đó bên cảnh sát căn cứ vào manh mối do gã cung cấp, tới ngoại thành bắt tên họ Mã kia, lúc này mới dẫn tới vụ án Lâm Tuyết”.

Tôi nghi ngờ: “Sao mà dẫn tới được?”.

“Cô Hà ơi, sức liên tưởng của cô không hề phong phú chút nào”. Tần Mạch trêu chọc tôi một hồi mới nói, “Cái tên họ Mã kia chính là hung thủ đã giết Lâm Tuyết, sau khi bị cảnh sát bắt được thì thành thật khai ra mình đã nhận bao nhiêu tiền của Lục Khiêm, giết người như thế nào. Còn tại sao hắn muốn ra tay với em... là bởi cuộc điện thoại cuối cùng Lâm Tuyết gọi khi vẫn còn sống, hắn sợ em nghe được chuyện gì đó không nên nghe, thế nên lại tự ý thuê người, muốn kéo em tới ngoại thành... chôn sống”.

Tôi rùng mình, nghĩ đến tình cảnh trước đây của bản thân, nhất thời có chút sợ hãi.

“Nhưng có lẽ không ai ngờ được rằng cô Hà đây lại hung hãn như thế”. Tần Mạch ăn một miếng thịt, trong giọng nói mang theo chút hãnh diện không tên. Cứ như thể người một mình đánh ngã tên bắt cóc kia là hắn không bằng.

Nhưng lúc này suy nghĩ của tôi lại bị một vấn đề khác hoàn toàn chiếm cứ: “Tên Lục Khiêm ấy sao phải thuê người giết chị Lâm chứ? Dù không còn là vợ chồng, cũng đâu cần thiết phải đuổi cùng giết tận như thế”.

“Nghe đồn sau khi bị cảnh sát bắt giam thì hắn chỉ thừa nhận sự thực là sai người giết vợ cũ, những việc khác không chịu khai ra”.

Tôi chẳng còn lòng dạ nào mà ăn cơm, để đĩa bát xuống, nói: “Lúc nào bọn họ mở phiên tòa? Tôi muốn tới xem thế nào”. Tôi muốn xem thử rốt cuộc tên Lục Khiêm kia là người như thế nào.

Tần Mạch thông thả nói: “Vụ án này liên quan tới chuyện cá nhân, sẽ không được xử công khai”.

Tôi đảo mắt: “Tôi cứ lấy danh người bị hại để đi là được, tên họ Mã kia không phải muốn bắt cóc tôi sao? Tôi là người bị hại của vụ án lần này, cũng chịu sự sợ hãi rất lớn mà”.

Tần Mạch nghe tôi nói thế, nhếch mép cười: “Đã thế thì cô Hà có cần tôi mời luật sư giúp cô không? Chúng ta tới đòi ít tiền bồi thường”.

“Tôi không phải kẻ có thù tất báo như anh”.

Ngày mở phiên tòa xét xử, tôi chạm mặt một người khá bắt ngờ bên ngoài tòa án.

Phương Thư mặc một bộ vest, sải bước đi vào trong tòa án, khi thấy tôi, anh ta cũng có chút kinh ngạc, nhưng chỉ thản nhiên gật đầu với tôi, rồi đi thẳng không thèm ngoái lại.

Tôi vốn nghĩ rằng anh ta là luật sư được Lục Khiêm mời tới, nhưng sau khi phiên tòa xét xử bắt đầu, tôi mới biết Phương Thư chỉ là luật sư của bên công tố, được mời tới cho có, anh ta ngồi bàn trên, ngoài việc liệt kê ra những tội mà bị cáo đã phạm phải thì chẳng làm chuyện gì nữa. Vì Lục Khiêm căn bản không hề mời luật sư, cũng thành thật thừa nhận tội của mình.

Tôi càng cảm thấy nghi hoặc, một người đàn ông bốn mươi tuổi, đang độ tráng niên, sự nghiệp thành công, có lẽ sẽ chán nản sau khi ly hôn với vợ, nhưng cũng không tới mức phải ra tay giết người.

Nhưng khi công tố hỏi nguyên nhân Lục Khiêm giết người, câu trả lời của y khiến tôi không kịp trở tay.

“Tôi yêu cô ấy”. Y nói, “Tôi không thể chịu được việc cô ấy chung sống với người khác sau khi chia tay tôi”.

Tôi sững sờ, đến tận giờ tôi vẫn còn nhớ sự lưu luyến nặng tình đằng sau vẻ buồn bã của chị Lâm khi nhắc tới người chồng cũ với tôi. Theo những gì tôi hiểu về chị Lâm khi chị còn sống, trọng tâm của người phụ nữ ấy gần như chỉ xoay quanh chồng của chị, sao chị có thể sống chung với kẻ khác được.

Phiên tòa xét xử kết thúc, khi tòa án nghỉ, tôi xin được gặp Lục Khiêm, vừa lúc Phương Thư đang cầm giấy tờ gì đó giảng giải cho Lục Khiêm, trông thấy tôi đến, Phương Thư ngừng lại chốc lát, ánh mắt nhìn tôi có chút kỳ lạ.

Tôi không để ý tới anh ta, gật đầu với người phía sau song sát: “Anh Lục”.

Y nhìn tôi một cái, cũng chào hỏi lịch sự: “Cô Hà”.

Tôi có chút ngạc nhiên: “Anh biết tôi sao?”.

“Tôi đã từng nghe nói, cô nhận hợp đồng trang hoàng lại nhà tôi. Chuyện lần này liên lụy tới cô, thật có lỗi quá. Tôi không ngờ người mình thuê sẽ ra tay với cô”. Thái độ của y khiến tôi không khỏi nhú mày, thấy tôi im lặng, y lại chủ động lên tiếng, “Cô tìm tôi có chuyện gì?”.

“Tôi...”. Ngừng một lát, tôi vẫn quyết định nói thẳng, “Anh Lục, theo hiểu biết của tôi về chị Lâm, sau khi chị ấy ly hôn với anh thì chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tìm người nào khác, chị ấy...”. Tôi im lặng, thở dài nói: “Giờ tôi vẫn còn nhớ nét mặt dịu dàng của chị Lâm khi lần đầu tiên gặp chị ấy, chúng tôi chuyển đồ dùng trong nhà đi, chị ấy nói, anh yêu chị ấy, chị ấy cũng yêu anh”.

Lục Khiêm sững người, lập tức nhíu môi cười khổ: “Cô ấy nói như thế... sao còn muốn ly hôn với tôi. Tôi biết, tuần nào cô ấy cũng phải ra ngoài gặp một người đàn ông, tôi vẫn luôn tin rằng cô ấy sẽ không làm việc có lỗi với tôi, thế nên chưa bao giờ tôi nhờ người điều tra, tôi tin tưởng cô ấy như thế, cuối cùng cô ấy vẫn muốn ly hôn với tôi. Tôi biết tính Lâm Tuyết, cô ấy tự đề nghị thì thật sự đã không thể chịu đựng nổi nữa...”.

Tôi im lặng một hồi, lên tiếng: “Anh Lục, anh có từng nghĩ rằng, có lẽ chị Lâm không hề muốn ly hôn với anh, có lẽ chị ấy chỉ muốn dùng cách này để vấn hồi cuộc hôn nhân của hai người không?”.

“Cuộc hôn nhân của chúng tôi không hề có vấn đề gì”.

Tôi nghĩ, có lẽ mình đã hiểu chỗ khác biệt giữa hai người họ rồi. Lâm Tuyết khổ sở vùng vẫy tìm kiếm lý do để mình có thể tiếp tục ở bên Lục Khiêm, chị vẫn luôn lao đảo bước theo sau chồng, thế nhưng Lục Khiêm hoàn toàn không hề phát hiện ra, thậm chí còn không nghĩ rằng mình vì công việc mà bỏ bê Lâm Tuyết.

“Anh Lục, anh có biết không? Khi chúng tôi dỡ bỏ đồ trong nhà anh, sàn nhà được lau dọn rất sạch sẽ, tựa như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị để đón chủ nhân quay về, thế nhưng chẳng còn mấy bóng đèn trong phòng khách được sáng lên, chị Lâm không với lên được bóng đèn trần nên ở nhà một mình không thay được bóng khác. Tính chị ấy nhút nhát, làm nội trợ bao nhiêu năm như thế, bạn bè gần như chẳng có một ai”. Tôi hỏi, “Hai người ly hôn được bao lâu? Trước khi ly hôn đã bao lâu rồi anh không về nhà? Tối nào chị ấy cũng phải nhờ vào thuốc mới có thể ngủ được, anh có biết không? Thứ hai tuần nào chị ấy cũng phải đi gặp bác sĩ tâm lý, anh có biết hay không?”.

Lục Khiêm nghe tôi nói, gương mặt như chết lặng.

“Ngay cả giây phút cuối đời mà chị ấy cũng chỉ có thể cầu cứu người mới quen chưa được bao lâu là tôi đây...”. Tôi hỏi, “Cuộc hôn nhân của hai người có vấn đề gì hay không?”.

Phương Thư háng giọng: “Phải tuyên án rồi”.

Tôi quay người rời đi, không ở lại nghe tuyên án mà đi thẳng ra khỏi tòa án. Những lời muốn nói tôi đã nói rồi, nút thắt trong lòng đã được tháo gỡ, với Lục Khiêm mà nói, phán quyết của tòa án chẳng thể cho y giác ngộ ra được điều gì, còn với Lâm Tuyết mà nói, điều chị muốn hẳn cũng không phải là để Lục Khiêm bị tuyên án ở mức cao hơn.

Một câu xin lỗi có lẽ có thể tháo gỡ được hết mọi hiểu nhầm giữa hai người họ. Nhưng bây giờ người nên nói không có cơ hội nói, người nên nghe cũng chẳng thể nào nghe được.

Tôi ra khỏi tòa án, trong lòng nghèn nghẹn, tôi chậm rãi bước đi không mục đích, bất giác đã đi tới trước cửa hàng đồ ngọt Phương Dĩnh đang làm thêm.

Cậu cửa hàng trưởng đẹp trai mỉm cười gọi món cho tôi, khi Phương Dĩnh bê bánh ngọt tới cô bé cười rất vui vẻ: “Chị, lâu rồi không gặp!”.

Nụ cười đầy sức sống của cô bé làm tôi vui lây, cũng không khỏi cong môi mỉm cười: “Lâu rồi không gặp em, chú chó trắng mang thai đó ở nhà em vẫn tốt chứ?”. Nhắc tới chuyện này, Phương Dĩnh lại phấn khởi, thấy khách trong cửa hàng không nhiều lắm, bèn dứt khoát ngồi xuống nói chuyện với tôi.

“Bé ấy khỏe lắm chị, nhưng cứ hay gầm gừ với anh trai em, hình như nó ghim thù chị ạ, lần trước anh trai em ngồi trên ghế đọc tài liệu, nó cứ im ỉm chạy tới dưới chân anh ấy mà tè, nước tiểu bắn vào giày da, anh trai em tức tới nỗi nghiêng răng nghiêng lợi, suýt nữa lại vứt nó đi, em xin mãi mới được đó”.

Tôi không kìm được mà bật cười thành tiếng.

Phương Dĩnh lại kể: “Nhưng bụng bé ấy đã to lên nhiều lắm rồi, mấy hôm nay đi đứng hơi bất tiện, chị có muốn tới nhà em xem không?”.

Tôi xoa xoa lên hai cái dấu còn in trên tay mình, vội vàng lắc đầu.

“Đúng rồi”. Phương Dĩnh như chợt nhớ ra cái gì, chớp lấy tay tôi nói: “Cái anh lần trước tới nhà em là bạn trai của chị ạ?”. Thấy mặt tôi có vẻ hoang mang, Phương Dĩnh hớn hỏ nói: “Cái anh cực cao cực đẹp trai, mắt nhìn người ta như phóng dao ấy ạ”.

Khóe miệng tôi giật giật, đại khái cũng biết người cô nhóc nói tới là ai. Tôi day trán, không biết nên giải thích với Phương Dĩnh như thế nào về mối quan hệ giữa tôi và Tần Mạch.

“Thật đúng là người đàn ông tuyệt vời chị ạ, giỏi hơn anh trai em nhiều, chị này, lựa chọn của chị không sai đâu”.

Thấy Phương Dĩnh ra vẻ sùng bái, tôi buột miệng hỏi, “Anh ta tới nhà em làm gì thế?”.

“Thì tới nhà xin lỗi đó, anh ấy nói trước đây hiểu nhầm anh trai em có quan hệ với chị, kích động nên ra tay đánh người, sau đó lại nói không biết nên mua gì, bèn dứt khoát đưa phong bì...”. Phương Dĩnh nuốt nước bọt, “Phong bì cực to luôn...”.

Nghe xong, tôi lại sưng sờ ra một lát: “Anh ta? Xin lỗi?”.

“Vâng ạ, quá khách sáo luôn, lẽ lạt chu đáo, khiến bọn em cũng ngượng ngượng. Vốn dĩ chuyện chú chó lần này cũng liên lụy tới chị bị cắn một nhát”. Phương Dĩnh nhìn đồng hồ, “Chờ lát nữa anh em tới đón em, chúng ta cùng đi ăn bữa cơm chị nhé, coi như bồi thường cho chị”.

Tôi đang xua tay nói không cần, thì có bóng người đi ngang qua cửa kính ở bên ngoài, tôi quay đầu lại nhìn, Phương Thư đã đứng ở cửa rồi.

Khi ngồi trong một quán ăn Trung Quốc bình thường, Phương Dĩnh còn liên tục khen ngợi Tần Mạch, tôi cứ im lặng vùi đầu vào cơm, trong lúc đó, Phương Thư cũng thi thoảng chêm vào một câu: “Cô Hà, nếu cô không quên được người như thế thì cũng rất bình thường”.

“Em thấy anh ấy cũng rất quan tâm tới chị, nói thật lòng, em thấy giờ chị thực sự không cần thiết phải đi xem mặt nữa đâu”.

Tôi nghĩ thầm trong bụng, hai anh em nhà này chắc chắn là bị cái phong bì to lắm lắm kia của Tần Mạch mua chuộc rồi, bèn không thèm quan tâm tới họ nữa, bụng bảo dạ, tôi có rung động chút đỉnh trước Tần Mạch, nhưng vẫn chưa đủ rung rinh tới mức có thể làm lại từ đầu với hắn, dù mấy người có nói như thế nào thì tôi cũng phải giãy vò hành hạ hắn trước cái đã.

Ăn cơm xong, Phương Thư lái con xe Benni đưa tôi về nhà trước. Tôi đọc địa chỉ nhà Tần Mạch, Phương Thư nheo mắt lại quan sát tôi hồi lâu.

Đến nơi, trước khi tôi xuống xe, anh ta vút lại một câu chẳng mặn chẳng nhạt cho tôi: “Vụ án như hôm nay lúc nào cũng khiến người ta thấy tiếc nuối. Nhưng tôi thấy người tên Lục Khiêm kia vẫn không đủ tài lực, nếu là người như anh Tần thì chắc chắn có thể làm tới mức thần không biết quỷ không hay rồi”.

Tôi lạnh lùng đưa mắt nhìn Phương Thư. Anh ta quay đầu đi, lẳng lặng chờ tôi xuống xe.

Nhìn theo con Benni của anh ta quay đầu rồi đi, tôi vào trong nhà, ấn chuông cửa mãi mà không thấy ai ra mở, tôi thậm chí thấy lạ, lúc này mới phát hiện xe Tần Mạch trong vườn đã không còn ở đó.

Hắn vẫn chưa về sao...

Tôi ngồi xỏm trước cửa nhà, lôi di động ra định gọi một cú điện thoại cho Tần Mạch, vừa liếc một cái, tôi đã ngẩn tò te, hơn ba mươi cuộc gọi nhỡ, mười mấy tin nhắn, toàn bộ là tên của Tần Mạch, lúc này tôi mới nhớ ra, hôm nay khi vào tòa án, tôi đã chuyển di động sang chế độ im lặng, sau đó thì không để ý tới nó nữa.

Tôi nhủ thầm, chắc chắn là hắn giận tới banh nhà rồi.

Vừa định gọi lại cho hắn thì di động kêu “đỉnh” một tiếng rồi tắt ngóm... Hết pin rồi. Tôi thở dài một tiếng, cào cào đầu, rồi ngoan ngoãn ngồi ở cửa nhà, mở tròn mắt nhìn ra khoảng sân trống trải, chờ chủ nhân về nhặt tôi vào nhà.

Tôi nghĩ, nếu lát nữa Tần Mạch về mà phát hỏa lên thì mình sẽ giả vờ yếu đuối nũng nịu cho hắn xem, chắc chắn sẽ thoát nạn.

Chẳng biết đã ngồi ở cửa nhà bao lâu, tôi hơi buồn ngủ, đầu óc vác vác tựa lên đầu gối, mí mắt chỉ muốn nhắm lại.

Đột nhiên, có ánh đèn xe chói mắt lóe lên ở ngoài sân, xe Tần Mạch chậm rãi lái vào. Đèn xe rọi thẳng vào tôi, sáng tới mức khiến tôi hoa mắt. Tôi nhắm mắt lại, cố gắng thích ứng với ánh sáng mạnh, thêm một lúc nữa, cuối cùng hắn cũng tắt máy, ánh đèn tắt phụt, bóng dáng có chút mệt mỏi của Tần Mạch bước xuống xe.

Tôi vẫn ngồi xồm.

Hắn bước tới gần, nhìn tôi chằm chằm: “Sao không nhận điện thoại?”

“Chuyển sang chế độ im lặng nên không nghe thấy, lúc thấy vừa định gọi lại cho anh thì máy hết pin”. Tôi thành thật trả lời, ánh đèn yếu ớt ở bên ngoài khiến tôi không nhìn rõ được sắc mặt hắn, tôi chần chừ hỏi, “Anh... Lúc này đi tìm tôi đây hả?”

Hắn thản nhiên ừ một tiếng.

Tôi chỉ cảm thấy bão tố đang nổi lên ào ào phía sau sự bình thản của hắn. Tôi thầm suy tư xem giả vờ nũng nịu với hắn như thế nào để có thể không tổn hại tới thể diện mà lại khiến hắn bó tay với mình. Nhưng hắn chỉ lẳng lặng mở cửa, rồi vào nhà trước bật đèn lên.

Với cách cư xử lạnh nhạt như thế này, tôi nhất thời ngẩn ngơ.

Hắn đổi giày xong mới ngoái lại nhìn tôi: “Không vào à?”

“À... Chân, tê chân rồi”.

Tần Mạch lạnh lùng vươn tay ra, tôi lưỡng lự nắm lấy, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay hắn toàn là mồ hôi lạnh, lạnh tới kinh người. Hắn trở tay cầm chặt lấy bàn tay tôi, dùng sức kéo tôi đứng dậy. Nhưng vì ngồi quá lâu nên chân tê tới mức không đứng vững nổi, tôi loạng choạng, đầu cộng phải lồng ngực Tần Mạch, khiến hắn phải lùi lại nửa bước.

“Xin lỗi...”. Tôi lập tức tách ra, “Chân tê quá”.

Tôi giật tay lại, cố thoát khỏi bàn tay hắn, nhưng hắn nắm quá chặt, những khớp tay dùng sức trắng bệch ra, khiến tôi thấy đau.

“Tần Mạch?”. Tôi ngẩng lên nhìn hắn, còn chưa nhìn được rõ ràng thì một gương mặt đã tiến tới, đôi môi lạnh lạnh đã chạm thẳng vào môi tôi, tôi mới hoảng hốt phát hiện hắn đang hôn mình.

Tôi bất giác lùi lại phía sau, bàn tay kia của hắn lập tức ấn gáy tôi lại, khiến tôi không thể giãy giụa trốn thoát.

Cánh cửa bị hắn đá một cái, đột ngột đóng lại, tiếp đó hắn đẩy tôi lên trên cửa, chiếc lưới mạnh mẽ luồn vào trong miệng tôi, liều mạng đoạt lấy từng hơi thở của tôi, hắn buông lỏng tay ra, bắt đầu mở cúc áo trước ngực tôi.

Ý thức được hắn muốn làm gì, tôi bắt đầu ra sức giãy giụa: “Tần Mạch... Anh, tình trùng... lên nào rồi à?”. Những từ vụn vặt thoát ra giữa hai đôi môi đang kịch liệt gặm cắn.

Hắn giữ chặt lấy hai tay tôi, di chuyển môi xuống phía dưới, cuối cùng áp lên động mạch trên cổ tôi, giống như ma cà rồng muốn chiếm lấy dòng máu tươi của tôi, cắn vào lớp da kia, khiến tôi thấy thẳng thốt. Còn hắn như cấp bách muốn cảm nhận được nhịp đập truyền tới từ nơi ấy, mút thật mạnh, tới tận khi trong đầu tôi chỉ toàn là nhịp tim đang loạn lên của mình.

Cuối cùng hắn cũng nhả ra một chút, lại nhẹ nhàng liếm lên nơi bị hắn cắn tới phát đau.

Cơ thể hai năm qua chưa từng được nếm mùi dục vọng đầu thể chịu được sự trêu chọc như thế của hắn, bụng dưới của tôi như thất lại, chỉ muốn đẩy hắn ngã xuống, xử ngay tại chỗ...

Nhưng rõ ràng là lý trí của hắn còn mạnh mẽ hơn lý tính của tôi, trêu chọc tôi một lát, hắn chậm rãi buông lỏng mọi khống chế với tôi. Hai tay vòng qua eo, ghé vào bên tai tôi bằng một tư thế cực kỳ mờ ám, khàn khàn lên tiếng: “Em muốn tiếp tục không?”.

Tôi thở hổn hển, ánh mắt rơi lên yết hầu đang chuyển động của hắn, không thốt nên lời.

Tần Mạch nói tiếp: “Hôm nay, dừng lại ở đây”.

Lúc này, một vụn con “thảo nê mã”[1] đang chạy ào ào trong lòng tôi, tôi đặt hai tay lên ngực Tần Mạch, dùng sức đẩy hắn ra.

Hắn ôm siết lấy eo tôi, kéo gần tôi vào người mình. Hành vi không cho ăn mà còn nấu thịt này của hắn hoàn toàn chọc giận tôi, tôi túm lấy cổ áo hắn hầm hè nói: “Tần Mạch! Mẹ kiếp, hoặc là giờ anh cởi quần ra, hoặc là tự về phòng xối nước lạnh!”.

Đèn nơi huyền quan[2] không sáng, gương mặt Tần Mạch lại ngược sáng, tôi chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét của khuôn mặt ấy, hoàn toàn không thể nhận ra nét mặt của hắn.

Tôi mơ hồ có thể cảm giác được hắn đang tức giận, vô cùng tức giận.

Bị áp lực từ hắn dọa dẫm, tôi đảo mắt đi, không dám trợn trừng nhìn thẳng khiêu khích hắn nữa: “Được rồi, có lẽ tôi biết tại sao anh giận rồi, không nhận điện thoại là lỗi của tôi... Xin lỗi anh”. Nhanh chóng nói hết ba từ cuối cùng, tôi lại biện hộ: “Nhưng tôi thật sự không cố ý mà”.

“Hà Tịch”. Im lặng một lúc, cuối cùng hắn cũng chịu lên tiếng, “Em có thể cãi cò, làm ầm ĩ với tôi, em có thể la lối khóc lóc với tôi, có thể tỏ thái độ với tôi, tôi đều có thể chiều chuộng em, cho em. Nhưng...”. Hắn nghiêm nghị nhìn tôi, nói từng tiếng, “Em không thể để tôi không tìm được em”.

Tôi ngẩn người ra, trong lòng chẳng biết dâng lên cảm giác gì. Ngơ ngẩn một lúc, tôi mới nhớ ra mình nên phản bác lại câu này của hắn: “Tôi và anh có quan hệ gì đâu...”.

“Chúng ta đã từng có quan hệ từ lâu rồi”. Nói xong, hắn lại gần tôi thêm một chút nữa, “Mà không lâu sau này, còn liên tục không ngừng phát triển quan hệ nữa”.

Hắn nói chắc chắn như thế, cứ mờ ám từng bước xấp lại khiến gân xanh trên trán tôi giật giật, cái tên khốn nạn chỉ cho canh không cho thịt này... tôi kìm nén cảm xúc, nói: “Anh Tần, không ai nói với anh là đừng tùy tiện trêu chọc phụ nữ à?”.

“Cô Hà à, tôi chỉ trêu chọc cô thôi”.

Hắn nói câu này rất thâm tình, tôi nghe xong cũng phối hợp cười một cái ngọt ngào, rồi thò tay mò sâu xuống dưới, chộp lấy thằng nhỏ của hắn.

Tần Mạch run lên, sắc mặt chợt thay đổi.

Tôi thừa cơ hội này lấy sức đẩy hắn ngã ra đất, từ trên cao nhìn xuống hắn, cao ngạo nói: “Đừng nghĩ nhân lúc này mà thuận phục tôi, tôi không chơi bài ‘cây gậy’ và ‘chiếc kẹo’ với anh đâu. Tôi đã nhận lỗi rồi, anh cũng xả giận rồi, mượn một câu của anh, hôm nay đến đây là được rồi”.

Nói xong, tôi đạp văng giày ra, bước nhanh lên nhà.

Nhào lên trên giường, tôi nghĩ, theo thể tiến công ngày hôm nay của Tần Mạch, nếu tôi muốn giữ vững được trận địa của mình thì nhất định phải dọn ra khỏi nhà hắn, chuyện này không thể trì hoãn được nữa, mai phải làm ngay! Vừa nảy ra ý nghĩ này, tôi lập tức trở mình, mở tủ quần áo ra, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Khi đến đây tôi chỉ nghĩ là ở tạm nên mang theo có một túi du lịch nhỏ, thế nhưng tôi bắt đầu dọn lại từng thứ, từng thứ một mới phát hiện ra rằng, chẳng biết từ lúc nào mình lại có thêm nhiều thứ thuộc về bản thân như thế này.

Túi xách, quần áo, đồ trang điểm, Tần Mạch đều thêm giùm tôi vài món chẳng biết từ khi nào, tôi cẩn thận ngắm nghĩ lại, tất cả những thứ dôi ra này đều khiến tôi không hề cảnh giác là bởi thời điểm Tần Mạch lấy ra quá chuẩn, tấm xong hần sẽ thản nhiên nói một câu ở đâu ở đâu có bình sữa đường thẻ; đồng quần áo chưa giặt, không mặc được, hần sẽ lơ đãng vứt ra một câu ở đâu ở đâu vừa lúc có bộ quần áo...

Những suy nghĩ mưu mô của người đàn ông này quả là nham hiểm!

Tôi nhìn nhãn hiệu đồ trang điểm trong tay mình một chút, chợt thấy bức mình: “Được lắm Tần Mạch, anh nham hiểm quá rồi đấy! Anh chỉ muốn nuông chiều tôi thành thói quen, để tôi về cũng không nuôi nổi bản thân phải không! Tôi sẽ không trúng phải viên đạn bọc đường của đồ chủ nghĩa tư bản nhà anh đâu!”. Nói xong tôi bèn chất đồ hần mua sang một bên, chỉ nhặt lấy quần áo đồ đạc của mình rồi nhét vào túi du lịch.

Nhưng thu dọn được một lúc, chẳng biết tại sao tôi lại chợt nghĩ tới câu “Nếu là anh Tần, chắc chắn có thể làm tới mức thần không biết quỷ không hay” của Phương Thư lúc sáng nay trước khi anh ta rời đi, đây hẳn là một câu đùa dọ tôi thôi, nhưng giờ nó lại khơi lên suy tưởng của tôi.

Tần Mạch sẽ quan tâm tôi nhiều thế sao? Sẽ ghen tuông tới mức muốn giết người bởi tôi có lẽ sẽ có quan hệ thân thiết với người đàn ông khác sao? Tôi nghĩ hần chắc sẽ không đâu, người lý trí như Tần Mạch sẽ không làm ra những chuyện điên cuồng như thế.

Thế còn tôi thì sao... Nếu Tần Mạch có gì với người phụ nữ nào đó, tôi sẽ như thế nào? Chỉ mới nghĩ như thế thôi mà tôi đã cảm thấy trái tim mình bốc lên một ngọn lửa giận dữ, có một tiếng thét gào: Hần dám!

Nhưng nếu hần dám thật thì sao, tôi không thể nghĩ được mình sẽ có phản ứng gì.

Tôi khẳng định rằng Tần Mạch thích tôi, cũng khẳng định rằng mình thích Tần Mạch, giờ tôi không chịu quay lại với hần chỉ bởi không thể nuốt trôi được sự giận hờn đang chất chồng trong lòng mình, nói tới cùng thì chính là sự kiêu ngạo và tự tôn của tôi đang tác oai tác quái.

Dù ngoài miệng có cay nghiệt nói tuyệt tình như thế nào đi nữa, nhưng thực ra từ tận sâu trong lòng tôi đã khẳng định cuối cùng tôi vẫn sẽ ở bên Tần Mạch.

Nếu không phải hai người cùng đồng ý, trời cao đâu có sắp xếp được nhiều sự ngẫu nhiên tình cờ như thế chứ.

Đêm ấy, tôi vừa dọn đồ, vừa nghĩ rất nhiều, nhưng tới sáng hôm sau, tôi vẫn xách túi chui vào xe Tần Mạch.

“Vụ án của chị Lâm đã kết thúc rồi, tôi không cần thiết phải ở lại nhà anh thêm nữa, tối nay tôi tự về nhà mình được, sau này không phiền anh đưa đón nữa”. Tôi vứt túi ra bằng ghế sau, tự ngồi vào ghế lái phụ, vừa thắt dây an toàn, vừa nói.

Tần Mạch như đã lường trước được tôi sẽ nói như vậy, tâm trạng không hề dao động, vừa lái xe vừa đáp: “Hôm nay không thể đi được”.

“Tại sao?”.

Hần cân nhắc đôi chút, lại thay đổi từ ngữ: “Hôm nay dừng đi”, dịu dàng tới mức làm toàn thân tôi nổi da gà.

Tôi buột miệng hỏi: “Tần Mạch, anh lại đọc quyển sách nhi đồng không được xem nào à?”.

“Khụ”. Hần đằng hắng một tiếng, nhìn chằm chằm vào con đường phía trước, nói, “Mai là sinh nhật tôi, em cùng đón sinh nhật với tôi nhé...”. Hần ngừng lại một chút, lại đổi giọng nói kiểu khác, “Tôi muốn cùng đón sinh nhật với em”.

Tôi nghe mà muốn ói máu: “Tần Mạch, nho nhã thanh cao không phải phong cách của anh đâu!”.

“Giờ thì phải đấy”. Xe chạy khá lâu, hần như chợt nhớ ra, hỏi tôi một câu, “Em không thích à?”.

“Rất ghét...”.

Tần Mạch xì mặt ra, tôi đoán chừng về nhà là lại có thể nhặt được cuốn sách trong thùng rác lên xem.

Đến dưới công ty, tôi đóng cửa xe, nói với hấn một câu qua lớp cửa kính: “Tối nay lại cho anh thêm một cơ hội tới đón tôi vậy, mai tôi sẽ đại phát từ bi cùng ăn sinh nhật với anh”.

Tần Mạch ngẩn ra, khoe miệng lại lập tức nhếch lên.

Nhìn cái vẻ kiêu ngạo đó của hấn, trong lòng tôi không khỏi mỉm cười, tâm trạng phơi phới.

Nhưng tôi và hấn bây giờ đều không ngờ được rằng, ngày mai sẽ xảy ra chuyện như thế...

[1] Thảo nê mã: Một câu chữ được lưu hành trên mạng, phiên âm của nó giống câu “Diss mẹ mày”.

[2] Huyền quan: Khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.

Quà tặng cho Tần Mạch, tôi cân nhắc rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định tự làm.

Tôi kết thúc công việc sớm, tới cửa hàng bánh ngọt mà Phương Dĩnh làm thêm. Tôi biết Tần Mạch có bệnh dạ dày, chắc chắn đã nhiều năm không được ăn bánh sinh nhật, hấn lại thích ăn thịt, thế nên tôi tính làm tặng cho hấn một cái bánh ruốc không đường.

Tôi nghĩ theo hướng tích cực, hấn nhất định sẽ mừng tới mức tay chân lúng túng à xem, đương nhiên, nếu hấn dám nói không thích, tôi sẽ đập mặt hấn vào trong cái bánh liền.

Cậu cửa hàng trưởng đẹp trai đúng là người tốt, biết tôi muốn đích thân làm bánh sinh nhật cho bạn, không những dành cho tôi một chỗ tung hoành ở trong bếp, mà còn vào chỉ bảo cho tôi vài ba câu những khi vắng khách.

Trong cả quá trình làm bánh, tôi vô cùng vui vẻ, khi bỏ bánh vào trong lò nướng, cậu cửa hàng trưởng và Phương Dĩnh đứng ngay cửa liên tục cổ vũ khích lệ tôi. Tôi hãnh diện chống nạnh cười lớn: “Cửa hàng trưởng Lý, sau này anh cứ thẳng tay thuê tôi vào làm đi, chuyện làm ăn trong cửa hàng chắc chắn sẽ vô cùng phát đạt”.

Cửa hàng trưởng Lý mỉm cười hiền lành: “Là có thiên phú, có thể bồi dưỡng, nhìn cánh tay của chị chuyên động còn mạnh hơn máy trộn bột tới mấy phần, nhất định có thể tiết kiệm được điện cho cửa hàng tôi”.

Phương Dĩnh che miệng lên cười.

Tôi không để ý tới đả kích của bọn họ, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào lò nướng, cửa hàng trưởng Lý cười nói: “Mắt chị sắp nhảy ra rồi kìa, không nhanh như thế đâu, cứ ra ngoài ngồi một lát trước đi”.

Lúc này khách trong cửa hàng không đông, tôi và Phương Dĩnh bèn ngồi xuống chỗ gần cửa sổ nói chuyện với nhau, cô bé nhìn tôi đầy vẻ mờ ám: “Chị cố gắng như thế này, người bạn mà chị nói với em chắc hẳn không phải bạn bình thường chứ gì?”.

Tôi chỉ cười mà không đáp.

Phương Dĩnh cười gian nói: “Chắc chắn là cái anh phi dao bằng mắt rồi, em chỉ biết...”. Tiếng nói chuyện của cô bé chợt dừng lại, hồ nghi nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng tôi thấy lạ sao cô bé chỉ nói một nửa, thấy Phương Dĩnh chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi cũng dõi theo ánh mắt của cô bé.

Vừa nhìn ra, tôi cũng hiểu tại sao Phương Dĩnh lại ngẩn ra như thế.

Trong khu mua sắm ở bên kia đường, một chiếc xe việt dã quen mắt khéo sao lại đậu ngay ven đường, một nam một nữ bước ra khỏi xe khéo sao lại cùng là người tôi quen biết, Tần Mạch và Dịch Tình.

Hình như họ đang nói chuyện gì đó, Tần Mạch quay lưng về phía tôi, tôi không biết nét mặt của hấn thế nào, nhưng dáng vẻ của Dịch Tình thì tôi thấy được vô cùng rõ ràng, cô ta hòa cùng ánh dương ấm áp, tươi cười rạng rỡ, khiến tôi cảm thấy chói tới... lóa mắt.

Dịch Tình nhẹ nhàng kéo tay Tần Mạch, chân mày tôi không kiềm chế được mà nhướn lên, rồi lập tức nheo mắt lại.

Tần Mạch không hề gạt hai tay Dịch Tình ra, sau đó cô ta chợt nhón chân lên, đưa mặt lại gần, tôi không biết cô ta hôn vào chỗ nào, nhưng thấy động tác đột ngột lùi lại một bước của Tần Mạch, tôi nghĩ chắc hẳn là giật mình, hoặc có thể nói là giật mình thích thú.

Tôi bình tĩnh quay đầu đi, đón nhận ánh mắt có chút lo lắng của Phương Dĩnh, móc di động ra, ấn số gọi cho Tần Mạch. Tôi thấy hắn cầm di động lưỡng lự rất lâu, cuối cùng Dịch Tình xua xua tay, đi vào khu mua sắm một mình, Tần Mạch mới nhận cú điện thoại “cụt hứng” này.

“Hà Tịch?”. Từ khi hắn quay trở về, tôi chưa hề chủ động gọi điện cho hắn lần nào, lúc này hắn nhận điện thoại đương nhiên giọng nói có chút ngập ngừng.

Tôi thản nhiên lên tiếng: “Anh đang ở đâu đấy?”.

“Ở công ty”.

Tôi cười: “Tần Mạch, không phải anh nói hôm nay muốn tôi đón sinh nhật với anh à?”.

“Em hết giờ làm rồi à?”.

“Tôi đang chuẩn bị quà cho anh, lát nữa sáu rưỡi anh tới cổng công ty đón tôi về”.

Bên kia ngừng lại một chút, tôi nghe thấy được sự hân hoan không thể giấu giếm được trong giọng hắn: “Được”. Ngắt điện thoại xong, hắn nắm chặt di động, đi qua đi lại mấy bước, tôi nhìn nét mặt hắn như một đứa bé lấy được món đồ chơi mình thích nhất, toét miệng cười ngu ngơ.

Đương nhiên tôi biết tại sao hắn vui như thế, bởi hắn đang được hưởng cái phúc mỗi tay ôm một em của con người. Là tôi, tôi cũng vui tới ngu người luôn.

Dỗi mắt nhìn Tần Mạch lái chiếc xe việt dã rời đi, tôi hỏi Phương Dĩnh: “Gần đây có chỗ nào bán ớt cay không?”.

Phương Dĩnh quan sát sắc mặt tôi, bất an lên tiếng: “Chị ơi... chị muốn làm gì?”.

Tôi vẫn mỉm cười dịu dàng: “Chị muốn mua loại ớt cay nhất, cay nhất ấy”.

Tôi cắt ngang chiếc bánh ra, khoét rỗng ở chính giữa, sau đó gọn ghẽ trút hết nửa cân bột ớt vào trong phần rỗng, rồi đặt phần bánh gato kia lên phía trên, lấy bơ trát xung quanh, hoàn toàn che đi dấu vết chiếc bánh gato đã từng bị cắt ra rồi bỏ thứ lạ vào, tôi lấy siro hoa quả màu đỏ viết lên chiếc bánh gato trắng mịn hai chữ “Tần Mạch”.

Phương Dĩnh bất an tiến tới, tôi chỉ nhìn cô bé rồi cười: “Chị biết đại khái điều em đang nghĩ tới là gì, trong lòng chị cũng rõ, chuyện thế này đa phần là hiểu nhầm, nhưng làm thế nào được đây”. Tôi siết chặt nắm tay, cơ mặt run run, “Chị ghen tới phát điên lên rồi”.

Phương Dĩnh không dám khuyên tôi nữa, tôi gọi xe taxi, tới cổng công ty.

Tần Mạch đã đợi tôi ở đó từ lâu, thấy tôi vừa xuống xe taxi, tay xách một hộp bánh gato, hắn nhếch môi lên rồi đằng hắng một tiếng, không nhìn tôi: “Hà Tịch, chẳng lẽ em không biết tôi không thích ăn đồ ngọt”.

Tôi biết, hắn có bệnh dạ dày, căn bản là không thể ăn bánh ngọt, thế nên tôi mới hao hết tâm tư muốn tự tay làm tặng hắn một chiếc bánh gato ruốc thịt không đường.

Tôi im lặng không lên tiếng, Tần Mạch liếc mắt nhìn tôi, rồi tiếp tục nhìn về nơi xa, cứng miệng dối lòng nói: “Nhưng em đã mua rồi thì tôi miễn cưỡng ăn một chút vậy”.

“Đây là bánh tôi tự làm”. Tôi nói, “Không thích thì anh cứ vứt đi là được”. Nói xong bèn làm bộ định vứt nó đi.

Tần Mạch giật lại chiếc bánh, trừng mắt nhìn tôi, cẩn thận đặt nó vào băng ghế sau, tôi thấy hắn lén vuốt vuốt lên hộp bánh như đang đối xử với thứ gì quý giá lắm. Mãi một lúc sau hắn mới quay lại nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng: “Về nhà thôi, đã muộn rồi”.

Lúc đó, tôi gần như nghĩ rằng mình đang lấp lánh tỏa sáng trong mắt hắn.

Suốt quãng đường tôi không hề mở miệng nói một câu, Tần Mạch vốn là người ít nói, tâm trạng có lên cao tới mức nào cũng sẽ không thể hiện ra ngoài, thế nên lái xe về tới tận nhà, hai chúng tôi cũng chẳng lên tiếng. May mà âm nhạc vẫn vang lên dịu dàng, có lúc tôi cũng ậm ừ theo vài câu điều chỉnh lại tâm trạng, bầu không khí cũng không quá ngột ngạt.

Về đến nhà, Tần Mạch xách bánh vào trong nhà trước, thấy tôi mãi mà không vào, mới đứng trong gọi vọng ra: “Em không vào à?”.

Tôi hít thật sâu, nặn ra một nụ cười, theo hắn vào.

Vừa vào cửa tôi đã có chút sững sờ, tôi vẫn còn nhớ, sáng nay lúc ra khỏi nhà, trong nhà có hơi bữa bộn, mà giờ, sàn nhà được lau tới sáng bóng, bàn ghế chai lọ cũng đang đua nhau phát sáng.

Tần Mạch thân nhiên giải thích: “Hôm nay người quét dọn tới”.

Tôi gật đầu, Tần Mạch vào nhà bếp, hắn lấy một ly rượu vang đỏ ra trước, tôi nói: “Ăn bánh trước đi đã”, nói xong bèn mở hộp, lấy chiếc bánh gato xinh xắn ra.

Tần Mạch đưa mắt nhìn chiếc bánh, nhướn mày: “Hà Tịch, em lập bia mộ cho tôi đấy à?”.

Trên bánh trông hoác, chính giữa mặt bánh viết hai chữ “Tần Mạch” đỏ như máu. Tôi nói: “Không thể trông mặt mà bắt hình dong, bánh cũng không thể nhìn bề ngoài, tôi cắt một miếng cho anh nếm thử trước”.

Nói xong, tôi nhanh nhẹn cắt một đường lên chiếc bánh, nhưng lúc này tôi vẫn mềm lòng, nhát dao kia hạ xuống lui lại phân nửa, miếng bánh được cắt ra phần lớn là lớp bơ ở ngoài và gato, bột ốt trong bánh chỉ có thể xem là dính được chút chút. Tôi không để Tần Mạch nhìn rõ thứ gì ở trong bánh, thô lỗ nhét cả miếng vào miệng hắn.

Về mặt Tần Mạch từ hoang mang đến phát cáu vì động tác thô lỗ của tôi, cuối cùng là sắc mặt thay đổi hoàn toàn, vội vàng lao vào trong phòng bếp uống nước, tiếng hắn ho sặc vang lên không dứt.

Điều bất ngờ là, tôi không hề cảm thấy vui sướng hay thích thú trước sự khó chịu của hắn, chỉ sầm mặt xuống, đứng ở đó chờ hắn giận dữ trách móc.

Tiếng ho dần dần nhỏ xuống, Tần Mạch uống nước, cay tới nổi mặt mày đều đỏ bừng lên, hắn đi ra nhìn tôi: “Hà Tịch, em ngốc quá”. Hắn nói, “Lại bỏ nhảm bột ốt vào trong bánh”.

Chẳng biết tại sao khi nghe hắn nói mấy lời ấy, tôi lại có chút cảm động. Tần Mạch không tin tôi sẽ hại hắn, hắn chưa từng nghĩ rằng tôi cố ý...

“Tôi cố ý đấy”. Tôi nói.

Hắn ngẩn ra.

Tôi bước tới, nắm lấy cằm hắn, hung dữ hỏi một câu: “Hôm nay cô ta hôn vào chỗ nào? Cắt miếng thịt đó ra cho tôi”.

Tần Mạch dờ người, ánh mắt hơi tối đi: “Hà Tịch, em đang ghen đấy à?”.

“Hay là tôi cũng đi tìm một gã đàn ông để hôn một cái nhỉ?”.

Tôi nghĩ rằng Tần Mạch sẽ tức giận, nhưng hắn chỉ nhìn chằm chằm vào tôi, cong môi lên cười: “Em đang ghen”.

“Đúng đấy, tôi ghen đấy, thế rồi sao, anh Tần, anh chưa ghen à?”. Tôi lạnh lùng cười, “Nhưng anh biết thứ tôi ghen là cái gì không? Anh nói thích tôi, muốn dùng mọi cách theo đuổi tôi, nhưng cuối cùng lại phản bội tôi, lẳng nhẳng, mập mập mờ mờ với những người phụ nữ xinh đẹp khác sao? Anh Tần, sức quyến rũ của anh đúng là quá lớn, Hà Tịch tôi không chơi được”.

Hắn cau mày: “Hà Tịch, tôi với mấy cô xinh đẹp...”.

“Được rồi, xem như tôi phóng đại sự thực đi, anh chỉ lẳng nhẳng, dây dưa không dứt với Dịch Tình thôi!”. Hắn càng nhăn mày, nhưng không hề hé răng nói một câu nào phản bác. Nhìn đôi mắt hắn tối sầm đi, lòng tôi tự dưng trống rỗng, im lặng hồi lâu, tôi cố nén run rẩy, hỏi từng tiếng: “Tần Mạch... Anh đã từng có gì đó với Dịch Tình chưa?”.

Hắn không trả lời.

Tôi nghĩ mình đã hiểu được ý của hắn, hắn đã im lặng thừa nhận rồi.

Tôi gật đầu: “Hai người đã từng cặp”. Tôi cười, “Đã lên giường rồi”.

Chân mày hắn xoắn lại, nặng nề phủ nhận: “Không có”.

Trong lòng tôi có chút trống rỗng, trong đầu rối như tơ vò, đặt câu hỏi hoàn toàn theo bản năng: “Lúc nào?”.

“Ở Mỹ”.

Tôi nhìn hắn, không nén được nụ cười mỉa mai trên môi: “Quen nhau được bao lâu?”.

Hắn im lặng, cuối cùng đáp: “Nửa năm”.

“Rất lâu đấy”. Tôi lên tiếng, “Còn dài hơn khoảng thời gian chúng ta yêu nhau”.

“Hà Tịch, em nghe tôi nói đã, đó chỉ là...”.

“Cô đơn trống vắng lạnh lẽo à?”. Tôi gật đầu cười: “Tôi hiểu mà”.

Không phải như em nghĩ đâu”. Hắn cố gắng kéo tay tôi, tôi bước sang bên cạnh một bước, tránh khỏi bàn tay hắn.

“Bàn tay đã đụng vào người khác thì đừng chạm vào tôi nữa, cái miệng đã từng hôn người khác thì đừng nói chuyện với tôi, đôi mắt đã nhìn hình bóng của người khác thì đừng nhìn tôi như thế nữa”. Tôi lạnh nhạt nói, “Tình cờ là, tôi có thể không quan tâm tới những chuyện khác, nhưng với chuyện này thì tôi sợ bẩn”.

Tay hắn khựng lại, rồi khẽ khàng thở dài: “Giữa tôi và cô ấy không hề có gì cả...”.

Tôi cười nhạt: “Hai người ở bên nhau tới nửa năm, chuyện nắm tay yêu đương thuần khiết chỉ trong cổ tích mới xảy ra, tôi sẽ tin sao?”. Lời nói cứ tuột ra khỏi miệng, nhưng đã khiến lòng dạ tôi xoắn lại trước, giờ tôi mới nhớ ra khi Tần Mạch mới về nước, Dịch Tình tới sân bay đón hắn, khi chạm mặt tôi thì sững sờ, thêm nữa là biểu hiện bình tĩnh lạnh nhạt gật đầu chào tôi của Tần Mạch... Có lẽ là hắn ngại Dịch Tình cũng đang có mặt ở đây.

Hắn nhìn tôi chằm chằm: “Đây là sự thực, em phải tin”.

“Anh Tần”. Tôi cúi gằm mặt nhìn đầu ngón chân, “Tôi không thể chơi đùa với những thứ như tình cảm được, tôi không theo nổi anh”.

Tôi quay người bỏ đi, hắn vẫn cố chấp kéo tôi lại: “Tôi chưa bao giờ chơi đùa với em”. Hắn nói rất nghiêm túc chân thành, ngón tay siết lại rất chặt, như thể sợ rằng chỉ hơi thả lỏng ra thì tôi sẽ hóa thành làn khói rồi biến mất.

“Thế là anh chơi đùa với cô giám đốc xinh đẹp của anh à?”. Tôi nhẹ nhàng chọc ngoáy, “Anh Tần, tôi còn nhớ anh từng mượn lời của cụ Mao để nhắc nhở tôi, yêu đương mà không lấy kết hôn làm mục đích thì đều là đùa giỡn lưu manh, anh là quý ông, sẽ không đùa giỡn lưu manh...”. Hồi đó nghe hắn nói như thế, dù ngoài mặt tôi ra vẻ hết cách rồi, nhưng trong lòng thì cảm thấy ngọt ngào vô kể, vậy mà giờ nhớ lại, tiếng nào cũng thấy chói tai, từ nào cũng thấy như đang đục khoét vào tim mình. Tôi cười hỏi, “Anh Tần, anh đang đùa giỡn lưu manh với cô giám đốc xinh đẹp của anh sao?”.

Hắn im lặng, mãi sau mới lên tiếng: “Tôi và cô ấy đã chia tay rồi”.

Đã chia tay, nhưng đã từng yêu nhau, cùng ở bên nhau và lấy kết hôn làm mục đích...

Tần Mạch vẫn kiêu ngạo, kiêu ngạo tới một câu nói dối cũng không chịu nói cho tôi nghe. Sự thật cứ bày ra rành rành ngay trước mắt tôi, hóa ra khi hắn và Dịch Tình thành đôi với nhau hắn đã thật sự muốn kết hôn với cô ta.

Mà giờ đây, tôi lại càng muốn nghe hắn nói rằng: “Đúng thế, tôi cô đơn trống vắng lạnh lẽo, tôi cặp với cô ta chỉ là muốn chơi bời” hơn là những lời như thế.

Mong chờ sao mà ti tiện quá.

Tôi thừa nhận, hắn đối xử chân thành với người phụ nữ khác mới là đòn trí mạng nhất đối với tôi.

Cổ họng tôi nghèn nghẹn, khí lạnh bốc lên từ trong dạ dày, tay chân lạnh lẽo cứng đờ, không khỏi run rẩy. Tôi chỉ cảm giác mình lúc này đây chẳng khác gì một tên hề phá nát vở diễn, nực cười mà bối rối: “Tôi vốn còn nghĩ, phật anh ăn hết cái bánh này là tha thứ cho anh. Rốt cuộc là tôi tự mình đa tình cho rằng mình hiểu nhầm hai người...”.

Tôi gỡ từng ngón, từng ngón tay đang nắm chặt lấy cổ tay mình ra.

Tần Mạch cứ giằng co với tôi không chịu buông, khớp ngón tay ra sức tới trắng bệch khiến tôi phát đau, dù tôi có gỡ ngón tay hẳn như thế nào, hẳn vẫn luôn có cách để tới gần tôi lần nữa. Tôi dốc hết sức, móng tay cào rách da hẳn, máu từ từ chảy ra.

Hắn cố chấp như một tên vô lại, mà điều đáng xấu hổ là lại khiến tôi không thể hạ quyết tâm ra tay tàn độc thêm nữa.

Cuối cùng tôi đã không thể giữ nổi được nụ cười, lạnh lùng nói: “Bỏ tay ra”.

“Hà Tịch...”. Hắn hạ giọng kêu tên tôi một tiếng rồi không nói gì nữa, giống như không thể tìm được lời giải thích. Tôi nghĩ cũng phải, chuyện như thế này còn có gì mà giải thích nữa chứ.

Thế nhưng điều nằm ngoài dự kiến của tôi là hắn lại đột ngột đập vỡ chai rượu vang đỏ để trên bàn, tôi kinh ngạc nhìn hành động của hắn, lập tức dùng tay kia làm tư thế phòng bị, cao giọng nói: “Tần Mạch! Giờ là anh có lỗi trước nên tôi mới đá anh, có giết người vì tình cũng phải là tôi giết anh mới đúng”.

Tần Mạch không để tâm tới tôi, vẫn dùng một tay kéo tôi, tay kia lần tìm trong đồng thủy tinh vỡ trên sàn nhà đầy rượu, tôi nhìn bàn tay vốn đã bị tôi cào cấu thấm thương lại thêm không ít vết thương nữa, tới cuối cùng, thứ hắn tìm ra được lại càng khiến tôi ngạc nhiên đến nỗi quên cả cử động.

Hòa cùng ánh đèn trần dịu dàng, mang theo màu đỏ của rượu vang, chiếc nhẫn kim cương hắn đang cầm trong tay lấp lánh ánh sáng quyến rũ lòng người.

Sự tĩnh lặng lại, tôi cười nhạt: “Anh có ý gì?”.

“Vốn dĩ... hôm nay tôi muốn dùng cách tốt hơn để tặng em...”.

Tôi đánh một cái lên tay hắn, hắn hoàn toàn không hề đề phòng, tay buông lỏng, chiếc nhẫn chẳng biết đã rơi vào chỗ nào trong căn phòng.

Tôi nhìn Tần Mạch chằm chằm, thấy sắc mặt của hắn chợt khó coi tới trắng bệch.

“Tôi đã từng nói, tôi chê bản”. Tôi nói, “Dù là tay, miệng, mắt, hay là trái tim đã từng mất đi, tôi đều chê bản”.

Hắn dần mất nhìn tôi một lúc, yết hầu cử động, dường như đang liều mạng kiềm chế lại thứ tâm trạng nào đó, cuối cùng nhẫn nại lên tiếng: “Nếu đánh giá theo tiêu chuẩn của em, nó mới là thứ sạch sẽ nhất đối với em”. Hắn kéo mạnh tay tôi, ấn lên vị trí trái tim mình, “Nhưng Hà Tịch à, em chưa bao giờ chịu tin tưởng tôi”.

Tôi cup mắt cười lạnh nhạt: “Tần Mạch, đừng làm ra vẻ thâm tình như thế nữa đi, tôi phát hoảng rồi”. Lần này, tôi dễ dàng rút ra khỏi vòng kiềm tỏa của hắn.

“Tôi và Dịch Tình đã chẳng còn quan hệ gì nữa, đã là quá khứ hết rồi”. Hắn rũ mắt, siết chặt nắm tay, “Hà Tịch, tôi không bản”.

Có tia sáng yếu ớt lộ ra trong đôi mắt đen đang cố hết sức giả vờ bình thản lạnh nhạt của hắn, khiến tôi gần như mềm lòng, nhưng cuối cùng tôi vẫn cứng rắn. Có lẽ tôi chỉ như chiếc bánh mình đã làm kia, bề ngoài trông thì thuần khiết vô hại, ném vào chẳng mùi chẳng vị, nhưng ở nơi sâu nhất lại ẩn giấu toàn sự cay độc.

“Anh Tần”. Tôi nói, “Anh đã quên rồi, chúng ta cũng không còn quan hệ gì nữa. Những điều anh nhớ cũng đều là quá khứ rồi”.

Về mặt của hắn vẫn trấn tĩnh, nhưng sắc mặt đã tái nhợt đi, yếu ớt như một đứa trẻ chẳng ai chìa tay giúp đỡ.

Tôi xách túi lên, lặng lẽ đi về phía cửa nhà.

Khi tôi mở cửa rời đi, tiếng hân hòa vào gió đêm có chút lạnh lẽo bên ngoài, thổi vào tai tôi: “Hà Tịch, nếu tôi cứ mãi không trở về, em sẽ cưới người khác sao?”.

Tôi không biết hân hỏi vậy vào lúc này là có ý gì, nhưng cũng thành thật đáp lại: “Sẽ chứ. Dù giờ anh đã quay về”.

Hân không lên tiếng nữa, tôi quả quyết đóng cánh cửa lại.

Đêm ấy, tôi cứ men theo con đường dài như không có điểm cuối mà đi, đi từ vùng ngoại thành vào trong thành phố, đi từ đêm khuya tới sáng sớm, sương sớm trên đường gần như đóng băng trên mi mắt tôi, tôi gần như là tự ngược đãi bản thân cứ thế đi bộ về nhà.

Công nhân quét đường đều nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quặc.

Nhưng chỉ mình tôi biết, mình đi bộ ven đường suốt một đêm, đầu bù tóc rối chẳng khác gì kẻ điên, chẳng qua chỉ muốn xem thử xem người ở phía sau mình liệu có đuổi theo không, thấy dáng vẻ này của tôi liệu có áy náy đau lòng hay không, liệu có vừa thành khẩn nhận lỗi, vừa nghĩ hết cách để lấy lòng tôi không.

Tần Mạch mãi mãi sẽ không biết, tôi mềm lòng với hân tới mức nào.

Thế nên, chỉ có mình tôi đi hết con đường này mà thôi.

Và rồi tôi hoàn toàn tỉnh táo.

Tôi về nhà rồi chỉ tắm rửa sửa soạn qua loa, chẳng buồn trang điểm, cứ vác nguyên bộ mặt xanh mét đó tới công ty.

Đồng nghiệp thấy sắc mặt của tôi đều rất lo lắng, ân cần hỏi han tôi một hồi, sau đó tôi đi gặp Tạ Bất Đình với cái bản mặt như mắc bệnh nan y này. Đúng lúc ông ta cũng mới đến không lâu, vừa treo áo khoác lên mắc áo, quay đầu lại thì trông thấy mặt tôi, cái bụng phát phì của ông ta rung lên, nhìn tôi rồi nhỏ nhẹ hỏi: “Có phải cô không khỏe ở chỗ nào không? Dù công việc quan trọng nhưng cũng không thể phá hoại sức khỏe được, người trẻ tuổi...”.

“Tổng giám đốc Tạ”. Tôi nói, “Venus nói cho tôi biết, nếu hai hôm nay mà tôi không xin nghỉ phép thì tháng sau sẽ biến mất một cách thần bí”.

Lần này Tạ Bất Đình không mắng chửi, nhìn tôi một hồi rồi nói: “Ừ, hôm nay cô bàn giao công việc đi, tôi thấy mấy thực tập sinh cô đang dẫn dắt làm ăn cũng không đến nỗi đâu, lần này cô cứ yên tâm về nhà nghỉ dưỡng nhé, giao công việc cho bọn họ cũng xem như là rèn luyện”.

Tôi nói cảm ơn, quay người ra khỏi văn phòng, nhưng Tạ Bất Đình đột ngột gọi tôi lại: “Tiểu Hà này, lần này cô... Lại thất tình à?”.

Tôi khựng lại: “Người đàn ông tôi muốn kết hôn... anh ta đã chết rồi”.

Tạ Bất Đình sợ hết hồn, cứ ú ớ mãi mà chẳng nói ra được lời nào khác nữa. Thế là tôi đẩy cửa ra khỏi phòng ông ta.

Bàn giao công việc xong xuôi, tôi về nhà tìm sổ tiết kiệm của mình trước, nhìn số dư trong sổ, tôi cười ngu ngơ một hồi, cuối cùng quyết định, lần nghỉ phép này mình phải đi du lịch, đích đến là Tam Á có nước biển xanh thẳm và ánh dương rực rỡ.

Tôi mua vé máy bay mà gần như chẳng thêm suy nghĩ, không hề chuẩn bị gì đã bay tới Tam Á. Tôi nghĩ cuộc đời của mỗi cô gái đều phải điên cuồng vài lần, đặc biệt là khi thất bại trong tình yêu.

Tối hôm sau, mẹ gọi điện tới, nói cho tôi biết thứ bảy tuần sau lại có một người đàn ông muốn xem mặt tôi, bảo tôi sắp xếp thời gian đi gặp người ta. Lúc này tôi đang ngồi trong phòng khách sạn, ăn hoa quả nhiệt đới mua ở chợ hồi sáng, qua loa đồng ý với bà, mẹ lại cảm rằm bảo tôi phải thể hiện cho tốt, bảo người này tốt lắm tốt cực, tìm được anh ta vất vả biết bao. Khó khăn lắm tôi mới ngắt được điện thoại của mẹ thì Trình Thần lại gọi điện tới.

Tôi nhủ thầm, mấy người này thật kỳ lạ, người nào cũng phải canh đúng lúc tôi đi chơi bởi du lịch thì gọi tới. Nóng nảy bất máy, tôi mới biết hôm nay Trình Thần đi bệnh viện kiểm tra, chị đã mang thai rồi.

Trình Thần và Thẩm Hy Nhiên đã kết hôn được hai năm, vẫn luôn mong có một đứa con nhưng mãi chẳng thấy tín hiệu gì, dù hai người không nói ra, nhưng trong lòng thì vô cùng nôn nóng. Giờ cuối cùng họ đã có em bé rồi, cũng xem như được thỏa tâm nguyện.

Tôi nói chúc mừng, lại nói chuyện với Trình Thần thêm vài câu, tới lúc sắp ngắt máy, chị chợt nói với tôi một câu: “Tịch Tịch, hôm nay chị gặp Tần Mạch ở bệnh viện”.

Tim tôi chùng xuống, nhưng ngoài miệng chỉ thản nhiên đáp ừ một tiếng.

“Hình như anh ta bị bệnh, rất nghiêm trọng đấy”.

“Ừ, rồi thì sao?”.

“À... Không có gì, chị chỉ nói thế thôi”.

Kết thúc cuộc điện thoại, tôi nhìn quả măng cụt mới ăn được một nửa, đột nhiên mất hứng.

Mấy ngày sau đó, tôi đi xem hai hòn đá gần sát với nhau nhưng lại có tên là Chân Trời - Góc Biển, tôi tới vịnh Á Long trứ danh, phơi nắng trên bờ cát, ngắm các mỹ nữ mỹ nam vóc dáng tuyệt vời, tôi trèo lên Ngũ Chỉ Sơn, thăm thú phong tục tập quán của các dân tộc thiểu số, cuối cùng tôi đến vườn văn hóa Nam Sơn, đứng trước tượng quan âm Nam Hải ột trăm linh tám mét, chẳng nén nổi ý nghĩ muốn về nhà.

Lần du lịch này vốn là hứng lên thì đi, thế nên thủ tục khi về cũng làm khá thuận lợi, tôi ở khách sạn thu dọn vài thứ đặc sản mua trong mấy ngày nay, sau đó xách tới quầy tiếp tân trả phòng. Chẳng ngờ đến chỗ này tôi lại chạm mặt một người mà mình không ngờ tới.

“Cô Hà”.

Tôi quay đầu qua, toàn thân chợt đờ đẫn, Dịch Tình buông tay người đàn ông ngoại quốc đang ở bên cạnh ra, tươi cười đi về phía tôi.

Tôi chớp chớp mắt, nhìn Dịch Tình hồi lâu, lại nhìn sang người đàn ông ngoại quốc phía sau cô ta một lúc, Dịch Tình mỉm cười chào hỏi: “Chào cô, lâu rồi không gặp, tôi là Dịch Tình, đây là vị hôn phu của tôi. Cô còn nhớ tôi không?”.

Mấy hôm trước mới gặp cô mà...

Tôi lịch sự nở nụ cười: “Chào cô, đương nhiên là tôi nhớ rồi”.

“Cảnh tượng chia tay ở sân bay hai năm trước đến giờ tôi vẫn còn nhớ rất rõ ràng, sau này khi ở Mỹ còn không ít lần nghe Eric nhắc tới cô, không ngờ đến đây lại gặp được cô”.

Tôi cứng nhắc cười cười: “Tôi cũng không ngờ”.

Cô ta quan sát sắc mặt của tôi rồi nói: “Cô Hà, chúng ta có thể nói chuyện chút được không?”.

19. Chương 45 - 51 [hoàn]

Thực ra tôi chẳng muốn nói chuyện với cô ta cho lắm.

Trong mối tình với Tần Mạch, tôi không được tính là kẻ thứ ba, mà cô ta cũng chẳng phải, chúng tôi chỉ gặp cùng một người đàn ông ở những thời điểm khác nhau, thế rồi yêu anh ta ở những khoảng thời gian khác nhau mà thôi.

Nhưng cô ta đã nói ra những lời như thế với tôi, tôi tuyệt đối cũng không thể nói ra hai chữ “không đi” được.

Thế là, giờ tôi xách một đồng đặc sản ngồi ở đại sảnh khách sạn cùng Dịch Tình, cô ta gọi café, còn tôi chỉ gọi một ly nước lọc.

“Cô Hà”. Cô ta cười nói, “Cô biết tại sao tôi lại có ấn tượng sâu sắc với cô không?”.

Trong lòng tôi cảm thấy câu hỏi của cô ta thiếu muối vô cùng, tôi căn bản không biết rằng cô ta có ấn tượng sâu đậm với tôi, mà việc gì phải quan tâm tại sao lại sâu sắc chứ, nhưng tôi vẫn mỉm cười lịch sự nhìn Dịch Tình: “Hai năm trước khi ở sân bay, tôi đã đâm cho Tần Mạch một cú?”.

Cô ta cười nhấp ngụm café, lắc đầu nói: “Đó chỉ là bắt đầu. Sau này khi tới nước Mỹ, đã không ít lần tôi thấy Eric nhìn ảnh cô rồi mỉm cười. Có lẽ cô không biết, anh ấy lên chụp ảnh cô đang ngủ...”. Dịch Tình ngừng lại đôi chút, cười rất xán lạn, nhưng trong mắt tôi, nụ cười ấy lại vô cùng thô bỉ, “Bức ảnh rất đáng yêu”.

Nghe Dịch Tình nói vậy, tôi ngẩn người ra rồi mới phản ứng lại, thậm chí rửa tên khốn nạn biến thái Tần Mạch mười bảy, mười tám lần.

Tôi tiếp tục giữ vững nụ cười của mình: “Hành vi cực kỳ vô vị”.

“Phải, một người cầm di động nhớ tới quá khứ một cách vô vị”. Cô ta thốt ra một câu rất nhẹ nhàng, nhưng tôi lại thấy vô cùng chói tai. Với quá khứ đã từng yêu Tần Mạch, tôi có thể chửi, có thể ghét, có thể mĩa mai, nhưng không thể để người khác nói một lời không hay. Khóe môi tôi thoáng mấp máy, vừa định phản bác thì cô ta lại nói: “Nhưng dù nhớ mong hơn nữa thì có ích gì? Tôi nhớ thời gian đó hai người hẳn là vừa mới chia tay chưa được bao lâu, tâm trạng của Eric rất tồi tệ, vừa đúng lúc đó, công ty lại bị chèn ép ở khắp nơi, gần như ở bên bờ vực phá sản... Nếu phá sản, Tần Thị sẽ phải gánh món nợ trên trăm triệu, thậm chí Eric còn bị bắt giữ. Anh ấy căn bản không thể về nước được”.

Tim tôi căng lên, chưa bao giờ nghĩ thời gian đó tình hình của Tần Mạch lại khó khăn đến vậy. Tôi cho rằng hẳn ra nước ngoài thì sẽ sống rất tốt ở đó, tôi cho rằng dù hẳn không có công ty cũng có thể sống cuộc sống giàu sang đủ đầy, không ngờ lại nghiêm trọng tới mức bị bắt giữ...

Thế nên mỗi lần hẳn gọi điện về giọng nói đều mệt mỏi khàn khàn, thế nên dù có thể nào cũng không đưa ra một cái hẹn quay về, thế nên... mới hạ quyết tâm nói chia tay với tôi.

“Khi ấy, tôi cũng đã từng nghĩ tới việc rời khỏi Tần Thị”. Dịch Tình nói, “Dù mối quan hệ giữa tôi và Eric không tồi, nhưng thời đại này còn ai có thể đồng cam cộng khổ với ai chứ”.

Tôi lẳng lặng nắm chặt ly nước trong tay, nghĩ tới lúc ấy Tần Mạch gần như đã chiến đấu đơn độc mà có chút khó chịu. Hẳn là người kiêu ngạo như thế, là công tử từ nhỏ đã được người ta nâng niu, sự huyệt hăng và buồn phiền trong lòng chắc chắn người khác khó mà cảm nhận được.

“Nhưng dầu sao thì trời cũng không tuyệt đường người, cuối cùng Eric cũng tìm được một khoản đầu tư mạo hiểm để cứu mạng, khoản đầu tư ấy được xem là giải quyết được tình hình khẩn cấp của Tần Thị”.

Tôi nhẹ nhàng nhấp ngụm nước, che giấu tất cả tâm trạng, bình thản nói: “Có thể thấy, sau đó Tần Mạch đã làm rất tốt”.

“Đúng vậy, năng lực của Eric quá rõ ràng, tình hình hoạt động của công ty dần dần khôi phục...”. Nói xong, Dịch Tình lại cười, “Vừa đúng lúc đó, mẹ tôi giục kết hôn, tôi chẳng tìm được ai thích hợp, bèn để mắt tới Eric. Nhưng tôi phát hiện trong trái tim anh ấy vẫn còn chứa hình bóng một người, từ trước tới giờ tôi rất mạnh mẽ, thứ đã muốn có thì phải có, thế nên đã tìm mọi cách để đẩy người kia ra khỏi trái tim anh ấy”.

Tôi tiếp tục thản nhiên uống nước.

Dịch Tình nhìn tôi chăm chăm, ngữ điệu vẫn dịu dàng: “Tôi nghe được tin rằng người đó sau khi chia tay với Eric đã đi xem mặt khắp nơi, bèn liên tục báo những tin đó cho anh ấy nghe, muốn nhân đó khiến Eric buông tay, hoặc là nhìn rõ được sự thật rằng cô gái kia chỉ có cái vỏ rỗng. Tôi nghĩ rằng mình đang cứu anh ấy, cứu anh ấy ra khỏi vực thẳm mang tên ái tình, nhưng không ngờ rằng...”.

Khóe môi tôi vẫn mang nụ cười lạnh lùng: “Cô Dịch, tôi đã đặt vé máy bay rồi, không còn nhiều thời gian”.

“Tôi biết thời gian của cô Hà quý giá, nhưng nghe tôi nói những lời ấy quả thực cũng không thể coi là ‘làm lỡ thời gian’ của cô được”. Cô ta thu bớt cảm xúc, “Eric là người sáng suốt, đương nhiên biết tâm tư của tôi, trước khi tôi chủ động mở miệng, anh ấy đã thẳng thắn nói chuyện với tôi”.

Dịch Tình thoáng thở dài: “Cô Hà, cô phải biết những lời anh ấy đã nói, dù bất cứ cô gái nào đang theo đuổi anh ấy đều bị đánh bại ngay lập tức. Nhưng tôi vẫn tự tin nghĩ rằng dù khi đó anh ấy nói có chắc chắn hơn đi nữa thì thời gian vẫn luôn mài mòn được những tình cảm đó. Huống chi lúc ấy... Eric không yêu tôi, tôi cũng không yêu Eric, mà chỉ là đúng lúc ấy chúng tôi đều muốn kết hôn. Anh ấy đồng ý, tôi nghĩ rằng cuối cùng mình cũng cứu được anh ấy, nhưng không thể ngờ được, khi tâm trạng kích động hân hoan lúc ban đầu của tôi dần dần lắng xuống, tôi mới phát hiện bản thân mình đã hao mòn công sức để vớt lên một cái xác không hơn không kém”.

Tôi đã không còn giữ nổi nụ cười trên gương mặt, lạnh lùng nhìn thẳng vào Dịch Tình, chỉ chờ cô ta nói xong để tặng cô ta cốc nước.

Nước lọc tinh khiết mà không làm người bị thương, tôi chợt phát hiện, hóa ra ngay từ đầu trong lòng tôi đã tính toán cẩn thận như thế rồi.

“Khi ấy công ty đã dần dần đi vào quỹ đạo, nhưng Eric không còn vui mừng mỉm cười vì công việc càng lúc càng thuận lợi nữa. Lúc này tôi mới giật mình nhận ra rằng, tôi đã vô ý phá vỡ sự mong chờ của Eric dành cho người kia, và cả tương lai được chung sống bên người ấy trong ảo tưởng của Eric. Tôi đã giết chết tình yêu của Eric, thế nên dù là bất cứ người phụ nữ nào, anh ấy đều gật đầu chấp nhận. Chỉ bởi trong mắt anh ấy, là ai cũng chẳng có gì khác biệt”.

Tôi chợt nhớ tới ngày mình rời khỏi nhà Tần Mạch, hắn đã hỏi tôi, nếu hắn mãi không quay trở về, liệu tôi có kết hôn với người đàn ông khác không.

Lúc đó trong lòng phần nộ, tôi đã chọn câu trả lời khiến hắn tổn thương, mà bây giờ bình tĩnh lại, tôi ngẫm nghĩ tới câu hỏi này của hắn lần nữa, đáp án trong lòng lại vẫn là có.

Đương nhiên là có rồi, dù tôi có thích Tần Mạch hơn thế đi chăng nữa, đời này tôi cũng không thể sống chỉ vì hắn, tôi sống trong xã hội, tôi có bố mẹ, có họ hàng, có bạn bè đồng nghiệp, tôi cần phải kết hôn, thế nên tôi chấp nhận sự sắp đặt đi xem mặt của bố mẹ, cố gắng tìm được người thích hợp, sau đó cùng chung sống với người ấy suốt nửa đời còn lại, dù có không yêu.

Mà Tần Mạch cũng thế.

Thậm chí hắn còn cần kết hôn, cần một gia đình vững vàng để tăng thêm sức nặng uy tín của hắn trong giới kinh doanh.

Điều khác biệt chính là, tôi kén chọn mãi mà không tìm được người phù hợp, còn hắn nhắm mắt chọn lựa chấp nhận Dịch Tình, cùng cô ta bắt đầu con đường yêu đương lấy kết hôn làm mục đích.

Hai chúng tôi trước đây đã nhầm, đến với nhau lấy kết hôn làm mục đích, có lẽ là nghiêm túc, nhưng không nhất định là yêu, đó chỉ là muốn kết hôn mà thôi.

Dịch Tình mỉm cười bất lực: “Tính cách của Eric khiến mối quan hệ của tôi và anh ấy còn khó khăn hơn trong tưởng tượng, chúng tôi sống chung với nhau nửa năm, tối nắm tay cũng cảm thấy ngượng ngùng. Sau này tôi gặp được Lee, chính là vị hôn phu bây giờ của tôi, anh ấy điên cuồng theo đuổi tôi, sau đó rất xấu hổ là tôi rung động. Sau khi tôi nhận lời Lee bèn đề nghị chia tay với Eric, đương nhiên Eric chẳng có chút níu kéo nào, sau đó tôi cảm thấy hai người cùng làm chung một công ty thì khó tránh khỏi lúng túng, bèn dứt khoát quay về Trung Quốc theo chuyến thuyền chuyển công tác của Lee”.

Tôi cười: “Đúng là đáng xấu hổ”.

Dịch Tình cũng không nổi giận, tiếp tục mềm mỏng nói: “Đúng vậy, nhưng khi theo đuổi Eric, tôi không tưởng tượng được tương lai, cũng như hai người bởi không thể nắm chắc được tương lai mà chia tay nhau. Tôi không biết tương lai sẽ như thế nào, thế nên đã phạm phải lỗi lầm không thể thay đổi được, may mà giờ tôi vẫn có thể bù đắp phần nào”.

“Cô Dịch đã muốn bù đắp thì chi bằng đoán thử giúp tôi xem hồi đó tại sao Tần Mạch lại chấp nhận cô mà không đồng ý quay về? Tại sao giờ lại quay về?”. Tôi lần theo mép cốc trong suốt, nhẹ giọng hỏi: “Anh ta đã cảm thấy người phụ nữ trong lòng mình chắc chắn sẽ cưới người khác, tại sao giờ còn quay về? Chờ người phụ nữ ấy kết hôn xong thì đi phá vỡ gia đình của cô ta chắc?”.

Dịch Tình cười cười lắc đầu: “Cô Hà đánh giá tôi quá cao rồi, thứ cả đời Dịch Tình này không thể hiểu được nhất chính là quan điểm tình yêu kỳ quặc của Eric”. Cô ta vui vẻ nói, “Nhưng tôi lại có thể kể một chuyện cười cho cô nghe”.

Tôi nghiêm túc nhìn cô ta.

“Cô còn nhớ cái hôm Eric về nước đã chạm mặt cô ở sân bay không. Tôi nhớ khi ấy hai người cùng mỉm cười gật đầu lịch sự với nhau. Trong mắt tôi thì cái mỉm cười của hai người đều cứng đờ. Sau đó tôi hỏi Eric tại sao không tới nói chuyện luôn với cô đi, cô Hà có biết anh ấy đã nói gì không?”. Dịch Tình khuấy tách café, cười nói, “Đó là lần đầu tiên tôi trông thấy bộ dạng kém cỏi đến thế của Eric, anh ấy nói ‘Tôi sợ bị Hà Tịch đánh’”.

Tôi cũng cong môi mỉm cười, sau đó ngửa đầu uống cạn cốc nước lọc trong tay: “Tôi sẽ không cảm ơn vì cô đã nói cho tôi biết những điều này”.

“Đương nhiên là không rồi, nhưng sau này có người sẽ cảm ơn tôi thôi”.

Tôi tiếp tục cười: “Tần Mạch cũng sẽ không cảm ơn cô, những ngày tháng sau này của anh ta cũng không chắc sẽ vì những lời ngày hôm nay mà tốt hơn được bao nhiêu”.

Dịch Tình vẫn khuấy đều café, bình thản nói: “Cô Hà, sao cô không thử nghĩ, có lẽ đối với anh ấy, được ở bên cô đã là điều tuyệt vời nhất rồi”.

Tôi cười cười, lặng lẽ xách đồ bỏ đi, tôi nghĩ thầm, hai người ở bên nhau là để hai bên cùng sống được tốt hơn, làm gì có tốt nhất chứ.

“Cô Hà”. Dịch Tình cao giọng gọi tôi lại, “Không có chuyện tình nào có thể thuần khiết như trong truyện cổ tích, chỉ nắm tay nhau thôi đâu...”.

“Tôi chưa bao giờ nói muốn thứ gì đó thuần khiết, thứ tôi muốn chỉ là chung thủy”.

Dịch Tình ngẩn ngơ, rồi cười nói: “Trước khi tôi đến đây có tới bệnh viện thăm Eric, mấy hôm trước anh ấy bị xuất huyết dạ dày, vào bệnh viện làm phẫu thuật mất nửa đêm”.

Tôi xách đồng hồ đã mua, bỏ đi không ngoảnh đầu lại.

Hôm sau về đến nhà vẫn chưa hết kỳ nghỉ phép, tôi cầm vài món đặc sản rồi đi tìm Trình Thần, đúng lúc Thẩm Hy Nhiên đã tới công ty, Trình Thần lại sắp tới bệnh viện kiểm tra thai nhi, tôi bèn đi cùng với chị đến bệnh viện. Chờ chị kiểm tra xong, tôi làm như lơ đãng hỏi: “Lần trước chị gặp Tần Mạch ở chỗ nào thế”.

Trình Thần ngẩn ra một lát rồi chợt cười nói: “Ồ khu nội trú đằng kia, phòng số mấy ở tầng sáu ấy, ai da, sao mà chị nhớ rõ được”.

Tôi lạnh lùng đưa mắt nhìn Trình Thần, chẳng được bao lâu, chị đã tự gỡ gỡ đầu khai ra: “Hà Tịch, sao càng ngày càng không đùa được với em thế, được rồi được rồi, ở phòng 634, tự em đi đi, chị phải về nhà cho bé nghe nhạc rồi”.

Đứng trước cửa phòng bệnh của Tần Mạch, tôi đặt tay lên cửa khựng lại rất lâu vẫn không thể hạ quyết tâm đẩy cửa bước vào được.

Cuối cùng lại là cô y tá ở bên trong đẩy xe ra, thấy tôi đứng ở cửa thì giật nảy mình, quan sát tôi bằng ánh mắt kỳ lạ mấy lượt. Tôi không chịu đựng nổi ánh mắt nghi ngờ như thế, cuối cùng vẫn ảo não đi vào phòng.

Đóng cửa lại, trong phòng nhất thời chìm vào im lặng.

Bước qua huyền quan, tôi thấy Tần Mạch đang nằm trên giường truyền dịch, sắc mặt tái nhợt, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tôi không lên tiếng, hần cũng không mở mắt ra, nói: “Thuốc đưa tới đã uống hết rồi, ra ngoài đi”.

Tôi không nhúc nhích.

Rất lâu không nghe thấy tiếng bước chân ra khỏi phòng, Tần Mạch cau mày mở mắt ra, rồi ngẩn người.

Tôi kéo chiếc ghế ở bên giường hần ra ngồi xuống, nhìn vào đôi mắt đang ngơ ngẩn của hần hồi lâu, “Được thôi, tôi có thể đi ra”.

“Hà Tịch! Em dám!”.

Vẫn là dọa dẫm ngang tàng, nhưng trong giọng nói ấy lại là sự hoảng loạn mà tôi chưa bao giờ nghe thấy.

Tôi ngồi trên ghế, vẫn thản nhiên nhìn hần, hần nhìn chằm chằm tôi được một lát, thấy câu kia của tôi chỉ để dọa hần, sắc mặt mới từ từ dịu xuống, hần tựa quỵ muốn ngồi dậy, môi cứ mấp máy như không biết nên nói gì, cuối cùng thấy sắc mặt không biết vui hay giận của tôi, hần lại nuốt hết những lời ấy vào trong bụng.

“Mấy hôm nay tôi tới Tam Á một chuyến”. Tôi nói, “Lúc về có gặp Dịch Tình, còn cả vị hôn phu của cô ta nữa”.

Hần lại quan sát tôi một hồi, mới chầm chậm đáp: “Em... Biết rồi sao?”.

“Phải, tôi đã biết, nếu đó là những lời giải thích mà anh muốn nói với tôi”. Ánh mắt của tôi rơi lên mu bàn tay đang cầm kim truyền dịch của hần, “Thứ bảy tuần sau tôi còn phải đi xem mặt, lần này mẹ tìm được một người đàn ông rất được cho tôi, tôi nghĩ, nếu có thể thì sẽ ổn định với anh ta”.

Bàn tay kia chậm rãi siết chặt, kim truyền cắm vào trong da thịt chắc làm hần đau lắm.

Ánh mắt vốn còn mang theo chút mong đợi chợt phủ đầy vẻ lo lắng.

Tâm trạng đột nhiên vui vẻ hơn, tôi mỉm cười tươi tắn nói: “Cảm ơn anh vất vả trở về từ nước Mỹ xa xôi để chúc mừng hạnh phúc của tôi, cũng cảm ơn hai năm trước anh đã buông tay, Tần Mạch, anh làm rất tốt”.

“Hà Tịch”. Hần hạ giọng gọi tên tôi, “Đừng nói dối với tôi như thế”.

“Sao anh biết là nói dối”. Tâm trạng của tôi cực kỳ tốt, “Không phải hai năm trước anh quyết định chia tay sao, không phải anh đã tính ở bên Dịch Tình hay bất cứ cô gái nào cũng được, kết hôn, rồi chung sống cả đời với họ, đương nhiên tôi cũng phải tìm một mối duyên mới mà cưới xin chứ. Trước đây anh đã tính toán con đường của chúng ta kỹ càng rồi thì chúng ta cứ đi theo con đường ấy thôi. Tần Mạch, với điều kiện bây giờ của anh, không có Dịch Tình thì cũng sẽ có rất nhiều cô gái vây quanh muốn có được anh. Mà tôi cũng có thể tìm được bến đỗ ỉn, thế không tốt sao?”.

Sắc mặt Tần Mạch xanh mét, lồng ngực nhấp nhô, giận tới không còn tỉnh táo nữa, nhưng hần không tìm được lời nào phản bác lại tôi, tức đến mức gần như là nội thương.

Tôi vẫn làm bộ thân thiết vỗ vỗ lên tay hần: “Yên tâm dưỡng bệnh đi, sau này cưới, tôi sẽ gửi thiệp mời cho anh”.

Nói xong, tôi bèn đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Buổi xem mặt hôm thứ bảy, ánh nắng mùa xuân rực rỡ, thời tiết rất đẹp.

Tôi đã sửa soạn xong xuôi từ sớm, mất rất nhiều thời gian trang điểm tô vẽ kỹ càng, mặc bộ váy xinh xắn và đôi giày cao gót được đặc biệt chuẩn bị cho buổi xem mặt lần này. Đứng trước gương ngắm nghía cân nhắc suy nghĩ hồi lâu tôi mới ra khỏi nhà.

Lần xem mặt này, mẹ nhờ luôn cô ba tới giám sát hành vi cử chỉ của tôi, chỉ cần tôi có sai sót là về nhà lập tức hành quyết không thương lượng.

Tôi đưa mắt nhìn ảnh và hồ sơ thông tin của đối phương, không tởi chút nào, chỉ đáng tiếc là lần này anh ta gặp phải tôi, lỡ làng là điều chắc chắn.

Nhà hàng diễn ra lần xem mặt này là do tôi đặt, nhưng khi tôi đến, hình như anh ta đã ngồi ở đó được một lúc rồi, người mai mối và cô ba vốn còn có chút bực bội vì cái sự chậm chạp của tôi, nhưng vừa nhìn thấy

cách ăn mặc trang điểm của tôi hôm nay, cô ba lập tức mỉm cười, chủ động lên tiếng: “Cháu xem, Tịch Tịch nhà chúng tôi muốn để lại ấn tượng tốt cho cháu đấy”.

Tôi lặng lẽ mỉm cười mà không nói gì.

Đối phương họ Lý, Ấu phục chỉnh tề, tóc tai cắt tỉa gọn gàng, anh ta lịch sự đứng lên mời tôi ngồi xuống, tôi cũng nhận ra rằng anh ta khá thông cảm cho việc tôi tốn thời gian chăm chút sửa soạn bản thân. Cô ba nói người đàn ông này xuất thân thư hương thế gia, là một người thấu tình đạt lý lại hào hoa phong nhã.

Ấn tượng về anh ta của tôi khá tốt, nếu không có Tần Mạch thì có khi tôi sẽ phải lòng anh ta, sau đó cả đời ở bên nhau cũng không chừng...

Nhưng giả thuyết “không có Tần Mạch” này thực sự quá ngốc nghếch.

Buổi xem mặt mới diễn ra được một phần năm thì người làm mối và cô ba nhà tôi đã kéo nhau rút lui, trước khi đi, cô ba còn làm động tác cắt cổ máu me với con cháu. Bản thân tôi hiểu rất rõ ẩn ý trong động tác ấy của cô ba, lần này mà không được thì mẹ già ở nhà sẽ chém tôi mang đi nấu canh ăn tẩm bổ...

Tôi thở dài một tiếng thê lương, lại khiến người đàn ông họ Lý ngồi đối diện cười khê: “Xem ra cô Hà cũng phải đối mặt với áp lực từ gia đình”.

“Tôi chỉ cảm thấy con gái lớn rồi thì chẳng phải con đẻ của mẹ nữa, cứ như mẹ chỉ hận không thể treo biển hiệu lên người tôi rồi lôi tôi ra chợ bán rẻ. Rốt cuộc là mẹ ghét tôi tới mức nào chứ...”

Anh ta lại bị giọng điệu của tôi chọc cười: “Cô Hà hài hước quá, nhưng tôi nghĩ chính vì bà lo lắng cho cô nên mới nóng ruột muốn tìm nửa kia cho cô mà thôi. Người nhà tôi cũng như thế đấy”.

“Áp lực lớn mà, dân số và ham muốn trên thế giới này đều bùng nổ, đâu dễ dàng tìm được người phù hợp chứ”.

“Trước đây tôi cũng cho là như thế, nhưng hình như bây giờ tôi đã thấy được cái gọi là duyên phận rồi. Cô Hà không nghĩ như thế sao?”. Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt sâu thẳm, tôi vẫn cong môi mỉm cười trong sáng vô tư.

Anh chàng họ Lý này không hổ là người xuất thân thư hương thế gia, nói bừa một câu thôi mà khiến người ta thấy tê dại cả người. Có lẽ thấy tôi cười dịu dàng quá mức, anh ta lại nói: “Chúng ta nên thay đổi cách xưng hô đi, cứ cô cô anh anh mãi khó tránh khỏi lạnh nhạt quá. Tôi gọi cô là Tịch Tịch được không?”.

Tôi đang định nói cứ lạnh nhạt chút sẽ tốt hơn thì bên cạnh chợt tối sầm.

Khỏi cần nhìn cũng biết là ai, sát khí đằng đằng thế này cơ mà. Tôi cười thâm trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ kinh ngạc.

Tần Mạch lạnh nhạt đưa mắt nhìn tôi, sầm mặt đẩy tôi ra, đặt mông ngồi xuống ghế: “Anh cứ gọi lịch sự xa cách một chút thì tốt hơn”. Tôi xịch xịch vào góc ghế sofa, im lặng chờ đợi để xem diễn biến tiếp theo.

Quả nhiên, anh chàng họ Lý ngồi đối diện rất ngạc nhiên: “Anh... Anh này, anh nói vậy là có ý gì?”.

“Không có ý gì hết, hai người tiếp tục đi”. Hắn khoanh tay, tựa người lên sofa, ra chiều sẽ xem buổi xem mặt này từ đầu chí cuối.

Đúng là ấu trĩ, tôi thầm khinh bỉ hành động của hắn.

Anh chàng họ Lý hơi bực mình: “Đúng là người vô vị”. Anh ta đứng dậy, vừa vươn tay ra định kéo tôi, vừa dịu dàng lên tiếng nói, “Tịch Tịch, hay là chúng ta đi xem phim nhé”.

Tần Mạch đứng chắn trước mặt tôi, chộp lấy bàn tay của anh chàng họ Lý, thản nhiên trả lời: “Ý hay đấy, đi thôi”.

Anh chàng họ Lý vẫy tay hắn ra, tức giận nói: “Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”.

Tôi thường thức màn đối thoại trần ngập gian tình mờ ám khó tả của hai người họ, đang cười thâm trong bụng thì Tần Mạch đột ngột phá vỡ ảo tưởng của tôi: “Tôi chỉ muốn đi chơi cùng vị hôn thê của mình thôi, anh có ý kiến gì à?”.

Anh chàng họ Lý tròn mắt nhìn sang tôi: “Vị hôn thê?”.

Tôi thần nhiên đáp: “Giả đấy, gạt anh thôi, đừng tin lời anh ta”.

Cuối cùng Tần Mạch không thể nén nổi bức bối trong lòng nữa, lạnh lùng cau mày nói: “Hà Tịch, rốt cuộc em muốn giận dữ tới lúc nào nữa?”.

Một khi Tần Mạch đã lấy cái giọng dạy bảo ra nói chuyện với tôi thì tôi chẳng thể nén nổi mà sẵn giọng đốp lại hắn: “Nếu anh cho rằng tôi đang giận dữ thì xin lỗi anh nhé, anh Tần, cả đời này tôi không dừng lại nổi đâu”.

Anh chàng họ Lý đột ngột cắt ngang cuộc đối thoại của chúng tôi, nghiêm túc nhìn tôi: “Cô Hà, tôi nghĩ cô cần thời gian để giải quyết vấn đề riêng tư”.

Tôi gạt đầu: “Là như thế đấy”.

“Hôm nay xin được cáo từ trước”.

“Vâng”. Tôi đáp, “Anh Lý, xin lỗi anh”.

Anh ta cười khổ: “Xem như tôi làm bà mối đi”.

Tôi cúi đầu mỉm cười, chờ tiếng bước chân của anh ta dần mất hút mới thu lại nụ cười bên môi, Tần Mạch nhìn tôi, lạnh lùng cười mỉa: “Không phải em ghét phong cách ôn hòa nho nhã sao?”.

Tôi không để tâm tới hắn, cầm túi đứng dậy, dứt khoát bước ra khỏi nhà hàng. Tần Mạch gọi tôi mấy lần, thấy tôi không trả lời đành vừa bắt lực vừa bức bối đuổi theo sau.

Bên ngoài nhà hàng là một con đường dài rợp bóng cây.

Nơi này rất gần với công ty tôi, thi thoảng hết giờ làm lại chẳng có chuyện gì, tôi cũng thích tới đây đi dạo một mình, ngắm những bộ quần áo trong cửa hàng ở ven đường, mua ít đồ ăn vặt ở lề đường rồi thông thả về nhà. Nhưng lần nào cũng chỉ một mình tôi bước đi.

Tôi cứ ở phía trước đi đi dừng dừng, Tần Mạch cũng đi đi dừng dừng ở phía sau, theo bước chân tôi như hình với bóng.

Ánh nắng mùa xuân rất đẹp, làn gió ấm áp lướt qua, chồi non mới kết trên cành cây bên đường như những cánh hoa màu xanh rơi đầy vỉa hè.

Đôi môi tôi cũng không nén nổi mà vẽ lên một đường cong, trong một ngày ấm áp thế này, tôi dẫn theo Tần Mạch chẳng khác gì một cái đuôi đi khắp đường to ngõ nhỏ mình đã đi qua vô số lần trong hai năm qua. Lúc đầu tôi cứ nghe thấy tiếng điện thoại của hắn rung lên, bước chân lúc nào cũng nôn nóng, chẳng bao lâu sau, hắn như đã hạ quyết tâm, tắt máy, bước chân cũng theo đó mà bắt đầu trở nên thông thả, chậm rãi cùng tôi thả bộ trên con đường trải đầy ánh nắng.

Tôi dừng lại ở một quán ăn nhỏ, mua hai cốc trà buổi nóng, lúc quay người đi ra thì thuận tay đưa một cốc tới trước mặt Tần Mạch. Hắn ngẩn người một lúc, lại ngoảnh nhìn ra đằng sau, thấy chẳng có ai mới hỏi tôi một câu như không thể tin nổi:

“Cho tôi sao?”.

Tôi hừ một tiếng, làm bộ như chuẩn bị ném cốc trà buổi đi, hắn vội vàng giật lấy cốc trà, tức giận nói: “Em không thể nói cho rõ ràng được sao?”.

Tôi vẫn không để ý tới Tần Mạch, ngẩng đầu ưỡn ngực bước về phía trước. Tôi nhìn hình phản chiếu trên tấm gương trong cửa hàng nơi góc phố, người đàn ông lạnh lùng mặc vest đi giày da ở phía sau mình đang cầm một cốc trà buổi rảnh rỗi vui sướng tới nỗi chẳng biết làm thế nào.

Trái tim tôi phút chốc trở nên mềm yếu, tôi cúi đầu giấu đi nụ cười đang in trên bờ môi, bước nhanh rẽ qua góc phố.

Cứ đi đi ngắmgắmg, tôi chọn được một bộ quần áo trong cửa hàng, đang loay hoay trong phòng thử đồ thì mẹ già thành linh gọi điện tới truy sát, tôi hít sâu vào một hơi, chuẩn bị tâm lý xong xuôi mới dám nhận máy.

Không ngoài dự kiến, tôi vừa nhận điện thoại là bà làm nguyên một trận chửi bới, tôi thành thực ngoan ngoãn nghe hết, cuối cùng tóm được đúng lúc mẹ tôi ngừng lại, chêm vào một câu: “Mẹ yên tâm, lần này con rể của mẹ tuyệt đối sẽ không chạy đâu”.

Mẫu hậu đại nhân phát câu, gào lên: “Không chạy à? Mà đừng nghĩ là tao không nhìn thấy mà thì không biết mà gây ra chuyện gì nhé! Mà nói đi, thành thật khai báo, mà lại tốn bao nhiêu tiền để thuê cái thằng diễn viên quần chúng tới diễn chung với mà hả? Cái con ranh này mà không biết sốt ruột à! Mà nhìn thử xem mà bao nhiêu tuổi rồi, mà tưởng tìm được đối tượng như thế dễ lắm à? Sao mà không biết quý trọng chứ...”.

“Mẹ...”. Tôi thở dài, “Lần này là thật mà, con rể mẹ tìm tới tận cửa rồi”.

Mẹ tôi ngừng lại một hồi, có lẽ nghe giọng điệu của tôi không giống như nói dối, bèn hỏi lại: “Ai? Giờ ai còn chủ động mò tới mà hả?”.

“Mẹ quen anh ấy đấy”. Tôi cười đáp, “Hôm sau con dẫn về ẹ xem, quay vòng vòng ẹ ngắm”.

Mẹ nửa tin nửa ngờ căn dặn tôi một hồi rồi mới ngắt máy trong cả huyện nghi ngờ. Tôi thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng khá lên rất nhiều, tiếp tục thử quần áo.

Bộ váy này tôi rất thích, trong lòng khao khát muốn có, nhưng nhìn mác giá thì không khỏi lú lười. Nếu là bình thường, tôi chắc chắn sẽ sắm soi bới lông tìm vết bộ váy này một hồi, sau đó tự thuyết phục mình bỏ đi, nhưng hôm nay thì không phải một mình tôi nữa.

Ra khỏi phòng thử quần áo, tôi nhìn về phía người đàn ông cầm cốc trà buổi còn đang lưỡng lự xem liệu có nên uống hay không, chìa tay ra như chuyện đương nhiên.

Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt cảnh giác, giữ rít lấy cốc trà rồi lùi lại một bước, sau đó cau mày, mặt mày nghiêm túc nói với tôi: “Của tôi mà”.

Tôi cố nén lại nụ cười chế giễu hành vi trẻ con tội nghiệp của hắn, cuối cùng lên tiếng nói: “Tôi mua nước cho anh rồi, có qua có lại, anh mua bộ váy này cho tôi đi”. Cô bé bán hàng ở bên cạnh nghe thấy thì không khỏi phì cười.

Tần Mạch nghe tôi nói vậy, biết tôi không muốn giành cốc trà ấy cũng có chút bất ngờ, hắn đành hắng một tiếng, nhưng vẫn dứt khoát móc ví tiền ra, rút thẻ đưa cho tôi.

Tôi thần nhiên quẹt thẻ của hắn không hề khách sáo, rồi nhét lại vào trong túi mình.

Chiều hôm đó, tôi mua không ít đồ, quẹt thẻ của Tần Mạch, còn đồ thì cứ nhét vào trong tay hắn, để hắn làm cu li, bắt nạt hắn triệt để một lần. Hắn chẳng cự nự gì, để mặc cho tôi hành hạ... trừ việc không để tôi chạm vào cốc trà của mình.

Dạo phố tới khi mệt, tôi thấy trời cũng đã nhá nhem, bèn tìm một chỗ ăn cơm.

Vào nhà hàng, Tần Mạch thần nhiên muốn ngồi cùng một bàn với tôi, nhưng tôi chỉ chỉ qua chỗ phía sau mình nói: “Chúng ta chẳng có quan hệ gì cả, anh đừng ngồi chung với tôi, ra kia mà ngồi”.

Hắn lập tức nhú mày, nói: “Hà Tịch, đừng khiêu chiến với sự nhẫn nại của tôi”.

Tôi khoanh tay ngồi trên ghế, ung dung nhìn hắn: “Tôi nói sai à? Thế anh Tần, anh nói thử xem mối quan hệ hiện giờ của chúng ta là gì đi, không phải đã chia tay nhau từ hai năm trước rồi à? Tôi còn nhớ đó là tự anh nói ra mà”.

Sắc mặt Tần Mạch trở nên khó coi, túi giấy bị bóp vang lên tiếng lạo xạo, “Hôm nay em để tôi cùng đi dạo phố cả một ngày với em, hóa ra trong lòng vẫn còn ghi hận...”.

“Tôi không để anh đi cùng”. Tôi hồ hững nói, “Mua đồ là quẹt thẻ của anh, cũng là tự anh xách suốt quãng đường, nếu muốn thì anh cứ cầm về đi. Giờ nếu anh muốn ăn cơm thì cứ tìm đại chỗ nào đó mà ngồi là được rồi, trừ chỗ này của tôi ra. Nếu không muốn ăn thì anh có thể đi”.

Có lẽ chưa bao giờ nhìn thấy bộ mặt trơ trẽn như thế này của tôi, hoặc có lẽ chưa bao giờ bị ầm ỨC như thế trước mặt tôi, Tần Mạch nheo mắt lại: “Hà Tịch, rốt cuộc hôm nay em làm những việc như thế là có ý gì?”.

Tôi cười nói: “Tôi nên hỏi anh Tần, hôm nay anh làm những việc như thế là có ý gì mới phải. Không phải anh đã vô tư thả cho tôi đi từ lâu rồi sao, anh đã cho tôi hai năm tự do, sao không ban ơn thêm, để cả đời này của tôi được tự do đi, giờ anh trở về như thế, xồng xộc lao tới xuất hiện trước mặt tôi, là muốn quấy rối cuộc sống của ai hả?”. Phần đầu tôi nói là trêu chọc, càng về sau, giọng điệu càng nghiêm túc.

Tần Mạch nghe xong mấy câu chất vấn của tôi, lẳng lặng xách một đồng túi ngồi vào chỗ phía sau.

Tôi và hắn ngồi quay lưng lại với nhau, chỉ cách nhau hai lưng ghế mà thôi.

Tôi gọi món, nghe Tần Mạch ở phía sau nói muốn một phần giống của tôi. Lúc ăn cơm, nhân viên phục vụ bê một đĩa chuối rán ngào đường lên trước, tôi thở dài nói với khoảng không trước mặt: “Có người đã đi rồi, chỉ vì một lý do rất đơn giản nhưng đã vứt lại rất nhiều tình cảm mà không chịu trách nhiệm, chỉ giống như những sợi tơ đường dai dẳng không đứt của món chuối rán này, dai dẳng làm lòng người ta khó chịu”.

Cô bé phục vụ nhìn tôi kỳ lạ, nhìn một hồi mới tiếp tục đưa món lên cho tôi. Cô ta bưng lên một tô canh sườn, tôi lại nói: “Có người đã về rồi, mà tới một lý do đơn giản cũng không có, mở miệng ra đóng miệng lại là muốn làm lại từ đầu. Cứ như bát canh này, múc một thìa xong thì cứ nghĩ là không có gì thay đổi, nhưng không biết trong đó thật sự đã mất đi thứ gì đó rồi”.

Cô bé kia cẩn thận hỏi tôi: “Thưa chị, chị có ý kiến gì với các món ăn của chúng tôi sao ạ?”.

“Không có gì”. Tôi cười, “Món salad cô vừa đưa lên khá được. Như phụ nữ vậy, được người ta nhớ ra thì đùa giỡn mấy cái, nếu người ta quên mất thì bị vứt vào trong góc, không chút đoái hoài”.

Cô phục vụ gian nan mỉm cười, bê món lên xong lập tức rời khỏi chỗ tôi như chạy trốn.

Tôi ăn xong bữa cơm trong tâm trạng vui vẻ, sau đó thông thả đi bộ về nhà. Tần Mạch vẫn ngoan ngoãn xách đồ đi theo sau tôi, thế nhưng khoảng cách rõ ràng là đã xa hơn lúc trước một chút. Tôi cũng chẳng rảnh mà suy nghĩ tới tâm tư của hắn, suốt quãng đường chỉ tính toán xem lát nữa có nên chịu đựng đau chân mà đi dạo phố chút nữa không, không phải khi nào cũng có thể gặp được lúc Tần Mạch tốt tính chịu khó chịu khổ như thế này.

Nhưng nghĩ ra thì hắn là hắn vừa xuất viện chưa được bao lâu, không chịu được kiểu hành hạ như thế của tôi, tôi vẫn mềm lòng mà về nhà thôi.

Đi tới dưới nhà, tôi ngoái đầu lại nhìn Tần Mạch, hắn xách khá nhiều đồ, cũng đang nhìn tôi chăm chăm, sắc mặt dưới ánh đèn đường không rõ ràng, chẳng biết đang nghĩ những gì. Tôi giả vờ hỏi thăm: “Mấy thứ này anh muốn cầm về hay muốn tặng cho tôi?”.

Im lặng một lát, hắn đáp: “Tôi xách lên nhà giúp em”.

Tôi đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Móc chìa khóa ra mở cửa, tôi nhận lấy đồ từ tay Tần Mạch, không để hắn vào nhà đã định đóng cửa.

Hắn giữ cửa lại không để tôi đóng, tôi lạ lùng nhìn hắn, hắn lưỡng lự rất lâu mới khó khăn nặn ra một câu: “Xin lỗi em”.

Tôi chợt ngừng thở, trái tim đang đập trong lồng ngực không khỏi từ từ tăng tốc.

Hắn thở dài một tiếng, nói lời xin lỗi vô cùng cứng nhắc: “Để em buồn... là lỗi của tôi, xin lỗi em”.

Tôi cup mắt xuống nhìn cốc trà buổi đã nguội ngắt mà hắn vẫn cầm như bảo bối, cố ép mình bình ổn lại nhịp thở, không để lộ niềm vui sướng ra quá sớm: “Thế thì sao? Không phải chúng ta đã chia tay rồi sao?”.

“Tôi hối hận”. Hắn thừa nhận như tên vô lại, “Tôi đã hối hận, vô cùng hối hận...”.

Tôi hít sâu vào một hơi, đặt hết đồng hồ ở huyền quan. Tần Mạch cẩn thận quan sát nét mặt của tôi, đột nhiên nghiêm túc nói: “Không được đánh vào mặt”.

Thấy bộ dạng không sợ chết của hắn, tôi cũng không nén nổi ý cười trên môi, nở nụ cười xán lạn.

Tần Mạch chợt ngăn người.

Tôi choàng hai tay ôm cổ Tần Mạch, rồi dán môi mình lên môi hắn. Hắn như bị giật mình, đôi môi khẽ mở ra, tôi dễ dàng luồn lưỡi xâm nhập vào lãnh địa của hắn, trêu chọc, khẽ cắn, trước khi hắn kịp phản ứng lại thì rút lui một cách lý trí, hôn lên khóe môi, nhẹ nhàng cọ lên làn da hắn, nói: “Nếu anh nói sớm một chút thì tốt biết bao, rõ ràng anh chỉ cần nói một câu xin lỗi là em sẽ tha thứ cho anh. Cái đồ kiêu ngạo trong ngoài bất nhất này”.

Hắn ngẩn ra một lát, rồi nhìn thẳng vào tôi nói lại lần nữa: “Hà Tịch, xin lỗi em”.

Tôi gật đầu: “Ừ”.

“Xin lỗi em”.

“Em nghe thấy rồi”.

“Em tha thứ cho anh một lần nữa đi”.

Tôi thấy lạ: “Không phải lúc này em đã nói rõ ràng rồi sao, em đã tha thứ cho anh rồi”.

“Không phải như thế”. Hắn nói, “Em phải phối hợp động tác cơ”.

Đôi môi ấm nóng lại chạm vào nhau, lần này hắn chiếm quyền chủ động, một tay thô lỗ ôm lấy eo tôi, mạnh mẽ đoạt lấy.

Thế rồi khi chúng tôi đều đã hôn tới mức có chút ham muốn, Tần Mạch hơi tách đôi môi đang quấn quýt lấy nhau ra, ghé vào tai tôi, khàn khàn nói: “Sau này mỗi ngày anh đều nói xin lỗi với em, được không?”.

Tôi nhận ra được ý tứ sau câu nói ấy, mặt hơi nóng lên: “Nói hay không là chuyện của anh, tha thứ hay không là chuyện của em”.

Hắn nghiêm túc nói: “Hà Tịch, anh nghĩ, chúng ta nên thảo luận thấu đáo vấn đề này một chút”.

Vào nhà, đóng cửa, rồi sau đó là cảnh tượng quay cuồng. Chúng tôi cùng thảo luận thấu đáo triệt để toàn bộ vấn đề này một phen, rất thấu đáo...

Tối hôm đó, chú chó kiêu ngạo trong ngoài bất nhất đã được tha thứ, bản tính lang sói trong mình lại rục rịch không an phận mà chui ra ngoài, thay đổi luôn bộ dạng trung thành ấm ức ban ngày, ôm riết lấy tôi, gần như gặm tôi sạch sẽ, nóng vội, gấp gáp... ngay trên ghế sofa nhà tôi.

Tối tận khi tôi mê man chìm vào giấc ngủ, bên tai vẫn quanh quẩn tiếng da thịt chạm vào nhau cùng tiếng gọi khe khẽ của hắn. Khàn khàn, gợi cảm, khiến người ta mê muội.

“Hà Tịch, Hà Tịch...”.

Như mãi mãi không ngừng gọi.

Sáng sớm, tôi mở mắt ra, ánh nắng xuyên qua khe hở từ tấm rèm cửa sổ chưa được kéo kín, tràn vào phòng ngủ, sưởi ấm căn phòng. Người bên cạnh vẫn đang ngủ say, tiếng thở đều đặn, giữa chân mày không còn vẻ lạnh lùng và kiêu ngạo thường lệ, trái lại còn để lộ ra mấy phần ung dung bình thản.

Tôi chợt nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ, dường như tôi cứ nhìn như thế này là có thể mãi mãi ngắm gương mặt khi ngủ của hắn cho đến một ngày cả hai chúng tôi cùng không mở mắt ra được nữa.

Như thế cũng không tồi.

Thế nhưng, sẽ có một ngày như thế sao?

Ý nghĩ này chợt thoáng qua, trong lòng tôi vẫn có chút sợ hãi không biết tương lai sẽ như thế nào. Tôi cứ ở bên hắn thế này, toàn tâm toàn ý ở bên nhau, giờ thì hắn nghiêm túc, nhưng sau này thì sao? Chúng tôi liệu có vì hôn nhân mà đối mặt ở tòa án không, liệu có bị khuất phục trước những chuyện vụn vặt dầu gạo

mắm muối trong cuộc sống không, liệu có bởi thời gian ở bên nhau quá lâu mà tình cảm cạn khô, không còn rung động nữa không...

Nếu có một ngày như thế, tình cảm hiện giờ của chúng tôi nên đi về nơi đâu?

Tôi đang nghĩ ngợi lung tung, hàng mi dày kia đã khẽ rung lên, như thể hắt sắp tỉnh dậy.

Nghe nói khi con người ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê thì sẽ khó che giấu được nội tâm mình nhất... Tôi cầm lấy tay Tần Mạch ở trong chăn, nghiêm túc hỏi hắn: “Tần Mạch, nếu có một ngày chúng ta ghét đối phương thì làm thế nào?”.

“Mơ phải cái gì linh tinh rồi”. Hắn mơ màng đáp một tiếng, mấy giây sau chợt mở choàng mắt, cau mày nhìn tôi, nghiêm túc hỏi: “Em ghét anh à?”.

Tôi há miệng ra còn chưa kịp biện giải ینh thì hắn đã lạnh nhạt nói: “Dù sao cũng đã bị anh ăn sạch sành sanh rồi, tốt nhất là em cắt hết mấy ý nghĩ kỳ quặc đó lại cho anh ngay, tối qua đã nói xong xuôi rồi, cả đời này em đừng nghĩ tới chuyện chạy ra ngoài nữa”.

“Chúng ta nói xong xuôi hồi nào thế? Chúng ta đã nói gì à?”.

Tần Mạch hơi nheo mắt lại: “Cô Hà à, xem ra tối qua chúng ta nói chuyện vẫn chưa đủ thấu đáo”.

Tôi sờ lên cái eo nhưng nhức của mình, bất giác tránh ra phía sau: “Anh đủ rồi nha...”.

Hắn cong môi mỉm cười, vẻ mặt quyến rũ tới chết người: “Những lúc này sao cô Hà lại có thể nói với đàn ông mấy câu như ‘đủ rồi’ chứ...”.

Tối qua ở trên sofa, rốt cuộc thì hôm nay cũng tìm được đúng nơi, nhưng mà thời gian cách nhau quá gần!

Khi hơi thở của tôi và Tần Mạch lại quấn quýt lấy nhau lần nữa, khi tôi ai oán kêu khổ và hắn đắc ý cười khê, tôi mới biết, hóa ra vận động lúc sáng sớm luôn khiến một vài người sáng khoái tinh thần, và khiến một vài người cạn hết sức lực.

Cuối cùng, tôi duỗi thẳng ngón chân, đầu óc trống rỗng, ôm siết lấy lưng hắn, tựa như cả thế giới này chỉ có thể dựa vào hắn. Tần Mạch khàn khàn nói bên tai tôi: “Hà Tịch, anh không phòng tránh, em cũng đừng uống thuốc”.

“Hãy lấy anh đi”.

Làm cô Tần...

Ngồi trước bàn làm việc của mình, tôi lại thất thần. Nhớ tới hôm Tần Mạch bị tôi phát câu lên đá ra khỏi cửa, gân xanh trên trán tôi lại nhảy ra.

Làm gì có người đàn ông nào cầu hôn vào lúc như thế chứ? Trừ cái tên Tần Mạch ra thì còn ai làm được!

Mẹ kiếp, anh thật chẳng lãng mạn tẹo nào!

Không có hoa hồng vang đỏ, không có bữa tối dưới ánh nến, tới nhẵn cầu hôn cơ bản nhất cũng không cầm ra cho tôi xem! Thú tính bộc phát thỏa mãn xong thì cầu hôn, anh cho rằng đây là thế giới động vật, làm xong thì đẻ trứng sinh con, sau đó cùng sống với nhau hết đời à?

Thật đúng là tên đàn ông không có chỉ số thông minh trong tình ái.

Tôi bực bội đặt mạnh con chuột trong tay sang một bên, nghĩ thầm, quả nhiên không nên tha thứ cho Tần Mạch dễ dàng như thế, đáng lẽ phải hành hạ hắn thêm vài năm nữa, chờ tới khi tôi sáng khoái thoải mái rồi hẵng cho hắn nếm chút ngon ngọt...

Đúng lúc này Tạ Bất Đình tình cờ đi ngang qua chỗ tôi, thấy tôi đập chuột bèn quay lại hỏi thăm: “Tiểu Hà, cô có chuyện gì không vừa ý à?”.

Tôi vội vàng nặn ra một nụ cười, đáp: “Đâu có ạ, không phải vì mấy hôm trước Tiểu Vương đi rồi sao, công việc ở chỗ tôi hơi căng, muốn kiếm ai đó tới giúp”. Dù công việc không căng thì tôi cũng muốn tìm người tới phụ giúp, không thì làm gì có thời gian mà đi gây sự với Tần Mạch.

Tạ Bất Đình nghe xong bèn gật gật đầu: “Dạo này công ty hơi thiếu người, hay cô tới phòng nhân sự điều hai thực tập sinh tới đi? Hay là cô đã tự chọn được người nào rồi?”.

Trong lòng tôi đang cân nhắc sao hôm nay Tạ Bất Đình lại hòa nhã với mình như thế, không phải có chuyện gì khổ sai muốn bắt mình làm đấy chứ. Nhưng nghe nữa sau câu nói của ông ta, suy nghĩ của tôi liền bị xóa sạch, trong đầu chợt lóe lên bóng dáng của Phương Đình, lúc này chắc cô bé ấy đang chạy khắp nơi tìm chỗ thực tập.

Dù trước đây tôi đã cho Phương Đình số điện thoại, nhưng trong lòng cô bé cũng có tự trọng, chưa bao giờ gọi nhờ tôi giúp đỡ điều gì, giờ lại vừa lúc tôi cũng đang thiếu người, bảo cô bé chăm chỉ nghiêm túc ấy tới làm thực tập cũng thích hợp.

“Tôi đã chọn được người rồi, tổng giám đốc Tạ cứ để tôi hỏi người ta trước đã”.

Tạ Bất Đình gật đầu nhắc chân dậm đi, tôi kiềm chế một lát cuối cùng cũng không kiềm được mà nhỏ giọng hỏi: “Tổng giám đốc Tạ... hôm nay tâm trạng của ông rất tốt hả?”.

Tạ Bất Đình cười đáp: “Dạo này Tiểu Hà làm việc rất tốt, bên khách hàng đặc biệt gọi điện tới khen cô. Không ngờ cô vẫn là người khiêm tốn như thế, trước bảo cô nhận trang trí cho căn hộ ấy thì cô sống chết không chịu, giờ không phải đã làm rất tốt rồi đó sao, làm việc chăm chỉ nhé”.

Căn hộ nào nhỉ...

Tôi nhìn Tạ Bất Đình sai bước vào phòng giám đốc, trong đầu hoang mang.

Gọi điện cho Phương Đình, hẹn thời gian để cô bé tới công ty xong, tôi bèn chăm chỉ ngồi trước bàn làm việc vẽ thiết kế, vẽ được một hồi, cuối cùng tôi cũng nhớ ra căn hộ mà Tạ Bất Đình nhắc tới - là căn hộ Tần Mạch mới mua sau khi về nước, khi ấy tôi không chịu nhận hợp đồng, thậm chí còn tranh cãi một trận ầm ĩ với Tạ Bất Đình, sau đó mới có chuyện chị Lâm.

Nhưng đến giờ tôi vẫn chưa hề nhìn thấy căn hộ kia...

Đang tính toán xem Tần Mạch làm thế là có ý gì thì di động đột ngột đổ chuông, nhìn hai chữ “Cầm Thú” đang nhấp nháy, dù chẳng hề biết tại sao hẳn lại gọi cuộc điện thoại này, nhưng khóe miệng tôi vẫn dễ dàng cong lên.

Tôi nhận điện thoại, đằng hắng một tiếng, giả vờ thờ ơ lạnh nhạt hỏi: “Sao thế?”.

“Tối thứ sáu em có rảnh không?”.

Tôi nhìn lịch để bàn cạnh máy tính, phía dưới vốn có một dòng chữ màu đen viết: Bấy giờ gặp mặt khách hàng ở XX. Tôi nghĩ một lát, rút cây bút màu đỏ ra thẳng tay gạch luôn mấy nét, sau đó vẽ một trái tim be bé màu đỏ ở bên cạnh: “Không có việc gì cả, sao thế?”.

Dường như tâm trạng của Tần Mạch cực kỳ tốt, hẳn hơi cao giọng: “Hà Tịch, em còn nhớ trước đây anh đã từng nói với em, anh nhớ hai món nợ giùm em không?”.

“Nhớ mang máng”. Một lần là tôi giúp khi hẳn bị đánh, thế là liên lụy cùng bị đánh luôn, một lần là tôi đỡ rượu giùm hẳn, hôm sau thì bị cảm nặng.

“Thứ sáu đi dự một bữa tiệc nhé, anh đã tính nợ rõ ràng giúp em rồi, có muốn tới xem kịch không?”.

Hai mắt tôi chợt sáng lên: “Kịch hay à?”.

“Tần Thị đảm bảo chất lượng”. Hẳn vui vẻ nói đùa với tôi.

“Được rồi”. Tôi nói, “Anh đã thành tâm mời như thế thì em đành miễn cưỡng tới xem một tý thôi đấy”.

Nói xong, tôi định cúp máy thì Tần Mạch đang im lặng ở bên kia chợt gọi tôi lại, nhẹ giọng nói: “Tối nay cùng đi ăn nhé em”.

“Không phải vừa hẹn thứ sáu gặp nhau sao, tối nay em...”.

“Tiểu thư Hà ơi, anh nhớ em mà”. Tần Mạch nói, “Tương tư khó dứt”.

Mấy hôm nay hắn nói xin lỗi tôi, thừa nhận đã hối hận, thẳng thừng nói nhớ nhưng, khi một người đàn ông như Tần Mạch chịu bỏ sự đề phòng và kiêu ngạo trong trái tim mình xuống để nhường đường cho ái tình, tôi nghĩ, tôi không thể từ chối được, dù là bất cứ chuyện gì.

“Nếu em bận thì chuyển về nhà anh đi”. Tần Mạch nói, “Hà Tịch, ít nhất cũng để anh được nhìn thấy em mỗi ngày chứ”.

Tôi im lặng rất lâu, cuối cùng thở dài một tiếng: “Tần Mạch, anh thật đáng xấu hổ, rõ ràng biết em khó chống cự được chiến thuật dụ dỗ nhất mà... anh lại đọc được chiêu này trong mấy quyển sách không hợp với trẻ con đó đây à?”.

Bên kia cũng im lặng, rồi hắng giọng một tiếng, giọng Tần Mạch lại trở lại bình thường, mang theo chút lạnh nhạt trời sinh: “Rõ ràng lắm à? Hình như lần nào em cũng có thể nhận ra được”.

“Anh học hành chăm chỉ quá đấy!”.

“Được rồi”. Thái độ của hắn như thể nhân nhượng cho êm, “Tối nay anh tới đón em”.

Tôi thầm cân nhắc đôi chút, hỏi: “Anh lại muốn cầu hôn em hả? Nếu là thế thì tối nay em muốn thấy nhẫn kim cương, hoa hồng và bữa tối dưới ánh nến”.

Tần Mạch lập tức khinh bỉ: “Hà Tịch, em thật tầm thường”.

“Không tặng à? Thế tối nay em đi tìm người khác là được”.

“Tiểu thư Hà à, không phải lần trước tặng nhẫn em không thèm sao?”. Tần Mạch ai oán nói có chút ầm ức, “Đập một cái bay xa tuốt luôn”.

Tôi khựng lại, “Sau đó... anh không tìm được à?”.

“Ừ”.

Tôi nóng ruột: “Thế anh không biết đường tìm lại cẩn thận à? Đã tìm ở mấy góc ngách xó xỉnh chưa?”.

Tần Mạch cười khe khẽ: “Giờ thì cuống cuồng lên rồi, hồi đó vùng tay đánh rơi sao không có chút chần chừ nào vậy? Dù sao cũng chỉ là một chiếc nhẫn thôi, mua lại là được...”.

Lúc này tôi chỉ hận không thể chặt tay mình đi, nhẫn kim cương, nhẫn kim cương đó, là chiếc nhẫn kim cương lần đầu tiên trong đời có người tặng tôi đó! Tôi nói: “Tối nay chúng ta không đi ăn nữa, anh tới đón em, chúng ta về tìm nhẫn”.

Tối hôm ấy tôi và Tần Mạch lật tung cả nhà lên.

Lúc đầu tôi còn nghĩ rằng Tần Mạch chỉ đang lừa tôi, nhưng cuối cùng đành chấp nhận sự thực là không tìm được. Tôi cực kỳ hối hận, mặt mày ủ ê ngồi trên ghế sofa nhìn tay phải mình, hận không thể chặt cho nó một nhát.

Nhưng Tần Mạch thì không lo lắng nhiều như tôi, bình tĩnh thản nhiên xem thời sự, vừa xem vừa nói, không tìm được thì thôi, mua cái tốt hơn là được rồi.

Nhớ lại lúc đó Tần Mạch bị tôi gạt tay ra, vẻ mặt của hắn khó coi như thế, nhất định trong lòng còn buồn hơn tôi bây giờ nhiều lần, tôi thấy thương, chủ động ngồi lên chân Tần Mạch rồi ôm lấy cổ hắn, thở dài thành tiếng: “Anh nói xem, sao khi ấy em lại xúc động thế kia chứ, em xúc động cái quái gì thế không biết”.

Tôi nghĩ thầm, dù có đối đầu với anh cũng tuyệt đối không nên đối đầu với tiền, thứ đó là kim cương, kim cương hàng thật giá thật đó! Bán đi được giá lắm...

Tần Mạch đâu biết những suy nghĩ trong lòng tôi, lần đầu tiên thấy tôi chủ động ôm ấp yêu thương, hắn vô cùng kinh ngạc, cứ ngồi ngẩn ra bất động chừng hai, ba phút, ngờ ngác mãi mới phản ứng lại được, ôm lấy eo tôi, để mặc tôi mè nheo lắm bầm.

Ôm ấp thỏa thuê hồi lâu, Tần Mạch ảo não trách móc: “Sớm biết mất nhẫn kim cương em sẽ ngoan ngoãn như thế, thì anh đã mua thêm mấy cái nữa rồi”.

Dù khi ấy tôi có bò ra cười nhạo câu này của hắn vừa khoe khoang vừa vớ vẩn, nhưng trong lòng vẫn không nén nổi cảm giác ngọt ngào.

Sau đó chuyện chiếc nhẫn kim cương kết thúc không rõ ràng như thế.

Thứ năm, khi Phương Đình tới gặp tôi còn mang theo một cậu bạn học, tuổi tác cũng sần sần nhau, trông rất sáng sủa đẹp trai.

“Chị”. Cô bé có chút ngượng ngùng, “Đây là Châu Nghị, lớp trưởng lớp em, gần đây bạn ấy cũng đang tìm nơi thực tập...”.

Tôi hiểu ý của cô bé, nghĩ lại lời Tạ Bất Đình nói hôm đó, dù sao ông ta cũng bảo công ty đang thiếu người, tôi dẫn thêm một thực tập sinh nữa cũng chẳng có chuyện gì to tát, nhưng cũng không thể dễ dàng để cậu nhóc này vào như thế được, tôi nói: “Ừ, cứ làm mấy ngày trước thử xem đã”.

Phương Đình mỉm cười: “Cảm ơn chị! Lớp trưởng bọn em tài giỏi lắm, kỳ nào cũng giành được học bổng của trường em đấy”.

Tôi cũng cười cười, trong lòng thì chẳng ý kiến gì, ba thứ học bổng ở đại học thì có mấy công ty thật sự xem trọng chứ, dấu sao học bổng cũng chỉ có thể chứng minh quá khứ, còn thứ công ty cần lại là tương lai.

Cậu nhóc kia cũng vui vẻ cười: “Cảm ơn chị Hà, em nhất định sẽ cố gắng hết mình!”.

Lúc đấy tôi nghĩ, chẳng qua chỉ là vị trí thực tập sinh thôi mà, cứ để cậu ta vào cũng được, nhưng nếu tôi biết sau này sẽ xảy ra chuyện như thế, có lẽ hôm ấy có nói gì tôi cũng sẽ không để cậu ta bước vào công ty.

Tối thứ sáu, tôi và Tần Mạch cùng đi dự bữa tiệc có chút tính chất báo thù.

Chủ nhân của bữa tiệc này không phải Tần Mạch, mà là tổng giám đốc của công ty nào đó có quan hệ mật thiết với chính quyền, khi tôi và Tần Mạch khoác tay nhau tiến vào thì bữa tiệc đã bắt đầu tới phân nửa rồi, tôi ngoài mặt thì cười, nhưng âm thầm bấu lên cánh tay Tần Mạch: “Đều tại anh cả!”.

Tần Mạch vui vẻ để tôi bấm một cái chẳng đau chẳng ngứa, so với thứ hôm nay hắn lấy được trước khi ra ngoài thì bấm nhiều đây thực sự chẳng ăn nhằm gì, hắn nở nụ cười dịu dàng hiem hơi ở trước mặt đám đông, hạ giọng nói với tôi: “Cũng nhờ tiểu thư Hà hợp tác tốt mới đúng chứ”.

Hai má chột đỏ bừng lên, tôi cảm lý rượu, cúi gầm mặt không nói gì nữa.

Kiểu tiệc tùng xã giao này phần lớn là các cuộc nói chuyện làm quen vô vị, chờ mãi chẳng thấy màn kịch hay mà Tần Mạch nói sẽ kéo màn, tôi có chút nóng ruột, đang định bảo về thì Tần Mạch bất chợt âm thầm bóp tay tôi, tôi nhìn theo ánh mắt hắn về phía cửa, đúng lúc thấy một ông già trung niên hói đầu tai to mặt béo mồ hôi nhễ nhại đang đi theo sau một người đàn ông khác, gật đầu cúi người chẳng biết đang nói những gì.

Tôi cau mày: “Trông người này quen quen”.

“Ừ, quen là phải, trưởng ban Châu Tăng ở cục Thuế, hồi đó em đã gặp lão ta trên bàn rượu, nếu không có lão ta, chắc em cũng không bị say bí tỉ như thế. Hai năm trước, người ném nhiều đá vào Tần Thị nhất chính là lão ta, mấy tay du côn hồi đó có lẽ cũng có can hệ tới lão ta. Tính ra, người này chắc là kẻ thù lớn nhất của anh”.

Tôi thấy lạ: “Giờ lão ta đang làm gì?”.

“Chuyện tham ô nhận hối lộ bị phanh phui, thừa lúc cái kim trong bọc còn chưa lòi ra thì vội vàng nịnh nọt cấp trên”.

“Đã như thế thì chẳng phải lão ta sẽ bình an vô sự à?”.

Trong giọng Tần Mạch có chút ý cười: “Tiểu thư Hà ơi, anh mời em tới xem kịch cơ mà”.

“Anh đã làm gì hả?”.

“Anh chẳng qua chỉ giúp viện Kiểm sát thu thập ít chứng cứ tham ô nhận hối lộ của lão ta thôi”. Tần Mạch nói, “Đây là những hình phạt về mặt luật pháp mà lão ta đáng phải nhận”.

Tần Mạch vừa nói dứt lời, mấy người đàn ông mặc vest đi giày da đột ngột bước vào bữa tiệc, đưa mắt tìm kiếm khắp hội trường, rồi lập tức dừng lại ở trưởng ban Châu, mấy người kia bước tới, rút thẻ kiểm soát viên, sau đó định dẫn trưởng ban Châu ra ngoài.

Trưởng ban Châu tai to mặt béo sợ tới nỗi mặt mày tái nhợt, mồ hôi trên mặt cứ tuôn ra ào ào, cuối cùng cũng bất lực bị dẫn đi trong ánh mắt của những nhân vật nổi tiếng ở các giới.

Trước khi ra ngoài, trưởng ban Châu trợn trừng mắt căm hận nhìn về phía chúng tôi, Tần Mạch ở xa nâng ly lên rồi ngửa đầu dốc cạn nước trái cây trong ấy. Hắn mím môi nói: “Hà Tịch, lúc này em nên đưa vang đỏ cho anh mới phải”.

Tôi lạnh lùng hừ một tiếng: “Nếu anh muốn đi bệnh viện thì em đâm anh một cú cho nhanh”.

Tần Mạch vui vẻ thở dài: “Chua ngoa”.

Tôi bĩu môi, bình luận về màn kịch của Tần Mạch hôm nay: “Tần Mạch, anh sắp xếp vở này chán quá, chẳng có kịch tính gì hết”.

“Tiểu thư Hà ơi, tiểu thư còn mong thế nào đây? Thất bại trong sự nghiệp đã đủ để hạ gục một người đàn ông rồi, người ở tuổi như lão ta, vào tù bóc lột xong thì chẳng thế nào làm lại cuộc đời được nữa, em không nhận ra sao, anh đã khiến cuộc đời của lão ta sụp đổ trong nháy mắt”.

Tôi nhún vai: “Em thích tìm một góc tối cho lão ta một dao hơn là để pháp luật trừng trị như thế này. Có lẽ đó là điểm khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ”.

Tôi vốn cứ nghĩ chuyện này sẽ kết thúc ở đó. Cuộc sống cứ bình lặng trôi qua sau khi tôi và Tần Mạch đã ổn định tình cảm. Tôi nghiêm túc nhận hợp đồng trang trí căn hộ mới của Tần Mạch, cẩn thận nghiêm túc hơn bất cứ hợp đồng nào.

Trong mắt tôi, căn hộ này đương nhiên sẽ trở thành ngôi nhà tương lai của tôi và Tần Mạch, tôi sẽ trở thành nữ chủ nhân của nó, đây còn là căn hộ đầu tiên tôi trang trí để bản thân được vào ở, trong lòng khó tránh khỏi kích động chờ mong, hy vọng mỗi chi tiết đều làm tới mức tốt nhất.

Nhưng lại khổ cho Phương Đình và Châu Nghị, hai đứa vừa mới bắt đầu thực tập, đối mặt với công việc yêu cầu cao, cường độ mạnh có chút không quen, đặc biệt là Châu Nghị, không biết sao ngày nào cũng có vẻ hoảng hốt bất an, nhưng cũng may mà hai đứa đều là những đứa nhóc vô cùng nghiêm túc, thường không bỏ sót những việc mà tôi đã dặn dò.

Hiệu quả sau khi trang trí căn hộ xong cực kỳ tốt, tôi không kìm nổi ý nghĩ muốn kéo Tần Mạch tới xem thử, muốn nghe tiếng kêu kinh ngạc và lời khen ngợi của hắn, điều này có lẽ còn có thể khiến tôi vui hơn việc Tần Mạch thưởng cho tôi số tiền gấp năm mươi lần. Trong đầu tôi chỉ chạy qua chạy lại hai câu: Mình có chồng rồi, mình có ngôi nhà của mình rồi.

Chủ nhật, Tần Mạch bỏ thời gian tới xem căn hộ, đúng lúc chỉ có tôi và Châu Nghị là đang bận việc, nghe thấy tiếng còi xe ở bên ngoài, tôi bèn phấn khởi chạy ra ngoài xem, kéo Tần Mạch vào dạo một vòng chung quanh nhà, ra lệnh: “Nói thích đi”.

“Ừ, cũng được đấy”.

Tôi cau mày: “Nói thích mà!”.

Tần Mạch bật cười: “Được rồi, thích”.

Lúc này tôi mới thỏa mãn mà khoác cánh tay hắn, giới thiệu cho hắn từng chút một, em muốn đặt cái gì ở đây, bày cái gì ở đó, dù nói thế nào thì Tần Mạch cũng chỉ có một từ “được”, lúc đầu tôi còn định mắng hắn không đưa ra ý kiến nào khác, nhưng nghĩ lại, ý kiến hắn đưa ra giống của tôi thì tiếp thu, nếu không giống thì cứ lờ đi, hắn đề nghị cũng vô ích, tôi bèn dứt khoát tự quyết mọi việc.

Vừa xem vừa nói lên tới tầng hai, Châu Nghị đang cầm thước cuộn bước ra từ trong phòng ngủ, cậu ta cười cười với tôi: “Chị Hà, chồng chị...”. Cậu ta liếc nhìn Tần Mạch một cái rồi im bặt.

Tôi thấy lạ nhìn Châu Nghị đột ngột sưng ra, lại quay đầu nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Tần Mạch, kéo Tần Mạch ra phía sau, nhìn Châu Nghị đề phòng: “Chẳng lẽ cậu nảy sinh thứ tình cảm gì không nên có với chồng chị hả?”

Vừa nói câu này, nét mặt Tần Mạch đã dịu xuống, Châu Nghị cũng kéo miệng ra, cười khổ nói: “Chị Hà, em... em tự dưng có chút chuyện, em đi trước đây”.

Nói xong cậu ta cũng chẳng chờ tôi gạt đầu đồng ý mà chạy thẳng ra ngoài.

Tôi ngoái đầu lại nhìn Tần Mạch: “Chẳng lẽ trước đây anh đã làm chuyện gì không nên làm với người ta?”.

Tần Mạch nhếch môi lên lạnh nhạt cười: “Có lẽ đã làm rồi”.

Tôi nheo mắt nhìn Tần Mạch một cách đầy nguy hiểm. Hắn để kệ ánh mắt tôi rà khắp cơ thể mình, rồi mới ngừng cười, nghiêm túc nói: “Hà Tịch, đừng dùng cậu ta”.

Sắc mặt tôi chợt thay đổi: “Anh thật sự đã làm chuyện gì với người ta à?”.

Tần Mạch đưa mắt nhìn tôi vẻ chê bai, giải thích: “Bố cậu ta là trưởng ban Châu bị bắt giữ mấy hôm trước”.

Tôi không ngờ được rằng đôi bên lại có quan hệ như thế.

Dù Tần Mạch chỉ nói thu thập ít chứng cứ giúp viện Kiểm sát, nhưng theo ánh mắt mà Châu Nghị nhìn Tần Mạch thì kẻ đã góp công sức lớn nhất đẩy ông bố là trưởng ban Châu của cậu ta vào địa ngục hẳn là Tần Mạch rồi.

Sau khi biết chuyện này, tôi luôn tìm cơ hội để đuổi việc Châu Nghị, không phải tôi sợ cậu ta sẽ gây ra chuyện gì, mà là nếu muốn Châu Nghị tiếp tục dốc hết sức lực trang trí cho căn hộ này thì đó là chuyện quá mức tàn nhẫn với cậu ta.

Nhưng mấy hôm sau, thái độ nghiêm túc với công việc của Châu Nghị thật sự khiến tôi chẳng thể nói được gì.

Có lẽ cậu ta đoán được tâm tư của tôi, lại càng cẩn thận hơn với công việc này. Nghĩ lại thì cũng phải, ông bố tham ô phải vào tù, mình lại là sinh viên hai bàn tay trắng, trừ việc giữ gìn công việc đang có thật tốt thì cậu ta còn có thể dựa vào cái gì mà sống được nữa.

Mỗi lần định nói với Châu Nghị, cậu đổi công ty đi, nhưng vừa nhìn thấy quãng thâm dưới mắt cậu ta là tôi lại mềm lòng không nói nên lời, rốt cuộc cậu ta vẫn chỉ là sinh viên vừa ra trường, cần gì phải dồn ép người ta như thế. Cậu ta đã muốn làm tiếp việc này thì cứ để cậu ta làm là được rồi.

Tôi nói quyết định này cho Tần Mạch biết, hắn chỉ thản nhiên đáp: “Chuyện Hà Tịch đã quyết định rồi còn thay đổi được sao?”.

Lúc ấy hắn đang ngồi sau bàn làm việc gõ máy tính, cũng chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Tôi thu mình ngồi trên sofa cạnh bàn làm việc, ôm gối dựa ngẫm nghĩ: “Gần như không có, nhưng vẫn có đấy”.

“Ừ, đó là kỳ tích”. Hắn vừa gõ bàn phím, vừa lơ đãng nói: “Có lẽ là thần tích”.

Tôi gạt đầu tán thành: “Phải đấy, thật sự là thần tích. Anh Tần này, thật không dễ cho anh”.

Tiếng gõ bàn phím chợt ngừng lại đôi chút, cuối cùng Tần Mạch cũng chịu nhìn thẳng vào tôi: “Cô Hà có ý gì?”.

“Ý trên mặt chữ đấy”. Không nghe được lời muốn nghe, Tần Mạch nheo mắt tỏ ý không vui, tôi che miệng cười thâm một trận rồi mới nghiêm túc nói: “Được rồi, anh đã muốn em nói ra thì em sẽ miễn cưỡng nói cho anh biết, Tần Mạch, đời này Hà Tịch chỉ có một lần duy nhất thay đổi quyết định, chính là vì anh”.

Khóe môi Tần Mạch hơi cong lên, lại để lộ ra cái mặt như trẻ con trộm được kẹo này rồi.

Tôi lắc đầu thở dài, anh thể hiện hết tình cảm trên mặt như thế này, rốt cuộc làm thế nào mà có thể lẫn lộn trong thương trường tới tận bây giờ vậy...

“Nói thật lòng, biết anh cặp với Dịch Tình trong hai năm ở Mỹ, em thật sự đã quyết định nửa đời còn lại sẽ không liên lạc gì với anh nữa, anh đúng là đồ không có phẩm giá, mới xa nhau được bao lâu chứ, có hai năm mà tới nửa năm là chung sống với người phụ nữ khác rồi”.

Tần Mạch bị mắng có hơi oan ức, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Thế không phải cô nào đó ở Trung Quốc cũng đi xem mặt khắp nơi hả?”.

“Điểm khác biệt chính là ở chỗ này”. Tôi bực bội đập đập sofa, nói, “Dựa vào cái gì mà anh không cần tìm cũng có một mỹ nữ dính lấy, tốn công tốn sức lấy lòng anh. Em tìm suốt hai năm mà chỉ toàn thấy một huyện hàng thứ phẩm! Dựa vào cái gì mà anh lại được hưởng phúc của nhân gian trong khi em mãi không tìm được anh đẹp trai làm người bầu bạn”.

“‘Phúc của nhân gian’ không dùng như thế...”.

“Dựa vào cái gì mà anh chết gí ở Mỹ hai năm nhưng dùng thành ngữ còn tốt hơn em!”.

Thấy bộ dạng cực kỳ oán hận của tôi, Tần Mạch ngồi im re.

Tôi thở hổn hển trừng mắt nhìn hấn một hồi mới thở được bình thường: “Nhưng mà, nể mặt anh cũng sống không được sung sướng, em mới tha cho anh đấy. Mấy hôm đó em suy nghĩ kỹ lắm rồi, anh sống không vui thì em cũng chẳng khác gì, chi bằng chúng ta cứ xích lại với nhau, có không vui cũng phải cắn răng mà sống cho tốt”.

Tần Mạch nhìn tôi chằm chằm, lát sau mới lên tiếng hỏi: “Giờ em không vui à?”.

Tôi cân nhắc một hồi: “Tốt ngoài dự kiến”.

Tần Mạch cong môi lên cười, không nói gì nữa, tiếp tục cúi đầu gõ bàn phím.

Căn phòng chìm trong im lặng, bàn tay đang ôm gối của tôi siết lại, cuối cùng buột miệng hỏi ra nỗi bất an trong lòng: “Tần Mạch, anh muốn kết hôn với em không?”.

“Không thể thì còn thể nào?”. Hấn nói rất đương nhiên.

“Nhưng mà...”. Tôi hỏi, “Anh sẽ thương em được bao lâu? Một năm, hai năm, hay lâu hơn nữa? Nhưng thứ tình cảm như yêu thương rồi sẽ có một ngày tan biến... nếu không còn nữa thì chúng ta nên làm sao?”.

“Hà Tịch”. Tần Mạch nói, “Em chỉ cần nghĩ giờ chúng ta không ở bên nhau thì sau này nên làm gì là được”.

Nếu giờ chúng tôi không ở bên nhau thì làm gì có sau này.

Tôi thở dài thườn thượt: “Được rồi anh Tần ạ, chúng ta cứ sống tạm thế này trước vậy”.

Tần Mạch gõ mạnh lên phím Enter một cái, như thể cuối cùng đã làm xong công việc, hấn ngẩng đầu lên nhìn tôi, rồi đứng dậy chậm rãi đi từng bước về phía tôi: “Cô Hà này”. Hấn cúi người xuống, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên khóe môi tôi, “Sao em có thể nói cuộc sống như thế này là tạm bợ được...”.

Cái chạm môi khê khàng không khỏi biến thành hôn sâu. Tôi cảm giác cơ thể Tần Mạch dần dần có phản ứng, tôi ấn tay lên lồng ngực Tần Mạch, nói: “Anh còn chưa đi tắm”.

Hấn thở dài một tiếng có vẻ khá thất vọng, kìm nén cảm xúc: “Hà Tịch, em... chờ anh một lát”.

Hấn ngoan ngoãn đi tắm rửa, còn tôi ngoan ngoãn chờ hấn trong phòng. Rảnh quá hóa chán, tôi bèn lướt qua từng post trên weibo, đang xem say sưa thì Tần Mạch đã cấp tốc tắm xong bước ra ngoài, đúng lúc tôi đang đọc tới một câu mà tôi vẫn luôn muốn nói cho Tần Mạch nghe, bèn gọi hấn qua xem:

“Tần Mạch, anh tới xem cái này này - Người đàn ông thông minh sẽ không cãi nhau với phụ nữ, bởi sẽ không cãi được. Anh thấy chưa, sau này đừng cãi nhau với em đấy”.

Tần Mạch đi tới sau tôi, thản nhiên nhìn màn hình một lúc rồi nhướn mày lên nói: “Sao em không đọc nốt nửa câu sau ra luôn đi?”.

“Nửa câu sau hả?”. Tôi liếc mắt nhìn mới phát hiện phía sau vẫn còn mấy chữ “cưỡng hôn là được rồi”.

Da mặt tôi giật giật mấy cái. Tần Mạch đứng sau lưng tôi nhẹ nhàng mỉm cười, hẩn cúi đầu xuống ghé sát bên tai tôi hạ giọng như nỉ non, như quyến rũ: “Cô Hà này, cô ra ám hiệu gì với tôi vậy?”.

Nhiệt độ hai bên má dần dần tăng lên, tôi không khỏi né sang bên cạnh, lớn giọng nói: “Hừ, anh tưởng bỏ cái gì thế. Bảo anh đọc câu trước thì cứ đọc câu trước là được rồi”.

Hắn nói: “Thế là giờ em đang cãi nhau với anh đấy à?”.

“Á...”.

Mãi đến khi đôi môi ăm nóng ấy nhẹ nhàng tiến tới tôi mới phát hiện mình đã bị Tần Mạch dẫn vào tròng rồi.

Đàn ông không cãi lại được phụ nữ?

Được rồi, nhưng Tần Mạch không thuộc phạm trù ấy...

Hôm sau, tôi đỡ eo bước vào căn hộ mới, tiếp tục việc trang trí, tối Tần Mạch nói tạm thời có việc bận không đến đón được, tôi tự đi xe bus về nhà, trên xe bus có gắn tivi, lần đầu tiên tôi xem thời sự mà ngày người ra.

Bởi ông Châu, trưởng ban của cục Thuế bị bắt giữ vì tham ô nhận hối lộ, đã sợ tội tự sát trong tù...

Mấy hôm sau đó, Châu Nghị không tới làm việc.

Tôi không nói gì cả, Phương Đình liên lạc với cậu ta mấy lần nhưng cũng không có kết quả, dù cô bé cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng vì ngại mà không tới hỏi tôi.

Ba ngày sau, cuối tuần, tôi và Tần Mạch đã hẹn nhau cùng đi xem phim, tôi cho đội thi công về nghỉ ngơi sớm, ở lại một mình thu dọn phòng ốc thêm lát nữa rồi ngồi trên bậc thang ban công chờ Tần Mạch lái xe tới đón.

Cửa chính kêu két lên một tiếng, tôi cứ nghĩ là Tần Mạch, đang thấy lạ sao mình không thấy xe của hắn đâu thì chợt ngửi thấy mùi xăng nồng nặc. Tôi hoảng hốt quay đầu lại, chợt thấy Châu Nghị đang xách một thùng xăng lớn lao đảo bước vào.

Tôi sợ tới hoảng hồn, quát lên: “Châu Nghị, cậu sao thế?”.

“Chị Hà”. Cậu ta hoảng hốt nói: “Những người em yêu thương đã không còn, bố em cũng mất rồi, dù bình thường ông ấy chẳng quan tâm mấy tới em, nhưng tốt xấu gì cũng là người thân duy nhất của em... Ông ấy đi rồi, em còn chờ ông ấy ra tù về nhà nữa...”.

Châu Nghị nói năng lộn xộn, có lẽ tâm trạng đang rối rắm tới cực điểm. Tôi cố ép mình bình tĩnh lại, trong đầu còn đang cân nhắc xem phải khuyên cậu ta như thế nào, nhưng Châu Nghị đột ngột mở nắp bình xăng, tưới ra khắp bốn phía như phát điên, khiến chỗ nào trong phòng cũng bị dính xăng.

Tôi sợ đến nổi mặt tái xanh, vừa đứng dậy định ngăn cản Châu Nghị thì cậu ta đã để ý tới hành động của tôi, lập tức ném chiếc can nhỏ đựng xăng về phía tôi: “Các người đã đẩy bố tôi vào tù... Ông ấy chết rồi, sao các người vẫn còn sống, sao các người vẫn còn sống hạnh phúc như thế chứ!”.

“Cậu điên rồi à?”. Tôi không nhịn nổi mà gào lên, “Cậu bình tĩnh lại chút đi, nhìn xem chuyện cậu làm lúc này có ý nghĩa gì hử, bố cậu tham ô vào tù chịu sự phán quyết của pháp luật chứ không phải bất cứ ai gây ra cả...”.

“Là chị!”. Châu Nghị nói, “Là chồng của chị! Giờ có mấy quan chức là trong sạch chứ! Dựa vào cái gì mà chỉ bắt mình bố tôi... Tất cả là Tần Mạch gây ra!”.

Tôi im lặng, không phải đồng tình với lời cậu ta, mà vào giờ phút này, Châu Nghị hoàn toàn không nghe lọt tai lời nói của người khác, chỉ rúc vào trong ngõ cụt, thay vì dùng lời nói, chẳng thà dùng biện pháp mạnh...

Tôi cố gắng chậm rãi đứng thẳng dậy, cốt không để kích động tới Châu Nghị, ai ngờ tôi vừa bước một bước về phía cậu ta, cậu ta đột ngột móc bật lửa trong túi ra.

Một tiếng “tách” nhẹ nhàng lại khiến trái tim tôi rung lên.

“Không được động đây”. Cậu ta nói.

“Được, tôi đứng im”. Tôi lập tức đáp.

Từ trước tới nay tôi luôn tin vào câu “mềm sợ cứng, cứng sợ liều mạng”, Châu Nghị thấy đánh bật lửa lên uy hiếp được tôi thì mỉm cười rất thỏa mãn: “Chị Hà, tôi biết chị là người tốt bụng, nhưng chồng chị thì khôn nạn vô cùng, hẳn phải chịu trừng phạt”.

“Châu Nghị, không ai có thể trừng phạt ai thay luật pháp được, nếu có một ngày Tần Mạch vi phạm pháp luật bị bắt đi, nếu anh ta cũng sợ tội tự sát, chắc chắn tôi sẽ không làm những chuyện như thế này. Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về việc mà mình đã làm, tôi tin rằng bố cậu cũng hiểu đạo lý này”.

Châu Nghị nhìn tôi, thoáng im lặng, làm sao cậu ta không hiểu được đạo lý này chứ, chỉ bởi nhất thời thương tâm quá độ mà hỗn loạn tâm trí thôi. Cậu ta vỗ lên đầu mình, dường như suy nghĩ đang rối như tơ vò: “Không đúng... không đúng...”.

Tôi thấy bật lửa trong tay cậu ta đã tắt ngóm, trong lòng biết cơ hội đã tới rồi, thuận tay nhặt can xăng ở bên cạnh lên ném về phía Châu Nghị, can xăng bằng sắt đập thẳng vào đầu khiến cậu ta choáng váng mắt mày, tôi thừa cơ hội này, bất chấp tất cả nhào về phía trước, hai tay túm chặt lấy bàn tay đang cầm bật lửa của cậu ta, sau đó nhe hàm răng trắng bóc ra, cắn một cái thật mạnh.

Châu Nghị gào lên một tiếng đau đớn, tôi vừa ra sức cắn, vừa khua tay giật lấy bật lửa, nhủ thầm dù có thế nào cũng không thể để cậu ta châm lửa được.

Nhưng chẳng rõ chấp niệm nào đã thúc đẩy cậu ta trong tình huống như thế này mà vẫn không quên bật lửa lên.

Tôi nhìn ngọn lửa khiến người ta sởn cả gai ốc nhẹ nhàng rơi xuống sàn nhà đầy xăng.

Sau đó là một tiếng “bùm”, tất cả đều rơi vào biển lửa.

Lửa bùng lên chỉ trong nháy mắt, nhanh chóng lan tới những nơi bị xăng tưới đến, không gì cản nổi.

Giàn giáo, gỗ, sơn và những vật dễ bắt lửa bày la liệt trong căn hộ đang được trang trí, chẳng mấy chốc ngọn lửa đã lan rộng, đổ một góc phòng.

Độ nóng từ ngọn lửa khiến hai má tôi phát đau, trong lòng hoảng sợ, đầu óc chỉ còn lại một suy nghĩ, mau mau ra khỏi căn hộ này. Giàn giáo ở ban công đang cháy bùng bùng, chắc chắn không thể thoát ra từ nơi ấy, chỉ còn cửa chính.

Tôi và Châu Nghị không bị dính xăng lên người, chỉ cần cẩn thận đôi chút, chắc sẽ không bị bắt lửa, tôi trùm áo khoác lên đầu, bảo vệ mái tóc, định thừa lúc thế lửa vẫn chưa to lắm mà nhanh chóng xông ra ngoài. Tôi vươn tay tóm lấy Châu Nghị, cậu ta vẫn mang bộ mặt thờ đản không chịu đi cùng tôi.

Tôi không nén nổi tức giận, vung tay cho Châu Nghị một cái tát, đánh mạnh tới nỗi khiến mặt cậu ta lệch đi, tôi sẵn giọng chửi: “Cậu sống khó khăn lắm sao! Tới cái chết mà cậu cũng không sợ thì còn sợ cái gì nữa! Tới mạng sống của mình mà cậu cũng không cần, ai còn dám cần cậu nữa!”.

“Tôi sẽ ở chỗ này!”. Cậu ta gào lên khóc lớn, “Tôi cũng phạm pháp rồi, tôi không đi! Chết thì sao chứ, giờ tôi sống mới là đau khổ nhất!”.

Tôi tức tới nỗi run người: “Cậu có đi hay không?”.

Châu Nghị đẩy mạnh tôi ra: “Chị Hà, chị không hiểu được tôi đâu, chị sẽ không hiểu được tôi...”.

Đương nhiên tôi không hiểu cậu, trong mắt tôi, trời to đất rộng, mạng người là lớn nhất, chẳng có bất cứ trở ngại nào trong cuộc đời lớn hơn một sinh mạng cả.

Châu Nghị ôm mặt đau đớn khóc lóc, cậu ta ngồi bệt xuống sàn, như đang chờ đợi ngọn lửa tới nuốt chửng mình, tôi nhìn xung quanh, thuận tay nhặt một ống sắt dưới đất lên, chẳng nói chẳng rằng xông lên phía trước, đập một cú vào đầu cậu ta. Châu Nghị run lên, ngã xuống đất và ngất đi.

Tôi vứt ống sắt đi, nhổ bãi nước bọt: “Đây chính là chỗ đáng sợ của đứa chưa trải đời... Mẹ kiếp, ai cần nói lý với cậu chứ”.

Tôi xóc Châu Nghị lên, lão đảo đi về phía cửa chính, mùi từ các loại vật liệu trang trí bị đốt cháy bốc lên càng lúc càng khiến người ngạt thở, tôi vừa âm thầm hận sự liều lĩnh của thằng bé này, vừa sợ ngọn lửa đáng sợ kia không chờ chúng tôi trốn ra ngoài đã nuốt hết tất cả.

Vất vả lắm mới đi tới chỗ huyền quan trong đám khói mịt mù ngạt thở, không ngờ ở cửa chính cũng đang có một vũng xăng bốc cháy dữ dội.

Tôi nghiêng rặng, nhìn Châu Nghị đã ngất xỉu, trong lòng căm hận nói: Đúng là thằng nhóc suy nghĩ chu toàn. Có lẽ khi cậu ta vào cửa đã rưới vũng xăng này ra rồi, lửa trong phòng vẫn cháy bùng bùng, và cả chỗ này cũng bùng cháy.

Thật sự muốn cùng chết với tôi sao...

Tôi không do dự nhiều, vắn vác cậu ta quay người đi lên tầng trên. Tôi còn nhớ ngay dưới cửa sổ phòng ngủ tầng hai có một đồng cát mềm, nhảy vào đó chắc hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Khói ở tầng hai còn đặc hơn ở tầng dưới rất nhiều, tôi cúi người xuống, bịt chặt lấy mũi miệng mà cũng bị ngạt thở tới kinh khủng.

Vất vả nhích tới bên cửa sổ, tôi đẩy cửa ra, nhìn xuống đồng cát không cao lắm ở phía dưới, dù trong lòng biết rõ rằng với khoảng cách này mà nhảy xuống thì chắc chắn là vẫn toàn mạng, nhưng đối mặt với chuyện như “nhảy lầu” này, tôi vẫn sợ hãi theo bản năng.

Chết... thực sự dễ dàng như thế sao?

Châu Nghị từ bỏ mạng sống vẫn còn vô vàn khả năng của mình thật sự quá dễ dàng...

Đúng vào lúc này, Châu Nghị trên vai tôi chợt rên lên một tiếng, trông như sắp tỉnh lại đến nơi. Tôi thềm hoảng hốt, vừa nghĩ đến chuyện có khi lát nữa cậu ta sẽ ném mình vào trong biển lửa không biết chừng, chân chừ lưỡng lự gì gì nhất thời đều bay đi sạch. Tôi vút Châu Nghị tới bên cửa sổ trước, sau đó đập một cái, đá cậu ta xuống dưới, rồi nhắm mắt căn rằng nhảy ra khỏi cửa sổ.

Giờ Châu Nghị bị đập tới chỗ nào, tôi đã hoàn toàn không để ý được nữa, tôi chỉ cảm giác một chân mình bị lún sâu vào trong đồng cát, sau đó cả gương mặt cũng đập mạnh lên mặt đất làm mũi tôi đau kịch liệt, máu mũi ào ào chảy ra.

“Vẹo rồi vẹo rồi...”. Tôi ôm mũi cuống quýt giãy giụa bò ra khỏi đồng cát, vừa lau máu mũi, vừa ôm mũi, nói: “Vốn đã không cao rồi, mẹ kiếp, ngã một cái mà hỏng hết.”

Tôi đau đớn bò ra khỏi đồng cát, thấy Châu Nghị vẫn hôn mê nằm lún trong cát, tôi hoảng hồn, sợ cậu nhóc bị ngạt thở mà chết, bèn vội vàng kéo cậu ta ra, sau đó cũng chẳng quan tâm máu mũi có chảy xuống đầy mặt người ta hay không, lôi Châu Nghị tới ven đường, cố gắng cách xa căn hộ đã bị ngọn lửa hoàn toàn nuốt gọn.

Đến khi tôi cảm thấy mình đã rút tới nơi an toàn, xe cứu hỏa cũng đã đến, tôi ngồi bên bãi cỏ xanh, mặt mũi máu me nhìn đội cứu hỏa vội vàng dập lửa.

Đám khói đặc cuộn cuộn không ngừng bốc lên từ trong căn hộ, thi thoảng còn có thể nhìn thấy ngọn lửa sáng rực tới khiếp người, gần như đỏ cả một góc trời.

Đây vốn là căn nhà xinh đẹp của tôi... vốn là gia đình tương lai của tôi...

Tôi cúi đầu nhìn Châu Nghị đang hôn mê bất tỉnh nhân sự, mặt mày lạnh tanh lệt tệt cậu ta ra rồi nhét vào trong miệng đương sự, sau đó đặt giày lên trên mặt cậu ta - hiện đang loang lổ vì máu của tôi.

Dù đã làm thế, nhìn căn hộ bị ngọn lửa nuốt chửng tôi vẫn thấy đau đớn, viền mắt đỏ hoe.

Tôi tốn bao nhiêu thời gian và sức lực để trang trí cho ngôi nhà tương lai của mình...

Tôi đang thương tâm thì một chiếc xe việt dã đột ngột lướt qua tầm mắt, sau đó chậm rãi dừng lại ở nơi đỗ mấy chiếc xe cứu hỏa. Người đàn ông mặc vest đi giày da bước xuống xe, hắn quay lưng lại với tôi, tôi không nhìn thấy nét mặt, chỉ thấy bóng lưng thẳng tắp của hắn cứng đờ.

Hắn sải bước đi về phía căn hộ, một nhân viên cứu hỏa nhanh nhẹn ngăn cản Tần Mạch. Cách một con đường, tôi đâu thể nghe được bọn họ đang nói những gì, chỉ thấy gương mặt bị ánh lửa nhuộm thành một màu của Tần Mạch, ánh mắt lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Tôi không khỏi thở dài một tiếng, đi về phía hắn.

“Anh ơi, anh muốn tôi nói thế nào với anh đây, giờ căn hộ này không thể vào được!”. Nhân viên cứu hỏa phát cáu, “Đừng cản trở công việc của chúng tôi được không!”.

“Tôi muốn tìm vợ tôi”. Tần Mạch đẩy bàn tay đang ngăn cản mình của nhân viên cứu hỏa ra, cố chấp nói.

“Nếu bên trong có người, chờ thể lửa nhỏ đi một chút chúng tôi sẽ vào ứng cứu ngay, giờ lửa cháy to thế này, vào đó chỉ chịu chết thôi”.

“Tôi muốn tìm cô ấy”.

Tôi sững sờ, ngừng bước nhìn theo bóng lưng Tần Mạch.

Hóa ra hắn quan tâm tới tôi như vậy...

Trái tim tôi bỗng tràn hạnh phúc: “Tần Mạch”. Tôi nhào lên, ôm chặt lấy eo hắn, ép sát vào lưng hắn, chùi hết máu mũi lên chiếc áo vest của hắn, nghẹn ngào nói, “Khỏi cần tìm nữa, em đã ở đây rồi, em đang ở đây”.

Cả người hắn cứng đờ, mãi một lúc sau mới dám nghiêng đầu nhìn tôi.

“Hà Tịch”.

“Ừ, em đây”.

Một tiếng thở dài thật dài, hắn quay lại ôm lấy tôi, cánh tay chậm rãi siết chặt, dường như muốn hòa tôi vào cơ thể hắn: “Sao chỉ không gặp em một lát thôi mà có thể xảy ra chuyện lớn như thế chứ...”. Hắn ai oán.

Tôi cũng âm ức chẳng biết biện giải thế nào.

“Em muốn dọa chết anh sao?”.

Tựa lên bờ vai rộng an toàn của hắn, mũi tôi cứ cay cay, cuối cùng viền mắt đỏ hoe. Tôi chợt nhớ tới trước đây mình đã từng hỏi Tần Mạch sẽ yêu tôi được bao lâu... đúng là ngốc quá mà.

Tôi không biết tương lai sẽ như thế nào, đương nhiên Tần Mạch cũng không biết, tình yêu là thứ đến chẳng ai biết, đi chẳng ai hay, ai biết sau này nó sẽ lặng lẽ chạy mất lúc nào, nhưng dù tình yêu Tần Mạch dành cho tôi có thể kéo dài được bao lâu cũng không quan trọng, bởi ít nhất hiện giờ người đàn ông này là của tôi, toàn tâm toàn ý đối xử tốt với tôi.

“Tần Mạch”. Tôi nói, “Mai chúng ta đi đăng ký nhé”.

“Đăng ký kết hôn?”.

“Đăng ký kết hôn”.

Bàn tay Tần Mạch đang ôm tôi khê siết chặt: “Được”.

Nếu nói tôi chỉ có thể tin tình yêu được một nửa, vậy thì nửa hoài nghi còn lại hãy để hôn nhân lấp đầy. Cho đối phương một sự ràng buộc trách nhiệm, để hai người cùng ở bên nhau được hạnh phúc hơn, đây mới là ý nghĩa tồn tại của hôn nhân.

Trong cơn gió đêm bị đám cháy hun nóng, chúng tôi lặng lẽ ôm siết nhau, đột nhiên, Tần Mạch hỏi: “Hà Tịch, em đang chảy nước miếng lên vai anh à?”.

Lúc này đầu óc tôi có hơi văng vất mơ hồ, không ngẩng lên được, Tần Mạch không nghe thấy tiếng trả lời, thấy lạ bèn kéo tôi ra, nhìn mặt của tôi thì thần thái chợt thay đổi: “Em bị thương sao không nói sớm!”.

“Máu... máu mũi”. Tôi chạm lên mũi mình, chợt thấy đau ghê gớm, thần trí chỉ thoáng cái đã trở nên tỉnh táo lại, máu mũi của tôi chảy lâu thế mà vẫn chưa chịu ngừng...

Tần Mạch kéo tôi lên xe: “Mũi em đã sưng lên rồi, chúng ta đi bệnh viện trước”.

Lúc này tôi mới ý thức được sự nghiêm trọng của tình hình, nhất thời sợ tới nỗi chân tay lạnh băng, mồ hôi lạnh chảy khắp người. Tần Mạch lôi tôi lên xe, tôi sợ đến nỗi run lẩy bẩy, mặt mũi toàn là máu, gào lên: “Mũi em vẹo rồi, vẹo rồi!”.

Tần Mạch cũng không lên tiếng, mặt mày tái xanh, cấp tốc phóng xe đi.

“Em thế này sao mai đi đăng ký kết hôn được!”.

Nghe tôi lo lắng chuyện này, sắc mặt hắn dịu lại, bật cười bất đắc dĩ. Tôi thấy hắn cười, nỗi ám ức trong lòng càng tăng thêm: “Nếu em bị hủy hoại dung nhan thì sẽ bám anh cả đời, anh đừng nghĩ tới chuyện sống yên!”.

“Thế thì em hủy hoại dung nhan một chút cũng không sao”.

Tôi ngẩn ra, chút ngọt ngào trong lòng không ngừng lan tỏa, nhưng ôm lấy cái mũi đang chảy máu không ngừng tôi lại thấy sợ hãi, mặt tôi đầy máu ngồi trong xe hắn vừa khóc vừa cười: “Anh đúng là đồ khốn, đồ khốn nạn!”.

Khi chúng tôi ra khỏi bệnh viện, mũi tôi đã được băng lại thành một cục to, gần như chần hết tầm nhìn.

Suốt đường lái xe trở về, Tần Mạch mới nhớ tới việc hỏi tôi chuyện đã xảy ra, tôi thở dài một tiếng thành thực kể lại cho hắn nghe, Tần Mạch nghe xong chỉ im lặng không nói gì. Sau này tôi mới biết, tối hôm ấy, khi tôi và Tần Mạch rời đi chẳng được bao lâu, Châu Nghị đã tỉnh lại, sau đó tự tới đồn Cảnh sát tự thú...

Hôm sau, tôi và Tần Mạch đi làm đăng ký kết hôn từ sáng sớm. Nhân viên nhìn vết thương trên mặt tôi, sau khi ba lần bốn lượt xác nhận chắc chắn tôi không bị bạo lực uy hiếp mới làm thủ tục cho chúng tôi. Tôi nhìn Tần Mạch ký tên mà mặt mày khó coi, cứ đứng cạnh che miệng cười thầm.

Tần Mạch ngoái đầu lại nhìn tôi, cau mày: “Nếu bàn tới bạo lực thì rõ ràng phải là em bạo lực anh mới đúng chứ”.

Tôi xòe tay ra: “Nếu anh Tần chê tôi thì giờ có thể bỏ của chạy lấy người”.

Hắn nhướn mày lên cao ngạo: “Anh thích ăn đòn, thế nào?”.

“Em sẽ bảo vệ, không để người khác bắt nạt anh”. Tôi vỗ ngực bảo đảm. Khiến mọi người đứng chung quanh phải phì cười.

Cầm hai quyển sổ đỏ chót đứng dưới ánh nắng mai, tôi ngược lên nhìn Tần Mạch, hắn cũng đang đàn người ngẩn ngơ.

“Anh Tần”. Tôi nói, “Nửa đời sau phải quan tâm tới em nhiều nhiều nhé”.

Hắn cầm lấy bàn tay đang chìa ra của tôi, nghiêm túc đáp: “Cô Hà, hôm nay chúng ta về nhà bàn chuyện khai thác sản phẩm đời sau đi”.

Khóe miệng tôi giật giật: “Ấy... ban ngày ban mặt mà”.

Hắn mỉm cười, quyến rũ tôi một cách đáng xấu hổ: “Chúng ta có thể bàn tới tối, sau đó lại tiếp tục bàn...”.

Ngoại truyện

Ngoại truyện

Đêm khuya, tiếng thở dốc trong phòng vang lên không dứt.

Tần Mạch khế cắn lên tai Hà Tịch, lưỡi nhẹ nhàng trêu chọc lỗ tai, một tay đặt lên bộ ngực mềm mại của cô, lúc thì bóp nhẹ, lúc lại xoa nắn. Mà tay kia thì dán bên hông, nhấc eo cô nâng lên cao hơn...

Đột nhiên, Hà Tịch hoảng hốt hô lên một tiếng: “Tần Mạch! Chờ đã... chờ đã nào... dừng một lát!”.

Tần Mạch cười khê bên tai cô: “Cô Hà ơi, không dừng được đâu, cô kêu muộn rồi”.

“A! Không được không được!”. Hà Tịch liên tục kêu lên, “Đau eo đau eo! Chuột rút rồi...”.

Trong bóng tối, gân xanh nổi đầy trên trán Tần Mạch: “Em, thật không có tiền đồ gì!”.

“Em cũng có muốn đâu”. Hà Tịch khóc không ra nước mắt, “Mau xoa giúp em chút đi nào, đau chết đi được...”.

Tần Mạch đành thở dài lặng lẽ: “Nể tình tối nay còn sớm đây”.

Hôm sau, sáng sớm.

Dịch Tình gửi tới một bức ảnh, là bức ảnh cô ta ôm một đứa bé cười rạng rỡ dưới tháp Eiffel ở Paris.

Phía sau bức ảnh còn ghi một dòng chữ: Eric, nắng ở Paris đang đẹp lắm, anh nên đưa người ta ra ngoài chơi đi.

Hà Tịch thấy dòng chữ này xong thản nhiên nhướn mày, thuận tay ném ảnh lên trên bàn, ghen tuông nói: “Tình nhân cũ của anh hẹn anh đi Paris nổi lại duyên xưa kia, tiếc là cô ta đã có một đứa con rồi”.

Tần Mạch tay cầm di động chẳng biết đang làm gì, thản nhiên nói một câu: “Ừ, hôm nào chúng ta cũng đưa con đi nhé”.

Hà Tịch ngẩn ra: “Con gì hả?”.

Tần Mạch liếc cô một cái như cười như không: “Không phải tối nào chúng ta cũng cố gắng đây à?”.

Khóe miệng Hà Tịch giật giật: “Anh Tần này, thanh thiên bạch nhật mà anh nghĩ gì thế hả!”. Cô thu dọn chén đĩa bữa sáng đã ăn xong, vừa đi vào trong bếp, vừa nói, “Tối nay phải tới nhà Trình Thần ăn đầy tháng thẳng bé nhà chị ấy đây, đừng về muộn nhé... hay là anh về đón em đi?”.

“Không đi”. Tần Mạch nhấp một ngụm café, “Quan tâm con nhà người khác thế làm gì, bọn con nít trẻ ranh thấy là phiền lòng”.

“Dù sao thì con nít thấy là phiền lòng, sau này chúng ta đừng sinh nữa, tối nay anh cũng đừng cố gắng như thế...”.

Không nghe Hà Tịch nói cho hết câu, Tần Mạch đã cầm di động ra khỏi nhà: “Tối nay anh về đón em”.

Kết hôn sắp được tròn năm, hai người bên nhau nhưng vẫn không sửa được cái bệnh đẩu võ miệng. Tình cảm cứ duy trì tầm tầm như thế, không hề thay đổi tới nghiêng trời lật đất như trong tưởng tượng, nhưng những chuyện vụn vặt của một người giờ đã trở thành chuyện vụn vặt của hai người.

Hà Tịch không thích trong nhà hay có người ngoài nên không thuê giúp việc.

Giờ Hà Tịch đã được thăng chức, không cần tự tay làm mọi chuyện nữa, đi làm đúng giờ, tan làm trước giờ, ngày nào cũng rửa bát giặt quần áo, lau bàn quét nhà, thi thoảng lười lên thì đẩy hết việc cho đối phương làm, trong nhà có hai nhà vệ sinh, nhưng có sáng sớm, hai người vẫn chui vào cùng một gian, một người mắt nhắm mắt mở chải răng, một người đầu tóc bù xù thản nhiên đi vệ sinh...

Vợ chồng không có tình cảm với nhau có lẽ cũng có thể làm được những việc như thế, chẳng ai nhận ra được rốt cuộc đối phương yêu mình tới mức nào, nhưng lạ là họ lại biết rằng, không có đối phương ở bên, cuộc sống bình thường sẽ trở nên chán chường vô vị.

Tần Mạch vừa lái xe tới công ty đã nhận được điện thoại của mẹ, lúc này ở Mỹ chắc là khoảng chín giờ tối, bà dịu dàng hỏi han tình hình sức khỏe hai đứa con một hồi, mấy câu sau đó chẳng thể thoát việc nhắc tới đứa cháu vàng ngọc của mình.

Tần Mạch lẳng lặng nghe bà bộc bạch nỗi khát khao cháu nội một lát rồi lấy cớ sắp có cuộc họp quan trọng, quả quyết ngắt máy.

Con cái, ai mà không muốn chứ.

Nhưng chuyện này cần sự phối hợp của thiên thời địa lợi, điều quan trọng hơn là nhân hòa... khổ nỗi Tần Mạch với Hà Tịch không khác gì đội bóng đá nam Trung Quốc đấu với Brazil, trận nào cũng lên, đá mãi không vào, Tần Mạch đã nhiều lần phải bóp trán thở dài.

Anh cũng biết, cuộc sống không thể chuyện nào cũng như ý được, như hiện tại, ngày nào mở mắt ra cũng có thể nhìn thấy Hà Tịch ngủ há mồm, nước miếng sáng lấp lánh rơi lên vai mình, là hạnh phúc tới cực điểm rồi.

Tần Mạch đột nhiên nhớ tới cuộc sống ở Mỹ trước đây của mình, bận rộn bất kể ngày đêm, hầu như hôm nào cũng sống nhờ café và thuốc lá, đến nỗi tới bệnh viện khám cũng mang cả tập tài liệu chất đống bên giường bệnh.

Lúc đó anh luôn mơ mộng rằng Hà Tịch vẫn đang đợi mình, vẫn sẽ thường gọi điện tới nói chuyện chốc lát với mình, kể hôm nay cô lại xảy ra chuyện gì mất mặt, lại đang bực bội cái gì, lại phải chịu thiệt thòi gì, cứ nghe cô nói như thế, dù chỉ toàn phàn nàn về cuộc sống, nhưng anh vẫn luôn thấy ấm lòng, luôn muốn mỉm cười.

Chuyện này chứng tỏ, Hà Tịch vẫn còn thích anh, vẫn dựa dẫm anh.

Nhưng lúc ấy, họ lại chia tay.

Tình hình của Tần Mạch khi đó căn bản không thể về nước được, sự kiêu ngạo trong tính cách không cho phép anh nắm chặt lấy đối phương không buông khi không thể cho người ấy một tương lai. Anh nghĩ, Hà Tịch rất tốt, chắc hẳn cô có thể có cuộc sống tốt đẹp hơn.

Thế nên, khi Dịch Tình nói cho Tần Mạch biết Hà Tịch đã bắt đầu liên tục đi xem mặt, Tần Mạch ghen mà đành bất lực, giận mà chẳng có tư cách gì.

Thế thì cứ tìm đại một người để kết hôn thôi, dù sao cũng chẳng có gì khác biệt.

Sống chung với Dịch Tình nửa năm, hai người cùng ăn cơm, cùng làm việc, thời gian gặp mặt mỗi ngày còn nhiều hơn thời gian anh yêu Hà Tịch, nhưng dù có làm cách nào thì trái tim anh cũng không thể rung động. Mỗi lần Dịch Tình có can đảm trao cho anh nụ hôn đều bị anh đáp lại một cách lạnh nhạt hờ hững.

“Eric, chúng ta phải làm một cặp tình nhân không có tình yêu cũng không có tình dục sao?”. Không chỉ một lần Dịch Tình trách móc anh, “Tới hôn cũng không được à?”.

Phải, không được.

Đến sau này, khi Tần Mạch tới sân bay tiễn Dịch Tình và Lee về nước, Dịch Tình chỉ trêu chọc anh: “Eric, anh định thủ tiết vì cô ấy sao?”.

Thực ra, thủ tiết cũng không phải không được. Dù sao anh cũng chẳng thể tiếp nhận được người khác, không thể làm lỡ dở bản thân rồi còn lôi người khác xuống nước theo.

“Em về nước trước nghe ngóng giúp anh, nếu cô ấy còn độc thân, anh sẽ về nước theo đuổi lại cô ấy”. Dịch Tình cười nói, “Chỉ hy vọng cô ấy đừng đánh anh nữa”.

Tần Mạch nghĩ đi nghĩ lại, tính toán vô số lần, cuối cùng quyết định về nước, nhưng anh không ngờ được rằng, vừa xuống sân bay đã trông thấy Hà Tịch, cô bắt đắc dĩ dờ khóc dở cười kéo Trình Thần đã say tới quắc cần câu. Nét mặt sống động ấy giống hệt như trong ký ức.

Nên đi tới chào hỏi mới phải. Tần Mạch nghĩ, nhưng anh không nhích nổi chân... Lần đầu tiên trong đời anh cảm nhận được tâm trạng lúc trùng phùng như thế này, thật sự là khiến người ta hồi hộp mà lúng túng...

Hà Tịch nhìn thấy mình sẽ có phản ứng như thế nào? Sẽ đánh mình thật sao? Anh bất giác ôm lấy bụng mình, căng thẳng nuốt mấy miếng nước bọt.

Đương nhiên, Hà Tịch không đánh Tần Mạch, cô chỉ mỉm cười khách sáo mà xa cách, nhưng còn khiến người ta khó chịu hơn là bị đánh. Cứ như thế hai người họ chỉ là những người xa lạ đã từng lướt qua trong cuộc đời của đối phương, không hề quan trọng.

Sao có thể chịu được chứ...

Di động rung lên, hai chữ “Hà Tịch” nhảy nhót trên màn hình kéo tâm trí anh quay lại, Tần Mạch nhướn mày, xem giờ, mười giờ hai mươi, giờ này đã gọi cho anh... chẳng nhẽ em đã gây ra họa gì rồi?

Anh nhận máy, nghe bên kia như có rất nhiều người đang cãi vã, âm ỉ không thôi, sau đó trong điện thoại vang lên một tiếng thở dài thườn thượt, Tần Mạch không khỏi nhúm mày, chỉ nghe Hà Tịch đáng thương nói: “Anh ơi, em bị xe tông rồi... thực ra, cũng không thể coi là xe tông được...”.

Khi Tần Mạch vội vàng vàng tới bệnh viện thì thấy Hà Tịch ngồi trên chiếc ghế trong hành lang, trên đầu quấn một vòng băng trắng lớp, đang nói chuyện gì đó với bác sĩ ngồi cạnh, trên gương mặt mang nụ cười khê, không hoảng sợ bất an như anh tưởng.

Anh hơi nheo mắt, dừng lại ở nơi cách đó mấy bước chân, quan sát anh chàng bác sĩ ngồi cạnh Hà Tịch từ đầu tới chân một lượt. Nếu anh nhớ không nhầm, gã này chắc hẳn là tên bác sĩ cặp bồ với đàn ông sau lưng Hà Tịch ngày trước đây mà, tên là Trần gì đó.

Khoác áo blouse trắng, trông chững mắt quá.

Hà Tịch đang nói chuyện hăng say với Trần Thượng Ngôn, ngoảnh đầu lại nhìn, phát hiện Tần Mạch đang sầm mặt nhìn chằm chằm vào cô vẻ nguy hiểm, nụ cười trên môi chợt cứng đờ, cô nhìn Tần Mạch một lát rồi thấy lạ, nói: “Em biết em làm phiền tới công việc của anh, nhưng tốt xấu gì em cũng là vợ anh, em gặp chuyện thì gọi anh tới thăm em cũng là chuyện đương nhiên thôi, sao anh phải làm cái vẻ như nợ tiền anh thế?”.

Trần Thượng Ngôn nghe tới Tần Mạch bèn mỉm cười hiền lành, biết điều rời đi, để lại Hà Tịch và Tần Mạch đang trợn mắt nhìn nhau.

Cuối cùng Tần Mạch không chịu được, bước lên phía trước, nhìn xuống Hà Tịch: “Em bị xe tông? Em bị cửa nhà vệ sinh kẹp phải đầu à, sao mà ngốc thế”.

“Anh giận cái gì thế hả? Có phải em muốn bị thương đầu...” Hà Tịch ầm ỨC cào cào tóc, “Ai biết ra ngoài mua thức ăn cũng có thể xảy ra chuyện này chứ”.

Tần Mạch thở dài một tiếng, vươn tay ra xoa đầu cô vẻ thương xót: “Còn đau không? Sao mà bị đụng xe thế?”.

“Thì... ra khỏi siêu thị xong, em vừa đi qua góc phố thì có một chiếc xe tải lớn trở tới trước mặt, đụng phải một chiếc xe con đang đậu ở bên đường, chiếc xe con đó đụng đổ cột đèn trên vỉa hè, sau đó em bị cột đèn đập phải...”.

Tần Mạch im lặng hồi lâu, dờ dẫm thở khê: “Không hổ là Hà Tịch...”.

Hà Tịch cảm râm oán giận: “Sớm biết sẽ xảy ra chuyện như thế, hôm nay em đã không lười mà xin nghỉ, đi làm không bị trừ tiền còn đỡ phải chịu đau”.

Tần Mạch chạm lên lớp băng trắng trên đầu Hà Tịch, ánh mắt lóe lên, hỏi: “Cái này, là cái cậu... cái cậu bác sĩ lúc nãy băng cho phải không?”.

Lúc này Hà Tịch mới nghiêm túc nhìn Tần Mạch vẻ đánh giá, nheo mắt cười nói: “Anh Tần, anh đang ghen đấy à?”.

Tần Mạch lạnh lùng hừ một tiếng: “Người đã bị anh ăn sạch sẽ rồi thì còn cái gì mà ghen với tương”. Anh đánh mắt nhìn sang chỗ khác, im lặng một lát, lại liếc Hà Tịch một cái, miễn cưỡng hỏi: “Hai người... lúc nãy nói chuyện vui nhỉ?”.

“Đúng đấy”.

Tần Mạch trợn mắt tức giận, mặt mày lạnh tanh lời Hà Tịch đi: “Vui cũng không có cơ hội đâu, cậu ta là của thằng khác rồi, em là của anh!”.

Hà Tịch đi sau anh cười không ngừng, luôn mồm gọi anh là “lọ giấm kiêu ngạo”, Tần Mạch thực sự không nghe được nữa, vừa quay đầu lại đã có đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng hôn lên cánh môi mình: “Nể tình anh đáng yêu như thế này, thưởng cho anh đấy”. Hà Tịch cao ngạo ngẩng đầu nói.

Tần Mạch ngẩn ra sờ bên khóe môi, những bực bội trong lòng đột ngột bị quét sạch, môi cứ cong lên không tự chủ được. Anh nghiêm mặt, cũng làm bộ cao ngạo như Hà Tịch: “Ừ, được rồi, cho em thêm cơ hội để thưởng đó”.

“Thưởng cho anh một tin nhé”.

Hà Tịch ngoắc ngoắc ngón tay với Tần Mạch, ra hiệu cho anh cúi người xuống. Tần Mạch nửa tin nửa ngờ ghé tai lại.

Hà Tịch đột ngột hét lên: “Anh sắp được làm bố rồi!”.

Ánh mắt anh chợt đờ đẫn. Tần Mạch quay đầu lại nhìn Hà Tịch đang cười tủm tỉm, như một gã khờ, không biết do bị Hà Tịch gào lên mà thế, hay là bị dọa cho phát khiếp rồi.

“Bố?”. Anh lặp lại.

Hà Tịch gật đầu.

Tần Mạch lại chợt ngẩn ra lát nữa, cuối cùng như sự tỉnh, mớ di động cuống cuống bấm số gọi đi, ăn nói lộn xộn: “Mẹ... sắp làm bố rồi, mẹ về nước nhanh lên, vâng, có rồi, con... Vâng, con có rồi...”.

Con có rồi.

Chúng con sắp có em bé rồi.

~ Hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-yeu-thi-bien>